

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Giovanna Fletcher

Birini gerçekten sevdiğinde, mesafenin önemi yoktur.

Aynı Sabaha Uyanmak

ROMAN

Ücretsiz PDF Kit

<https://rantev.org>

Çeviren: Aysin Akyor

Giovanna Fletcher

Aynı Sabaha Uyanmak

İki sevgilinin arasına binlerce kilometre mesafe girerse o ilişki sürebilir mi?

Şahane keklerin ustası Sophie, sevgilisine Noel için sürpriz yapar ve çift, Billy'nin ailesinin yanına tatile gider. Sophie çok heyecanlı ve gergindir çünkü Billy'nin ailesiyle ilk kez karşılaşacaktır.

Buskin ailesinin Los Angeles'teki ihtişamlı evi ve yaşamı, Sophie için fazla iddialıdır. Genç kadın, bu lüks yaşama ve paparazzilere uyum sağlamakta zorlanır.

Şimdi Sophie, ünlü bir Hollywood yıldızı olan Billy ile aralarındaki farklılıkların yarattığı zorlukların üstesinden gelip gelemeyeceğine karar vermeli.

Daha önce Billy ve Sophie'nin aşkını anlatan *Yıldız Öpücüğü* adlı ilk romanını yayınladığımız çok satan romanların yazarı Giovanna Fletcher'dan, tek solukta okunacak bir devam kitabı...

/eksikparcayinlari

/eksikparcayinlari

www.eksikparca.com

25 TL

Giovanna
Fletcher

Aynı Sabah
Uyanmak

Giovanna Fletcher, dokunaklı
hikâyesiyle kalplerimizi bir kez
daha çalıyor.

New Magazine

Kitapseverler bu hikâyeye âşık
olacak!

Darwinescapes

Hikâyeyi kesinlikle çok sevdim.
Keyif verici ve güzel.

Rakuten Kobo

Sophie ve Billy'nin dünyasında
bundan sonra ne olacağını
görmek için sabırsızlanıyorum!

Lozza's Book Corner

Sahip olmaya değer
hiçbir şey kolay
elde edilmez.

Sevdiği erkeğin kendini tamamen
ona adaması karşısında hangi kızın
dizlerinin bağı çözülmmez?

Eksik Parça Yayınları

Aynı Sabaha Uyanmak

Giovanna Fletcher

Penguin Random House tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

Always with Love - A Billy and Sophie Story

Copyright © Giovanna Fletcher, 2016

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Ayşın Akyor**

Yayına hazırlayan: **Kürşad Kızıltuğ**

Editör: **Burcu Terzioğlu**

Redaktör: **Gonca Gidenoğlu**

Kapak ve Sayfa Tasarımı: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Haziran 2018

ISBN – 978-605- 2162-79-8

Türkçe yayın hakları, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Giovanna Fletcher

Oyunculuk ve gazetecilik yapan Giovanna Fletcher, İngiliz pop rock grubu McFly'nin üyelerinden Tom Fletcher ile evlidir. Buzz ve Buddy adında iki oğlu vardır. İtalyan babası Mario, annesi Kim, ablası Giorgina ve küçük kardeşi Mario ile İngiltere'nin Essex bölgesinde büyümüş; çocukluğunun çoğunu kendi kendine konuşarak -belli ki kimse onu dinlemiyordu- ya da kitap okuyarak geçirmiştir.

Giovanna, pozitif enerjinin gücüne derinden inananlardandır. Elinizde tuttuğunuz kitabın birinci kitabı olan ilk romanı *Yıldız Öpücüğü* ile büyük başarı yakalamıştır.

Giovanna Fletcher Aynı Sabaha Uyanmak

Bir Billy ve Sophie Hikayesi

Çeviren: Ayşın Akyor

Ücretsiz

Arsivi - <https://rantey.org>

BİRİNCİ BÖLÜM

1

“Kahvaltı ister miydiniz?” Karanlıkta biri hafifçe omzuma dokunup bu soruyu sorunca sıçrayarak uykumdan uyanıyorum.

Elimle hemen yüzümdeki siyah uyku maskesini hafifçe kaldırıp birdenbire gelen kuvvetli ışık yüzünden etrafa gözlerimi kısarak bakıyorum.

Yanı başıma çömelmiş olan hostese mahmur gözlerle bakarak “Ehm...” diye söze başlarken ağzımın kuruduğunu hissediyorum. Kızın özenle arkaya doğru taranmış güzelim röfleli saçları kusursuz yüzünü, kırmızı döpiyesi de güzel vücut hatlarını meydana çıkarmış. Bense üstümden dökülen siyah pijama takımımıyla tam bir tezat oluşturunca. Hostesin durduğu yerin az ötesinde koltuklarında derin uykuya dalmış insanların yanı sıra uykusundan uyanıp uçağın içinde dolaşmaya çıkmış yolcular da gözüme çarpıyor.

Yavaş yavaş nerede olduğumu hatırlamaya başlıyorum.

Virgin Havayolları'nın Los Angeles uçağının lüks sınıf bölümündeyim ama bu lüks için para ödemedim. Yolcu kabul

kontuarındaki güler yüzlü kız, kiminle seyahat ettiğimi anlar anlamaz, aldığım ekonomi sınıfı biletleri bu biletlerle değiştiriverdi. Noel izdihamı VIP'lere işlemez. Onlar için her zaman bir yer bulunur. Bu işleminden hemen sonra hızlandırılmış güvenlik kontrolünden geçirilip o muhteşem yolcu salonuna alındık. Şikâyet ettiğimi sanmayın, aslında bu benim yetişkin olarak yaptığım ilk uçak yolculuğu, dolayısıyla böyle lüks koşullarda seyahat etmek işin heyecanını daha da artırıyor. Doğruyu söylemek gerekirse daha öncesinde, annem ve yeni nişanlısı Colin bizi havalimanına bıraktıklarında epey gergin ve asabiydim. Uçağa biner binmez ikram edilen köpüklü şaraplar, belki yerden binlerce kilometre yükseklikte olduğumu pek unutturamadı bana (kalkıştan önceki güvenlik anonsunu ve tatbikatını yine de pürdikkat dinledim) ama zihnimi azıcık dağıttı.

Sol tarafıma göz atıyorum ama yatay pozisyonda olduğum için kolçağın yüksek olması yüzünden o tarafı göremiyorum. Sanki “Kahvaltı ister misin?” sorusunun cevabı basit bir evet ya da hayır cevabından ibaret değilmiş gibi, kararsız ve kafası bulanık bir hâlde, hostesin gülümseyen kırmızı dudaklarına aval aval bakıyorum. Zaman dilimlerini aşan yolculuklarda uykum bölündüğü zaman, kafam pek çalışmaz..

“O yemeye çoktan başladı bile,” diyerek gülümsüyor. Böylece benim seslendirilmemiş soruma da cevap vermiş oluyor, başını onun tarafına çevirip sallayarak.

“İyi o zaman, bana da lütfen,” diyorum gülümseyerek. Klima yüzünden kuruyan cildimi ovuyorum.

“Ne arzu ederdiniz?” diye soruyor, sakın, sıcak ve cana yakın bir ses tonuyla. Uykulu yolcularla bu tip kopuk diyaloglar kurmaya alışık olduğu belli. “Tahılı karışım mı, börek, körek mi, domuz pastırmalı bir sandviç mi?”

“Domuz pastırmalı sandviç lütfen,” diyorum. Guruldayan ve Noel daha bitmedi, yiyip içmek serbest, diyen midemin sesine karşı durmama imkân yok. E zaten şunun şurasında Noel’in üzerinden iki gün geçti.

“Ketçabınız var mı?”

“Evet,” derken gülererek ayağa kalkıyor. “Çay mı kahve mi?”

“Çay lütfen,” diyorum gülümseyerek. Göz maskemi düzgünce çıkarıp aslan yelesine benzeyen kıvr kıvr kahverengi saçlarımı ellerimle düzelterek biraz daha eli yüzü düzgün görüneceğimi umuyorum ve saçımı muntazam bir atkuyruğu şeklinde topluyorum.

“Önemli değil,” diyerek gökyüzündeki mutfağına yöneliyor.

Yerimde doğruluyorum ve dimdik oturarak koltuğuna monte edilmiş televizyon ekranında bir şeyler izleyen yol arkadaşşıma bakıyorum. Üzerinde benim pijamamın aynısı var (ikimize de Londra’da uçağı bindiğimizde verdiler) ama nasıl beceriyorsa, pijama onda çok daha havalı duruyor. Ama tabii onun adı Billy Buskin, hiçbir şey yapmadan da pırıl pırıl parlamayı bilir o.

“Günaydın uykucu,” diyor gözünü kırparak kızarmış ekmeğini ısıırken. Önündeki bardak çanak dolu masayı süzdüğümü fark ediyor. “Acıkmışım,” diye gülererek itiraf ederken çikolata kahverengisi gözlerini tatlı tatlı kısıyor, âdeta gözlerinin içi gülüyor.

“Belli, belli,” diyorum gülümseyerek. O hâli bana çok sevimli geliyor.

“Uyudun mu?”

“Sayılır,” diyerek başını sallıyor. “Ama sonra bir film seyredeyim derken iki, üç oldu.”

“Perişan olmuşsundur.”

Elini yüzünde gezdirip gözlerini ovuşturuyor. Bitkin görünüyor.

“Harika filmlerdi ama.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Eminim.”

“*İssiz*’i izledim. Müthiş ve çok dolu bir film. Ralph Joplin En İyi Yönetmen Oscarını boşuna almamış yani, inanılmaz bir film,” diyor içini çekerek. Sanki hâlâ film seyrediyormuş gibi, huşu içinde başını iki yana sallayarak ekrana bakıyor.

Film konusunda ha kendi kendine konuşmuş, ha benimle!

Bir zamanlar kitap okumak yerine film izlemeye, o filmde Jude Law’un oynayıp oynamadığına göre karar verirdim. Ama sonra, o gümbür gümbür kahkahası, arkaya taradığı o şekil perçemi ve mor *Converseleriyle* muhteşem Billy Buskin girdi hayatıma ve durum değişti. *Aşk ve Gurur* romanından uyarlanan bir film çekimi için bir ekibin kasabamıza geldiğini herkes biliyordu ve günün birinde Billy dükkâna geldiğinde onu da ekipten biri sandım. O filmde Bay Darcy rolünü oynayan başrol oyuncusu ve bizim kuşağın bir numaralı aktörü olduğunu bilmiyordum. Aramızda geçen ilk birkaç konuşma aklıma gelince utancımдан kıpkırmızı oluyorum hâlâ ama Billy benim bu asabi hâlimi sevdi ve aklımı başımdan aldı.

Bir film yıldızıyla flört etmenin sinemaya olan sevgimi artırdığını, zevkimi geliştirdiğini, normalde tercih etmeyeceğim filmleri seyretmeme sebep olduğunu (başrol oynadığı *Halo* üçlemesi ile *Twisted Drops* filmini izlememe izin vermesi için ikna ettim onu) söylememe gerek yok sanırım. Yine de o bana yönetmen, yapımcı ve kamera arkasında çalışan binlerce kişiyi anlatırken neden söz ettiğini zerre kadar anlamıyorum. Öyle muazzam bir sanayiye dönüşmüş ki bu iş, kafam basmıyor ama Billy’nin böylesine tutkun olduğu bir konuya duyduğum sevgi ve ilgiyi geliştiriyor olmaktan keyif alsam da benim için tüm zamanların en iyi filmi *Tatil*’dir. Evet, Jude’ye olan aşkım devam ediyor, hele de Billy, *Twisted Drops* filmindeki rolüyle BAFTA en iyi aktör ödülünü aldıktan sonra onunla tanıştırıldığımdan beri Jude’yle konuşurken nasıl olduysa kontrolümü kaybetmemeyi, aklım başımda ve sakın kalabilmeyi

başardım. Belki de hâlâ o konuşmanın tesiri altında olduğum ve dumura uğradığım için böyle olmuştu. Zihnimin daha fazla melodram kaldıracak gücü kalmamıştı.

“Sen bir şeyler izledin mi?” diye soruyor Billy, kaşlarını kaldırarak. Aslında cevabı pekâlâ biliyor ama.

“Yo, kitabımı okudum,” diyorum gülümseyerek.

“Elbette,” diyor gülümseyerek. “Küçük kitap kurdum benim. Bu seferki hangisiydi?”

“*Küçük Kadınlar...*”

“Yine mi?” diyerek bir kahkaha atıyor.

“En sevdiklerimden,” diyorum omuzlarımı silkerek. Aslında benimle ve aynı kitapları tekrar tekrar okuma arzumu alay etmediğini biliyorum. Böyle romanların birer klasik olmaları ve hâlâ iyi satmaları sebepsiz değil. Ama çocuklar okullarda bunları okumaya mecbur tutulduğu için değil, öyle olsa kitaptan aldıkları zevk azalır.

“Nekadarkaldı?” diyesoruyorum, ona doğru uzanıp parmaklarımı siyah gür saçlarının arasında dolaştırırken. Tanıştığımız günkü gibi hâlâ perçemi var ama şu anda tepesinde toplamış değil ve herhangi bir şey sürmemiş. Bu demektir ki saçlarıyla istediğim gibi oynayabilirim.

“Bir buçuk saat kadar,” diye tahminde bulunuyor. Saçlarını okşamamdan zevk alarak gözlerini kapatıyor.

“Öf amma da uyumuşum ha!”

“Uyudun, uyudun,” derken başıyla onaylıyor. Gözlerini açıp beni süzüyor. “Horladın bile.”

“Yok artık!” diyorum hızlı hızlı nefes alıp elimi dehşet içinde saçlarından çekerken.

“Konuşuyordun da.” Söylediklerinden çok keyif aldığı belli. “Buradaki sosyetiklere uçakta seks yapmak istediğini söylüyordun.”

“Ya, öyle mi?” diyorum, kaşlarımı kaldırarak. Artık beni gıcık etmek için yaptığı çok belli oldu.

“Evet, herkes çok şaşırdı,” derken gözleri parlıyor. “Bu tatlı Sophie May’a böyle bir şeyi yakıştırmazlar ki. Oysa istediği zaman nasıl bir afet olduğunu bir bilseler...”

“Sus artık!” derken yanaklarım kızarıyor. Ayağa kalkıp çantamı ve koltuğun altındaki giysilerimi alıp tuvalete doğru yürüyorum.

Minicik tuvaletin kapısına geldiğimde bir de bakıyorum ki Billy, yüzünde şakacıktan tiksinişmiş gibi bir ifadeyle başını iki yana sallıyor. “Bana ne, bana ne, yapmayacağım işte,” diyor, dudaklarını büzerek. Fal taşı gibi açılmış koyu renk gözlerinde isyan ve itiraz var.

“Neyi?” diye soruyorum, kafam karmakarışık.

Kaşları çatılmış bir hâlde, eliyle tuvaletin kapısını işaret ediyor.

Ben de kaşlarımı çatıyorum.

Birkaç saniye öylece kaldıktan sonra yüzü neşeyle aydınlanıyor ve gülümsüyor.

Uçakta seks ha!

Seni gidi rezil seni!

Ona bakıp sinirden gözlerimi deviriyorum. O küçücük yere girip aynada siyah rimelimin gözlerimin etrafına dağıldığını, zaten solgun olan tenimin hayalet gibi bembeyaz kesildiğini ve yüzümün her zamankinden daha şiş olduğunu görünce dehşete kapılıyorum. Billy ve hostesle bütün o konuşmaları yaparken bu hâldeydim demek ve ben düzeltilmesi gerekenin sadece saçım olduğunu düşünüyordum.

Yüzüme gözüme çekidüzen verip kendime ait giysilerimi (ince bir kot pantolon ve nane yeşili sade bir tişört) giyiyorum ve başıma da kocaman turkuaz eşarp bağlayıp yerime döndükten sonra sandviçimden ısıkrıklar alırken, gerçekler bir anda kafama dank ediyor, heyecan dalgası alttan alta vurmaya başlıyor. Billy’nin ailesiyle tanışmaya gidiyorum.

Billy'nin ailesiyle birbirimizden uzak olsak da neredeyse iki yıldır birbirimizin hayatlarının içindeyiz ama arada bir yaptığımız Skype sohbetleri dışında hiç karşılaşmadık. Bu durumda midemde milyonlarca kelebeğin uçuşması son derece doğal, öyle değil mi? Özellikle de ben, daha on bir yaşındayken bir şoförün çarpıp kaçtığı babamın ölümünden sonra sadece annem ve benden oluşan bir aileden geldiğim için. Benim sakın aile hayatım nerede, dört kardeşiyle -Jenny ve Hayley adındaki ikiz ablaları, küçük kız kardeşi Lauren ve evin en küçüğü, yirmi bir yaşını daha yeni dolduran Jay- ile büyük bir aile olan Billy'nin hayatı nerede! Ben nasıl yedi kişilik bir aile olunabileceğini hayal bile edemem ama Waltonların canlandığı o hengâmeli aile ortamından pek de farklı olduğunu sanmıyorum.

Billy, gençlere yönelik muhteşem bir film olan *Halo*'da oynadığı, onu bir gecede milyonların sevgilisi yapan başrol sayesinde Hollywood'da kendine yer edinmeye başlayınca, aslen Surreyli olan Buskin ailesi Amerika'ya yerleşmenin daha iyi olacağına karar verir. *Halo* filmi gençlere yönelik film pazarında başı çekerken, Billy'nin de aranan bir aktör olarak ilelebet Los Angeles'te yaşayacağı belli olmuşken annesinin, oğlunun tek başına Atlantik'in öbür yakasına taşınmasına gönlünün razı olmaması da normaldir. Meseleyi enine boyuna düşündükten sonra hep birlikte taşınmaya karar verirler. İşlerini, okullarını, arkadaşlarını ve akrabalarını geride bırakıp bir daha da arkalarına bakmadan, Los Angeles'te kocaman bir eve yerleşip yepyeni bir hayata adım atarlar. Yeni hayatlarına çok çabuk uyum sağlayıp ısınır.

Bu büyük değişiklikten birkaç yıl sonra Billy, işi dolayısıyla tekrar Londra'ya gider ama aile, yakında nasıl olsa geri döneceği için güneşin pırıl pırıl parladığı bu kentte kalmayı sürdürmeye karar verir. Benimle tanışıp da kısa bir süre sonra şöhretin çirkin

dünyasından uzaklaşacağı ve doğup büyüdüğü Kent'teki *Rosefont Hill* adlı sakin köyde huzurlu bir yaşam sürmeyi tercih edeceği, o zamana kadar akıllarının ucundan bile geçmemiştir.

Bu konuyla ilgili neler hissettiklerini merak ediyorum doğrusu. Hiçbir şekilde ısrar edip Billy'ye gaz vermedim ama kararını memnuniyetle karşılamadım desem yalan olur. Billy'nin benim yanımda olmayı tercih etmesi ve hayattan tek isteğinin ben olduğumu söylemesi beni çok mutlu etti. Sevdği erkeğin kendini tamamen ona adanması karşısında hangi kızın dizlerinin bağı çözülmez?

O günden bu yana anne babasıyla birkaç kez telefonda konuştum ve bana çok tatlı davrandılar ama gerçekten bu konuda bu kadar rahatlar mı merak ediyorum doğrusu. Belki de o berbat Heidi Black (bayağı bir ruh hastası olan eski sevgilisi) gibi bir aktrisle karşılıklı oynayıp beyaz perdeye dönmesini tercih ederlerdi. Belki de ben piyeyi deve yapıp fazla kuruntulu davranıyorumdur. Üstelik bu ilk kez başıma gelmiyor, neredeyse bir hobiye dönüştü. Bir saat on beş dakika sonra Los Angeles Havalimanı'na indiğimizde gerisini öğrenirim nasıl olsa. Düşüncesi bile midemi düğüm düğüm etmeye yetiyor.

"Kaşların neden çatık bebeğim?" diye soruyor Bill, beni süzerek.

"Yok bir şey."

"Sevgilinin ailesiyle tanışacağın için mi heyecanlanıyorsun?" diye sorarak doğru tahminde bulundu. Bu soru karşısında bocaladım. "Sana zaten bayılıyorlar," derken gülümsüyor.

"Sükûnetimi korumaya çalışıyorum," diyorum derin nefes alarak.

"Sakin onların yanında panik atak geçireyim falan deme. Beni cezbetmiş olabilir ama öyle bir şey olursa, annem fena hâlde telaşa kapılıp senin etrafında döner durur," diye dalga geçiyor. Sözleri bana kafedeki ilk karşılaşmamızda başıma gelen utanç verici

olayı hatırlatıyor. Tanrı'ya şükür ardı arkası kesildi ve bir süredir öyle bir şey yaşamadım ama hep peşimde dolanıyor gibi bir hisse kapılıyorum. Ne kadar güzel bir gün yaşarsam yaşayayım, onun varlığını hissediyorum. Sanki bir yerlerde durmuş, bekliyor gibi.

“Onlar da en az senin kadar heyecanlıdır şimdi,” diyor, muzip bir gülümsemeyle.

“Hadi oradan. Orduya karşı bir tek ben.”

“Doğru ama annem seni karşılarken her şeyin mükemmel olması için hepsini çıldırtmıştır. Herkese talimatlar yağdırıyordur şimdi. Babam bahçede gülleri buduyordur, kızlar ellerinde diş fırçalarıyla yerleri kazıyorlardır. Zavallı Jay bile hayatında ilk kez kendi odasını toplamıştır bugün. İnan bana, Buskin ailesinin evinde senin yüzünden kıyamet kopuyor şu an.”

“Evde çalışanlarınız var,” diyorum gülerek.

“Evet ama hizmetçi fazla mesai yaptı demek aynı etkiyi yapmıyor,” diyerek gülümsüyor. “Yiyor musun onu?” diye devam ediyor elimdeki yiyeceğe aç gözlerle bakarak.

“Evet, bayıla bayıla,” diye cevap veriyorum gülerek. Sandviçimden bir ısırık alıp keyifle çiğniyorum. Kaygılarımın ve kuruntularımın azaldığını hissediyorum. Sevdığım adam sinirlerimi yatıştırmayı bildiği için şükrediyorum.

2

“Heyecanlı mısın?” diye soruyorum, bizi bekleyen yer hizmetlilerinin eşliğinde pasaport kontrolünden geçtikten sonra bagajlarımızı alıp Billy’nin ailesinin evine doğru yola çıkarken.

“Kendimden geçmiş gibiyim heyecandan,” diyor. “Sıcak havanın keyfini çıkarmak için can atıyorum. Noel’i köyde geçirmek harikaydı ama biraz D vitaminine ihtiyacım var. Ayrıca, ailemin yanında azıcık tembellik etmek pek keyifli olacak.”

“Seni çok çalıştırıyorum,” diye takılıyorum ona ama sözlerimde fazlasıyla gerçeklik payı var aslında.

Molly’s on the Hill’in sahibesi olarak ilk Noelim olduğu için her şeyin mükemmel olmasını istedim. Bu dükkânı bana eski arkadaşım Molly miras bıraktığından, işlerin en iyi şekilde yürümesi, Noel turtası ve kekinin mükemmel olması ve her yerden bayram sevinci fışkırması için elimden geleni yapmaya kararlıyım. Bu dükkânda on yıl çalışmış olmam ve Molly’nin tüm bildiklerini bana aktarmış olması bunu başarmamı sağladı.

Üstüne üstlük, Colin'in anneme yaptığı bu dükkânın görüp göreceği en sürprizli ve romantik evlenme teklifi (ki ben onunla bilmeden suç ortaklığı bile ettim bana yolladığı, benden yardım isteyen imzasız e-posta mesajı yüzünden) her şeyi daha da farklı kıldı. Onları bıraktığımızda ikisi de hâlâ aşk sarhoşuydular. Annemi öyle görmek beni çok mutlu ediyor.

Aslında, her ikisine de minnettarım. Ben bu Los Angeles seyahatini Billy'ye sürpriz Noel hediyesi olarak planlamıştım. Eğer onlar, biz yokken iki haftalığına dükkânı idare etmeye gönüllü olmasalardı, bu seyahate çıkmamız mümkün olmazdı. Colin'in çocukları (Aaron on, Charlotte sekiz yaşında) da yardım edeceklerdir mutlaka. Dünyanın en tatlı çocukları onlar. Son birkaç aydır onları daha yakından tanıyabildiğim için çok mutluyum. Büyük abla rolüne bu kadar kolay soyunabildiğime de hayret ediyorum. Daha şimdiden onlara karşı oldukça korumacı bir tavrım var.

"Sophie May'la kekler ve süslemeler dünyasından uzakta geçireceğim zamanı iple çekiyorum," diyerek beni dürtüyor Billy. Rosefont Hill'deki hayatım ve iki hafta uzak kalacağım insanlarla ilgili düşüncelerimden uzaklaşıyorum.

"Ben de köydeki hayranlarından uzaktaki Billy Buskin'le zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum," diyorum gülerek. Kapıdan geçip gelen yolcu salonuna giriyoruz.

Bizi kamera tıkrıtları ile patlayan flaşların çılgin sesi karşılıyor ve birden kameralarını bize doğru tutan on-on iki kadar paparazzi önümüzde bitiveriyor.

"Harika zamanlama," diyor Billy göz kırparak. Koluna girmem için dirseğini bana doğru uzatıp bir yandan da bagaj arabasını onlara doğru sürerken gözlerini iyice açıyor. Onların arasından geçmeden dışarı çıkmamıza imkân yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Billy Buskin, hangi rüzgâr attı sizi buraya?" diye bağıyor

içlerinden biri. Kamerasından yüzü görünmüyor.

“Dönmenize sevindik,” diyor öbürü.

“Film çekmek için mi geldiniz?” diye soruyor bir kadın, diktafonu yüzüne sokarak. Bir beyanat almayı umuyor besbelli. “Yoksa tatil için mi buradasınız?”

Billy gözlerini karşıya dikip hiç konuşmadan ve sorularını duymazdan gelerek ilerliyor.

O arada ben de bütün bunlardan dolayı afallamış ve dehşete kapılmış gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Dikkat çekmeye çalışan insanlardan değilimdir. Başkalarının yargılarından uzak, arka planda kalmayı tercih edenlerdenim. Ama buraya varınca böyle bir tantananın bizi bekleyeceğini tahmin etmem gerekirdi. Ne de olsa, filmler diyarı Hollywood burası.

Bu hengâmenin ortasından bir çılgılık sesi geliyor ve fotoğrafçıların arkasında bize doğru çılgınca sallanan eller görüyoruz. Billy’nin üstlerine sürdüğü o kocaman demir bagaj arabasının altında ezilmekten korkan paparazziler çekilince, bize heyecanla el sallayan Billy’nin ailesini görebiliyoruz. Babası Clive’nin koluna sımsıkı yapışmış olan annesi Julie’nin, birkaç metre ötesinde duran oğlunu görünce gözleri yaşıyor. Oğlu kendisine doğru yaklaşıırken başını sallayan Clive’nin yüzü, tıpkı oğlu Billy’ninkine benzeyen muhteşem bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Doğrusu, kardeşlerin hepsinin tek ortak özelliği kocaman ağızlarıyla dişlerini göstererek kocaman gülümsemeleri. Sanki bulaşıcı gibi.

Billy durup gözlerini onlara dikeyor ve o harika tebessümüyle onların mutluluğunu yansıtıyor âdeta. Gözle görülür bir biçimde rahatlıyor, etrafında ailesini görmenin verdiği huzurla bedeni tam anlamıyla gevşiyor. Oysa basın hâlâ bir iki metre uzağımızda.

“Geldin demek!” diyor Julie soluğu kesilmiş bir hâlde içini çekerek. Elini kalbinin üstüne koymuş, yüzünde gurur ve inanamamazlık

var. Sanki Billy'nin bir gün geri döneceği hiç aklına gelmemiş gibi.

İlk önce ikizler atlıyor Billy'nin üstüne. Birbirleriyle tıpatıp aynılar. Giyim tarzları da aynı. İki de bohem tarzı dökümlü giysilerinin içinde çok şıklar. İncecik omuzlarına simetrik bir şekilde dökülen açık kahverengi dalgalı saçları şıklıklarını tamamlıyor. Sabahları hazırlanırken çok keyif aldıklarından eminim.

Sonra Julie ve Clive öne doğru bir adım atıyor. Julie en büyük oğluna ulaşabilmek için öbürlerini kenara itiyor. Hiç "anneyim" diye bağırıyor. Şık, zarif, bakımlı ve uzun bacaklı bir kadın. Yaşını hiç göstermiyor, düzgün ve yanık teninde tek bir kırışıklık bile yok. Dalgalı sarı saçları o kadar yumuşak duruyor ki birden içimden onlara dokunmak geliyor. Clive ise üzerinden dökülen kot pantolonu, açık mavi renkteki düğmeli tişörtü ve spor ayakkabılarıyla hâlâ Surreyli bir tesisatçı. Bu durum beni gülümsetiyor ama muhtemelen üzerindeki her şeyi markadır artık, herhangi bir dükkândan alındıklarını sanmam. Bariz bir şekilde köklerinden kopmamış olması ve buraya gelmeden önceki kimliğine sadık kalması hoşuma gidiyor. Birden ona kanım kaynıyor.

Sonunda Billy'yle karşı karşıya geldiğinde iki yanağını yakalayıp yüzünü kendine doğru çekiyor Julie.

"Tanrım, hasretinden öldüm bittim," diye fısıldıyor neredeyse ağzını açmadan. Sonra yanaklarını uzatıp uzatıp bırakıyor. Sanıyorum küçüklüğünden beri oğlunu böyle sevmiş. Seyretmesi inanılmaz hoş. Ailenin kavuşma sahneleri gözümü yaşartıyor.

Billy aynı duyguları taşıyor belli ki; sanki sıkılmış gibi suratını asıp (komiklik olsun diye yaptığını biliyorum) azıcık geri çekiliyor, babasına yüzünü ekşiterek.

"Buna alış," diyerek gülüyor Clive, bir adım öne çıkıp oğluyla erkek erkeğe sarılırlarken, onun omzunu oksuyor. O da annesi gibi, neredeyse nefesiyle oğlunu içine çekecek.

Beni tanıyıp selamlayan ilk kişi, Billy'nin kız kardeşi Lauren oluyor. Diğerleri bunu atladığı için üzülmiyorum. Billy'nin aralarına dönmese kendilerini öyle bir kaptırmışlar ki birkaç adım ötelerinde duran kızı gözleri görmüyor. Ama Lauren farklı. Öbürleri gibi ona yönelmiyor doğrudan, sanki en iyi arkadaşım gibi kollarını boynuma dolarken çiçek kokan parfümünün kokusu burun deliklerimi gıcıklıyor. Ben sınırlar koymayı ve mesafeyi korumayı seven bir insanımdır (annem bile nadiren sarılır bana) ama anlaşılan dokunmaktan hoşlanan bir aile bunlar ve önümüzdeki haftalar bir hayli dokunmalı geçecek gibi. Hazırlıklı olmak için bunu zihnimin bir köşesine kaydediyorum.

Kişisel alanıma girmiş olmasına rağmen ona kanım ısınıyor hemen. Lauren'in koyu kahve gözleri Billy'ninkiler gibi muzip muzip parlıyor ama yüz hatları onunkilerden çok daha ince ve kadınsı. Burnu daha küçük, daha bir düğme gibi, yanakları daha pembe ve dudakları parlak kırmızı. Rujuna rağmen, her an plaja gidecekmiş gibi bir havası var. Ayağındaki sandaletlerden dolayı değil sadece, açık renk kot şortunun ve askılı tişörtünün altından beyaz bikinisi görünüyor. Koyu renk saçlarını dağınık bir şekilde tepede toplamış, topuzunun üstüne de siyah Ray Ban güneş gözlüklerini oturtmuş. Havalı, rahat, cana yakın ve sevecen bir görünüşü var.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyor Lauren şarkı söyler gibi. Kolu boynuma dolanmış bir vaziyette bir o bacağına, bir diğerinin üstünde sekiyor.

"İlk kez mi karşılaşıyorsunuz?" diye bağıyor fotoğrafçılardan biri. Belli ki konuştuklarımızı duyup karşılama işinin uzun uzun keyfini çıkardığımıza karar vermişler. İşleri bu, ne de olsa.

"Yüzünüzü bize dönüp yan yana durun ve bize bir mutlu aile fotoğrafı verin," diyor öbürü, sanki mecburmuşuz gibi, küstah bir tavırla. Hiç de mecbur değiliz. Onun bu bağirtısı dikkatimi o yana ve

hızla açılıp kapanan objektif kapaklarının monoton sesine çekiyor. Geldiğimizden beri hiç kesilmediği için farkında olmamışım bu sesin.

“Olmaz,” diyor Lauren pat diye. Elimi tutup beni, ailenin olduğu, fotoğrafçılara ve toplanmış olan kalabalığa sırtım dönük duracağım tarafa çekmeden önce adama bakıyor kaşlarını kaldırıp.

Rahatsız olduğumu sezip bana kendini siper etmesi çok hoşuma gidiyor.

“Sophie...” diyor Julie beni görünce içini çeke çeke gülümseyerek. Bunu söylerken başı bir yana yatıyor. Kolunu uzatıp belime doluyor. İncecik bedenine rağmen bana yumuşacık sarılmasına, kemiklerinin hissedilmemesine şaşıyorum. “Onu getirdiğin için teşekkürler.”

“Bence Billy bizi gerçekten görmek isteseydi bilet ayırtırdı, anne,” diyor, Hayley olduğunu tahmin ettiğim ikizlerden biri. Çünkü yüzü Jenny’ninkinden biraz daha dolgun. Bu tüyoyu, ikizleri ayırt etmem için Billy bana vermişti.

“Birbirimizi tanıyor gibiyiz zaten,” diye devam ediyor Julie, arkasında durup gülümseyen kızına aldırış etmeden. Omzumu tutup sıkıyor. Bana gülümserken yüzünde en ufak bir kırışıklık oluşmuyor.

“Jay nerede?” diye soruyor Billy, önce etrafa sonra gelen yolcu salonuna bakıp.

“Oh, fark ettin demek,” derken dudaklarını büküyor Julie. Belli ki kardeşini görmek için sabırsızlandığı anlaşılan Billy’nin, en küçük kardeşini sormayacağını ümit ediyordu.

“Elbette. Nerede o?” diye soruyor annesine kaşlarını çatarak.

“Hâlâ New York’ta,” diyor ikizinden azıcık daha kilolu olan Hayley. Belli ki annesinin ağzındaki baklayı çıkarmasını beklemekten sıkılmış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne?” derken Billy’nin yüzü düşüyor. “Neden? Geleceğimi

bilmiyor muydu?”

Her sorduğu soruyla biraz daha incindiğini görüyorum.

“Biliyordun da... İşleri çok yoğun orada,” diye mantıklı bir açıklama yapmaya çalışıyor Julie. Clive’ye bakıp ondan medet umuyor ama o sanki konuşmanın dışındaymış gibi spor ayakkabılarına bakıyor.

“Demek ki benim burada olduğum süre içinde Los Angeles’e gelmeyecek.”

“Gelmeyecek,” diyor Julie içini çekerek Billy’ye, dudaklarında zoraki olduğu çok belli olan bir gülümsemeyle bakmadan önce. “Bir yandan üniversitenin son yılını okuyup bir yandan da iş aramanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Burada olmayı gerçekten çok istiyordu. Yolda gelirken telefon etti.”

“Tamam,” derken başıyla onaylıyor Billy, gülümsemeyi başararak. “Anlaşılabilir bir durum.”

Dünya çapında bir aktör olabilir ama şu anda küçük kardeşinin yokluğundan dolayı üzüntüsü gözlerinden okunan bir ağabey o. Bu da bana çok acı veriyor. Billy’nin ağzından Jay hakkında hep iyi şeyler çıkmıştır, dolayısıyla son birkaç gündür tüm ailesiyle kavuşmayı düşlediği için hayal kırıklığına uğramasına şaşırmadım. Kardeşinin onu görmek için çaba sarf etmemesine bozulması normal ama aslında ben de bu durum hakkında fazla bir şey bilmiyorum.

“İşler çığırından çıkmadan buradan gidelim mi?” diye sorarak üzerimize çöken gerilimli havayı dağıtıyor Lauren.

Etrafa bakınca kalabalığa yeni katılan, kameralarını bize doğru çevirmiş iki paparazzi daha görüyorum.

“Evet lütfen,” diye homurdanıyor Billy, arabayı çıkış kapısına doğru sürerken.

“Ben alayım onu,” diyor babası, Billy’nin itirazlarına aldırmış etmeden. “James ön kapıda bekliyor.”

“Ama çocuklar benim arabamla geldiler,” diyor Jenny,

anahtarlarını elinde sallaya sallaya.

“Yeni bir araba mı?” diye soruyor Billy.

“Evet, bir cip. Müthiş bir araba,” diyerek gülümsüyor.

“Eminim.”

“Siz James’le geliyorsunuz,” diyor Julie vakit kaybetmeden. Billy’ye tembih edermiş gibi bakıp başıyla çıkış kapısını işaret ediyor. “Benden öyle kolay kolay kurtulamazsın, delikanlı.”

“Tamamdır,” diyerek omzunu silkiyor Billy, bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. “Evde görüşürüz o zaman,” diye bağırıyor kardeşlerinin arkasından.

“Tamam,” diye cevap veriyor Hayley gülümseyerek, terminal binasından çıkıp yepyeni, pırıl pırıl yanan arabasına doğru ilerleyen ikizinin arkasından yürürken.

“Ben sizinle geliyorum,” diyerek çocukların olduğu arabadan dışarıya atlayıp bizim arabaya geliyor Lauren gülümseyerek. Heyecanla kolumu çekiştirdiğinde anlıyorum bunca zamandır elimi tuttuğunu.

“James kim?” diye fısıldıyorum. Olur da bir amca, büyükbaba ya da onlarla birlikte yaşayan uzak bir akrabanın adını unutmuşumdur da pot kırarım diye soruyorum. James adında bir akrabası olmadığından eminim ama sıkıntılı bir durum olmasın diye sormakta yarar var.

“Şoför,” diyor.

“Ah evet,” diyerek başımı sallıyorum. Evde çalışanlarının olmasını hâlâ çok gülünç buluyorum. “Çok tuhaf.”

“Herkesin şoförü var,” diyor Lauren pat diye, kaşlarını çatıp. Bunu benim garip bulmama akıl erdiremiyor. İngiltere’deki bu tür lükslerden uzak, sade yaşamlarını unutmuş olamaz. “Ayrıca, Los Angeles’te her yer birbirine uzak. Araban yoksa hapi yutarsın.”

“Anlıyorum. Ben de araba kullanmayı bilmiyorum,” diye itiraf

ediyorum.

Bir türlü vakit bulup da öğrenemediğim bir şey şoförlük. Yirmili yaşlarımin başlarındayken ders almaya karar vermiştim ama sonra arabasız da yaşanabileceğine kanaat getirdim. Ne de olsa, bu kadar zamandır arabasız yaşamayı becermiştim.

“Yo, benim ehliyetim var,” diyor Lauren. Ehliyetimin olmaması onu dehşete düşürmüş gibi. “Arabam da var.”

“Oo!” diyorum azıcık mahcup hissederek.

“Evet, her zaman James’i kullanmıyorum,” diyor.

“Anlıyorum.”

“Aramızda paylaşmak durumundayız onu.”

“Bak şimdi üzuldüm işte,” diyerek dalga geçiyorum.

“Ne demezsin,” diyerek gülümsüyor. Kolumu çekiştirince omuzlarımız birbirine çarpıyor.

Havalimanından dışarı adım atıp güneşi tepemde hissedince sıcak hava yüzüme çarpıyor. Yoğun sıcaklık bedenimde şok etkisi yapıyor. İngiltere’deki dondurucu soğuklardan ve yaklaşık on bir saatlik klimalı uçak seyahatinden sonra böyle olması normal. Ama bu yeni tanıştığım sıcaklık, vücudumu okşayıp rahatlatıyor. D vitamininin çıplak tenimin üzerindeki gezinişini ve mucizevi etkisini hissediyorum.

“James,” diyor Billy, bizi arabaya kadar takip etmeye kararlı oldukları anlaşılan fotoğrafçıların tantanasına aldırmadan.

Beyaz bir gömlek ve siyah bir takım elbise giymiş iri yarı, uzun boylu bir adam, Billy’ye bakarak başını sallıyor ve binmemiz için içerisi görünmeyen kocaman bir cipin kapısını açıyor.

“Sophie, bu James. James, bu Sophie,” diyerek bizi tanıştırıyor. Arabaya atlamadan önce James’in elini sıkıyor.

“Hanımefendi,” diye kibarca başını öne eğiyor James.

“Selâm,” diyorum. İlk kez sarılıp öpüşmeden, sadece sözle

selamlaştığım biriyle tanışmaktan mutluyum.

“Müsaade edin efendim,” diyor James, bizi arabada bırakıp valizler için Clive’ye yardım etmeye gidiyor. Bu işi onlara bıraktığım için suçluluk duyuyorum. Özellikle de bu güneşli havada James’in o takım elbisesinin içinde ne kadar terleyeceği düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Yine de üzerimde kalın kıyafetlerle alev alev yanan bir fırının önünde kek pişirerek geçirdiğim günleri de unutmuş değilim. Dayanılmaz bir sıcakta çalışırken yüzünden gülümsemeyi eksik etmemenin ne demek olduğunu iyi bilirim ben.

“Geldiğinize çok sevindim,” diyor Julie arkamızdaki koltuktan şarkı söyler gibi bir sesle. Araba Los Angeles Havalimanı’ndan yavaşça hareket edince meraklı paparazziler de geride kaldı ama birkaçının kendilerini bekleyen motosikletlere atlayıp yol boyunca yanımızdan gelmelerine hiç şaşırmadım. Arabanın içi hiç gözükmeyeceği için bu yaptıklarının bir anlamı da yok. Tanrı bilir Billy’nin evinden başka bir yere gittiğimizi umuyorlar. Neyse ki Billy’nin evi korunaklı bir yerde. Bu akbaba, yine de kaldığımız süre boyunca evin dışına kamp kurar, çalışanların arasına sızıp ya da biz girip çıkarken bilgi edinmeye bakarlar. Billy buna nasıl katlanıyor, bilemiyorum ama fazla homurdanmadan tahammül eder hep ve çok şükür ki kendi evimizde gözlerden uzak yaşıyor sayılırız, öyle gözetleyenimiz falan pek yok.

“İyi misin?” diye fısıldıyorum, parmaklarım çıplak kolunun üstünde geziniyor. Jay’in yokluğunun gelişimizin sevincine gölge düşürmesinden dolayı keyfim kaçık.

Başını sallayıp elimi tutarak dudaklarına götürüp öpüyor. “Ya sen?”

“Bitkin,” diyorum. Bu hareketi hoşuma gidiyor.

“Onca okumaya...” derken gülümseyerek bana bakıyor.

“Bana okumak için iyi kitaplar tavsiye etmen gerek!” diyor

Lauren hevesle. Bana doğru yaslanarak hafifçe beni dürtüyor. “Tüm *Küçük Tatlı Yalancılar* serisini okumaya çalıştım. Bitirmek üzereyim neredeyse.”

O an onu biraz daha seviyorum. Billy iyi bir okur olmadığı için (bir ara oturup benim en sevdiğim klasiklerin hepsini okudu ama sonra yine eski okumayan hâline döndü) kitap sohbeti yapabileceğim kendi yaşımda biri yok.

“Sophie düzgün kitaplar okur, Lozza,” diyor Billy, gözlerini devirerek.

“Ben de düzgün kitaplar okuyorum,” diye karşılık veriyor.

“Hadi oradan. Seninkiler saçma sapan şeyler.”

“Eminim öyle olmadığına,” diyorum. Neyin düzgün kitap olduğundan emin değilim. Okumak okumaktır.

“Değiller işte,” diyor, gözlerini belerterek. “Hem sen nereden bileceksin? Sen okumadın ki.”

“Konusu MTV’deki bir diziden alınma,” diyor omzunu silkerek.

“Hiç de bile!” diye ciyaklıyor Lauren. “Kitaplar önce yazıldı, ABC televizyonu sonradan dizi yaptı. Ayrıca, tam olarak sadık da kalmadılar romana. Doğrusunu öğren.”

“Hadi artık kesin ikiniz de,” diyor anneleri içini çekerek.

“Ona söyle,” diyor Billy.

“Ona söyle,” diye vızıldanıyor kız.

“İkiniz de dinleyin,” diyerek araya giriyorum. “Daha gelesi yarım saat oldu olmadı, hemen o klasik sinir bozucu büyük ağabey kimliğine büründün.”

Bu sözlerim karşısında Billy’nin ağzı açık kalıyor.

“Senin hiç kardeşin yok, değil mi?” diye soruyor Lauren. Sanki bir düğmeye basılmış gibi aniden sakinleşmiş ve benim bu gözlemim hoşuna gitmiş gibi.

“Yok.”

“Bu onun her zamanki hâli,” derken omuzlarını silkiyor. “Beni gıcık eder, ben de karşılığını veririm tabii. Sonra kavgaya ikizler de dâhil olur. Biz etraftayken olaysız geçen bir dakika asla olmaz.”

“Kim kimi daha fazla gıcık edecek savaşı yani,” diye başıyla onaylıyor Billy. Ailelerine özgü bu ilginç özelliği anlatırken birbirlerine arsız arsız sırtıyor, az önceki tartışmayı unutmuş görünüyorlar.

“Gerçekten birbirinizi seviyorsunuz siz,” diyorum, sanki azıcık kafayı yemişler gibi onlara bakıp neden iyi geçinemediklerine hayret ederek.

“Elbette seviyorlar. Birbirlerinin yokluğuna dayanamazlar,” diye sesleniyor Julie onların adına, oturduğu arkamızdaki koltuktan.

“Ya ne demezsin,” diyerek başını sallıyor Billy, Lauren’e şımarık şımarık bakarak. “Çok sinirdir o.”

“Al benden de o kadar,” diye cevap veriyor. Gözlerini devirip arkasına yaslanarak camdan dışarı bakıyor. “İyi ki döndün,” diye mırıldanıyor.

Başımı Billy’nin omzuna yaslayıp kolumu koluna sımsıkı dolayarak kendime doğru çekiyorum. Onu benim kadar seven ama bunu gösterme biçimi biraz ilginç olan ailesinin rahatlatıcı ortamında onunla birlikte olmaktan o kadar mutluyum ki.

3

Yol bitmek bilmiyor. Dert ettiğimden değil. Camdan dışarı bakıp Los Angeles ve Billy'nin ailesinin yaşadığı yer hakkında fikir edinmek hoş. Muazzam büyük bir yer, tıpkı içinde oturduğumuz araba gibi. Ama kilometrelerce uzanan semtleri birbirinden ayırt etmek zor, hepsi iç içe geçmiş gibi ama bazı mahalleler öbürlerinden kesinlikle daha güzel. Beklediğim gibi, her yerde palmiye ağaçları var. Los Angeles genellikle düzayak bir şehir ama hemen hemen her taraftan kocaman dağlarla çevrili.

"A, Hollywood levhası!" diyorum, derin nefes alarak. Hollywood tepesinin üstüne kurulmuş olan o simgesel kenti görünce.

"Evet," diyor Billy gülümseyerek, öpmek için beni kendine doğru çekerken.

"Bunun size olağan gelmesi çok tuhaf," diyorum arabadaki herkesin duyacağı şekilde, elinden kurtulunca. Eski kafalılık gibi gelebilir ama Billy'nin anne babasının önünde öpüşüp koklaşmak bana tuhaf geliyor. Evet, ikimiz de istediğini yapmakta özgür yetişkinler olabiliriz ama beni anne babasıyla tanıştırmak için ilk

kez evlerine getirişi bu. Sinirlerimin gerildiğini hissediyorum, yanaklarım kızarıyor, mahcup bir ergen gibi kıvrım kıvrım kıvraniyorum. Sarılmak neyse de öpmek? Yo!

Billy tedirginliğini fark edip hafifçe kıkırdıyor ve elini yumuşak bir hareketle elimin üstüne koyup okşuyor.

“Evet... Biliyor musun?” diye deminki yorumuma cevap veriyor Lauren, dalgın dalgın camdan dışarı bakarken. “Orada olduğunun farkında bile değilim artık.”

“Ben de,” diyor, herkes birbiriyle muhabbet ederken yolculuk boyunca sessiz duran Clive oturduğu yerden. Sanıyorum bu ailede konuşmaların çoğunu kadınlar (Billy hariç) idare ediyor, erkekler fırsat bulduklarında araya giriyor ya da lafa dalıyorlar.

“Her gün gördüğün bir şeyi kanıksamamak zordur.”

“Güzelliğini unutursun,” diye ona katılıyor Julie içini çekerek.

“Üzücü,” diyorum.

“Ben hâlâ büyüsünü hissediyorum ama...” diye ilave ediyor Julie hemencecik. Sanki buradan sıkılmış olduğunu düşünmemizi istemiyor gibi. “Pırl pırl bir yer burası. Her gün güneşli ve masmavi bir gökyüzüne uyanmak, heyecanlanmamak mümkün değil.”

“Yağmuru hiç özlemiyorum,” diye mırıldanıyor Lauren, farkında olmadan bikinisinin çapraz askısını çekştirirken.

“Bu dediğimi unutma, Sophie. Bir iki gün sonra buraya taşınmaya niyetleneceksin,” diyor Julie bana doğru uzanıp omzuma dokunarak.

Bir kahkaha atıp pozisyonumu değiştiriyorum.

“Senin yerinde olsam, bu kadar emin olmazdım anne,” diye gülümsüyor Billy, bana göz kırparken. “Sen Rosefont Hill’in büyüsünü yaşamadın da ondan.”

“Evet. Yani...” diye kısa bir cevap veriyor Julie, elini omzumdan çekerken. “Bu mola dönemini öyle büyüü bir yerde geçirmeye karar vermen harika.”

“Tıpkı senin gibi demek ki anne,” diye cevap veriyor Lauren.

Çözemediğim bir sessizlik hâkim oluyor etrafa. Bu ana fazla anlam yüklememek için elimden geleni yapıyor, ön camdan dışarıyı seyretmeye devam ediyorum. Sağdaki Vermont Avenue’ye dönünce, postanesi, kafesi (indiğimizden beri saya saya bitiremediğim Starbucks’lardan biri değil) ve hatta (daha iyi görebilmek için başımı çevirmekten kendimi alamadığım) küçük kitapçı dükkânıyla ana cadde denebilecek bir cadde karşılıyor bizi.

Billy “Burayı koklaya koklaya bulacağına bahse girerim,” diye kulağıma fısıldarken gülümsüyorum.

İki dakika sonra araba virajlı bir yoldan yukarı çıkmaya başlıyor. Önünde arabalar duran bir sıra evin önünden geçip tırmandıkça tırmanıyoruz. James yavaşlayıp da birtakım otomatik kapıların açılmasını bekleyince, uzaktan görünen tepedeki beyaz boyalı evin mütevazı görüntüsü karşısında şaşırıyorum. Billy’ye iddialı bir malikâne de yaşamayı yakıştırdığımdan değil ama beklediğimden biraz daha küçük bu ev. Aslında şimdi düşününce, buraya çıkarken gördüğümüz evlerin hiçbirisi, kafamda yarattığım Los Angeles evleri gibi gösterişli, ben buradayım diye bağırان evler değildi ama sanırım bunun sebebi, zengin ve ünlülerin Kâbesi olan Beverly Hills’te olmayışımız.

Billy heyecanla bana gülümsüyor. “Nasıl buldun?” diye soruyor evin önünde durup arabadan inerken.

“Harika.”

“Bir de içerisini gör,” diyor Lauren gülümseyerek. Yanımızdan geçip o koskoca ahşap kapıyı açıp içeri giriyor.

“Ben valizimi alayım,” diye ağzımı açıp da arabanın bagajına doğru yönelince, James’in onları çoktan çıkardığını ve garajın içinden geçerek eve götürdüğünü fark ediyorum.

“Önden buyurun,” diyor Billy, yüzünde tebessümle elini evin

olduğu tarafa uzatıp içeri buyur ederken.

İçeri girince, evin mütevazı ve küçük olduğu konusunda ne kadar yanlış olduğımı anlıyorum. Tanrı'nın cezası bir konak burası. Adeta parlayıp sönen bir TARDIS.¹ İnanılmaz büyük. Birden kendimi *Tatil* filmindeki Cameron Diaz'ın o muazzam evine gelip ağzı açık kalan Kate Winslet gibi hissediyorum. Bu benzetme başımı döndürüyor.

Billy'nin evi önden tek katlı bir ev gibi görünse de geniş merdivenlerden inip binanın ana bölümüne geçince, bir sürü odaya açılan geniş bir yaşama alanına ulaşıyorsunuz. Evin sadece bu bölümü, benim doğup büyüdüğüm; hâlen annem ve Billy ile yaşadığım evle aynı büyüklükte. Abarttığımı sanmayın. Ve tıpkı Billy'nin Hyde Park'taki muhteşem evi gibi samimi, sıcak ve çekici. Sadece, daha içeri girer girmez ağzınızı açık bıraktıracak ilave detaylar var.

Tuğlayla kaplı duvarların üstünde aileye ait farklı yıllarda çekilmiş fotoğraflar var. Az çok Billy'nin evindekilerin aynısı ama burada bazı yeni resimler de var. Yerler doğal ahşaba benzeyen parkeyle kaplı. Bu parkelerin bildiğimiz parkelerle (hele annemle benim semtimizdeki nalburdan aldıklarımıza hiç benzemiyorlar) ilgisi yok. Bunlar sanki doğrudan ormandan gelmiş gibiler. Yüzeylerinin pürüzlü oluşu, ahşabın doğallığı, ona güzellik ve derinlik katıyor. Altın ve krem rengi kanepeler, üzerinde ahşap ve camdan yapılmış heykel şeklinde bir orta sehpa (üstüne gönül rahatlığıyla bir çay fincanı konulacak bir sehpadan çok bir sanat eserine benziyor) duran siyah ve açık kahverengi bir halının etrafına yerleştirilmiş. Yine de bu lüks döşenmiş alan, insanı içinde oturmaya çağırıyor zira bu odanın bir duvarı boydan boya cam ve siyah çerçeveli pencereden bakıldığında şehrin o muhteşem manzarası ayaklarınızın altına seriliyor.

Daha yakından bakmak için pencereye yaklaştığımda aşağıdaki yüzme havuzunu görüyorum. Lauren beyaz bikinisiyle şezlonglardan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

¹ Artık bir klasik haline gelmiş İngiliz bilim-kurgu dizisi *Dr. Who*'da, tipik bir Londra telefon kulübesi gibi görünen, içine girince çok daha büyük olduğu fark edilen zamanda yolculuk yapan uzay gemisi. -e.n.

birine oturmuş, hararetili hararetili telefonda konuşuyor. Oraya bir an önce dönmek için kıvrandığı belliydi.

“Nasıl buldun?” diye soruyor Billy arkamda durup.

“Vay vay vay!” diyorum derin bir nefes alıp manzaraya bakarak. “Sadece vay diyorum.”

“Gerçekten öyle,” diyor Julie gülerek, yanımızdan geçip ailenin havuz kenarı dışındaki toplanma yeri olan yandaki odalardan birine girerken.

“Ailenin burayı neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum,” diye itiraf ediyorum.

“İnanmazsın ama ne kadar muhteşem olduğunu unutmuşum,” diyor gülerek, kolunu belime dolayıp hayranlıkla dışarıyı seyrederken.

“Özledin mi?” diye sorduktan sonra cevabını beklerken boğazımda yumru oluşuyor. Özlediğini ve benimle yaşadığı mütevazı hayattan dolayı birdenbire pişmanlık hissettiğini duymak istemiyorum.

“Bunu bana bir kez daha buradan ayrılırken sor,” diyor, bana bakıp göz kırparken başımdan öpüyor.

Gözlerimi kapatıp onun sıcaklığıyla rahatlıyorum. Biz bir çiftiz, bundan artık hiç şüphem yok.

“Gel benim odama bak.”

Elimde olmadan gülüyorum.

“Ne gülüyorsun?”

“Birlikte yaşıyor olabiliriz ama sen baba evinde böyle söyleyince kendimi kabahat işleyen yaramaz bir ergen gibi hissettim.”

“Ya, öyle mi?” diye sorarken kaşlarını kaldırıyor ve gözlerinin kahverengisi muzip muzip parlıyor. “Bu sorun olur mu?”

“Yo...” deyip kıkırdıyorum.

“Tamam öyleyse, zira burası bana ait bir ev, benim evim yani,”

diyor şakayla karışık. Kolumdan tutup çekerek hole götürüyor.

Burada aşağıdaki yatak odalarına giden geniş bir merdiven daha var. Odaların kapıları maalesef kapalı olduğu için içlerine bakamıyorum ama salon yeterince etkileyici. Duvarlar üzerinde altın rengi desenler olan krem rengi duvar kâğıdıyla kaplı. Duvarlarda beş altı tane sanat eseri asılı. Burada her şey Londra temalı. Londra otobüsleri, kırmızı telefon kulübeleri, Big Ben, Buckingham Sarayı, ünlü dönme dolap ve hatta İngiltere bayrağı. Hepsi görkemlerini meydana çıkaracak şekilde canlı, çarpıcı renklere boyanmış.

"Ben bu tabloları duymuştum," diyor Billy içini çekerek. Londra otobüsünün resmine bakmak için duruyor. Resmin odak noktası otobüs ama sanki hareket hâlinde gibi çizilmiş. Flu çizilmiş olan Piccadilly Circus'un ışıkları ve sokaktaki insan kalabalığı otobüsün keskin hatlarını belirginleştiriyor. "Annem eve galerici getirtti. Bana telefon ettiğinde bu koleksiyon için çıldırmış durumdaydı. Sanki ona eski evimizin bir bölümü Los Angeles'e taşınmış gibi bir his vermiş."

"Çok hoş."

"Pek sayılmaz," diyor dudak büküp gözlerini devirerek. "Bizim aile hiçbir zaman Londra'da yaşamadı. Ben hiç kırmızı otobüslere binip kırmızı telefon kulübelerinden telefon etmedim."

"Sen yaşamamışsın!" diye haykırıyorum. Küçükken annem ve babamla Trafalgar Meydanı'na gittiğimiz günler ve birkaç yıl önce nihayet cep telefonu alana kadar kullanmaya devam ettiğim Rosefont Hill'de hâlâ duran kırmızı telefon kulübesi geliyor aklıma.

"Bunu Sophie May söylüyor." Billy bana gülüyor ve koluma hafifçe dirsek atıyor.

"Tam da öyle!"

"Hadi gel," diyor Billy, can sıkıcı tabloları uzaklaşıp salonun öbür ucuna doğru yürürken. En sonuncu odanın kapısını açıp derin

bir nefes alarak mutluluk içinde içeri giriyor. Tüm yüzüne yayılmış olan gülümsemesi, sonunda odasına kavuşmuş olmaktan ne kadar mutlu olduğunu belli ediyor.

Ve ben şaşırmıyorum.

Billy'nin odası şaka gibi. Aslında oda değil de mutfakı olmayan bir apartman dairesi demek daha doğru olur. Önünde televizyon olan iki eskitilmiş deri kanepenin olduğu oturma bölümü, giysilerin türüne göre tasnif edilmiş giyinme odası tarzında ışıklandırılmış bir gardırop, bizim evdeki ana banyonun üç katı büyüklükte bir banyo (iki lavabosu, küveti ve jakuzi tarzındaki duşuyla) ve hayatımda gördüğüm en büyük sayvanlı karyola. Gerçekten de çok büyük bir yer burası. Evin dekorasyonunda Billy'nin kişiliğini yansıtan pek bir şey göremediğim için şaşkıyım ama sanırım ona ait şeylerin çoğu Londra'daki evine taşınmış olmalı. Evin her yerine hâkim olan bej, altın sarısı ve siyah renklere burada da devam edilmiş.

Oda her ne kadar bu hâliyle de inanılmaz olsa da en güzel tarafı, yukarıdaki salon gibi, boydan boya camla kaplı iki duvarı. Bu pencerelerden şehrin nefes kesici manzarasının yanı sıra, yolda gelirken bir sürü işaret levhasını gördüğüm Griffith Parkı olduğunu tahmin ettiğim muhteşem bir ağaçlık görünüyor.

"Ne bu yahu?" diye soruyorum etrafı hayranlıkla seyredip kendi minicik pembe yatak odamla kıyaslarken. "Şaka mı bu?"

"Muhteşem, değil mi?"

"En azından, azımsamaya çalışmadığına sevindim."

"Altı üstü bir ev neticede."

"İnsanın aklını başından alacak kadar muhteşem bir ev."

"Evet."

"Bir de şoförünüz var," diye hatırlatıyorum ona gülümseyerek, James aklıma gelince.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"James, *Halo* filmini çevirdiğim günlerden beri yanımızda,"

diyerek omzunu silkiyor. "Oysa Dee buraya taşındığımızda geldi."

"Dee?"

"Karısı?"

"Elbette, evin vekilharcı," derken bu ailenin *Downtown Abbey*'nin modern versiyonunu yaşadıkları gerçeğini hatırlıyorum. Yanaklarımı şişirip gürültüyle nefes veriyorum. "Burası başka bir dünya."

"Sen de biliyorsun öyle olmadığını. Bu insanların benim ailem, bu evin de bizim evimiz olduğundan başka bir anlam yükleme. Senin evinden bir farkı yok."

"Azıcık daha şatafatlı belki... Daha lüks malzeme filan."

"Belki," derken mahcup mahcup gülümseyip kendini yatağına atıyor, ayakkabılarını ayağından çıkarıyor.

"Evinde yabancıların olması sana tuhaf gelmiyor mu?" diye soruyorum yanına kıvrılırken. Başım akıl almaz derecedeki yumuşak kuştüyü yastıklara gömülürken içimi çekiyorum. Kelimenin tam anlamıyla bulutların üstünde gibiyim.

"Aileden gibiler," diyor Billy. "Noel yemeğini bile birlikte yeriz."

"A, öyle mi?" diye soruyorum, çok da onlara özgü bir şeymiş gibi anlatmasına şaşırarak. "Sanırım, mesele benim böyle bir düzene alışık olmamam."

"Sana tuhaf gelebilir ama hayatı kolaylaştırıyor," diyor, dirseğinin üstüne yaslanarak. Parmak uçlarıyla kolumun çıplak tenini okşuyor. "Bu sayede annem buranın keyfini çıkarıyor. Günlerini bizim arkamızı toplayarak geçireceğine, güneşin tadını çıkarıyor. Hayat çok kısa. Üstelik bu işleri Surrey'de çok yaptı. Benim için hayatlarını değiştirmelerinden sonra ben de onlara olan borcumu ödüyorum."

"Çok haklısın," diyorum gülümseyerek. "Hepsi buradaki yaşamlarına bayılarak dört elle sarılmış durumda. Çok mutlu görünüyorlar."

“Tam da bu işte. Sevdiklerimizi mümkün olduğunca mutlu etmekten daha önemli bir şey yok bu dünyada,” diyor, başını hafifçe eğip dudaklarını dudaklarına değdirip öperek. Ona daha fazla sokuluyorum.

“Çok haklısın,” derken içimi çekiyorum. “Jay ayıp etmiş.”

“Bir de bana sor,” diyor başını inanamıyormuş gibi iki yana sallayarak. “Burada olmamasına şaşırdım ama o kadar da önemli değil.”

“Emin misin?” diye soruyorum, ona açılabileceğini söylemek ister gibi.

“Çok. Eğlenceli bir seyahat olacak bu,” diye fısıldıyor.

“Öyle,” diyerek onaylarken midemde bir hareketlenme oluyor.

“İyi. Senin de böyle düşünmene sevindim,” diyor, azıcık geri çekilip gözlerimin içine bakarken. “Mümkün olduğunca tadını çıkarmaya söz veriyor musun? Şuna buna gereğinden fazla anlam yükleyip kuruntulara kapılma.”

“Sanki öyle şeyler yaparmışım gibi...” demem güldürüyor onu.

“Anı yaşa ve keyfini çıkar,” diyor yanıma sokularak. Burnunu yanağıma dayıyor. “Kafanı bozan bir şey olduğunda benimle konuşmayı unutma.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Ne olursa.”

“Olur,” derken şu analitik beynimin farklı dünyalarımızı kıyaslamasına dur demeyi diliyorum.

Billy’nin benim karmaşık beynimin nasıl çalıştığını çok iyi bilmesinden de nefret ediyorum. Ailesi şoförü ve vekilharcı olan bir malikâne de yaşıyorsa ne çıkar? Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Önünde sonunda hepimiz şu hayat dediğimiz şeyde elimizden gelenin en iyisini yapmak için çabalayan insanlarız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Eşyalarımı yerleştirmek istiyorum,” diyorum sessizce.

“Tamam,” derken beni bir kez daha öpüyor ama bu seferki öpücük biraz daha uzun sürüyor ve eli usulca kalçamdan yukarı süzülüp bluzumun kenarının altına kayıyor.

“Billy Buskin!” diyerek kıkırdamaya başlıyorum, bir yandan eline vururken. “Burada olmaz.”

“Ailemin evi değil,” diyor sırtarak. Beni kapıya kadar sürükleyip kapıyı kilitledikten sonra tekrar kendini yatağa atıp eski pozisyonuna dönüyor. Nazik, belli belirsiz öpücükleri zevkten başımı döndürüyor, bedenimin her yanı zevkten ürperiyor. Billy’nin dudaklarından başka her şey kafamdan siliniyor.

Onu biraz itip bacaklarımı ata biner gibi bedenine dolayıp kalçamı azıcık oynatıyorum. Bu Billy’yi gülümsetiyor, yüzünde aç bir ifade belirirken gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyor.

“Uçakta sevişme fikrinin seni tahrik ettiğini itiraf et,” diye mırıldanırken dudaklarını yalıyor, eliyle popomu kavırıyor.

Tişörtümü havaya kaldırıp çarçabuk sütyenimin kopçasını açarken kıkırdıyorum.

4

Uyanmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım ağır, sersem gibiyim. Camlardan içeriye dolan gün ışığı uyumamam gerektiğini, uyanma ve kalkma vakti olduğunu söylüyor. Neredeyse öğlen olmuş ama bedenim bu duruma isyan ediyor. Ah rüyalarımın kohnuna geri dönebilsem!

Uykuya dalmamam gerekirdi, biliyorum. Bir sürü insan uçaktan indikten sonra yatmayıp Los Angeles saatine göre yaşamam gerektiği konusunda beni uyardı. Böylece daha çabuk uyum sağlayabilecektim. Benim de niyetim buydu zaten, o yüzden nasıl olup da uyuduğumu bilmiyorum.

Billy'nin beni uyandırmamasına da şaşırdım.

Yine de kendimi o kadar bitkin hissediyorum ki bütün gece uyuyacağımdan eminim. Bu uzun uçuşun sersemliği beni rüyalarımından etmezse tabii: uykuya ihtiyacım var.

Yatağın içinde oturup homurdana homurdana Billy'nin rahat yatağından kalkmak için kendimi zorluyorum. Nereye gitti acaba?

Kenara fırlattığım tişörtümü giyip bu müthiş odaya alıcı

gözüyle bakıyorum. Bu lüks evde olmak bana gerçeküstü bir şey gibi geliyor zira Billy son derece ayakları yere basan, ne yaptığını bilen bir adamdır ve yüzeysellikten uzaktan yakından ilgisi olmayan biridir. Onun karakter yapısı bu eve uymuyor ama bu da kötü bir şey değil ki. Hollywood'un zenginliği onu etkilememiş demek ki. Ve de Billy'nin söylediklerine tamamen katılıyorum. Ev dediğin tuğlayla çimentodan başka bir şey değil. İki koca hafta içinde zevkle kalacağım (kaygılarımdan kurtulursam tabii) tuğla ve çimento.

Dışarıdan gürültü gelince pencereye gidip havuza bakıyorum. Billy ve Lauren suyun içinde güreşip etrafa sular saçıyorlar. Hiç nefes almadan suyun altında en uzun kim kalacak diye birbirlerine meydan okuyorlar. Bazı oyunlar için hiçbir zaman yaştın geçmiş değildir.

Onların eğlencesini öyle bir seyre dalmışım ki Billy beni camda gördüğünde aradan beş dakika falan geçmiş olmalı. Elini kolunu çılgın gibi sallayarak onlara katılmamı işaret ediyor.

Ellerimi iki yana açıp omzumu silkiyorum. Ona oraya nasıl geleceğimi bilmediğimi söylemeye çalışıyorum. O sırada Lauren havuzdan fırlayıp eline bir havlu alıyor ve eve doğru yürüyor. Beni almaya geldiği besbelli.

Pencerenin önünden ayrılırken içi giysi dolu valizimin nerede olduğunu bilmediğim aklıma geliyor. Tam o sırada eskitilmiş kotumun, öbür giysilerimle birlikte giyinme odasına gayet düzenli, özenli ve profesyonelce asılmış olduğunu görüyorum. Dee'nin bu işi ne zaman becerdiğini bilmiyorum ama bundan dolayı heyecanlanmam beni şaşırtıyor. Belki de Billy haklıdır. Sadece var olmak ve hayattan zevk almak harika bir şey olabilir. Ama külotlarımın düzgünce katlanıp sıraya dizilmiş olduğunu görünce, bir başkasının onları ellemiş, utanç verici deliklerini ve solmuş renklerini görmüş olduğu düşüncesi midemin burulmasına yetiyor.

Yenilerini almaya niyetim vardı ama Noel telaşından ve dükkândaki kargaşadan dolayı fırsat bulamadım. Belki de hepsini atıp Billy'nin gözünü okşayacak külotlar almam daha iyi olur. Ama varmak istediği noktaları kapatan şeyler Billy'nin umurunda değildir. Onun için onlar çabucak yırtamadığı engellerdir sadece.

Komik belki ama ilişkimiz eskiden bu kadar cinsellik ağırlıklı değildi, benimle birlikte olmak için köye taşındıktan sonra hız kazandı. Umarım köy hayatının tekdüzeliğinden kaynaklanmıyordur bu durum. Kendimi hiçbir zaman cinselliğe meraklı bir insan olarak görmedim. Aslında tam tersiyimdir. Ama sevgi dolu bir ilişkinin içinde olup da bu denli arzulanmak sadece Billy ile yaşadığım bir şey. Onunla olmadan önce bakire olduğumdan değil ama daha önce yaşadıklarımın bunun yanında esamesi bile okunmaz. Geriye dönüp bakmak gibi müthiş bir imkânım olunca bunu daha iyi anlıyorum.

Çekmecedan mavi puantiyeli mayomu çıkarıp giymeye çalışıyorum. Tam mayoyu dizlerime kadar çekmişken odanın kapısı açılıyor.

"Uyanıksın ha!" diyor Lauren şarkı söyler gibi. Kapıyı vurmadan ve herhangi bir uyarıda bulunmadan içeri dalıyor. Ben de aptal aptal hâlâ kilitli olduğunu sanıyordum.

"Aman!" diye bağıyorum dehşet içinde. Mayomu yukarı doğru çekmeye çalışıyorum ama kalçalarımda takılınca bocalıyorum. Çıplak bedenimi çarçabuk kapatmaya çalışırken yüzüm kıpkırmızı oluyor, panikten ter içinde kalıyorum.

Oysa Lauren hiç istifini bozmadan, üstünden sular damlamasına rağmen kendini yatağa atıyor. Aslında benim çıplak göğüslerimi ve cinsel organımı görmüş olmaktan dolayı (üstümü kapatmaya çalışırken aptallık edip önümü döndüm ona ki bu da her şeyimi gördü demek oluyor) hiç rahatsızmış gibi görünmüyor. Bu tavrının sebebi iki tane ablasının olmasıdır belki de. Ben insanlarla iletişim

kurmak konusunda çekingen bir tek çocuk olduğum ve annemin de başında bir sürü dert olduğu için, Billy dışında biri tarafından çırılçıplak görülmeyi soğukkanlılıkla karşılayamadım, aksine beni dehşete düşürdü.

"Mayon harika," diye iltifat ediyor Lauren.

"Marks&Spencer'den," diyorum askılarını enseme düğümlerken. Yüzümü ona dönüyorum.

"Marifet muhteşem vücudunda," diyor gülümseyerek, beni aşağıdan yukarıya doğru süzerken.

"Sağ ol," derken kızarıyorum. Komodinin üzerinde katlı duran beyaz bornoza sarınırken, bundan sonra üstümü değiştirirken kapının kilitli olmasına dikkat etmem gerektiğini zihnimin bir kenarına yazıyorum.

"O kadar keki yiyip de nasıl böyle fit olabiliyorsun? Bir keke bakmakla bile beş kilo alıyorum ben. Bazen ciddi ciddi gözlerimi bantlamayı düşündüğüm oluyor. Bence çok iyi olur."

Yorumunu böyle pervasızca yapması beni güldürüyor. Komik bir kız o. Yapısı öyle. Üstelik beni çırılçıplak görmüş olmasına rağmen ondan sıcaklık ve rahatlık dolu bir enerji alabiliyorum.

"Dünya kadar kek yemiyorum ki pişiriyorum sadece," derken parmaklarımı saçımdaki düğümlerin arasında dolaştırıp tekrar atkuyruğu yapıyorum.

"Pişirip de yememeyi nasıl başarıyorsun? Rezalet bir şey bu."

Bir kahkaha atıyorum. "Beni yanlış anlama. Benim de lök gibi oturup oburluk ettiğim günler olur ama sık değil ve genellikle de Billy'dir sebebi."

"Tahmin ederim. Buradayken bize de yapmalısın keklerinden. Billy keklerinin inanılmaz lezzetli olduğunu söylüyor."

"Evet, kek sever o."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Tatlıya çok düşkün."

“Evet,” diyorum gülümseyerek. Dükkâna ilk geldiğinde bir dilim limonlu kek sipariş edişi geliyor aklıma. “Tamam, size de yaparım bir şeyler. Mutfağı kullanmamda bir sakınca yoktur umarım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Mutfağı kullanmama Dee bir şey demez mi?” diye soruyorum. “Kimsenin damarına basmak istemem.”

“Onunla henüz tanışmadın, değil mi?”

“Hayır.”

“Dünyanın en tatlı insanıdır o. Son derece uyumludur ve hiçbir şeye bozulmaz. Zaten, mutfak *bizim* mutfağımız. Kimse bizi engelleyemez. Burası bizim evimiz. İnan bana, canımız ne zaman isterse mutfağa girer, canımızın istediğini yaparız. Kimseden izin almazız.” Belki biraz alaycı bir tavırla söylüyor bunları ama ne demek istediği açık. Billy’nin söylediğini söylüyor. Benim klasik romanlarda okuduğum gibi aşağısı-yukarısı şeklinde (belki de bu düzene karşı çıkmamın sebebi buydu) bir düzende yaşamıyor onlar. Onların çağdaş sisteminde herkes insan muamelesi görüyor ve birbiriyle kaynaşiyor.

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Hadi artık,” diyor, yataktan kalkıp kapıya doğru yürürken bikinisinin altının bel lastiğini çekiştiriyor (galiba bu onda alışkanlık hâline gelmiş), “Güneş kremi kap. Kısakanılacak bir vücudun olabilir ama o zambak beyazı tenin, dikkat etmezsen kavrulur.”

Uyarısını dikkate alıyorum ve iltifatı karşısında kızarmamayı başarak güneş gözlüklerimi ve elli koruma faktörlü güneş kremimi yanıma alıyorum. Korkulu rüya görmektense uyanık yatmak iyidir. Geçen sefer güneşin başıma açtığı işleri unutmadım.

“Nihayet uyanmışsın,” diyor Billy yüksek sesle, biz zemin kattaki çifte kapılardan çıkıp havuza varınca. Evin her yeri gibi burası da çok güzel. Havuz, bahçenin sonuna kadar devam edip orada bitiyor

ve şehrin hayhuyuyla havuzun huzur veren sakinliği güzel bir tezat oluşturuyor. Krem rengi taş zemin üzerinde beyaz şezlonglar ve şemsiyeler yan yana dizilmiş. Solda, ahşap zemin üzerinde, etrafı güzelim pembe, mor ve kırmızı çiçeklerle çevrili bir barbekü, bar ve daha keyifli bir oturma bölümü var. Ahşap zeminin ön kısmında fokurdayan bir sıcak su havuzu var ki ortalık cehennem sıcaklığında kavrulduğu hâlde davetkâr görünüyor.

“Uyumama izin verdiğine inanamıyorum,” diyorum Billy’ye. Gözlük kabımı şezlongun üstüne fırlatıp elime sıktığım kremi bacaklarıma sürüyorum. Güneşi olanca sıcaklığıyla sırtımda ve omuzlarımda hissedince kremin ne kadar gerekli olduğunu anlıyorum.

Lauren hemen havuza atlıyor tekrar. Kollarını gererken havuzun kenarına yaslanıp yüzünü ışığa veriyor. Hollywoodlu bir film yıldızına benziyor.

“Uyandırmaya kıyamadım,” diyor Billy, gözlerini kısıp bana bakarken gülümsemesi yüzüne yayılıyor. Kaliforniya güneşinin altında inanılmaz yakışıklı görünüyor.

“Kabahati benim üstüme at,” diye alay ediyor Lauren. Elini bir şey olmuş gibi ağzına doğru götürüp sallıyor. Büyü bozuluyor.

“Sen şimdi görürsün kabahati,” deyip suyun içinde zıplayarak kızın ayağını yakalayıp çekiştirince Lauren yan yatıyor ve yüzü suya batıyor.

Ağzından sular fışkırarak yüzündeki suyu silip hemen karşı atağa geçiyor ve sırtına atlayıp onu suya batırmaya çalışıyor.

Birbirlerine çok hoyrat davrandıklarını düşünüyorum (ne de olsa Lauren narin bir kız, Billy ile kıyaslandığında) ama görünüşe bakılırsa böyle düşünen bir tek benim besbelli, zira biraz sonra ikisi hava almak için su yüzeyine çıktıklarında, kahkahadan kırılırlar.

“Sen pisliğin birisin,” diye bağıyor Lauren, avucuna aldığı suyu

ona atarken.

“Sen kaşındın,” diyor Billy parmaklarıyla yüzündeki ve saçındaki suyu atmaya çalışırken “Girmiyor musun?” diye soruyor bana.

“Bana da aynısını yaparsan girmem,” diyerek uyarıyorum onu, üstümdekini çıkarıp yanıma koyarken.

Arkama göz atınca, Billy’nin bana bakıp muzip muzip sırtıttığını görüyorum.

Suyun şavkından dolayı ona gözlerimi kısarak bakarken alt dudacağımı kemiriyorum.

Derin bir nefes alıp tekrar dalıyor ve yüzeye çıkmadan önce bir iki tur atıyor. Gözlerindeki suyu eliyle siliyor ama suratındaki muzip ifadeyi silemiyor.

“Akşam yemeği için Little Dom’s’da yer ayırttım,” diye bağıyor Julie birkaç dakika sonra yukarıdaki pencerelerden birinden. “Herkes uyar mı?”

“Biz bir etkinliğe katılacağız,” diyor Hayley, o önde Jenny arkada, evden çıkarlarken. İkisi de Los Angeles rüzgârında uçuşan dökümlü kaftanlar giymişler.

“Çok tuhaf,” diye haykırarak lafı yapıştırıyor Julie, hiç duraksamadan. “Ağabeyiniz daha yeni geldi.”

“Her halükârda gelmemizi söyleyeceksen, o zaman ne diye bize uyup uymadığını soruyorsun?” diye cevap veriyor Hayley, elleri belinde, olduğu yerde dönüp kaşlarını kaldırarak annesine bakıyor.

“Nezaketimden,” diye cevap veriyor Julie. Bu konunun pazarlığa tabi olmadığını büyük kızına bildirmiş oluyor böylece. Çocukları sayıca fazla olabilir ama bu evin tek patronu o ve o ne derse o olur. “Masayı saat yediye ayırttım,” diye bizlere sesleniyor. “Uçuş sersemliğiniz sebebiyle çok geç vakitte bir şey yapmak istemedim.”

“Teşekkürler anne,” diyor Billy.

“Daha sonra çıkabilir miyiz?” diye soruyor Jenny, masum masum

omzunu silkerek. Bir yandan da Hayley'den medet umarcasına ona bakıyor. Bu ikisinin aralarında sımsıkı bir bağ olduğu belli ama galiba bir de iyi polis/kötü polis oynuyorlar. Birisi daha sert savaşıırken, öbürü daha sonra yumuşak bir giriş yapıp vaziyeti kurtarıyor. Lauren'in bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum doğrusu. O, onların ikizler çetesine dâhil olmadığından kendini yalnız hissediyordur mutlaka.

"Billy için bir sakıncası yoksa..." diye cevap veriyor Julie.

İki kız başlarını Billy'ye çeviriyor ve yalvaran gözlerle ona bakıyorlar.

"Elbette sakıncası yok," diyor gülerek. İngiltere'ye yetecek kadar yemek yiyeceğim, onun için erkenden ayrılmayı beklemeyin," diye dalga geçiyor onlarla. Merdivenleri tırmanıp havuzdan çıkıyor.

"Seni gidi tombul amca!" diyor onu yukarıdan aşağıya süzerken.

"Ne dedin sen?" diyor gözlerini devirip bana doğru ilerlerken. Şezlonglardan birinin üstünde duran özenle katlanmış siyah havluyu alıp beline doluyor. Bedeninin dikkatle incelenmesinden rahatsız görünüyor.

"Çok uzun zamandır buralarda yoksun," diyor kaşlarını kaldırıp dudaklarını önceden prova edilmiş bir hareketle sarkıtarak.

"Bazen aktörler kendilerini kalafata çekip azıcık göbek yaparlar," diye meseleye açıklık getiriyor Jenny. Gölgede yan yana duran şezlonglara tünüyorlar. "Karın kasıyla bira göbeği arası bir şey," diye devam ediyor.

"Benim bira göbeğim yok," diye mırıldanıyor. Alındığı belli.

"Hayır, tombul erkeklerin bira göbeği olmaz zaten," diyor Hayley omzunu silkerek. Sanki bu yorumu deminki hakaretinden daha farklıymış gibi.

"Dert etme, şimdi böylesi moda ağabeyciğim," diyor Lauren gülerek öbür taraftan seslenirken. Eline bir dergi alıp karıştırmaya

başlıyor.

“Little Dom’s’un yemeklerine kavuşmak için sabırsızlanıyorum. Bin yıl oldu,” diyor Billy omzunu silkerek. Belli ki konuyu değiştirmek istiyor. Vücudunu bir kez daha gözler önüne sermek için havlusunu üstünden çıkarıp ellerini beline koyarak gururla ayakta dikiliyor. Benim gözüme mükemmel görünüyor.

“Köfte mi yiyeceksin?” diye soruyor Lauren, bilmiş bilmiş.

“Elbette.”

“Öğk. Vücutlarınıza nasıl kıyıyorsunuz?” diye soruyor Hayley tiksinererek.

“Glüten, et, şeker ve tüm lezzetli şeyleri içermeyen bir diyet yapıyorlar. Los Angeles’teki tüm kızlar gibi,” diye fısıldıyor kulağıma Lauren sırtarak.

“Söylediğini duyduk,” diyor Jenny bozulmuş gibi.

Tam bir sohbet başlatıp konuyu yemek ve vücut tiplerinden uzaklaştıracakken, Billy beni belimden kavrayıp havaya kaldırıyor ve havuza doğru gidiyoruz.

“Billy, ne yapıyorsun yahu? İndir beni aşağıya!” diye kahkahayla karışık çığlıklar atarken benimle birlikte kendisini serin sulara bırakıyor. “Amma da soğuk,” diyorum yüzeye çıktığımda saçlarımı arkaya doğru atarken zar zor nefes alarak.

“Alışırısın,” diyor Billy gülerek.

Doğru söylüyor. Suyun içinde hareket ettikçe, soğuğu daha az hissediyorum. Aslında o kadar soğuk da değil, sadece güneşin altında şezlonga uzanmaya benzemiyor, o kadar.

Eli hâlâ belimde, Billy bana daha sıkı sarılıp beni havuzun ta öbür ucuna doğru çekiyor. Evden ve aileden iyice uzakta, yüzümüzü kentin muhteşem ufuk çizgisine çeviriyoruz.

“Burada olduğun için ne kadar mutluyum, bilemezsin,” diye fısıldarken ıslak omzumdan öpüyor. “Sensiz hiç tadı olmazdı.”

“Sen kardeşlerinle dalga geçmenin keyifli olduğunu söylemiştin,” diyorum, başımı hafifçe başına yaslayarak.

“Tamam ama fazlası başımı ağrıtıyor,” diyerek gülüyor. Kafasını iyice sallayarak suyu atıyor. “Nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.”

“Neyin?”

“Sevecen ailemle birlikte olmanın,” diyor, başını geriye atıp kocaman bir kahkaha atarak.

Kahkahasının sesi beni gülümsetiyor, sıcaklığı hoşuma gidiyor.

“Tombul amca ha!” diye efeleniyor.

Kollarımızı havuzun kenarına dayayıp öylece duruyor, sessizce aşağıdaki kentin kalabalığını ve hayhuyunu izlerken etrafımızdaki huzurun tadını çıkarıyoruz. Burada cennetteyiz ve ben burada geçirdiğim zamanın her dakikasına bayıldığımı söylemezsem, yalan söylemiş olurum. Ailenin sivriliklerine bile. Umutsuzluk ve hüznü dolu bir ailede yetişmekten iyidir. En azından gıcık edecek birileri varmış etraflarında. Bizde sadece bir kişi vardı ve paramparça olur diye onunla konuşmaya bile korkardım.

Ama bu?

Böylesi çok daha güzel.

5

Akşam yemeği muhteşem. Little Dom's inanılmaz bir yer. Ben İtalya'ya hiç gitmedim ama bu restoranda kendinizi orada gibi hissediyorsunuz. Kokuları, tatları, koyu İtalyan aksanıyla konuşan gür bıyıklı, sıcakkanlı garsonlarıyla her şey çok özgün, samimi ve davetkâr. Bayıldım.

Oturur oturmaz, masaya şefin emriyle bir meze tabağı geliyor. Billy'nin döndüğü duyulduğundan, bu VIP müşteriye çok özel hizmet verebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. İstedğimiz her şeyin daha da fazlasının sağlanması için olanca kibarlıklarıyla mümkün olan özeni gösteriyorlar. Restorandaki müşteriler de Billy'ye sevgi gösterisinde bulunuyor; *hoş geldin* içkileri gönderenler, kartvizit alışverişinde bulunanlar, muhabbet edenler, ne ararsan var. Billy'nin etrafı bir heyecan halesiyle çevrilmiş gibi. Rosefont Hill'de bunu görmeye alışık değilim pek. Oranın yerlileriyle kaynaşmayı başardı Billy. Bu bana çok yabancı geliyor ama bu samimiyet karşısında gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Buskin ailesinin arasındaki konuşmaların da ateşi söndü gibi:

çok daha sakin ve keyifli oldu. Her şeyden önce, ikizler çok daha keyifliler (oturup Julie hariç herkesin tabaklar dolusu köfte yemesini seyretmelerine rağmen) ve kimse birbirinin damarına basmıyor. Harika bu.

“Burada olduğun süre içinde neler yapmak istersin, Sophie?” diye soruyor her yere domates sosu sıçratmayı başarmış olan Clive. Beyaz gömleği âdeta kırmızı benekli olmuş (bu Julie’yi üzüyor) ama hiç de umurunda değilmiş gibi duruyor. Görünüşünü dert edecek bir adam değil o.

“Açıkgası pek düşünmedim. Sizleri tanımak isterim,” diyorum mahcup mahcup gülümseyip tabağıma bakarak. Billy’nin ailesinin yanında bu kadar utangaç davrandığım için kendime kızıyorum.

“Bu kadar mı?” diye soruyor Jenny, hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturarak. “Oldukça sıkıcı bir aileyizdir.”

“Benim için sakıncası yok,” diyerek omzumu silkiyorum. Benim, Billy’nin onlarla tanıştırmak için eve getireceği en çılgın kız olmadığımı farkında olduklarını anlıyorum.

“Görmek istediğin bir yer olmalı mutlaka. Mesela The Hills, Rodeo Caddesi, Venedik Plajı filan? Ya da Ünlüler Bulvarı?” Bu turistik yerleri önerirken parmaklarıyla sayıyor.

“Veya Disneyland?” diyor Lauren omuzlarını silkerek.

“Ya evet,” diyor Julie daha önce aklına gelmemesine şaşırması gibi.

“Ben Disney’in Florida’da olduğunu sanıyordum,” diyorum.

“Bu orijinali,” diye başıyla onaylıyor Julie, hevesle.

“Büyülü bir yer,” diye ekliyor Lauren.

“Orası için biraz fazla yaşlı değil misiniz siz?” diye soruyor Hayley homurdanarak.

“Disney, dünyadaki her an her şeyin olabileceğine inanan hayalcilerin yeri,” diyor Lauren gülümseyerek. Hayley buna cevaben kaşlarını kaldırıyor ama sesini çıkarmadan dilini ısırtıyor.

“Harika bir yer,” diyerek en küçük kızına arka çıkıyor Julie.

“Sen oradan nefret edersin,” diyor Billy. Annesine bakarken sanki aklını oynattığını düşünüyor gibi.

“Hiç de bile!” diyor nefes nefese. “Ayağımın altında, her biri bir başka yöne gitmek isteyen beş tane bağırıp çağıran çocukla gitmekten nefret ederdim. Şimdi babanla arada sırada gidip havasını teneffüs ediyoruz. İnsanların yüzlerinin şaşkınlıkla aydınlanmasını seyretmek büyü bir şey.”

“Ay çok tatlı,” diyorum. Hayalimde ikisinin o meşhur kalede el ele dolaşmalarını canlandırıyorum.

“Midem bulandı,” diyor Jenny ama gülümsemekten de kendini alamıyor.

“Küçüklüğümde Paris’teki Disney’e çok gitmek istemiştım ama...”

Tüm çocukların düşlerini süsleyen bu tatile çıkamayış nedenimizin babamın ölümü olduğu aklıma gelince susuyorum. Doğru dürüst tanışmamızın üzerinden çok az zaman geçmiş olan bu insanlara cümlemin ortasında durup ağzım beş karış açık bakıyorum. “Ama bir türlü yapamadık,” diye mırıldanıyorum elimdeki bardağın içine doğru. Rahatsızlığımın bu grup tarafından pek anlaşılmadığını ümit ediyorum.

Bu geveze grubun üstüne çöken sessizliğe bakılırsa, onlar zaten cümlemin boş yerini kendilerince doldurmuşlar gibi. Geçen sene boyalı basında yer alan dedikodular sayesinde, benim içler acısı geçmişimi bugünlerde herkes biliyor. Duymayan, bilmeyen kalmadı. Billy Buskin’in sevgilisi hakkında önemsiz bir gerçek sadece.

“Billy!” diye bağırıyor birisi restoranın öbür ucundan. Çok şükür dikkatler benim sıkıntılı durumumdan o tarafa çekiliyor. Başımı kaldırınca, saçları ağarmış, pembe yanaklı, neşeli görünümlü, ellili yaşlarının sonlarında görünen bir adamın bizim masaya doğru geldiğini görüyorum. Billy’ye rastlamaktan dolayı heyecanlandığı

çok belli.

“Richard...” diyor Billy gülümseyerek. Adamın elini sıkmak için ayağa kalkıyor. “Nasılsın?”

“İyiym ahabap,” diyor Billy’nin koluna yavaşça dokunurken, masanın geri kalanına da gülümsüyor. “Noel’de eve geleceğini duymuştum.”

“Geldim işte,” diyor gülerek. “Bu Sophie,” diye ekliyor, rahatlatmak için dizimin üstüne elini koyarken. Bana kalırsa bu hareketiyle ya beni hiçbir zaman Disney’e gidememiş olduğum için teselli ediyor ya da Los Angeles’i evi olarak görmediği, bir yanının hep Rosefont Hill’e sadık olduğu konusunda beni rahatlatıyor. Sebebi ne olursa olsun, iyi geliyor.

“Tabii,” diye cevap veriyor Richard, benim olduğum tarafa doğru samimi samimi göz kırpıp gülümserken. “Tanıştığımıza memnun oldum, Sophie.”

“Ben de,” diyorum gülümseyerek.

“Geri kalan herkesi tanıyorsun.”

“Elbette; Julie ve Clive, pek de çocuk olmayan çocuklar,” diyor başını sallayarak. Masaya göz gezdirirken gülümsüyor. “Çok uzun zaman oldu, siz olmayınca stüdyonun da eski tadı yok.”

“Richard, *Halo* filminin yapımcısıydı.” Lauren bunu kulağıma söyleyince, durum daha bir netleşiyor. Film endüstrisinin önemli isimlerinden biri.

“Seni en yakın zamanda kandırma imkânımız var mı? Muazzam projeler üzerinde çalışıyorum.”

“Sen zaten hep öylesindir,” diyerek onun övgüsüne karşılık verirken gülüyor. Konuyu kapatmak istediği belli.

“Doğru ama bir tanesi için sen biçilmiş kaftansın... Gişe rekorları kıracağı kesin,” diyerek sataşır ona. Tepkisini kontrol etmeye çalışan Billy’ye sırtıyor.

“Bir mola verdi,” diye sesleniyor Julie masanın öbür ucundan. Onu rahat bırak der gibi Richard’a el sallıyor.

“Mola mı? O da nesi?” diyor gülerek. Billy’nin sırtına bir şaplak atıp “Kendini iyice dinlenmiş hissettiğinde beni ara mutlaka,” diyor.

“Tamamdır,” diyerek başıyla onaylıyor Billy, Richard’ın dirseğine dokunurken.

“Gitsem iyi olacak, karım merak eder yoksa. Bir iki gün içinde görüşürüz. Anlatacak çok şey var,” deyip yanımızdan ayrılıyor.

Billy, annesine soru soran bakışlarla bakıyor.

“Buraya geldin diye ortalığı velveleye vermemizi istemediğini biliyorum ama yılbaşı da olduğuna göre bir parti vermek uygun olur diye düşünüyorum. Öyle büyük ve abartılı bir şey değil. Küçük ve mütevazı bir parti.”

“Sen küçük ve mütevazı partiler yapmazsın ki.”

“Doğru söylüyor anne,” diye ona katılıyor Hayley, kıkırdamasını bastırmaya çalışarak.

“On sekizinci yaş günümüz için verdiği mütevazı partiyi hatırlıyor musunuz?” diye soruyor Jenny. Öbür çocukların hepsi gülmeye başlıyor.

“Ya da aile arasında bir yemek deyip elli kişiyi davet ettiği o samimi ve iddiasız Noel yemeğini?” diye araya giriyor Lauren, yüzünde inanamıyormuş gibi bir ifadeyle.

“Doğrusunu isterseniz, aslında kutlanacak bir olay olmasına bile gerek yok,” diye ilave ediyor Hayley masum masum, bir yandan Julie’ye bakıp kaşlarını kaldırırken. “Birimiz kapıya çöpü bile çıkaracak olsak, annem bunu kutlanacak muazzam bir olaya dönüştürebilir.”

“Aman!” diye hafifçe azarlıyor onları Julie ama söylediklerine karşı da çıkmıyor. Başını Billy’ye çevirince, yüz hatları anında yumuşuyor. “Böylelikle en azından herkesi bir seferde aradan çıkarmış olursun.

Sonra da tatilini nasıl geçirmek istiyorsan, öyle geçirirsin. Oh Billy, senin burada olmandan dolayı çok heyecanlıyım. Ne olur bunu yapmama izin ver,” diye yalvarıyor.

“İyi o zaman,” diyor Billy kafasını sallayarak ama gülümsemesine de engel olamıyor. Kendisine gösterilen bu ilgiden epeyce memnun olduğu belli.

“Çok hoş olur,” diyorum. Son gittiğim yılbaşı partisinin Molly’yle benim dükkânda verdiğimiz parti olduğu aklıma geliyor. Ben yılbaşı partilerine meraklı değilimdir pek, zira bütün hikâye yepyeni başlangıçlar için verilen gerçekçi olmayan vaatler üzerine kuruludur ama harika insanlarla birlikte olmak çok keyifliydi. Belli ki partide Billy’nin ailesi dışında pek tanıdığım olmayacak ama Billy’nin tanıdıkları olacak, ben de onun Hollywood yaşamını daha iyi anlayabileceğim. Kuşkusuz ilgi merkezi Billy olacak, ben de böylelikle durumu ve insanları çözme fırsatı bulacağım. Ayrıca arka planda kalabileceğim ki bunun benim en güçlü yanımla olmasıyla övünürüm. “Ben de biraz kek pişirerek katkıda bulunurum,” önerisinde bulunuyorum. Hazırlıklar sırasında mutfğa saklanmanın işime geleceğini biliyorum.

“Evet,” diyor Lauren sevinç içinde.

“Dee buna bayılacak,” diyor Julie. Bu toplantıya istekli olduğum için son derece memnun görünüyorum ama benim münzevi olmaya müsait kişiliğimin ne kadarının farkında olduğunu merak ediyorum. “Dee çok iyi bir aşçıdır ama İngiliz tatlıları konusunda zayıftır.”

“Ona öğretmen gerekecek,” diyor Clive.

“Bana en sevdiklerinizi söyleyin,” diyorum, önerim bu kadar sıcak bir kabul gördüğü için sevinçten gözlerimden ışıklar saçarak. Evlerinde kalmama karşılık onlar için bir şeyler yapabilme fırsatı bulduğum için de memnunum.

Billy, masanın altından bacağımı sıkıyor. Ailesiyle tanışma işinin

iyi gittiğinin işareti bu.

Az sonra restorandan çıkıp bizi yolun karşı tarafında arabanın içinde bekleyen James'e doğru giderken, yanımızdan evsiz bir adam geçiyor. Kaliforniya güneşinden bir hayli yanmış olan teni kalınlaşmış ve buruşmuş. Kir içindeki kotu ve kahverengi kareli gömleği kemikleri görünen bedeninden dökülüyor. Başında alüminyum folyodan yapılmış huni gibi bir nesne var ve sanki uzaylılarla iletişim hâlindeymiş gibi kendi kendine hararetili hararetili konuşurken onu elliyor.

Ona baktığımızı fark edince dişsiz ağzıyla bize gülümsüyor.

"İyi akşamlar, hanımlar ve beyler," diyor şarkı söyler gibi. Yoluna devam ederken çöp tenekesinin yanında durup değerli bir şey ya da muhtemelen yiyecek bulur muyum diye içine bakıyor.

Onu seyrederken içim acıyor. Seyretmemem gerektiğini, kabalık ettiğimi bile bile gözlerimi ondan alamıyorum.

Dikkatimi önümüze fırlayan, yüzü elindeki kameradan görünmeyen biri dağıtıyor. Kameralar tıkır tıkır çalışmaya başlıyor, flaşlar patlıyor. Bir an nerede olduğumu şaşıyorum, kafam karışıyor, ne yapacağımı bilemiyorum.

Billy'nin elleri ellerimi buluyor, beni kendine doğru çekiyor ve bacaklarım işlevlerini hatırlıyor. Birlikte James'e doğru yürüyoruz.

Biz arabaya binip kemerlerimizi bağlarken flaşların ışığı arabanın içini aydınlatıyor ama güvenli evimize doğru hareket ettikten sonra azalıp kayboluyor.

O beş dakikalık yol boyunca kimse paparazzi meselesine değinmiyor. Özel hayatlarına saldırılmış olmasına kimse sinirlenmiyor. Hatta bu konuda şaka bile yapmıyorlar.

Sanırım, durum onlar için farklı. Onların yaşama biçimi bu. Onlar için sıradan ve günlük bir şey, benim içinse korkunç ve saldırgan bir hareket. Hele de karanlıkta önceden uyarılmadan saldırılırsa...

6

E rtesi sabah kalktığımda sanki rüyada gibiyim. Kafamın karma-karışık olduğu, nerede olduğumdan emin olmadığım bir iki dakika geçiyor ama dönüp de Billy'yi yanımda görünce, her şey yerli yerine oturuyor.

"Uyandın mı?" diye mırıldanıyor, başını bana çevirip.

"Evet. Ya sen?"

"Hayır, sana uykumdan sesleniyorum," diyor kıkırdıyarak. Yatakta dönüp koluyla belimi kavırıyor.

"Bu yatak harika," diyorum içimi çekerek. Gözlerimi kapatıp vücudumun içine gömülüşünün keyfini çıkarıyorum.

"İyi yataktır," diye onaylıyor.

"Ev de bir harika."

"Surrey'deki üç odalı ev nerede, bu nerede!" diyor gülerek eli çıplak tenimin üzerinde dolaşırken. "Nasıl oldu ben de bilemiyorum."

"Yetenekli olduğun için," diyorum, bacağımın birini onunkinin üstüne atıp göğsüne biraz daha sokularak.

"Şanslı olduğum için," derken kaşları çatılıyor. Canı sıkkın.

“Çok çalıştığın için,” diyerek gülümsüyorum. Kaburga kemiğini dürtüyorum. Kendine hak ettiği değeri vermiyor olduğunu duymak beni şaşırtmıyor.

“Bak, ben o yaptığı iş çok yorucu ve zorluymuş havalarına giren aktörlerden değilim,” diyor kaşlarını kaldırıp. “Tamam, film çekerken yılın birkaç ayı uzun saatler çalışıyor, promosyon gezilerine çıkıyoruz falan ama biz doktor değiliz. Her gün hayat kurtarıp hayat bağışlamıyoruz. Başkalarının giysilerinin içine girip oyun oynuyoruz. Meseleyi bu açıdan ele aldığın zaman, bu eve bakıp kahkahalar atarsın. Cinnet bu. Evsiz bir adam parktaki bankta ya da biraz sonra tekmeyle kovulacağı bir dükkân girişinde uyurken, benim payıma neden bu düşüyor? Akıl alır gibi değil.”

“Tanrım, ne korkunç, değil mi?” diyorum hüzünlü hüzünlü. Düşüncelerim beni bir gece önce gördüğümüz evsiz adama götürüyor. Paparazzilerin araya girmesi sayesinde unutmuştum onu neredeyse.

“Evin etrafındaki palmye ağaçlarının görüntüsü ve aldığı bol güneş ışıısıyla bağdaşmıyor, değil mi?” diye soruyor Billy, alaycı bir tavırla.

“Öyle sanırım. Paparazzilerin olayı da epeyce ürkütücü,” derken göğsüm daralıyor.

“Londra’daki günlerimizi unutmuş gibisin.”

“Böyle değildi hatırladığım kadarıyla.”

Geriye dönüp baktığımda, sokakta paparazzilere beş-on kez yakalanmışızdır ancak en fecisi üzerimde *Coffee Matters* üniformasıyla yürürken olanıydı. Bir keresinde hiç haberimiz yokken enselenmiştik, dükkânın önünde masum bir hoşça kal öpücüğü yüzünden bütün dünya ilişkimizi öğrenmişti.

“Unutuyorsun çünkü çok uzun zamandır Rosefont Hill’de çakıldık kaldık,” diyor kaşlarını çatarak. “Ama haklısın, Los Angeles

biraz daha sert olabilir. İyisin ama değil mi?"

"Evet, evet. Hem de çok."

Neden yalan söylediyimi ve neden sanki bu durumdan zerre kadar rahatsız değilmişim gibi davrandığımı bilemiyorum. Beni paniğe sevk eden şeyleri sezinlemekte Billy o kadar ustadır ki bir açıklama yapmama gerek kalmaz çoğu zaman. Aslında bir çift olarak bizi en çok zorlayan şey, toplumun onayladığı şeyler konusundaki farklı görüşlerimizdir. Umarım, farklı dünya görüşlerimiz yüzünden, burada da benzer bir durumla karşılaşmayız.

"Los Angeles'te olmanın olmazsa olmazı. Onu çılgın ve çekici kılan da bu zaten," diyerek omzunu silkiyor. İçim eziliyor bunu duyunca. "Kahvaltı?"

"Evet lütfen," derken sesim normalden bir perde yukarıda çıkıyor. Anında yataktan fırlayıp üzerime mavi bir yazlık elbise geçiriyorum. İkimizin ayrı ayrı normal diye kabul ettiği şeyler üzerine fazla kafa yormak istemiyorum.

"Yukarıda duran yığını gördünüz mü?" diye soruyor Hayley, çok kısa kapağı vurduktan sonra jimnastik kıyafetiyle içeri girerken. Egzersiz yaptığı yanaklarının hafifçe kızarık olmasından belli. Her gün işe yürüdüktan sonra ben daha bitkin, pejmürde ve nefes nefese oluyorum.

"Neymiş?" diyor Billy tişörtünü giyerken.

"Çiçekler, sepetler, kutular, hepsi sana gönderilmiş. Mutfakta duruyor," diyor kapıda dururken.

"Dün gece biz dışarıdayken gelmiş olmalı," diyor Billy kendi kendine.

"Döndüğümüzde o kadar yorgunduk ki odaya girer girmez uykuya daldık," diyorum Hayley'e, sanki gerçekten beni sevmesini istiyormuşum gibi.

"Hadi yukarı çıkıyoruz," diyor Billy. Hepimiz odadan çıkıp

merdivenlere yöneliyoruz.

“Basın mensupları da bahçede konuşlanmışlar,” diyor, gözlerini heyecanla açarak.

“Sahi mi?” diye soruyorum.

“Bayağı bir sansasyon yaratmışsınız,” diyor gülerek. Bildiklerini anlatmaktan keyif aldığı belli. “Billy’nin çalışmak için döndüğü gibi malum söylentilerin yanı sıra, burada gizlice evleneceğiniz gibi dedikodular da var. Bir internet sitesi senin hamile olduğunu ve aileye bu haberi vermek için geldiğinizi iddia ediyor.”

“Güzel,” diye homurdanırken hüzünleniyorum. Bunların saçmalık olduğunu bilsem de insanların benden söz etmesinden nefret ediyorum. Hep böyleydi bu. Bizimki gibi herkesin orada burada fısıldaştığı küçük bir köyde yaşamayı beğenmezken, şimdi gazetelerin diline düştük. Beni tanımıyorlar bile ama gazetelerini satmak ya da insanların internet sitelerini tıklamaları için deli saçması şeyler yazmaya razılar. Korkunç bir şey bu.

“Saçmalıktan başka bir şey değil,” diyerek omzunu silkerken takıyormuş gibi görünmüyor. E tabii, o her gün boyalı basında görünmeye alışık, her zaman iyi şeyler için de olmayabiliyor.

“Bakın bakalım neler var,” diye sesleniyor Jenny, biz yanından geçerken. O da jimnastik kıyafeti giymiş (elbette beraber egzersiz yapacaklar). Beline kadar eğilip bacaklarını geriyor.

Mutfağı inceliyoruz. Orta tezgâhtan dolup taşan buketler, yiyecek sepetleri, torbalar dolusu marka giysiler, aletler, kartlar, davetiyeler ve mektuplar... Çılgın bir Noel günü gibi. Kafayı yemişler.

“Kim gönderdi bunları Tanrı aşkına?” diye soruyorum afallamış bir hâlde.

“Haberleri gören ve Billy’nin döndüğünü bilen herkes,” diyor Hayley gülerek. “Ona hoş geldin demek ve yaltaklanmak isteyen film dünyası insanları. Üstelik evlenmek üzereyse, bir de davetiye beklerler.”

“Giysiler genellikle Billy’nin kendi markalarıyla görüntüleneceğini uman firmaların Halkla İlişkiler departmanlarından gelir,” diyor Jenny. Sepetlerden birinden bir limon alıp mermer kesme tahtasının üzerinde dilimleyerek bir kısmını bir bardağa koyuyor. “Burada bol bol fotoğraflanacağını bilirler.”

“Cinnetten başka bir şey değil,” diyor Billy gülerek. Önümüzde duran onlarca hediyeden hem etkilenmiş hem de utanmış gibi.

“Ayrıca şehirdeki hemen hemen tüm lüks restoran, bar ve kulübe davetlisiniz,” diyor Hayley. Billy’nin dönüşünün yarattığı sansasyondan memnun gibi.

“İçlerine baktınız mı?” diye soruyor Billy.

“Sanki sen oturup hepsini açacaksın da...” diye dalga geçiyor onunla kaşlarını kaldırarak.

“Dee’ye hepsini elden geçirtip yardım kuruluşlarına gönderteceksin,” diyor Jenny.

“İyilik meleşidir o,” diyerek gülüyor Hayley. Bu Hayley’e gerçekten iyi bir fikir gibi geliyor mu bilemiyorum.

“Aaa!” diye mırıldanarak içeri giriyor uyku mahmuru Lauren, üzerinde ancak külotunu kapatan buruşuk, bol bir tişörtle. Saçları darmadağınık, dün gecedan kalan makyajı yüzünün her yanına bulaşmış. “Birinin doğum günü mü bugün?”

“Billy döndü,” diyor Hayley sakın sakın, omzunu silkerek, Jenny’yle ikisi odadan çıkarlarken.

Lauren gözlerini devirerek bize bakıyor. Sanki kızgın gibi. “Dün akşamki fotoğrafları gördünüz mü?”

“Hayır, bakmayacağız da,” diyor Billy, hediyelerinin önünden geçip buzdolabına doğru giderken.

“İkisi de bu işe bayılıyorlar. Kameraların önünde verdikleri pozlara bakan, onları megastar falan sanır. Ne demezsin tabii, onlar Buskin ikizleri,” derken alaycı tavrının içinde gizlenen kıskançlık

belli oluyor. “Küçük kardeşlerinin başarısının üstüne oturmaktan mutlular.”

“Bu hiç hoş değil,” diyor Billy alçak sesle. Bir yandan da buzdolabının içindekileri gözden geçirmeye devam ediyor.

“Sinirime dokunuyor,” diyor içini çekerek. Ablalarını çekiştirme çabasına Billy destek vermedi diye bozulmuşsa benziyor.

İnsanın kardeşlerinin olması sandığımdan çok daha zormuş meğerse.

7

Tamamen gevşemem ve rahatlamam birkaç günümü alıyor. Bunun sebebi, buraya uçmadan önce Noel'den dolayı epeyce koşturup bitkin düşmem olabilir. Buraya indiğimizden beri buna bir de tanımadığım bir sürü insanla birlikte olmanın sıkıntısı, Billy'nin ailesiyle tanışmanın gerginliği, Billy'nin yanında tüm gözlerin üstümde olmasının kaygısı ilave oldu. Ben sadece erkek arkadaşım ile tatil yapmak istemiştım oysaki.

Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey değişmedi. Hâlâ uzun uçak yolculuğunun yorgunluğu var üzerimde, hâlâ Buskin ailesi üzerinde iyi bir izlenim yaratmak için kıvranıyorum ve hâlâ basının gözleri üzerimde. Ama şimdi, Malibu'nun ücra bir köşesindeki muhteşem bir plajda üzerimde kırmızı puanlı bir bikiniyle, saçımı asortik bir eşarp ile bağlamış olarak mavi pelüş bir şezlongun üstünde otururken, mutluluktan başka bir his duymam zor. Moralimi bozan şeylerin bir kısmı kaybolup yerini hoşnutluğa bırakıyor.

Cennet gibi bir yer burası.

En son ne zaman bir plajda oturup bunu yaptım, hatırlamıyorum.

Belki de hiç yapmamışımıdır. Ama omuzlarım gevşeyip bedenim sessizliğin içinde eridiğine göre, bu benim daha sık yaptığım bir şeydir belki de. Elbette, arada bir tatil yapıyorumdur.

“Yarın mutfağa dönmek için sabırsızlanıyor musun?” diye soruyor şezlonga oturmuş, dalgaların kıyıya çarpıp köpüğe dönüşmesini izlerken.

“Elbette,” diyorum gülümseyerek.

“Kızı kafeden alıp dışarı çıkarabiliyorsun da kafeyi kızın içinden çıkaramıyorsun,” diyor gülerek bana bakarken.

“Çok doğru,” diyerek gülümsüyorum ona. Kafeye olan sevgimin içimin derinliklerine işlemiş olmasından gurur duyuyorum. “Ya sen? Partini iple mi çekiyorsun?”

Billy korkuyormuş gibi gözlerini deviriyor.

“Bana numara yapma,” diyorum gülerek. “Çekingen ve içine kapanık olan benim. İnsan sever olan da sensin.”

“Öyle olmak zorunda mıyım?”

“Senin dünyaya geliş sebebin bu.”

“O kadar emin değilim. Pratiğimi kaybettim.”

“Annenin bu partiyi özellikle senin için verdiğini saklamaya çalışmaması sence komik değil mi?” diye soruyorum. Son birkaç gündür Billy’nin adını milyonlarca defa duyduğumun bilincindeyim.

“Aslında benim için değil,” diyor gülerek bana kısıp gözlerle bakarken. “Öbürlerinin neler söylediğini duydun. Ona bahane lazım. Ben sadece onun ne müthiş bir ev sahibesi olduğunu göstermesini sağlayan sebebim. Mesele ben değilim. Toz tutmaya başlamış pahalı kristal bardaklarını büfeden çıkarması için bir fırsat bu sadece.”

“Evet.”

“Söylediğimiz gibi küçük bir parti olmayacak,” diyor kararlı bir sesle. Gözlüklerini takmadan önce elinde evirip çeviriyor. Gözlüğün koyu camları onu dünyanın her tarafında milyonlarca genç kız

hayranı olan tipik bir Hollywood yıldızı yapıyor.

“Annemi tanıyorsam eğer, bunu insanların hayatları boyunca unutamayacakları bir partiye dönüştürecektir. Herkesin eşine dostuna anlatacağı bir partiye.”

“Sahi mi? Neden?”

“Burası Los Angeles. Burada doğru sebeplerden ötürü kendinden söz ettirmek son derece önemlidir.”

“Anladım,” derken en sonunda kavuşabildiğim huzurun hızla beni terk ettiğinin farkına varıyorum.

“Güzel bir parti olacak. Ama küçük değil. Kendini büyük ve gösterişli bir şeye hazırlarsan, çok şaşırmazsın.”

“Bu ihtişamın içinde benim yapacağım pandispanyanın yerinin ne olduğunu bilemiyorum.”

“Kimin umurunda? Ben bayılarak yiyeceğim.” O sırada garson öğle yemeğimizi getiriyor: iki kâse kalamar tava ve patates kızartması. Fazlasıyla ölçüyü kaçırmış olacağız ama tatildegiz ve Noel devam ediyor diye kendimizi avutuyoruz.

“Annen çok heyecanlanıyor parti için,” diyorum, tuzlu sıcak patatesi ağzıma atarken. O sırada gözümün önüne elinde upuzun bir yapılacak işler listesiyle dolaşan anaç Julie’nin görüntüsü geliyor.

Görevlerin kadını o.

Richard ağzındaki baklayı çıkardığından beri (eğer o olmasaydı, belki de hiç haberimiz olmayacaktı) listesindeki en ince ayrıntıya tik atarken, yapılmayan işleri yoluna koymak için de etrafa emirler yağdırıyor.

Zavallı hizmetliler.

“Partilere bayılır,” diyor Billy gülümseyerek. Ağzına bir lokma attıktan sonra elini mavi keten peçeteye siliyor.

“Belki de kalıp yardım etmemiz iyi olurdu.”

“Ne işe yarayacaktık ayağının altında dolaşmaktan başka?”

diyerek omzunu silkiyor Billy. Annesinin yarattığı kasırganın içinde yer almadığı için çok memnun. “Ayrıca, sen yarın üstüne düşeni yapacaksın.”

“Sen de yardım edeceksin,” diyorum kaşlarımı çatıp.

“Elbette,” diyor gülümseyerek. Bana doğru uzanıp güven duygusu veren elini bacağımanın üstüne koyuyor.

Dee’yle tanıştım. Tam da Billy’nin anlattığı gibi çok tatlı bir kadın. Bu balıketli, ufak tefek Filipinli kadın çok sıcakkanlı, çalışkan ve neşeli. Şu ana kadar üstüne yıkılan milyonlarca angarya hakkında ağzından tek bir şikâyet sözcüğü çıkmadı. Tam tersi, Julie’nin yarattığı kargaşa içinde bir şeyler başarmaya çalışıyor.

Ona birkaç tarif göstermek istiyorum, kolaylıkla öğreneceğinden eminim ama yine de bu bilmediğim mutfakta Billy’nin yanımda olmasını istiyorum; tepsi vermek, kabartma tozunu veya tereyağını bulmak için bile olsa.

“İyi vakit geçiriyor musun?” diye soruyor Billy, gözlüklerinin üzerinden bakarak. “Los Angeles’i seviyor musun?”

“Tabii ki seviyorum. Güneşin, yemeklerin ve ailenle beraber olmanın keyfini çıkarmamak mümkün mü?” diyorum, ağzıma bir kalamar halkası atarken.

“İnsanı bunaltabilirler.”

“Harika insanlar,” diyorum ama içimden ona tamamen katılmak geliyor.

“O da doğru,” diyor zoraki gülümseyerek.

“Sence memleketlerine dönerler mi?”

“İngiltere’ye mi?” diye soruyor, şaşkınlık içinde. Bu konuyu daha önce de düşünmüştür mutlaka, ayrı kaldıkları son birkaç yıllık süre içinde. “Bağıra çağıra belki,” diyor gülerек.

“Evet, iyice yerleşmiş oldukları belli,” diyorum başımla onaylayarak. Elime bir limon alıp yemeğimin üstüne sıkıyorum.

“Geri dönmek en çok anneme zor gelir. Sadece buraya yerleşmiş olması değil mesele, hayatı da tamamen değişti.”

“Evde çalışanları falan mı söylüyorsun?”

“Hayır,” diyor gülerek. “Yani, kısmen. Hayatında stres yok. Sorumluluk yok. Bazen onlara iyilik mi ettim diye düşündüğüm oluyor. Düşünsene ebediyen tatildesin. İnsan aklını oynatır.”

“Affedersiniz?” diyor turuncu bikinili genç bir kız, yanında erkek kardeşi gibi duran daha küçük bir çocuk var. Billy başını kaldırıp ona bakınca gözlerini açıyor. Yemek yerken araya girdi diye sinirlenmiş gibi. “Sizi yemeğinizden alıkoyduğum için özür dilerim ama çabucak bir selfie çekebilir miyiz?”

“Elbette,” diyor mutlu mutlu gülümseyerek. Elini peçeteye silip sanki hiç rahatsız olmamış gibi şezlongundan fırlıyor. Oysa yemeğimizin ve sohbetimizin tam ortasındaydık.

Çocuklar bir iki saniye sonra yanımızdan ayrılıyor ama onların yanımıza gelişi daha önce Billy’nin aralarında olduğundan haberi olmayan öbür güneşlenenlerin ilgisini uyandırıyor. Kendilerini belli etmemeye çalışarak ellerindeki telefonların üstünden ya da koyu renk gözlük camlarının arkasından bizi gözetliyorlar. Belki de o olduğundan emin olmaya çalışıyorlar ya da yakından nasıl görüldüğü hakkında yorumlar yapıp yanımıza gelip gelmemeye karar veriyorlardır.

Bazıları geliyor. Hepsi çok tatlı, çok hoş insanlar elbette ama plajda baş başa kalmak niyetiyle başladığımız günümüz, Billy’nin on-on beş kişilik bir hayran kitlesi tarafından etrafının sarılmasıyla bitiyor. Bana hâlâ çok tuhaf geliyor bu ve halkın gözündeki Billy’yle sevdiğim adam Billy’yi bir türlü bağdaştıramıyorum. İngiltere’deyken Rosefont Hill’de elini kolunu sallayarak yürüyebilir ama burada hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi izleniyor. Ne garip bir yaşama biçimi ama onun umurunda değil gibi. Karşı çıkmasına rağmen, bir

yanı bu ilgiden hoşnut. Öyle kendini beğenmişlik gibi değil tabii. Alçak gönüllülüğü ve sıcaklığı etrafa yayıldığı için herkes tarafından seviliyor. Onu muhteşem yapan da bu zaten.

Şöhretin bu yönünden hiç şikâyet etmez o, ihtiyatla yaklaşır. Şöhreti son derece tehlikeli ve ürkütücü bulan benim.

Yemeğimizi aceleyle bitirip korunaklı evine doğru yola çıkmaya karar veriyoruz.

8

“On saniyede yatak yapabilirim. Gümüşleri ayna gibi parlattırırım ama yapamadığım bir şey varsa o da o Tanrı’nın cezası İngiliz kekleri!” diyor Dee aksanlı İngilizcesiyle. Bizi mutfağa buyur ederken içtenlikle gülümsüyor.

Yılbaşı gününün sabahındayız; Dee, Billy ve ben, ortalık iyice karışmadan önce parti için bir şeyler hazırlamak üzere bir araya geldik. Bu arada ben Dee’ye Buskin ailesinin hoşuna gidecek şeyler yapmasını öğretiyorum.

“Endişe edecek bir şey yok, Dee. Çok kolay, Billy bile yapabiliyor,” diyerek onu işaret ediyorum. Billy bir bar taburesine tırmanıp mutfak tezgâhının kenarına oturuyor.

“O mu?” diye bir çığlık atıyor Dee kahkahalara boğularak.

“Gizli yetenekler Dee,” diyor Billy gülümseyerek. Kendinden bir hayli memnun gibi.

“Ya öyledir,” diye başıyla onaylıyor Dee, gözündeki yaşı silerken. Billy’nin kek, kurabiye pişirmesi fikri ona çok fazla gelmiş anlaşılan. Bu beni gururlandırıyor zira beni tanıdığı için bu herkesi hayrete düşüren beceriyi edindi o.

“İhtiyacımız olacağını söylediğin her şeyi aldım,” diyor Dee; un, şeker, meyve, tatlandırıcı gibi şeylerin istif edildiği tezgâha doğru yönelirken.

“Mükemmel görünüyor.” Yanına gidip benim aşına olmadığım Amerikan ambalajlı ürünleri inceliyorum.

“Sen fırında yapılan şeyleri pişirmekten neden bu kadar ürküyorsun, anlamıyorum,” diyor Billy, başını iki yana sallayarak.

“Senin yaptığını öğrendiğimden beri korkmuyorum,” diye gülümseyerek cevap veriyor Dee. Bana dönüp hazırım der gibi bakıyor.

“Billy’nin en sevdiğiyle başlıyoruz,” diyorum, malzemelerin bazılarını alıp onların yanma giderken.

“Limonlu kek,” diyor Billy dudaklarını yalarken. Cam bir kâseyle elektrikli tartıyı önüme doğru itiyor.

Saatlerce uğraşıp reçelli turta, pandispanya, üzümlü kurabiye, krem karamel, bol meyveli bir kek, naneli çikolatalı çörek, çikolatalı kek ve iki düzine kadar Chelsea usulü çörek pişiriyoruz. Hatta Molly’nin özgün tarifi olan yağlı çöreklerden de bolca yapıyoruz. Yanında, bu parti için İngiltere’den özel olarak uçakla getirtilen çeşitli İngiliz reçelleri ve kaymakla birlikte zarif bir şekilde sunulacak. Bana göre çok abartılı ama başkaları böyle düşünmüyor gibi.

Bayağı kapsamlı bir pişirme seansı oldu bu. Dee’nin daha önceki denemelerinin başarısızlığa uğramasına neden olabilecek tüm püf noktaları konuşuldu. Örneğin, kalıbı pişirme kâğıdıyla kaplamanın önemi, turta yaparken hamuru önceden pişirme (ki hamur tabanı sulu olmasın), pandispanyanın her tarafına eşit dağılabilsin diye meyveleri çok küçük parçalar hâlinde doğramanın gerekliliği gibi.

Bugün günümdeyim. Buraya geldiğimden beri ilk kez bir amacım olduğunu ve ne dediğimi bilerek konuştuğumu hissediyorum. Asabi de değilim, ne yapacağımı bilmez hâlde de. Tam tersi, işin başındaki

kişi olmaktan zevk alıyorum. Bayılıyorum. Ama dükkânımın tezgâhının arkasındaki küçücük yerimi de her zamankinden daha fazla özlüyorum.

“İşin en zor tarafı ne, biliyor musun?” diye soruyor Dee, fırındaki çörekleri bir milyonuncu kez kontrol edip yan gözle kenardaki bitmiş olanlara bakarken.

“Ne?” diyorum yıkanmış fırın kabını kurularken.

“Yaptıklarını yiyememek. Açgözlülüğümden değil elbet, sadece tadı güzel olmuş mu diye bakmak için.”

“Parti bittikten sonra hepsinden mutlaka tatmalısın.”

“Kek yemeye pek vaktim olmayacak,” diyor Dee, yeniden fırına bakarken.

“Bu gece izinlisindir eminim ki,” diye soruyor Billy.

“Oo!” diyor Dee, sorun olmadığını belirtircesine elini sallayarak. “Resmî olarak görevli değilim ama bu dışarıdan gelen personele asla güvenilmez. Ajansların gönderdiği personel,” diyor dehşet içinde. “Gözümü onlardan ayırmamayı ve kaytarmalarına izin vermemeyi tercih ederim.”

“Sen de mutlaka kutlamaya zaman bulmalısın,” derken kaşlarını çatıyor Billy. Bu akşam Dee eğlenemeyecek diye mutsuz olduğu belli.

“Bulacağım Billy,” diyor Dee göz kırparak. Aralarındaki ilişkinin sıradan bir işçi-işveren ilişkisi olmadığı iyice meydana çıkmış oluyor. Çok daha dostça bir ilişki bu ve bundan dolayı ona kanım daha fazla ısınıyor.

“Bu koku ne?” diye soruyor Hayley, burnunu tiksintiyle kıvrımış bir hâlde mutfaktan içeri süzülürken.

“Sana göre bir şey olmadığı kesin,” diyor Billy zoraki bir tebessümle. Dee işi bitmiş malzemeleri ortalıktan kaldırıyor.

“Ben ve Jenny için de yiyecek bir şeyler olacak herhâlde!” diye

cevabı yapıştırıyor Hayley, elini sinirli sinirli beline koyarak.

“Bugüne kadar sizi hiç aç bıraktım mı?” diye soruyor Dee, bir azize sabırla.

Araya girip de onlar için de bir iki tane *hiçbir şeysiz kek* yaptığımı söylememe fırsat kalmadan Hayley, Dee’ye öldürücü bir bakış fırlatıp topuklarının üzerinde döndükten sonra kapıdan çıkıyor.

“Vay anasını!” diye fısıldıyor Billy, benim düşündüklerimi yansıtarak. “Sorunu nedir bunun?”

“Karnı aç,” diye cevap veriyor Dee, lafı dolandırmadan. Kendisiyle bu şekilde konuşulmasına alışık olduğu belli.

İddialara göre küçük ve samimi toplantı için (aslında Billy’nin ve Buskin ailesinin Los Angeles’teki tüm tanıdıklarının geleceği dev bir parti bu) hazırlanırken gerginim.

Evden getirdiğim sade bir elbiseyle ona uygun topuklu ayakkabılarımı giymeye karar veriyorum. Aslında Lauren beni yeni bir şeyler almak için Rodeo Drive’ye götürmeyi teklif etti ama Billy hariç, buradaki hiç kimse beni yanık turuncu rengindeki dizüstü elbisemle görmediği için, gereksiz yere para harcamamayı tercih ettim. Doğrusu, birtakım marka giysiler satan dükkânlarda *Pretty Woman*’daki kadının durumuna düşüp alaya alınmak istemedim. Bu evdeki diğer tüm kadınların bu parti için yeni bir şeyler aldığını düşününce, benim kıyafetimin bu davete uygun olup olmadığı konusunda endişeleniyorum. Yine de yapabileceğim herhangi bir şey yok şu an. Ayrıca, şu an normal hâlime nazaran iki dirhem bir çekirdek sayılıyım. Herhangi bir yerimde un kalıntısı filan yok ya, epey ilerleme kaydetmişim demektir.

“Bu elbisene bayılıyorum,” diyor Billy, üzerine bolca tıraş losyonu sıkmış olarak banyodan çıkarken. O müthiş misk ve yabani ağaç kokusu her zaman bedenimin ve kıyafetimin üstüne siner ve bir süre kalır.

“Bu geceye uygun mu?” diye soruyorum. Seçimim konusunda

tereddütlerim var.

“Mükemmel. Tıpkı senin gibi,” diyor gülümseyerek. Elimi ellerinin arasına alıp öpmek için eğiliyor.

“Seni gidi yağıcı seni!” diyorum gülererek. Beni övmesinden keyif alıyorum. Bir anlık da olsa onu kimseye paylaşmamaktan mutluyum.

Annelerinin küçük toplantı diye bir şey bilmediğini söylerken yalan söylemiyormuş çocuklar. Ben ve Billy parti başladıktan on dakika sonra içeri girerken o koca ana salon iğne atsan yere düşmez bir hâldeydi. Bizi görür görmez, “İşte geldi,” diye bağırarak Julie’nin sayesinde gelişimizden herkesin haberi oluyor.

Bir anda herkes duruyor ve karşıya bakıyor. Bütün gözler üzerimizde, elinde şampanya bardaklarıyla dolu bir tepsi tutan garson kıza doğru yürüyüp kadehlerimizi elimize alıyoruz. Billy bir yudum almadan önce dönüp kalabalığa doğru kadehini kaldırıyor. Onlar da kaynaşıp konuşmaya devam ediyorlar. Beklenen VIP misafirin gelmesiyle keyifleri daha bir yerine geliyor.

“Eğer midemde neden kelebeklerin uçuştığını bana açıklayabilirsen, büyük hayrın dokunur,” diye kulağıma homurdanıyor Billy, bir yandan da salonun karşı tarafında göz göze geldiği birine başıyla selamlayıp gülümserken.

“Aynı dertten muzdarıviz,” diye gülümseyerek karşılık veriyorum, elini sıkıca kavrarırken. Benim sakın kalıp soğukkanlılığımı korumam görülmüş bir şey değildir ama ne tuhaftır ki Billy’nin gergin olduğunu bilmek benim öz güvenimi artırıyor. Sanki biraz daha dik duruyorum.

“Senin nasıl baş ettiğini bilmiyorum,” diye homurdanıyor.

“Bazen edemiyorum ama küçük bir panik atak bu durumu atlatmana yarayabilir,” diye şaka yapıyorum, sözlerimin onu güldüreceğini bilerek.

Güldürüyor da.

Küçük bir yudum daha almadan önce gülümsüyor. “Numara yaptığını biliyordum.”

“Sen pratiğini kaybetmişsin,” diye hatırlatıyorum ona.

“Rosefont Hill’i özlüyorum,” diye fısıldıyor. Küçük köyümün onun kalbinde böylesi bir yer edinmesi beni gururlandırıp gülümsetiyor.

Koluna girip sımsıkı sarılıyorum.

“Billy!” diye sesleniyor bizim yaşlarda bir çocuk. Kollarını açmış, sarılmak için ona doğru geliyor. Saçını sıfır numaraya vurdurmuş ama yüzünü kaplayan gür ve koyu renk bir sakalı var.

Billy, herhangi bir tepki vermeden önce ona birkaç saniye bakıyor. Çıkaramıyormuş gibi bir hâli var. “Johnny Trew! Ne kadar uzun zaman oldu, ahbab!” diye bağırıyor adamın ayakta durduğu yere doğru. Yüzüne yayılan muzip gülümsemeden onu gördüğüne memnun olduğu belli.

“E anlat bakalım kanka,” diyor Johnny belirgin bir Yeni Zelanda aksanıyla. Billy’yi omuzlarından tutup ona sarıldıktan sonra bana dönüp göz kırpmıyor ve muzip muzip gülümsüyor. Bu yüz ifadesini Billy’nin yüzünde milyonlarca defa görmüşlüğüm var.

“Bu ne?” diyor Billy gülerek sakalını tutup çekiştirirken.

“Rolüm için. Acayip değişik, değil mi?” diyor, düzeldiğini kontrol etmek için parmaklarıyla sıvazlarken. Belki de bu, yüzündeki kıllar yüzünden edindiği yeni bir alışkanlıktır.

“Bana kalırsa...” diyor Billy, orman gibi sakalına bakıp başını iki yana sallayarak. “Sen kafayı yemiş gibi duruyorsun.”

“Zavallı karım ve çocuklarım bu hâlimle benimle oturup Noel yemeği yediler.”

“Umarım çok fazla yara almazlar,” diyor kıkırdayarak, kolunu belime dolarken. “Bu Sophie. Sophie, bu Johnny, Hollywood’un en çılgın ve en yetenekli aktörü.”

“Şu aralar sen bir filmde rol almadığın için dostum,” diyor

gülümseyerek. İltifatı böylece savuşturup bana doğru uzanıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. “Seni tanıdığıma sevindim ve buralardaki başı bağlanmış tek ünlünün ben olmadığımı memnun oldum,” diye şaka yapıyor.

“Çocuklu ya da çocuksuz, her daim benim duvar posterim sensin,” diye kıkırdıyor Billy. Bana dönüp “Yıllar önce bir film çevirdik birlikte. Senin seyredeceğin, seveceğin türden bir şey değil. Film, haber vermeden ortadan kaybolan FBI ajanlarıyla ilgiliydi. Bol küfürlü, bol silahlı.”

“Güzelmış,” diyorum gülerek. Annemle benim keyifli bir cuma akşamı, kanepeye kurulup dışarıdan getirttiğimiz yemekleri yerken seyredeceğimiz türden bir film olmadığının farkındayım.

“O filmi henüz izlettirmedin mi ona?” diye soruyor Johnny, bu ihmalinden dolayı kafası karışmış gibi. “Ben bir kızla ilk çıktığımda, anında eski işler kataloğumu burnuna dayardım. Ve her zaman işe yarar, kadınları büyülerdi,” diyor, kahkahasını tutmaya çalışırken.

“Cherise’yi boşuna tavlamamışsın,” diye başıyla onaylıyor Billy gülümseyerek. Az önce bir garson kızın çok şık bir altın renkli tepside sunduğu mini kanepelerden bir tane alıyor. Odaya harika bir koku yayılıyor.

“Tam da öyle,” diyor Johnny gülerek. “Beni polis kıyafetinde bir kere görmeleri yetiyordu. İş bitiriyordum. Kıyafeti üzerimden çıkarmam da işe yarıyordu. O zamanlar karın kaslarım müthişti. Hatırlamıyor musun dostum?”

“Hâlâ rüyalarım giriyor,” diye şaka yapıyor Billy.

“Demek ki sen ona eski işler kataloğunu göstermemişsin o zaman,” diyorum ruhsuz bir sesle, sanki aydınlatılmaya muhtaçmışım gibi.

“Elbette göstermedim,” diyor Johnny bana delirmişim gibi bakarak.

Ben de ona gülümsüyorum ve numara yaptığımı anlamasını

izliyorum.

"Ah, siz İngilizler yok musunuz siz! Siz ve esprileriniz!" diyor gülerek, gözlerinden akan yaşları silerken.

"Seni nasıl yakaladı ama!" diyor Billy gülümseyerek bana göz kırparken.

Bir espri patlatıp Billy'nin bir arkadaşını güldürmeyi başardığım için kendimi zafer kazanmış gibi hissediyorum. Anında havalara giriyorum. Hiç alışık olmadığım bir duygu bu. Ben hep konuların dışında kalmaya, neden söz edildiği hakkında en ufak bir fikri olmamaya alışığımdır.

"Haberler nedir bakalım, koca adam?" diye soruyor Johnny, eliyle Billy'nin omzuna bastırıp. Bir yandan sivil dedektif gibi etrafı kolaçan ediyor. Ona bakarken kaşlarını soru sorarmış gibi kaldırıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diyerek zoraki gülümsüyor Billy, sırtına hafifçe vururken.

"Yeni bir haber var mı? Buraya ne yapmaya geldin?" diye sessizce, hatta bir işler çeviriyormuş gibi soruyor Johnny.

"Noel olduğu için."

"Anladım da sen buradasın, bu parti filan..."

"Eee yani?" diye cevap veriyor Billy kaşlarını kaldırıp arkadaşına bakarken. Cümlesini bitirmesini istiyor gibi.

"Tekrar film setlerine dönmeye hazır olduğunu duyurmaya geldiğini sanmıştım," diyor Johnny. Etrafa göz gezdirirken kafası karışmış gibi duruyor. "Burada bulunmamın yegâne sebebi gelecek yıl işsiz kalıp kalmayacağımı birinci ağızdan öğrenmek. Karım beni özellikle bunun için buraya gönderdi. Elimde ayrıntılı bir raporla bir saate kadar evde olmak zorundayım."

"Daha birkaç ay oldu," diyor Billy gülerek. "Huzurlu yaşamın tadını çıkarıyorum şimdilik."

"Şimdilik lafını sevdim," diyor gülümseyerek. İkimize bakarak

başını sallarken biraz rahatlamış gibi duruyor. "Cherise memnun olacak," derken göz kırpmıyor. "Ne yazık ki bir iki gün içinde Kanada'ya gitmem gerekiyor. Yoksa oturur doğru dürüst laflardık."

"Çocukları çok uzun zamandır görmedim," derken onları gerçekten özlediği belli Billy'nin.

"Sen onları Londra'da gördüğünden beri çok büyüdüler, dostum."

"Eminim."

"Kaç yaşındalar?" diye soruyorum.

"En büyükleri olan Jasmine dört, minik Noah ise bir buçuk yaşında." iPhone'sini cebinden çıkarıp iki tane dünya güzeli koyu renk saçlı çocuğa sarılmış koyu renk kıvrıkcık saçlı, gülümseyen güzel bir kadının (ki Cherise olduğunu tahmin ediyorum) güneşin altında çekilmiş fotoğrafını gösteriyor. Kız olan çocuk pembe bir tütü ile lastik bot giymiş ve yüzünü annesininkine yaslamış. Tüylü bir kahverengi oyuncak ayıyı yukarı kaldırmış olan minik Noah ise kameraya gülümseyerek bakıyor. Şahane bir fotoğraf bu. Müthiş mutlu ve mükemmel görünüyor hepsi.

"Çok tatlılar," diyorum, ekrana daha yakından bakarken. "Hâlâ bebekler."

"Sen öyle de. Karım, bebekler tulum giyme safhasını atlatır atlatmaz yenisini yapmaya bakar."

"Daha şimdiden mi?" diye soruyor Billy, gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette.

"Sana söyledim dostum, bunlar bu işin bağımlısı olmuş." Johnny, bulaşıcı etkisi olan bir tebessüm fırlatıyor ikimize doğru.

Onu sevdim. Billy gibi Johnny de etrafa sevecen, merak ve heyecan uyandıran bir enerji saçıyor. Auraları çok çekici ve karizmatik. Başarılı Hollywood aktörlerinin hepsi de onlar gibi mi acaba derken aklıma Billy'nin eski kancık sevgilisi Heidi Black gelince her tür insanın olduğuna karar veriyorum. Her şeye rağmen,

Billy'nin buralarda iyi izlenimler bırakmış ve bu çılgınlığın arasına iyi insanların da karışmış olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

9

Araya birisi girmeden Johnny Trew'le yarım saat kadar sohbet etme fırsatımız oluyor. Bu kadar bile sürebildiğine şaşırmandan edemiyorum. Herhâlde herkes daha ısınma turlarında ve önce içkilerin devrilmesi lazım. Nasıl olsa üstüne saldırmaları için Billy bütün gece burada.

Tam da ağızımıza minik kanepeler dışında şöyle adamakıllı bir şeyler atmak için açık büfe masalarının oraya giderken Richard yolumuzu kesiyor.

"Billy, Sophie!" diyerek ikimize birden sarılmak için kollarını açıyor. Bu sıcak karşılamaya dâhil edilmiş olmama şaşırdığım ama adımı hatırladığı için de memnunum. "İkinizi yeniden görmek ne harika! Sizi Ralph'la tanıştırayım." Az önce yanında durduğu adamın omzuna ulaşmak için geri geri gidiyor. "Benimle birlikte size sözünü ettiğim proje üzerinde çalışıyor. Ralph Joplin adını duymuşsunuzdur herhâlde."

"Elbette duydum," diyor Billy. Tertemiz tıraş olmuş, zinde ama hüzünlü yüzlü, zarif bir adam önce Billy'ye sonra bana elini uzatıyor.

Richard'ın omzunun üzerinden etrafa bakınca, Julie'yi bir başka grup misafirin yanında dururken görüyorum ama onlarla ilgilendiği yok. Şampanya bardağının üzerinden bakarak tüm dikkatini bu karşılaşmaya vermiş durumda. Ne olduğunu öğrenmek için meraktan çatlıyormuş gibi gözlerini kısarak bakıyor. Öğrenemeyince dudaklarının kenarlarının hafifçe kıvrılması ilgimi çekiyor. Ona baktığımı fark edince, o ifade gülümsemeye dönüşüyor ve sonunda duran kadının sorduğu soruya cevap vermek için ona doğru dönüyor.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk," diyor Billy; Richard ve Ralph'a gülümseyerek. Hazırlıksız yakalanmış gibi bir hâli var. "*Deserted* filmini buraya gelirken uçakta izledim, değil mi Sophie? Öve öve bitiremedim," diye gülüyor, bana onaylatmaya ihtiyaç duymadan.

Yap-bozun parçalarını birleştirmek çok fazla zamanımı almıyor. Ralph son zamanların en önemli yönetmeni. Oscar ödüllü. Billy'nin bu yaşlı yabancıya huşu içinde bakmasına şaşırmamak lazım. Ne kadar komik ki asla soğukkanlılığını kaybetmeyen eşimin bu yanını ilk kez görüyorum. Genellikle huşu uyandıran odur.

"Ne film ama!" diye başıyla onaylıyor Richard. Bir ona, bir ötekine bakarken hâlimden memnun görünüyor.

"Demek, Richard'ın bir sonraki projesini siz yönetiyorsunuz?" diye soruyor Billy, (boşaldıktan sonra bir garsonun hemen doldurduğu) bardağından yudumladığı içeceğini yutarken. Bir kere merakı uyandı ya, artık daha fazla şey öğrenmek istiyor.

"Evet doğru," diyor Ralph, Richard'a saygı dolu ifadeyle bakarken. "Şu ana kadar hakkında hiçbir şey duymamışsınızdır çünkü her şeyi gizli saklı yaptık ama *Deserted*'den bu yana ilk kez bir projeye başlamak için bu kadar yanıp tutuşuyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor Billy, daha da merakı uyanmış bir hâlde.

“Tamamen. Bu duygudan ne yapsam kurtulamıyorum. Başımı öylesine döndürüyor ki geceleri uyuyamıyorum.”

“Gözlerinin altındaki mor halkaların sebebi anlaşıldı,” diyor Richard fısıldar gibi. Bir yandan da kolumu dürtüklüyor.

“Sayılır...” diyerek içini çekiyor Ralph. Elini alına götürüp parmaklarını saçlarında gezdirerek düzeltiyor. “Ama insanlar bugüne kadar yaptığın en iyi film için tebrik ettiklerinde onlardan hiç şikâyet etmeyeceksin.”

“Buranın insanları böyledir, Sophie. Herkes haddinden fazla mütevazıdır,” diyor Richard gülerek. Yüzündeki heyecanlı ifadeyi saklayamıyor.

“Hollywood’a hoş geldiniz,” diye atışa karşılık veriyor Ralph, kaşları hafifçe kalkık. “Ama bazılarının aksine, bende palavra yok,” diyor Richard’a. Billy’yle benim onları seyrediyor ve ağızlarından çıkan her kelimeyi dinliyor olmamız umurlarında bile değil. Aksine, onu daha da gaza getiriyor bu. “Bu öyle birkaç kişinin başını döndüren bir film olamayacak. Yüzyılın filmi olacak. Her ikimizin kariyerinin de doruk noktası.”

“Filmi satmanın benim işim olduğunu sanıyordum ama sen bu işi gayet iyi yapıyorsun. Öyle değil mi?” diye soruyor Richard, Billy’ye.

“Ben kesinlikle benim ilgimi çekmeyi başardığınızı söyleyebilirim ancak,” diyor Billy başını heyecanla aşağı yukarı sallarken.

Küçük grubumuzun üstüne anlamlı bir sessizlik çöküyor ama bence Billy tam da bu iki adamın duymak istediklerini söyledi.

Richard etrafa göz gezdirip tanıdığı birkaç kişiye göz kırpmıyor, Ralph bir garson gelip de içkisini tazelemeden önce boş bardağına bakıyor, Billy ise sersemlemiş gibi duruyor. Ben sadece üçüne birden gözlerimi dikmiş, bakıyorum. Konuşmanın nereye doğru gittiğini merak etmekle birlikte tahmin de edebiliyorum ve bu konuşmadan ne çıkacağını düşününce geriliyorum.

“İngiltere’yi nasıl buluyorsun?” diye soruyor Ralph. Aniden konuyu değiştirmesi beni şaşırtıyor.

“Her zamanki gibi harikulâde!” diyor yüzü sevinçle parlayarak. Bana göz kırpıp “Orası evimiz,” diyor.

“Noel’de İngiltere bambaşkadır. Her yer tablo gibi olur,” diyor Richard. Mutluluğu gözlerinden belli. “Çocukluğumda nice Noeller geçirdim orada akrabalarım ile birlikte; börekler, bir sürü çobanpüskülü ve boyumuzu aşan karlar.”

“Maalesef bu yıl hiç kar olmadı,” diye lafa karışıyorum. İngiltere’yi sevdiğini belli eden sözcüklerle betimlemesi hoşuma gidiyor.

“Yazık,” diyor Ralph, bana sevgi dolu gözlerle bakıp gülümseyerek. Tekrar sessizlik oluyor. Derin bir nefes alarak Billy’ye dönüyor ve sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi, “Epey bir zamandır sana ulaşmaya çalışıyoruz,” diyor.

“Gerçekten mi?” diye cevap verirken sevincini gizleyemiyor Billy.

“Tüh, sana söylemiştim çocuğun ilgilenmediğini,” diyor Richard kaşlarını çatarak. Sanki Billy’yi kolluyormuş gibi gözlerini deviriyor ve Ralph’i vazgeçirmek istercesine ellerini şöyle bir sallıyor.

Bu maalesef bana pek de inandırıcı gelmeyen bir hareket zira Richard ile ilk karşılaştığımız gece Julie’nin ona yaptığı hareketi anımsatıyor ama Billy daha fazlasını öğrenmek için balıklama atlıyor üstüne.

“Bilmiyordum beni aradığınızı. şu aralar bir menajerim de yok zaten,” diyor. Bu sözleri bana, arkamdan sürekli kuyumu kazan ve bana kendimi değersiz hissettiren eski yalaka menajeri Paul’u hatırlatıyor. Bunları yaparken yüzünden gülümsemesi eksik olmadığından Billy onun iyi bir adam olduğunu düşünürdü. Hatta bu iğrenç adamı ilahlaştırmıştı.

Neyse ki Paul’un maskesi, Billy’ye tuzak kuran ve basına uydurma bir barışma öyküsü yutturmaya çalışarak aramızı bozmaya yeltenen

eski sevgilisi Heidi Black'la film çevirmeye devam etmesi gibi Billy'nin kariyeriyle ilgili konularda birtakım şeyleri yapması için ayak diremesiyle düştü. O günleri düşünmek bile hâlâ öfkelenmeme yetiyor. O çalkantılı günlerde Paul ortaya öyle bombalar attı ki affedilmesi mümkün değildi, Tanrı'ya şükür böylece aralarındaki iş ilişkisi sona erdi ve hayatımızdan çekip gitti.

"Paul ile ilişkimizi birkaç ay önce bitirdim," diyor Billy omzunu silkerek. Kırgınlığı gözlerinden belli oluyor. Birlikte çalıştığı insanlarla güven ilişkisi kurmaya ne kadar önem verdiğini bildiğimden bu ihanetin etkisinden kurtulamadığını çok net görüyorum.

"Artık onunla çalışmadığını biliyorduk. Çok memnun olduğumu da itiraf etmeliyim. Onunla pazarlık etmek kâbus gibiydi," diyor Richard, başını yavaşça iki yana sallarken. "Senin en iyisini hak ettiğine şüphe yok ama onunki terör estirmekten başka bir şey değildi."

"Ajansınla irtibat kurduk ama," diyor Ralph, Richard'a bakarak. Hem onun söylediğinin doğru olup olmadığını kontrol etmek istiyor, hem de konuyu Paul'a hakaretler savurmaktan uzaklaştırmış oluyor. Bence çok doğru yapıyor zira tahminimce eğlence sektöründe her zaman temkinli davranmakta yarar var çünkü gelecek ayın şöhretinin kim olacağını bilemeyeceğin gibi kimin senin sözlerini kime nakledeceğini de kestiremezsin.

"Ajansıma benimle irtibat kurmamasını söyledim," diye itiraf ediyor Billy.

"Öyle duydum," diyor Ralph kaşlarını kaldırarak. "Birçok kez."

"Çok sadık adamların var," diye onaylıyor Richard. "Ne dediysem ellerine telefon aldırıp seni aratamadım. Bizim açımızdan sınır bozucu olabilir ama senin Sophie ile huzurlu bir hayat sürmen açısından harika."

"Bir süre kafamı dinlemek konusunda epey kararlı davrandım

sanıyorum,” diyor Billy. Bakışlarında mahcubiyet var.

“Senin İngiltere numaran bende olmadığı için ben de yapılması gerekeni yapıp anneni aradım,” diyor Richard sırtarak.

“Annemi mi?” diye soruyor Billy. Annesinin olduğu tarafa doğru bakarken kafası karışmış gibi.

Julie şimdi de başka bir grubun arasında, anlattığı öyküyle konuklarını güldürerek ev sahibesi rolünü büyük bir başarıyla oynuyor.

“Bana bir şey söylemedi,” diye sözlerine devam ediyor Billy.

“Elbette söylememiştir. O da ajansın gibi rahatsız edilmek istemediğini söyledi,” derken göz kırıyor Richard.

“Öyle,” diye başıyla onaylıyor Billy. “Ve de bu gece sizi buraya davet etti?”

Omzunu silerken yüzündeki gülümsemeden bir türlü kurtulamıyor Richard. “Biz eski dostuz. Yılbaşı gecesi bir sonraki yıla taşımayı istediğin kişilerle geçirilmelidir her zaman. Mecazen de böyle, kelime anlamıyla da.”

“Bak, neyin ne olduğunu iyice öğrenmeden her şeyi elinin tersiyle itmeni istemiyorum,” diyor Ralph konuşmayı toparlayıp. Samimi olduğunu belirtir şekilde ellerini göğsünün üstüne koyuyor. “Evin yöneticisine bir senaryo bıraktım. Bir göz at ve bitirince beni ara.”

Kendisine tuzak kurulduğunu ve bu gecenin, bu buluşmanın gerçekleşmesi için bir tertip olabileceğini bile bile gururu okşanmış gibi duruyor Billy, gülümseyerek başını iki yana sallarken.

“Baskı yok,” diyor Richard sırtına hafifçe vururken. “Oku sadece.”

“Okuyacağım,” diye söz veriyor.

“Sen de Sophie,” diyor Ralph.

“Aa?”

“Neden olmasın? Herkesi işin içine dâhil etmek her zaman iyidir.

Sen iyi bir müttefik olursun bence,” derken nazikçe gülümsüyor. “Hadi artık gitme vakti,” diyerek ellerini çırpıyor ve gözlerini aç aça Richard’a bakıyor.

“Bu kadar erken mi?” diye soruyor Billy.

“Geri sayıma kalmayacak mısınız?” diye soruyorum ben de. Yılbaşı gecesini yılbaşı gecesini yapan geri sayımdır.

“Korkarım ki hayır,” diyerek gülümsüyor Ralph, herhangi bir açıklama yapmadan.

“Misafirliğin suyunu çıkarmamızı istemezsiniz herhâlde. Buradaki herkes öyle yapacak,” diyor Richard yüzünde bilgiç bir ifadeyle geri kalan herkese kaşlarını kaldırarak bakarken.

“Çok doğru,” diyor Billy gülerek.

El sıkışmalar ve kucaklaşmalar faslından sonra bizi partinin ortasında düşüncelerimizle baş başa bırakıp çekip gidiyorlar.

Billy iyice şaşırılmış görünüyor.

“Demin olanlar gerçekten oldu mu?” diyerek içini çekiyor.

“Sanırım oldu,” diyorum dudağımı ısırarak.

“Çılgınlık,” diye başıyla onaylıyor. “Nasıl bir anlam çıkaracağımı şaşırdım.”

Billy’ye düşünceli düşünceli gülümsüyorum. Düşünceliyim çünkü bu konuşmaları nasıl sindireceğimi ben de bilmiyorum. Sadece birkaç aydır orada yaşıyor olmamıza rağmen ikimiz de Rosefont Hill’deki rahat hayatımıza iyice alıştık. Bir yabancıyla yapılan küçücük bir sohbetin hayatımızı tamamen değiştirebilecek olduğunu düşününce insanın aklı duracak gibi oluyor. Belli ki bu projeye ilgili öğrenmemiz gereken daha çok şey var. Yani film nerede çekiliyor, çekimler ne kadar sürecek, bilmiyoruz. Üstelik Billy senaryoyu daha okumadı bile (okuyunca hiç beğenmeyebilir de) ama ufukta hayatımızı kökünden değiştirecek bir şeylerin olduğunu bilmek insanı huzursuz ediyor.

Bizi nelerin beklediğini henüz her ikimiz de içimize sindirmeden, Julie ve Clive'nin arkadaşlarından oluşan bir grubun yanımıza yanaşmasıyla, az önceki sohbetle ilgili düşünceleri bir süreliğine zihnimizin bir kenarına itiyoruz. Ama Billy'nin gecenin başına nazaran daha canlı ve neşeli olduğu da gözümünden kaçmıyor. Sanki birisi içindeki ışığın düğmesine basmış ve öz güvenini zıplatmışçasına daha kendinden emin ve orada olmaktan daha mutlu gibi. Sanki birisi ona inanç ve amaç aşlamış gibi.

Geceyi bir sohbetten diğerine atlayıp partiye katılan herkese hâl hatır sorarak geçiriyoruz. Buskin klanının insanlarla kaynaşmaktaki başarısına şaşmamak gerek. Her birinin salonda, bir geyik muhabbetinden diğerine atlayışını izliyorum. Julie'nin bu tür partilere ev sahipliği yapmakta usta olduğu çok belli. Her zamankinden çok daha göz alıcı görünüyor bu akşam. İkizler birbirlerinden ayrılmadan, zarafetlerini hiç bozmadan bir sohbetten diğerine atlıyorlar. Clive ise elinde soğuk bir bira şişesi tutmaktan ve yanına kim gelirse onunla konuşmaktan mutlu.

Geceyi sürdürmek konusunda diğerlerinden biraz daha ilgisiz tek bir kişi var; Lauren. Julie onun kendi arkadaşlarını çağırmasına izin verdiği için, öbür misafirleri pek dert etmiyor çünkü gecenin başında onlarla gerektiği kadar ilgilenmişti zaten. Onu, yanında bir iki arkadaşıyla ve elinde bir bardak şarapla bir köşeye kıvrılmış ayaklarının altındaki o muhteşem pırıl pırıl şehir manzarasını seyrederken görünce kıskanmadan edemiyorum. Rahatını bozmadan partinin dışında kalmak bana daha çok yakışır (aslında partide hiç olmamak daha da çok yakışır ya).

Biz farkına varmadan bardaklarımız bir kez daha dolduruluyor ve geri sayıma hazırlık olarak elimize minik plastik patlangaçlar (çocukluğumdan hatırladığım ama onlardan biraz daha kaliteli ve lüks olanlar) tutuşturuluyor.

“Herkesin köpüğü var mı?” diye sesleniyor Julie. Belli ki kendisinde yeterince var.

Clive nazik bir hareketle kolunu karısının beline dolayıp onu kendine doğru çekerken başını öpüyor. Karısı da genç kız gibi kıkırdıyor.

Aralarındaki bu yakınlık bana yıllar önce aynı hareketi yaparken gördüğüm kendi anne babamı hatırlatıyor. Babam ölmüş olabilir ama bu, onun unutulduğu anlamına gelmez. Tıpkı Molly’yle olduğu gibi, onunla ilgili düşünceler en beklemediğim anda aklıma geliyor. Hazırlıksız yakalanmama rağmen yüreğim ısınıyor ve artık aramızda olmamasına rağmen yaşadığını hissediyorum.

O anda annemin ne yaptığını merak ediyorum. Saat farkından dolayı, Colin’le birbirlerine sokulmuş yatıyor olabilirler. Yeni yılı karşılamaya genellikle pek önem vermez annem ama ikisi de Aaron ve Charlotte’ye, Noel’den artakalan tabaklar dolusu yiyeceklerle (Colin yiyecek alışverişinde aşırıya kaçmıştı) bir gece yarısı ziyafeti çekmelerine izin vereceklerine söz vermişlerdi. Nişanlandıklarından beri sihirli kozalarından dışarı çıkmadıklarından ve yeni yılın getireceklerini düşündüklerinde başlarının döndüğünden en ufak bir şüphem yok.

“Richard’ın daha öncesinde ne dediğini duymuş muydun?” diye soruyor Billy kolunu omzuma dolayıp burnunun ucunu saçlarıma sürterken.

“Hangi dediğini?” diye soruyorum. Hissettiğim gerilimden ötürü iç organlarım birbirine giriyor sanki.

“Yılbaşı hakkında,” diye fısıldarken yanağımı öpüyor. “Yılbaşı gecesini bir sonraki yıla taşımak istediğin insanlarla geçirmekle ilgili hani?”

“A, evet öyle bir şeyler söyledi,” diyorum gülerek. Konuşmanın başka bir mecraya sürüklenmemiş olmasından dolayı rahatlıyorum.

“Bugünden itibaren her yılbaşı gecesi sen benim yanımda olacaksın zira sensiz tek bir yılının geçmesine dahi katlanamam.”

“Yıl mı?” diye soruyorum kaşlarımı kaldırıp. “Yani beni yılda bir kere görmek sana yetecek, öyle mi?”

“Ay, hafta, gün, saat, dakika, saniye. Bunların hepsini seninle geçirmek istiyorum, bebeğim,” diye fısıldıyor kulağıma. Dudaklarımız birbirini bulsun diye eliyle çenemi havaya kaldırıyor. “Sen sonsuza dek benim Sophie May’imsin. Her zaman benimsin. Ben ancak sen yanımda olduğun sürece mutlu olabilirim.”

Düşüncesi bile çok güzel.

Mükemmel bir planlama bu.

Ama etrafımızdaki kalabalık saat 12’ye doğru geri sayıma başlayıp da sarhoşluğun verdiği neşeyle patlangaçlarını patlatarak tezahürata başlayınca, içimi kemiren bir ses bunun gerçek olamayacak kadar mükemmel olduğunu ve mutluluk balonumuzun bir gün patlayacağını söylüyor.

10

O gece yatağa girdiğimizde, Ralph ve Richard'la yaptığımız sohbeti neredeyse unutmuştum. Saat bir hayli geç olmuştu, vücudum yorgunluktan dökülüyordu ve daha yorganın altına girer girmez uykuya daldım.

Saatler sonra (ki bana dakika gibi geldi) ağırlaşmış göz kapaklarımı kaldırmaya zorluyorum. Başım zonkladıkça yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. Dee'nin mükemmel bir şekilde kabartmak için saatlerce uğraştığı kuştüyü yastıkta değil de kayalıkların üstünde yatıyormuşum gibi hissediyorum.

"Of!" diye inliyorum acıyla dönüp yatağın öbür ucundaki Billy'ye bakarken ama o gayet dinlenmiş ve yakışıklı görünüyor. Yastıklara yaslanıp oturmuş elindeki telefonuna bakıyor. Belli ki onun benimki gibi bir derdi yok.

"Başın mı?"

"İnsanlar bunu kendilerine neden yaparlar ki?" diye ağlıyorum. Yüzümü ellerimle kapatıp ona parmaklarımın arasından bakıyorum. "O kadar içtiğimin farkına bile varmadım. Bütün gece elimde aynı bardak vardı."

“Kendi kendine dolan sihirli bir bardak mı?” diye soruyor sırtarak. Telefonunu yanına koyup acıdan buruşmuş yüzüme daha iyi bakabilmek için bana doğru uzanıyor. “O garsonlar ninjalar gibidir. Sen ne kadar içtiğini biliyorsun sanırsın ama onlar sinsi sinsi, hileyle ve entrikayla senin bardağını istedikleri gibi dolduruyorlar.”

“Üff...” diye söyleniyorum. “Sen niye böyle cıvıl cıvılsın? Ben neden kendimi böyle hissediyorum da sen seksi bir iç çamaşırının reklamını yapıyor gibisin? Senin bakımsız hâlin bile güzel. Ben ise sadece bakımsızım.”

Billy kahkaha atıyor. “Çok tatlı görünüyorsun.”

“Ben öyle hissetmiyorum ki.”

“Suyunu iç. İyi gelir.”

“Yo, benim ihtiyacım olan şey... Ay neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum,” diye homurdanıyorum. Doğru dürüst bir şey düşünemediğim gibi vücudumun ne istediğini de saptayamıyorum. Tek bildiğim bu acınacak hâlden kurtulmak istediğim.

“Mutfağa gidip bir şeyler bakmamı ister misin? Dee bir şeyler hazırlamış olabilir.”

“Mmmm...” sesi çıkarıyorum gülümseyerek ve yorgani başıma çekip yatağa daha da gömülüyorum.

“Hemencecik dönerim,” diyor gülerek ve yataktan kalkıyor. Kotunu üstüne çekerken, ceplerindeki bozuk paralar ve anahtarlar şangır şungur edince başım daha da ağrıyor. O odadan çıkınca tekrar sessizlik oluyor.

Orada öylece yatıp kendime acıyorum.

Uyandığımdan beri bana kendini hatırlatan tuvalete gitme ihtiyacımı artık göz ardı edemeyecek hâle geldiğimin farkına varıyorum. Yüzüme soğuk su çarpmak kısa süreliğine de olsa iyi geliyor. En azından kendimi daha diri hissediyorum.

Beni bekleyen yatağıma geri dönmek üzereyken birden Billy’nin

epey bir zamandır ortalarda olmadığı kafama dank ediyor. Tam üstüme bir şeyler giyip mutfağa gidecekken, Billy kıpkırmızı bir suratla geri geliyor ve maalesef eli boş.

“İyisin, değil mi?”

“Elbette,” diye başıyla onaylarken bana bakmıyor. Aslında göz göze gelmekten kaçınıyor gibi. “Kahvaltıyı dışarıda etmek ister misin?”

“Sen istiyorsan...” diyorum. Önümüzdeki saatleri gözlerden uzak ve sessizlik içinde geçiremeyeceğim için biraz canım sıkılıyor. “Güneş gözlüğü takmam lazım. İçeride bile oturacak olsak. Gün ışığına tahammül edemem. Herhangi parlak bir şeye, yani.”

“Tamam,” diye onaylıyor zoraki bir kahkahayla. “Üstümüze bir şeyler takıp çıkalım.”

“Tamamdır. Başka gelmek isteyen olur mu diye bakalım mı? Hepsi kalkmışlar mı?”

“Annemle babam kalkmışlar,” diye cevap veriyor siyah tişörtünü giyerken. Dün gece ayağından çıkardığı çorapları yerden alıyor. “Ama sadece ikimiz gidelim.”

“Onlarla öğle yemeğinde görüşeceğiz zaten.” Giyecek bir şeyler bulmak için kafamı yerine getirmeye çalışıyorum. Yazlık elbiselerimden birinde karar kılıp üzerine de kapüşonlu bir hırka giyiyorum. Pek birbirine uymuyor ama şu anda hiç umurumda değil. “Annen hâlâ rosto mu yapıyor?”

“Mutfaka girmiş bile,” diyor. Vans marka spor ayakkabılarını giymek için yere eğiliyor.

“Yardıma ihtiyacı var mı?”

“Sophie...” derken içini çekiyor. Ayağa kalkarken birden asabileşiyor. “Arkalarından hep Dee koşuyor. Bırak da bir gün bir yemeği tek başına yapıversin.”

Sesinin tonu beni şaşırtıyor. Billy benimle hiçbir zaman sinirli

konuşmaz. Ama bu son sözleri ağzından biraz sinirli çıktı gibi.

“Bir aksilik olmadığından emin misin?” diye bir kez daha soruyorum.

“Özür dilerim,” diye cevap veriyor, elini saçlarında gezdirirken pişman olmuş gibi. Son on dakika içinde asabını bozan bir şey oldu mutlaka çünkü odadan çıktığında keyfi gayet yerindeydi. “Çıkıp gidelim buradan bir an önce.”

Sessizlik içinde hazırlanmamızı bitirip evden çıkıyoruz.

Yeni bir yıla iyi bir başlangıç sayılmaz bu.

Kendisi yokken herkesin binmesinin yasak olduğu 1969 model süt mavisi Chevy Camaro’suna binerken Billy hâlâ sessiz ve düşünceli. Genellikle bu güzelim klasik otomobile bindiğimde kendimi eski zamana ait film yıldızları gibi hissedirim ama bugün Billy’nin kafasının içinde neler döndüğünü düşünmekten etrafımdaki güzellikleri algılayacak durumda değilim.

“Bir aksilik olmadığından gerçekten emin misin?” diye tekrar soruyorum, eve benzeyen sevimli ve sıcak bir küçük lokantanın önündeki masalardan birine oturduğumuzda. Kocaman ağaçlar buraya büyülü bir bahçe havası vermiş.

“Bir şey mi oldu?”

“Annem. *Annem* oldu,” diyor, menüye bakarken esrarengiz bir ses tonuyla.

“Ne yaptı?”

“Burnunu sokmuş.”

“Richard ve Ralph ile ilgili olarak mı?” diye deşiyorum konuyu, kafasının içindekileri söylesin diye. “Onları nezaketen davet ettiğinden eminim.”

“Sophie, bunun doğru olmadığını sen bile biliyorsun,” diyor, bana bakarak kaşını kaldırırken. Sanki aksini söylemem için meydan okuyor. “Daha başka şeyler söz konusu.”

“Ama sen Ralph’i tanımaktan memnundun. En azından, öyle görünüyordun dün gece.”

“Evet öyleydi,” diyor, ellerini itiraz eder gibi havaya kaldırarak. Bir an yüzünde mutlu bir ifade belirliyor. “Doğrusu, o herif şu anda Hollywood’daki yönetmenlerin en iyilerinden biri, belki de en iyisi.”

“Öyleyse, sorun ne?”

“Bir şey yok,” diyor. Nefesini bıraktıktan sonra ağzını büzüyor.

Tuhaf bir ruh hâline bürünmesine sebep olduğu ve günümüzü mahvettiği hâlde kafasının içindekileri açıkça benimle paylaşmak istememesine bozuluyorum.

“Kendi kendine hallolur, eminim ki,” diyor omzunu silkerek.

“Tamam,” diyorum, kaşlarımı çatarak. Bu müphem cevabı hiç hoşuma gitmiyor. “Film çekimi konusunda söylediklerini düşündün mü?”

“Sophie May, tatildeyim ben!” diyor öfkeliymiş gibi ama hemen gülmeye başlıyor. “Ne yiyeceksin bakalım kahvaltıda? Ben domuz pastırmalı krep mi yesem yoksa Benedict usulü yumurta mı yesem, bilemedim.”

“Zor bir seçim,” diyorum içimi çekerek.

Konuyu değiştirmesi, düşüncelerini benimle paylaşmak istemediğini net bir şekilde gösteriyor. Ben de ısrarcı olmakta yarar görmüyorum. Kaçamak cevapları beni daha da sinirlendirecek ki bu da benim en son istediğim şey.

“Ben meyveli tahıl gevreği yiyeceğim galiba,” deyip menüyü elimden bırakıyor ve etrafımdaki güzellikleri seyre diyorum.

“Dalga mı geçiyorsun sen? Bunca nefis yiyeceğin içinden seçe seçe sağlıklı tahıl gevreğini mi seçiyorsun?”

“Yararlı besinlere dönmem lazım,” diyorum. Ekşittiği suratına bakarken gülmeden edemiyorum. “Yanına bir muz da isteyebilirim.”

“Bırak Tanrı aşkına. Ben krep yiyorum,” diyor gülümseyerek.

Menüyü küt diye masanın üzerine koyup gözleriyle garson aranırken hayatından daha bir memnun görünüyor.

“Karar verdiniz mi?” diye soruyor, önünde beyaz logo olan siyah tişörtlü garson kıyafeti giymiş olmasına rağmen inanılmaz şık görünen genç çocuk. Kalemyle elinde tuttuğu bloknotu tıktatırken sabırsızlanıyor gibi. Belki o da bizim gibi ağır bir gece geçirmiş ve bugün çalışıyor olmaktan dolayı kızgın ve sinirlidir. Ben dün gecedan sonra hiç kimseye güler yüzle hizmet veremezdim mesela. Mümkün değil. Sadece kapıyı açıp içeri giren müşterileri kendi hâline bırakır, kendime acıyarak bir köşeye kıvrılıp uyurdum. Eminim ki sevgili devamlı müşterilerim, bunun benim karakterime hiç uymadığını düşünüp bir hayli eğlenceli bulurdu bu durumu ama aylarca bu konuyu konuşmadan da edemezlerdi.

“İkinizi burada görmek ne güzel sürpriz.” Bu sözleri tam da yeni edindiğimiz sabırsız ve muhtemelen akşamdan kalma ahbabımıza sipariş vermek üzereyken duyuyoruz. Başımızı kaldırdığımızda, birbirleriyle uyumlu, dökümlü giysileri içinde kusursuz görünen Hayley ve Jenny’yi görüyoruz. Uzun ve ince askıları olan birbirinin eşi beyaz giysilerinin içinde son derece şık ve çekici görünüyorlar. Sanıyorum, asla paspal görünmemek Buskin ailesinin genlerinde var. Tabii bu ileride sahip olabileceğimiz çocuklarımız (bir umut sadece) için çok iyi bir haber ama onların yanında hep sönük kalacak olan benim için değil.

“Bizimle oturur musunuz?” diye soruyorum. Masamızın yanında duran boş sandalyeye uzanıp bizim tarafa doğru çekiyorum.

“Yo, yo, zahmet etme,” diyor Hayley, gülümseyerek beni durdurmaya çalışırken. “Biz yandaki bara meyve kokteyli içmeye gelmiştik. Sizi burada görünce...”

“Annem küplere binmiş vaziyette!” diyor Jenny, Billy’nin gözünün içine bakarak.

“Sahi mi?” diye soruyorum.

“Ne yaptığını bilmiyorum ama bir an önce durumu düzeltsen iyi olur,” diye uyarıyor Hayley. “Öfkeli olduğu zaman insana dünyayı dar eder.”

“Yani...” diyor Billy içini çekerek. Aynı sabahki gibi bozulmuş görünüyor. Demek ki sabah ruh hâlinin ani değişiminin nedeni de buymuş besbelli.

“Harika. Demek ki bütün öğleden sonramız neşe ve keyif içinde geçecek,” diyor Hayley, alaycı bir tavırla gözlerini devirerek. Bu sevimsiz hareketi burada ne kadar da çok yapıyorlar.

“Evde görüşürüz,” diyor Jenny, gitmek üzere arkasını dönerken.

“Görüşmek üzere,” diyor Hayley, elini sallarken. Ablalarının gidişini izlerken başını iki yana sallayan Billy’ye bakmak için başını çeviriyorum.

“Sorma,” diye inliyor, başını kaldırıp kime servis yaptığını daha yeni anladığı için kendini toparlayan garsona bakarken. “Sorma.”

Annesiyle aralarında her ne geçtiyse, bundan kesinlikle söz etmek istemediği belli de ikimiz de biliyoruz ki bu öğle yemeği programıyla bunu ancak bir süreliğine ertelemek mümkün.

11

Julie geç bir öğle yemeği için toplanmak üzere herkesin saat üçten önce evde olması talimatını verdi. Billy'nin Los Angeles'teki evinde sevdikleriyle mümkün olduğu kadar az zaman geçirmek istediği sanılacak zira etraftaki tepelerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyerek saat tam üçte eve varabiliyoruz.

Biz geldiğimizde herkesi yemek odasında otururken buluyoruz. Krem rengi sandalyeleri, yekpare cam masası ve ayaklarımızın altında duran uzun tüylü halısıyla evin öbür bölümlerinin ihtişamıyla ama aynı zamanda da sıcaklığıyla uyumlu bir başka görkemli ve ferah bir oda burası. Masada ve bütün bir duvar boyunca uzanan büfenin üstünde duran, içinde pudra rengine uzun saplı enfes güller olan altı tane vazodan etrafa güzel kokular yayılıyor.

Ama onların zarafeti bile evin genel havasına hâkim olan çirkinliği örtmeye yetmiyor.

Eve girdiğimizde buz gibi bir hava esiyor. Bunun sebebi daha ziyade Julie'nin, burnundan soluyarak yemek tabaklarını ve tepsileri masaya küt diye vura vura mutfağa fırtına gibi bir dalıp bir çıkması.

“Yardım edebileceğimiz bir şey var mı?” diye soruyorum neşeyle, sanki aralarındaki Julie’nin her hâlinden belli olan gerginlik ve çekişmeden hiç haberim yokmuş gibi.

“Yok, sağ ol,” diye hemen cevap veriyor önemli görevleri varmış edasıyla yanımdan geçerken.

“Her şeyi halletti gibi,” diye cevap veriyor masanın başköşesinde süklüm püklüm oturup herkes gibi Julie’nin girip çıkmalarını izleyen Clive.

“Harika,” diyorum zoraki bir gülümsemeyle. Derin bir nefes alarak üç kızın karşısına, Billy’nin yanına oturuyorum.

Annemle ben çok nadir tartışırız. Aslında, son kez ne zaman atıştığımızı hatırlamıyorum bile. Arada bir, bir sorunu olduğunda hafiften öfkelenir ama asla Julie’nin şu an davrandığı gibi davranmaz. Oyuncaklarını bebek arabasından fırlatan bir çocuk gibi davranıyor tıpkı. Hiç alışık olmadığım bir durum olduğu için sonra neler olacak diye endişelenmem çok normal.

Sinirlerimi düzeltmek için derin bir nefes alıyorum. Bu aile ortamında sinirlerimin bozulmasını yadırgıyorum çünkü şu ana kadar bu evde hep dostluk gördüm.

Kendimi gergin ve huzursuz hissetmekten hiç hazzetmiyorum. Neler olacak diye merak ediyor, her an bir patlama olmasından korkuyorum.

Billy’nin yüzüne baktığımda kafası karışmış bir hâlde Buskin ailesinde hüküm süren anaerkil gazabı izlediğini görüyorum. Ama gözlerimin üstünde olduğunu hissedince, kendini toparlamak için elinden geleni yapıp bana gülümsemeye çalışıyor. Belki de hiçbir şey yokmuş gibi yapmaya gayret ediyor ya da fırtınanın dineceğini ve kaynamakta olan tencerenin kapağının havaya uçmayacağını umut ediyor.

“Herkes iyi şanslar,” diye fısıldıyor Lauren, Julie bu sefer elinde

bir sürahi et suyu sosuyla odaya bir kez daha girmeden önce.

Sürahiye masanın ortasındaki altlığın üstüne yerleştirip yüzünde asabi bir ifadeyle boş tabaklarımıza göz gezdiriyor.

Clive'yle Billy'nin arasına oturmadan önce "Servise başlayın," diye gürliyor. "Soğutmadan yiyin. Bütün günümü mutfakta siz pişirdiklerimi berbat edesiniz diye geçirmedim ben."

Bu emir doğrultusunda eller derhâl yemeklere uzanıyor.

"Bizimki nerede?" diye homurdanıyor Jenny. Son beş dakikadır üstündekilere dikkatle baktığı hâlde gözleriyle hâlâ masada bir şey arıyor gibi.

"Neymiş o?" diye soruyor Julie. Yüzüne gelen saçlarını eliyle itip sakın bir tavırla krem rengi peçetesini dizlerinin üstüne yayarken yanakları kıpkırmızı.

"Yer fıstıklı, sebze böreğimiz?" diye soruyor Jenny süklüm püklüm bir tavırla. Gergin bir ifadeyle Hayley'e bakıyor zira annesinin patlamaya hazır bir bomba olduğunu hissediyor.

Julie hiç cevap vermeden, burnundan soluyarak masanın üstündeki yiyeceklere göz gezdiriyor.

"Sorun yok anne," diyerek omzunu silkiyor Hayley, bir yandan ikizini dirseğiyle dürterek. "O olmasa da yiyebileceğimiz bir sürü şey var masada."

Julie hâlâ cevap vermiyor. Kaşığına bir miktar kavrulmuş patates alıp iki dal brokoliyle birlikte tabağına koyuyor. Clive, ona yardımcı olmak amacıyla yanına biraz tavuk koymaya çalışıyor ama Julie elinin tersiyle itip önündeki kuş kadar yemeği kemirmeyi tercih ediyor.

Onun dışında herkes kaşıkları doldurup doldurup tabaklarına koyuyor, servis tabaklarını ve kâseleri elden ele geçiriyorlar. Julie'nin ruh hâli keyiflerini pek kaçırmamış, iştahları kaçmamış besbelli. Emeginin, ürünlerinin tadını çıkardıklarını görünce siniri geçer diye

umut ettiklerinden böyle yapıyor da olabilirler. Ama bence nafile.

Yemeğe başlamamızın üzerinden birkaç dakika geçtikten ve Julie önündeki azıcık yemeği otuz-otuz beş kez tabağın bir tarafından diğerine ittikten sonra sessizliği bozuyor. "Yemekle ilgili bir sıkıntı var mı?" diye soruyor ciyaklamaya benzeyen bir sesle. Âdeta bir kusur bulmamız için meydan okur gibi.

Hep bir ağızdan "Mmmm..." diyoruz.

"Nefis olmuş," diyor Lauren gülümseyerek.

"Leziz," diyor Jenny, neşeli bir yüz ifadesiyle.

"Bugüne kadar bu evde yaptığın en iyi ros..." diye söze başlayan Clive'nin sözünü kesiyor Julie.

"Sen ne düşündüğünü söylemedin, Billy." Aniden bu lafları pat diye söyleyip elindeki çatal bıçağı gürültüyle tabağına bırakırken artık dudaklarını ısırma devam edemeyeceği ve eteğindeki taşları dökmek istediği belli oluyor.

"Başlıyoruz," diye mırıldanıyor Lauren. Annesinin karşısında oturduğunu ve sesinin duyulabileceğini umursamıyor. Bu grubun en gözü pek üyesi o derdim ama Julie varken bunu söylemek pek o kadar mümkün değil.

"Şimdi sırası değil Julie," diyor ezeli barışsever Clive alçak sesle.

"Nedenmiş?" diyor bağırarak. Elini masaya vurunca, üstündekiler dingildemeye başlıyor tehlikeli bir şekilde. "Ne zaman sırası? Bu, hepimizi ilgilendiren bir aile meselesi. Tartışmamız gerekir. Burada ve şimdi."

"Önce yemek yesek olmaz mı?" diye soruyor Jenny içini çekerek, bir patatesi ağzına özenle yerleştirip çiğnemeye başlamadan önce. Geldiğimden beri onun ilk kez nişastalı bir karbonhidratı yediğini görüyorum. Tahminimce bu gerginlik, başımıza her ne gelecekse onunla baş edebilmesi için onu mutluluk yiyeceklerine yöneltti.

"Ben seni bencil bir insan olarak yetiştirmedim Billy," diye devam

ediyor Julie, kızının ricasına kulaklarını tıkayıp. Sesi birkaç desibel daha yukarıdan çıkıyor. Bu sözleri yanında oturan Billy'ye söylüyor ama yüzüne bakmıyor. Sözlerini birbiri ardınca patlatırken grubu hedef alıyor.

“Onu hiç bencil bulmuyorum,” diyor Lauren. Billy'yi savunmak için ortaya atılması hiç de beklenmedik bir şey değil.

“Ya, öyle mi?” diye soruyor Julie. Başını kaldırıp en küçük kızının yüzüne, kocaman açtığı öfke dolu gözlerle bakıyor.

“Ne yapmış ki?” diye meydan okuyor küçük kız, gözlerini Billy'ye çevirirken.

“Hiçbir şey,” diye cevap veriyor Billy. Bunca karmaşanın içinde bir şekilde sakin kalmayı başarıyor.

“Tam da öyle zaten,” diye başıyla onaylıyor Julie, coşkulu bir tavırla. “Hiçbir şey. Hiç-bir-şey.”

“Tamam o zaman, sorduğuma memnun oldum,” diyor içini çekerek. Gözlerini afallamış gibi duran babasına çeviriyor ama besbelli ki Clive herkesin bildiğinden daha fazla şey biliyor.

“Ralph Joplin,” diye bağırıyor Julie, başını ellerinin arasına alıp. Sonra da göklere seslenirmiş gibi yukarı bakıp bir kez daha “Ralph Joplin,” diyor.

“Kim olduğunu bilmemiz mi gerekiyor?” diye soruyor Jenny, neşeli bir ses tonuyla.

“Ünlü bir yönetmen. Bir sonraki filmde başrolü Billy'nin oynamasını istiyor,” diye açıklıyor Julie.

“Çok iyi,” diye onaylıyor Hayley, Billy'ye muzip muzip gülümseyerek. “Tebrikler.”

“Kutlamana gerek yok. Teklifi reddediyor,” diye tersleniyor Julie.

Billy'ye bakmak için başımı çevirdiğimde ifadesiz gözlerle tabağına baktığını görüyorum.

Konuřmak istememesini teklifi kabul etmeyi dűşündűğűne yormuřtum ben, oysa reddetmeyi dűşündűğű içinmiř.

“O řu an tatilde,” diyor Lauren. Bu cesaret gűsterisinin arkasında biraz da asabiyet olduėu seziliyor.

“Yapmam için hepinizin beni yűreklendirdiėi bir tatil,” diyor Billy sakin bir sesle ve sanki birkaç ay önce ruh saėlıėı açısından řov dűnyasının insanı delirten havasından uzaklařmaya ihtiyaı olduėunu sűylediėinde aldıkları tavrı hatırlatmak ister gibi.

“Yıllar önce buraya gelmekle ne bűyűk fedakάρlık yaptığımızı biliyor musun sen?” diyor öfkeyle. Yűzűnű tiksintiyle buruřturuyor. “Annemi ve kız kardeřlerimi bırakıp geldim ben.”

“Gelmenizi ben istemedim ki,” diyor Billy omzunu silkerek.

“Başka bir seçenek yoktu,” diye cevabı yapıştırırken öfkeyle yumruğunu masaya vuruyor. “Biz senin aileniz. Senin arkada durduk. Ama şimdi sen havlu atıyorsun, Billy.”

“Ben havlu atmıyorum. Oyunculuėu bırakmadım anne,” diyor içini çekerek bezgin bir sesle. “Daha önce de sűylediėim gibi iřime biraz ara veriyorum.”

“Ama ne kadar sűrecek bu?” diyor Julie yalvarır gibi bir sesle ona doėru dűnerek. “Bűyle bir fırsat bir daha karřına çıkmayabilir, Billy. Geçen yıl olanları dűřűnűnce, Ralph seni istediėi için řűkretmelisin. Saygın bir yűnetmenin filmini yarıda bıraktın. Doėrusu, Ralph seninle çalıřmakla bűyűk bir risk alıyor.”

“Teřekkűrler,” diyor Billy acı bir kakhaha atarak.

“Gűlűnecek bir řey yok. Tekrar çalıřmaya karar verdiėinde iř seni beklemiyor olabilir,” diyor baėırarak.

“Tekrar teřekkűrler anne.”

“Gerçekçi olman gerek Billy,” diyor derin nefes alarak, patlama yaptıktan sonra sesi sanki yumuřamaya bařlamıř gibi. Belki de daha iře yarayan bir taktik deniyordur. “Bu sektűrde iřlerin nasıl

yürüdüğünü iyi bilirsin. Vefa diye bir şey yoktur. Bunu seni üzmemek için söylemiyorum ama uzun süre oyunun dışında kalamazsın. Hemen yeni av peşine düşerler.”

“Ruh sağlığımın filmlerde oynamamdan daha önemli olduğu konusunda aynı fikirde olduğumuzu sanmıştım,” diyor Billy kaşlarını çatarak.

“Tabii ki öyle,” diyor Julie. Sanki Billy’nin aksini düşünmesinden dolayı yıkılmış gibi yapıp olaya dram havası katmak için elini kalbinin üstüne koyuyor.

“Öyleyse, ben mutlu olduğum sürece ne yaptığım kimi ne ilgilendirir? İşime geri dönmeye karar verdiğimde başrol bulamazsam eğer, kendimi mutlu edecek başka bir şey yaparım. Hayır işlerinde çalışırım ya da bahçıvanlık yaparım.” Billy öyle küstah bir tavırla omuz silkiyor ki öfkeli bir yaşlı boğaya kırmızı bez sallasa daha iyi.

“Ya, öyle mi?” derken Julie (boğa) tekrar öfkeleniyor. “Peki, sen kotunun üstünde çim lekeleriyle el âlemin bahçelerinde gezinirken bu ev ve bu aile ne olacak? *Bize* ne olacak?”

“Tanrı korusun, hepimiz iş bulmak zorunda kalacağız,” diyor Lauren, annesinin birkaç dakika önce yaptığı hareketi taklit edip elini dram havasında kalbinin üzerine koyarak.

“Kapa çeneni,” diye emrediyor Julie. “Faydası yok söylediklerinin.”

“Neye faydası yok? Billy bir tatil yapmak istedi,” diyor Lauren sandalyesinin arkasına yaslanarak Julie’nin emrine kulak asmadan. “Aramızda tek çalışan kişi o olduğuna göre, bu tatili hak ediyor kanımca. Ama Jay’ın hakkını da yemeyelim. Her dakika Billy’yle kıyaslanmaktan o kadar bezdi ki zavalıcılık, sizden kurtulmak için ta New York’lara kaçtı.”

“Odana git!” diye bağılıyor Julie. Ayağa kalkıp parmağını havaya kaldırarak kapıyı işaret ediyor.

"Beş yaşında değilim ben," diyor Lauren istifini bozmadan.

"Şuna söylesene Clive," diyor Julie kocasına, Lauren'i işaret ederek.

"Yeter, tamam Lauren," diyor Billy kız kardeşine gülümseyerek. Kendisine açıkça destek veren birinin olmasından dolayı memnun olduğu çok belli. Elbette benim de onu desteklediğimi biliyor ama hiçbir şekilde benim bu tartışmaya karışmamın mümkün olmadığını farkında olduğundan da eminim.

"Anne, bu konuyu bu şekilde halledemezsin. Küplere binerek, yapmamı çok istediğin şeyi yaptıramazsın bana. Tam tersi yöne itersin beni. Sakin ol sadece. Bu yaptığın saçmalık."

"Senin gözünde saçmalığım öyle mi?" diye soruyor gözleri dolu dolu.

"Ben öyle bir şey demedim anne," diyor Billy sabırla. "Hadi ama sözlerimi çarpıtıyorsun."

"Benden bu kadar," deyip hıçkıra hıçkıra sandalyesini abartılı bir hareketle geriye doğru iterek odadan fırtına gibi çıkıyor. Saniyeler sonra yatak odasının kapısının gürültüyle kapandığını duyuyoruz.

"Ben gidiyorum," diyor Clive. Karısının peşine düşmeden önce masadakilere gergin bir tebessüm fırlatıyor.

"Neler oldu burada?" diye soruyor Jenny, kafası tamamen karışmış bir suratla.

"Annem çıldırdı," diyor Lauren sakın bir tavırla. Arkasına yaslanırken çatal bıçağını elinden bırakıp kaşlarını kaldırıyor.

"Şaşırmadım," diye cevap veriyor Jenny.

"Sen iyisin ya?" diye soruyor Billy, elini dizimin üstüne koyarken.

"Bayağı olaylı bir gün."

"Hiç böylesini görmüş müydün?" diye soruyor Hayley sırtarak.

"Yok," diye itiraf ediyorum.

"Kadının baş etmesi gereken beş çocuğu var. Esip gürlemesine

şaşmamak gerek. Biz bunları defalarca gördük. Birkaç saat için için kaynar, sonra patlar, bağırır, ağlar ama sonunda akli başına gelir gibi olur,” derken omzunu silkiyor Hayley. Bu olanları pek umursamışa benzemiyor.

“Doğru.” Annelerini iyi tanımış olmaları beni şaşırtıyor. Ama ben de kendi annemi onun sandığından çok daha iyi tanıyorum. Belki de bütün anneler, çocuklarının onların duygularına karşı sağır olduğunu sanıp hakkımızda olumsuz şeyler düşünüyorlar.

“Onu bu hâliyle gördüğün için mahcup olacak,” diyor Jenny bana bakarak.

“Endişelenmesine hiç gerek yok,” diye mırıldanıyorum, çatal bıçağımı masanın üstüne bırakıp arkama yaslanırken.

“Masayı biz toplayacağız,” diyor Lauren, ayağa kalkıp etrafındaki tabakları toplarken. “Siz ikiniz biraz uzaklaşın,” diyor Billy’yle bana kapıyı gösterip.

“Tek başına olmaz,” diyorum ayağa fırlayıp birkaç tabağı elime alırken.

“Biz benim odamda olacağız,” diyor Billy, tabaklardan çektiirdiği elimi tutup odadan çıkartırken.

“Çok özür dilerim,” diyor yatak odasının kapısı kapanır kapanmaz. “Buna tanık olduğuna inanamıyorum.”

“Özür dilemene gerek yok,” diyorum ona sarılırken.

“Delilik bu.”

Ben de delilik olduğunu düşünüyorum. Annesinin böyle davranarak, Billy sonunda yapması için kıvrandığı şeyi yapsın diye duygu sömürüsü yapmaya çalışması zırdelilik. Üstelik ailenin tüm bireylerini işin içine katması. Ne ummuştı bundan? Hepsinin ona karşı bir olup sonunda onu razı etmelerini mi? Bu filmi sadece bu sebeple kabul etmiş olmasından mutlu mu olacaklardı? Canı bambaşka bir yerde olmak isterken onların arzusuna boyun eğmiş

olmasından ya da? İstedigini elde etmenin çok fena bir yolu bu.

“Seninle o şekilde konuştuğuna inanamıyorum.”

“O benim annem. Beni her şeyden çok sever. Sadece benim iyiliğimi istediğini biliyorum,” diye cevap veriyor omzunu silkerek.

“Elbette.”

“Göründüğü gibi değil. Çocukları konusunda hırslı sadece.”

Annesi hakkında kötü konuşmak ya da onu böyle davranmaya iten sebepleri sorgulamak haddime düşmediği için cevap vermiyorum. Eski menajeri Paul, Billy’yi, bizi ve onun kariyer tercihlerini yönlendirerek kullanmaya kalktığında birkaç kez davranışlarını sorgulamıştım ama pek hoş kaçmamıştı. Billy vefalı bir insan ve elbette ailesi, özellikle de annesi konusunda korumacı bir tavır alacak. Bir ilişkide partnerinizin ailesini asla eleştirmemelisiniz. İlişkiler konusunda pek tecrübeli sayılmam ama bunu ben bile biliyorum.

“Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” diye mırıldanıyorum.

“Yarına kadar bekledikten sonra onunla sakın sakın konuşacağım.”

“Bu akşam konuşmayacak mısın?” diye soruyorum. Yüzünü görebilmek için başımı geri çekiyorum. Benim bildiğim Billy annesi bu kadar üzüntülüken uyuyamaz, annesi kendi kendini o hâle getirmiş olsa bile. Billy’nin bu olayı yok sayıp derin uykulara dalacağını da sanmam. Dipten vuran akıntı fokur fokur ederken uyumaya çalışmak felaket bir şeydir. Benim hep kaçındığım bir şey olduğunu bilir Billy.

“Tamam, birkaç saat ortamın yumuşamasını bekleyip konuşayım onunla.”

“Öyle daha iyi olur,” diyorum, ona tekrar sokularak.

“Ne söyleyeceğimi de Tanrı biliyor.”

Evet, diyorum içimden ama düşünmemeye çalışıyorum.

“Lauren’in Jay hakkında söyledikleri sence doğru mu?”

“Benimle kıyaslanma meselesi mi?” diye soruyor Billy içini çekerek. “Benim erkek kardeşim olmak zor iş. Kızlar için bir dereceye kadar kolay da onun işi zor.”

“Burada olmamasının nedeni bu mu sence?”

“Bilmem ama bizden uzaklarda başarıya ulaşmak için bu kadar çok çalışmasının sebeplerinden biri kesinlikle bu bence.”

“Seninle kıyaslanmak onun için itici güç olmuş ve onu hırslandırmıştır diyebilir miyiz o zaman?” diyorum, kardeşinin burada olmamasından dolayı hâlâ kızgın olduğunu bilerek. Ama meseleye olumlu bir bakış açısı katmaya çalışıyorum.

“Belki de. Yüzmeye gitmek ister misin?” diye soruyor. Başını pencereye doğru sallayarak tartışmaya nokta koymak istediğini belli ediyor. “Akşamdan kalmalığa iyi gelir.”

“Biliyor musun, tamamen unutmuştum onu.”

“Şu işe bak. Bir aile dramı nelere kadir!” diyor gülerek Billy üstünü değiştirmeye giderken.

12

İçeride Julie'nin perişan hâlde olduğunu bilerek, Billy'yle dışarıda oturup sıcak havanın tadını çıkarmak insana tuhaf geliyor. Yine de yüzmenin, uyandığım zaman hissettiğim sersemlikten ve bütün gün içimi kemirip duran endişelerden kurtulmama faydası oluyor. Suyun içinde hareket eden bacaklarımı esnetirken güneşin sırtıma vurması bir dinginlik duygusu veriyor.

“Uzun zamandır suyun içindesin,” diye sesleniyor Billy havuzun öbür tarafından. Bacaklarını suya sarkıtmış. Ben suyun içindeyken o şezlonga uzanmış güneşleniyor, muhtemelen annesine bundan sonraki karşılaşmalarında neler söyleyeceğini düşünüyor endişe içinde.

“Yüz yirmi sekizinci turumu tamamladım,” diye sırtıyorum önünden yüzerek geçerken.

“İyi, iyi. Kaç tur yapacaksın?”

“İki yüz? Ya da yüz elli?” Nefes alırken bayağı yorulduğumun farkına varıyorum. Bu kadar yüzmek değildi niyetim ama hoşuma gidince kaptırdım gitti.

“Güzel,” diyor başıyla onaylayarak. “Açlıktan ölüyorum.”

“Ben de,” diye itiraf ediyorum. Julie müthiş bir rosto ziyafeti çekmiş olabilir ama onca tartışmanın, kavga dövüşün arasında kimsenin canı fazla bir şey yemek istemedi.

“Bir gidip mutfakta bir şeyler hazırlayabilir miyim diye bakayım,” diyor ayağa kalkarken. “Sen yüzmene devam et. İşin bitince gelirsin.”

“Tamam,” diyorum, başımı tekrar suya sokup yüzmeye devam ederek. Yuvarlak bir rakama ulaşmaya çalışıyorum.

Bitkin vaziyette yüz elliye ulaşıyorum. Bugün iki yüz yapmama imkân yok. Buradayken bunu amaç edinmeye karar verip havluya sarınıp kurulanıyorum.

Şezlonglardan birinin ucuna oturup kalp atışlarımın düzene girmesini bekliyorum. Dükkânda bütün gün ayaklarımın üzerinde dikiliyor olsam da düzenli egzersiz yapmaya gelince tembelim ve vücudum şu anda bana bunu hatırlatıyor. Suyun içindeki hâlimin aksine şu an kendimi ölü gibi ve ağırlaşmış hissediyorum. Ama ne tuhaf ki aslında hoş bir duygu bu.

Öğleden sonra güneşinin ışınlarının altında kuruduktan, bedenim yarım yamalak da olsa toparlandıktan sonra ayağa kalkıp ayaklarıma parmak arası terliklerimi geçiriyor ve bir şeyler atıştırmak için mutfağa yöneliyorum.

Tam kapıdan içeri girecekken konuşma sesleri kulağıma çalınınca duruyorum.

Julie ve Billy içerideler. Daha önce olanlara rağmen, meseleyi tartışmaya çabalamalarına seviniyorum.

“Açıkçası anne, ben senin nereden geldiğini biliyorum. Benim nankörlük ettiğimi düşünebilirsin ama...” Billy küçük bir çocukla konuşur gibi konuşuyor onunla.

“Nankörlük ettiğini düşünmüyorum,” diyor Julie derin derin içini çekerek. “Bir yanım senin saçmaladığını ve çocukça davrandığını

düşünüyor ama..." dedikten sonra tekrar öfkelenmemek için nefes alıp daha sakin bir tavırla konuşmak için elinden geleni yapıyor. "Senin için üzölmek benim hakkım. Ben senin annenim Billy ve hayatta en çok istediğim şey senin iyiliğin."

"Bunu biliyorum," diyor Billy yumuşak bir ses tonuyla.

"Ralph'ın teklifini geri çevirdi diye bir söylenti çıkmasını istemem senin hakkında. Bunca zamandır yaratmaya çalıştığın her şeye zarar verir bu. Bu saygınlığı kazanmak için canını dişine takmış, çalışkan, kendini işine adanmış hoş bir insan olarak biliyor herkes seni." Odada değilim belki ama konuşurken Julie'nin yüzünde bir gülümseme bile varmış gibi geliyor bana. Belli ki baş başa kalınca ve aradan birkaç saat geçince hava tamamen değişmiş. "O ergen imajından kurtulmak için ne çok çaba sarf ettiğini unutma. Başardın sen. BAFTA ödölü aldın, Billy. Bunların olacağı beş yıl önce kimin aklına gelirdi?"

"Bana mı söylüyorsun?" diye cevap veriyor gülerek.

"İşine ara vermeye ihtiyaç duymanı anlıyorum ve o Heidi Black denilen kancık kadını görürsem ona yapacağımı biliyorum ama sen uğrunda onca mücadele verdiğin ödölü aldın. Bunu güzel bir yapıtla devam ettirmemek, hayranlarına ben hâlâ buradayım dememek, seyredilesi bir aktör olduğunu kabul ettirmemek aptallık olur. Sen kendi kuşağının bir numaralı oyuncusun."

Böyle içten ve candan bir konuşmayla Billy'yi övmesi insanın içine dokunuyor. Filmi kabul etmemekle aileyi nasıl bir hayal kırıklığına uğratacağını söylemek yerine, o ve kariyeri açısından ne gibi sonuçlar doğuracağından söz ediyor.

"Her zaman çekilen yeni bir film vardır," diyor annesine. Hâlâ ona kendi bakış açısını anlatma çabasında. "Bunu kabul etmemem, hazır olduğum zaman müthiş bir film yapmayacağım anlamına gelmez."

“Yani sen şimdi ayağına kadar gelen fırsatı kaçırmış olmuyorsun, değil mi?”

“Yoo.”

“Geriye dönüp baktığında kararına pişman olman beni üzer çünkü.”

Kapının öbür tarafında durduğum yerden (komik bir şekilde olduğum yere çakılıp kaldım) Billy’nin herhangi bir cevap verdiğini duyamıyorum ama Julie’nin sözleri havada asılı dururken aralarına çöken sessizlik birçok şeye gebe gibi gözüktüyor.

“Bir şey daha, bu konuyu açtığım için bana kızma ama daha çok gençsin. Bir kız için hayatını heba etmek için çok genç.”

Sanki suratıma bir şamar indirilmiş gibi oldum. Benim konumun açılmış olmasından dolayı apışıp kaldım. Göğsüm sıkışıyor, bedenim kaskatı kesiliyor, nefes alamıyorum. Taş kesilmiş vaziyette ne söyleyeceklerini merakla bekliyorum.

“Anne!” diyor alçak ve ızdıraplı bir sesle. Sanki susması için onu uyarıyor gibi.

“Ne var? Nereye kadar sürer böyle, Billy? Sonunda evlenecek misin ki onunla?” diye soruyor, sanki bu çok mantık dışı bir şeymiş gibi. “Yani, Sophie harika bir kız ama belki de senin istediğin bir nebze normallikti sadece.”

“Normalliği de Sophie’yi de hafife alma anne,” diyor duygusuz bir tavırla. Ses tonu alçak ve kararlı.

“Çok tatlı bir kız olduğunun farkındayım ve seni bu kadar cezbetmiş olmasını çok normal buluyorum,” diyor geri adım atıyormuş gibi ama hemen sonra toparlayıp devam ediyor. “Ama bu sektöre aşına mı? Uzun vadede, kendisi dükkânına çakılıp kalmışken, senin değişik mekânlarda film çekmek için seyahat etmene nasıl ayak uydurabilecek?”

Bunu duyunca tüylerim diken diken oluyor zira hayatta en

çok vakit geçirmek istediğim yer o dükkân benim ve yavaş yavaş Billy'nin de aynı şeyi hissettiğini sanıyordum.

"Birlikte ayak uydururuz." deyip başından savıyor onu.

"Sahi mi?"

"Onu seviyorum."

"Hayallerini çöpe atacak kadar çok mu?"

"Aşkın ve mutluluğun peşine düşecek kadar çok," diyor açık açık. Bu sözleri duyunca gözlerime yaşlar doluyor ve alt dudağımı ısıırıyorum.

"Bunlar büyük laflar Billy," diyor Julie, abartılı bir şekilde çok derin bir nefes alarak. "Umarım ileride pişman olmazsın."

"Olmam."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü sen beni iyi yetiştirdin ve bu yüzden hayatta neyin önemli olduğunu biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. Annesinin romantik yanına hitap ediyor.

"Ya aradığın kadın o değilse? Ya bütün bunlar boşunaysa?"

"O zaman en azından elimden geleni yaptığımı, dürüst davrandığımı ve hep sevgiyle hareket ettiğimi söyleyebileceğim."

"Anlıyorum," diyor Julie içini çekerek.

Bir yanım yere çöküp hıçkırıklara boğulmak isterken öbür yanım orada olduğumu ikisine de belli etmek istiyor ama ikisini de yapamıyorum. Ayakta durmaya devam edip aralarına çöken sessizliği dinliyorum.

"Ya biz ne olacağız?" diye soruyor sonunda süklüm püklüm, zor duyulabilen bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Billy yumuşak ve sevecen bir ses tonuyla.

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor, sessiz sessiz hıçkırarak.

"Ama anne..."

“Bizi unutma,” diyor ağlayarak.

“Nasıl unutabilirim ki?”

“Biz sadece ve sadece senin iyiliğini istiyoruz.”

“Anne, neden böyle davranıyorsun ki?”

Duymam gerektiğinden çok daha fazlasını duymuş olarak oradan uzaklaşıyorum. Parmaklarımın ucuna basa basa koridorda ilerleyip Billy’nin odasına iniyorum. Sonunda kapı arkamdan kapandığında nefesim kesiliyor, göğsüm panik içinde inip kalkıyor.

Orada o kadar uzun süre durmamalıydım. Konuşmalarını dinlememeliydim zira duyduklarımdan geriye dönemem ve ne yazık ki Julie’nin beni küçümsediğini biliyorum. Benim olaylarla başa çıkabilme yeteneğimden şüphe duyduğunu, Billy’nin hayatında kalıcı bir yerim olduğunu düşünmediğini de biliyorum. Sevdiğin insanın annesinin senin paylaştığın ve değer verdiğin şeyleri sorgulaması, ben ve normalliğimin Billy için sadece bir evreymiş, kısa sürede yorulup pişman olacağı bir aşamaymış gibi davranması kırıcı bir şey.

Geldiğimizden beri bana çok iyi ve sıcak davrandı oysaki. Bunların hepsi beni kendi tarafına çekmek için numara mıydı yoksa?

Billy’nin benden önce eve getirdiği kızları gözümde canlandırıyorum. Bir kısmı, hiç şüphe yok ki kendi kariyerlerinin hatırı için onunla ilişki kurmuşlardı. Bunu düşününce, onun böyle temkinli davranmasını anlayabiliyorum ama benim o taraklarda bezim olmadığını o da kesinlikle biliyor, değil mi? Bu ilişkiden hiçbir menfaat beklemediğim gibi Billy’nin iki ayağını bağlayıp sevdiği şeyleri yapmasına engel olmak gibi bir niyetim de yok. Onu seviyorum ve hayatta ilerlemesini istiyorum.

Billy’nin Ralph ve Richard’ın teklif ettiği filmde oynamayı reddetmesinde çok büyük payım olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Mutlaka bir payım var ama sebep tamamen ben değilim

elbette. Bir süreliğine her şeyden uzaklaşmak istedi. Kendini bulmak için zamana ihtiyacı vardı. Ama ya bu karar ailesiyle arasına çomak soktuysa? Ya telafisi mümkün olmayan yaralar açıldıysa aralarında? Buna katkımla olduğunu bilmekle nasıl başa çıkabilirim ben?

Her ne kadar itiraf etmekten hoşlanmasam da Julie'nin bazı söylediklerinde gerçeklik payı var. Billy, tüm zamanların ergenlere yönelik en büyük film üçlemesinde yer almak için çok çalıştı. Sonra da ezberleri bozup tartışılmaz yeteneğini farklı tarzlara taşıdı. Şimdi kariyerine ara vermesi yapılabilecek en akılcı iş mi? Beni üzmemek için mi reddediyor bu rolü?

Dün gece Ralph Joplin'in teklifine nasıl da ağzının suyunun aktığını gördüm ve onun oynamasını bu kadar istedikleri rolü bir başkası oynarsa çok bozulacağına eminim. Benimle birlikte Rosefont Hill'e gelip önümüzdeki birkaç ay boyunca yanı başımda kek pişirmek için bu kadar büyük bir fırsatı kaçırdığını bilmekle nasıl başa çıkacağımı da bilmiyorum.

Ortalarda görünmedim diye Billy beni aramaya geldiğinde bir şeyler yapıyormuş gibi görünmek için duşa girmeye karar veriyorum. Kabinin içinde kimse görmeden ve duymadan rahat rahat ağlayacağımı biliyorum. Gözyaşlarımı uzun süre tutabildiysem, tek başıma dökmeyi tercih ederim.

13

“Bence yeniden düşünmelisin.” Pat diye söyleyiveriyorum duş-
tan çıkınca. Billy kanepeye oturmuş, özlemle pencereden
dışarısını seyrediyor. Yanındaki tabakta iki tane jambonlu kaşarlı
sandviç var. Bir kez daha anlıyorum ki aç değilim.

Başını kaldırıp kafası karışmış gibi bakıyor bana.

“Ralph ve Richard’ı diyorum. Filmi. Daha senaryoyu okumadın
bile,” diyorum omzumu silkerek. Olduğumdan daha kararlı
görünmek istiyorum. “Karar vermeden önce bir oku. Bir sabah
uyanıp da bugüne kadar yapılmış en iyi filmde oynamadığın için
pişman olmak istemezsin herhâlde.”

“Ralph’in sözleri mi bunlar?” diye soruyor hüzünlü bir
gülümsemeyle.

“Filmine inancı tam. Reddetmeden önce oku mutlaka.”

“Bu da nereden çıktı?”

“Hiçbir yerden. Düşündüm sadece,” diye yalan söylüyorum.
Annesiyle yaptığı sohbete kulak misafiri olduğumu ve bu yüzden
son yirmi dakikadır gözyaşlarımın seller gibi aktığını bilmesini

istemiyorum.

“Birisi bir şey mi söyledi?”

“Bana mı? Ben kimseyi görmedim ki...” Yalan da değil hani.

Billy bana bakarken yanaklarını şişirip bırakıyor.

“Okuyup okumamam bir şeyi değiştirmez.”

“Tamam işte,” diyerek omuzlarımı silkiyorum önemsiz bir şeymiş gibi.

Dalgın dalgın başını sallıyor. Senaryoyu okuma fikrinin ona cazip geldiği belli. Arkadan bir iç çekiyor. Bu fıkre ısındığını anlıyorum.

“Şey diye düşünmeni istemem...”

“Hiçbir şey düşüneneğim yok,” diyerek sözünü kesiyorum. Onu ikna etmeye çalıştığım şey için kendisini özür dilemek zorunda hissetmesini istemiyorum. “Heyecana kapılmadan önce beğenip beğenmediğini görmemiz daha iyi olur.”

“Akıllı sözler,” diyor Billy. Yerinden fırlayıp yüzüme bir öpücük konduruyor ve canlı adımlarla odadan çıkıp senaryoyu Dee’nin koyduğu yerden almaya gidiyor.

Ayakta durmak için kanepeye tutunuyor, derin bir nefes alıyorum. Yapılması gerekeni yaptığımı bildiğim hâlde korkuya kapılmamı engelleyemiyorum.

İki saat sonra, kanepeye oturmuş Thomas Hardy’nin *Adsız Sansız Bir Jude* adlı romanını okumaya çalışırken (ve de Billy yanımda sessizce senaryoyu okurken onunla ve filmle ilgili düşünceleri kafamdan atamazken) Billy senaryonun son sayfasını çevirip nefesini bırakıyor.

“Vay anasını!” diyor fısıltıyla boş arka sayfaya bakarken.

“İyi mi?” diye kayıtsız bir tavırla soruyorum kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarptığı hâlde.

“İnanılmaz,” diyor, senaryoyu kollarının arasına alıp düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarken. Birkaç saat önce umurunda olmayan

bir şeyin âdeta üstüne titriyor şimdi.

“Düşüncelerin?” diye soruyorum, bu rolü kabul edip etmeyeceğiyle ve ayrı kalmak zorunda kalıp kalmayacağımızla ilgili daha fazla şey öğrenmek amacıyla.

Başını iki yana sallarken yüzüme bakamıyor.

“Bir şey yok,” diyorum, bacağımla bacağına dırterken. Ne olursa olsun, onu destekleyeceğimi bilmesini istiyorum. Zaten senaryoyu okumasını da ben istedim.

“Lanet olsun!” diye homurdanıyor Billy, başını iki yana sallayıp ellerinin arasına alırken yıkılmış gibi görünüyor.

“Billy?”

“Okumamam gerekirdi.”

“Hayır, gerekiyordu.”

“Yakmalıydım ya da...”

“Doğru olanı yaptın ve de artık okuduğuna göre yine doğru olanı yapacaksın.”

“Ama film burada çekiliyor,” derken sesindeki panik ve çaresizliği saklayamıyor. *Dindar*’ın ilk sayfasını çevirdiğinden beri benim de aklımdan geçenleri kafasında evirip çevirirken yüzü daha da soluyor.

Söyledikleri kadar harika bir senaryo olduğunu biliyordum, elbette. Ondan tutkuyla söz ederken öyle ukala bir pazarlama konuşması yapar gibi değillerdi. Benim gibi bu dünyanın dışında olan biri bile anlayabildi bunu. O yüzden okuması gerektiğini düşündüm çünkü Julie’nin haklı; Billy’nin de benimle beraber olmak için mesleğine ara verdiğinden dolayı sonsuza dek buruk olmasını istemiyorum.

“Bir yolunu bulacağız Billy,” diyorum, elimi kalçasının üstüne koyup içini rahatlatmak için hafifçe sıkıyorum.

“Kolay olmayacak,” diyor, başını kaldırıp ceylan gözleriyle bana bakarken.

“Sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez,” diyorum omzumu silkerek.

“Senin için sorun olmayacağından emin misin? Ben yokum diye dükkânda zor durumda kalmayacağından emin misin?”

“Sen zaten orada sadece gözüm bayram etsin diye bulunuyordun. Hem sensiz daha sakın olacaktır ortalık,” diye şaka yapınca gülümsüyor.

“Burada benimle kalamazsın, değil mi?” diye soruyor üzgün üzgün, cevabını bildiği soruyu. “Molly hayatta olsaydı, valizlerimi toplayıp beni dosdoğru kapı dışarı ederdi,” diyorum gülerek. “Ama şimdi her şey farklı. Orada olmak zorundayım. Benim iş yerim orası,” diyorum düşünceli bir tavırla gülümseyerek. Julie en azından bir konuda haklı çıktı; benim elim kolum bağlı ve Billy’nin peşine takılıp oradan oraya gidecek durumda değilim. Zaten öyle yaşamak bana pek mutluluk da vermez.

“Biliyorum...” diyerek başıyla onaylıyor. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atmak için bana doğru uzanıyor. Ensemde elinin sıcaklığını hissediyorum. “Meseleyi tam olarak öğrenmeden paniğe kapılmayalım.”

“Önce neye endişeleneceğini bilmek her zaman iyidir,” diyerek başımla onaylıyorum.

“Çok doğru.” Kendi sözünün bile kararını vermesini kolaylaştırmaya yaramadığı belli. Hâlâ yıkılmış görünüyor. “Eğer yapmamı gerçekten istemeseydin söyledin ama değil mi?”

“Billy?” diyorum içimi çekerek elini avucumun içine alırken. “Sana kör olasıca senaryoyu ben okuttum, değil mi?”

“Sadece senin mutlu olmanı istiyorum ben.”

“Ben de *bizim* mutlu olmamızı istiyorum. Bir ilişkide tek bir kişinin mutlu olması bir işe yaramaz. O şekilde ilişki yürümez,” diyorum söylediklerimdeki gerçeklik payının farkına vararak.

“Hakkın var.”

“Bir sonraki aşama nedir o zaman?” Söylediklerimden caymaya vakit bulamayayım diye konuşmayı ileri bir safhaya taşımak istiyorum. Ya da yeniden ağlamamak için.

“Sanırım Ralph ya da Richard’ı arayıp beni hâlâ isteyip istemediklerini soracağım,” diyor gülerek. Başını iki yana sallıyor.

“Sonra da annene söylemek zorundasın. Eminim bu haber neşesini yerine getirecektir,” diyorum gülümseyerek. Öğle yemeğinde fırtınalar kopardığından sonra olanlardan haberim yokmuş gibi davranmam gerektiği aklıma geliyor.

“Teşekkürler Sophie,” diyor, senaryoyu elinden bırakıp kollarını belime dolarken. “Bu meseleyi her ikimiz için de en kolay şekilde halletmek için elimden geleni yapacağıma söz veririm. Dün gece söylediklerimin arkasındayım. Sen sonsuza dek benimsin.”

“Sen de benim,” diyorum gülümseyerek. Yıllar içinde biraz acı bir şekilde öğrendim ki *sonsuza dek* aslında sınırlı bir zaman dilimi demektir. Molly, Colin ve annemi düşünün örneğin. Hepsi sonsuza dek sürececek aşklarını bulduklarını sanmışlardı. Aslında, sonsuza dek devam etmesine izin verildiği sürece devam eder. Sonra araya bir engel girer ve sona erer. Bu konuyu fazla irdelemek tehlikeli olabilir. Bu yüzden, içinde bulunduğumuz ana sarılıp onun içinde yaşamak en iyisi. “Konusu ne?” diye soruyorum, başımla senaryoyu işaret ederek.

Billy cevap olarak dudaklarının arasından nefesini bırakıp arkasına yaslanıyor.

“Güzelmiş konusu,” diyorum gülerek.

“O kadar derin ki konusu *Matrix Avatar*’la buluşur... Bu cümleyi nasıl tamamlayacağımı bilmiyorum ama beklentilerimizin ötesinde bir amaca sahip olmak gibi bir şey.”

“Tamam.”

“Okuman lazım.”

“Okuyacağım,” diye söz veriyorum, kafamı toplayacağımı umut ederek. “İlk önce hangisi? Annen mi, Ralph mi?”

“Ralph!” diyor Billy, senaryonun ön yüzüne ataçla tutturulmuş olan Ralph’in kartvizitine uzanırken. “Annem biraz daha için için kaynamaya devam edebilir.”

“Seni yalnız bırakayım,” diyorum, telefonumu elime alıp kapıdan çıkarken.

Evin içinde kalıp da kimseyle karşılaşmak istemediğim için kendimi havuzun kenarındaki rahat şezlongların olduğu bölüme atıyorum. Hava karanlık ama pahalı görünümlü lambalardan yayılan hafif ışık etrafı aydınlatıyor. Telefonumun kilidini açıp annemi arıyorum.

“Alo?” diyor boğuk bir sesle. Sesi kaygılı ve soğuk.

İlk anda bir şey oldu, annemin dengesi bozuldu diye endişeleniyorum sonra aramızdaki saat farkını hatırlıyorum. “Anne, çok özür dilerim,” diyorum fısıltıyla.

“Sophiesensin,” diyor nefes nefese. Sesimi duyunca gülümsediğini anlayabiliyorum telefonda da olsa.

“Saat farkını unuttum,” diye mırıldanıyorum ezik ezik.

“Üzülme, zaten uyuyamamıştım.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır, seninle gece yarısı konuşmadım zaten,” diye devam ediyor. “Yine konuşmadan edemezdim.”

Biz burada yeni yıla İngiltere’den yedi saat sonra girdiğimiz için, onlar yeni yıla girmeden az önce konuşabilmeyi başarmıştım onlarla. Doğrusunu isterseniz, hepsinin ayakta olmasına hayret etmişim ama yedikleri tatlılar enerjilerine tavan yaptırmıştı.

“Gecen nasıl geçti?”

“Harika. Muhteşemdi.”

“Ya bugün?”

“İyi,” diye yalan söylüyorum zira Julie’nin geçirdiği patlamayı annemin bilmesine gerek yok. Hele oğlu için uygun biri olmadığımı düşündüğünü bilmesine hiç gerek yok. “Siz neler yaptınız?”

“Colin hepimizi balık-patates kızartması yemeye götürdü. Soğukta dolaştıktan sonra ateşin karşısındaki kanepeye yayıldığımız bir gün daha geçirdik.”

“Oh, ne güzelmiş,” diyorum gülümseyerek. İçimden ah keşke ben de orada olsaydım diye geçiriyorum. “Eyvah, Colin’i de uyandırmadım, değil mi?”

“Yo,” derken gülüyor. “Onları kendi evlerine götürdü.”

“Şükürler olsun,” diye içimi çekerken suçluluk duygum azalıyor.

“Onunla yarın dükkânda buluşacağız. Okullar hâlâ tatil olduğu için çocuklar da gelecek.”

“Harika,” derken birdenbire içimi kaplayan, ailemin yanında ve güvenli sığınağım olan dükkânımda olma özlemime kulak asmamaya çalışıyorum.

“Bazı önemli konuları da konuşmaya başladık,” diye devam ediyor annem duraksayarak.

“Ne gibi?”

“Nerede yaşayacağımız gibi,” diyor. Tepkimi görmek için duraklıyor.

“Oo?” diyebiliyorum sadece.

“Henüz kesin bir plan yapmadık ama evlendikten sonra ayrı evlerde yaşamak istemiyoruz. Aynı çatı altında olmamız iyi olur.”

“Bir karı koca için doğal olan da budur, sanırım.”

“Evet ama insanın gözünü de korkutmuyor değil. Bir tür nokta koyma gibi.”

“Evi satmak zorunda değilsin, anne. Acele etmene de gerek yok,” derken pembe yatak odama ve çocukluğumun evine veda etme

ihtimalim üzerinde çok kafa yormak istemiyorum.

"Biliyorum. Kafamı toplamak için kendime zaman tanımam gerek," diyor yavaşça.

"Evet ve neden böyle yapmak istediğini de unutma. Hep ileriye gidiyoruz, anne. Ve bu her zaman iyidir," derken hem onu hem de kendimi inandırmaya çalışıyorum.

"Sadece geçmişimizden gelen hayaletlerle yaşamının anlamı yok, hayatımıza insanların da girmesine izin vermeliyiz," diyor kıkır kıkır. Kıkırdaması beni mutlu ediyor. "Oralar nasıl? Güzel mi?"

"Los Angeles nefes kesici bir yer ve sıcak," derken önümdeki muhteşem manzaraya bakıyorum. Şehrin ışıkları ayaklarımın altında.

"Çok kıskandım. Burası berbat."

"Henüz kar yok mu?"

"Sadece yağmur," diyor homurdanarak. "Keşke senin tatilini gasp etseymişiz."

"Keşke yapsaydınız." Ailemin desteğini yanımda hissetseydim, her şey ne kadar farklı olurdu diye düşünüyorum.

"Billy keyif alıyor mu?"

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Onunla burada olmak çok eğlenceli. Rosefont'tan çok farklı olduğu kesin."

"Kötü anlamda mı?"

"Hayır," diyorum burada şu ana kadar geçirdiğim eğlenceli anları düşünerek. "Kırsal bölgeye saklanmış küçük bir köy değil burası. Çok büyük her şeyden önce ve her tarafa yayılmış olduğu için her yere arabayla gidiliyor. Bir de basın var tabii."

"Peşinizden koşmuyorlar, değil mi? Her yerde bir sürü fotoğraf görüyorum. Hep sizinle uğraşıyor gibiler."

"O kadar kötü değil. Alışık değilim o kadar ama yemekleri ve insanlarıyla muhteşem bir yer burası."

“Tekrar oraya gitmekten mutlu olacaksın, öyleyse? Ürkütmedi seni yani?”

“Elbette mutlu olacağım,” diyorum. Billy’nin karşısına çıkan bu yeni fırsat sayesinde kısa bir süre sonra buraya geri döneceğimi söylemiyorum ona.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım ki Billy üzerime battaniye örtüp yanıma sığılmaya çalışınca uyanıyorum. Kollarını belime dolayıp yüzünü boynuma gömüyor.

“Nasıl geçti?” diye mırıldanıyorum yavaş yavaş uyanırken.

“Harika. Ralph’le konuştum. Çok memnun oldu.”

“Ha! Şaşırdım,” diyorum gülümseyerek.

“Baştan anlamadım ama işe en kısa zamanda başlama niyetindeler.”

“Sahi mi?” diye soruyorum. Bu sözler beni biraz daha uyandırıyor.

“Artık benimle de anlaştıkları için geri kalan her şeyin rayına oturacağını umut ediyorlar.”

“Sence ne zaman çekime başlarlar?”

“Martta ama buldukları diğer oyuncularla buradayken ekran deneyi yapmamı, antrenman için de şubatta gelmemi istediler.”

“Antrenman mı?”

“Akrobasi çok filmde. Fiziksel hareket çok.”

“İşler tam gaz gidiyor, desene,” diyorum mümkün olduğunca olumlu görünmeye çalışarak. “Ekran deneylerini ne zaman yapacaklar?”

“İşin can sıkıcı kısmı orasında,” diyerek içini çekiyor. “Birkaç ajansla temas kurup biz dönmeden birilerini bulmayı umut ediyorlar ama becerebileceklerinden emin değilim. Dolayısıyla, senden sonra bir iki hafta daha kalmam gerekebilir burada.”

“Yani ben sensiz döneceğim o zaman?” diyorum neredeyse ciyaklayarak.

“Sophie, çok özür dilerim...”

“Yo, yo sorun değil. Bunu beklemiyordum sadece. Bu işlerin biraz daha zaman aldığını sanıyordum,” diyorum içimde bir şeylerin kırıldığını hissederek.

Onu, hayatımız üzerinde bu kadar ani etkisi olacak bir şey için ikna ettiğimin farkında değildim. Kendimi hazırlamak için en azından bir iki ayım olduğunu sanmıştım.

“Eminim, programda ufak tefek değişiklikler yapabilirler.”

“Zaten yeterince peşinden koşmuşlar senin,” diyorum, işleri daha fazla zora koşmak istemediğim için. “Hallederiz.”

“Senin eve dönmene en az bir hafta daha var zaten. Burada olduğun sürece seni gözümün önünden bir dakika bile ayırmayacağıma söz veririm,” diyor yavaşça, yanağımdan öperken.

“Harika bir fikir,” diye cevap veriyorum.

Birdenbire, beni konuyu değiştirmeye ve başka bir şey yapmaya zorlayan bir baskı hissediyorum üzerimde. Sanırım konuşulanlar ve başımıza gelecek olanların gerçekliği beni harekete geçmeye zorluyor. Yerimden doğrulup battaniyeye daha sıkı sarılıyorum.

“Annemle konuştum,” diyorum derlenip toparlanmaya devam ederken.

“İyiymiş?” diye sorarken yüzünde kaygılı bir ifade var.

“İyi, Colin’le birlikte yaşayabilmek için evi satmaktan söz ediyor.”

“Hadi canım! Sen ne diyorsun buna?”

“Ben bir yetişkin olarak elbette evet diyorum.” Omzumu silerken konuyu başka bir yöne sürükleyerek öbür konuyu tartışmaktan kurtulduğumuzu fark ediyorum. “Alt tarafı bir bina.”

“Sen de ben de biliyoruz ki senin o evle daha derin bir bağın var,” diyor doğrulup elimi ellerinin arasına alırken.

“Çok doğru,” diyerek içimi çekiyorum. Billy’nin çocukluk evimin, özellikle de babamla birlikte resim yaptığımız güzel anılarla dolu yatak odamın onunla aramda kalan son bağlardan biri olduğunu bilmesi içimi rahatlatıyor. “Belki de annemle artık birlikte yaşamamam en doğrusu. Bu yıl birçok değişikliğe gebe gibi görünüyor.”

“Değişim kötü bir şey değildir.”

“Biliyorum, ben sadece tam olarak nelerin olacağını bilmenin verdiği güven duygusunu seviyorum. Belirsizlik bana iyi gelmiyor.”

“Belki de bunu belirsizlik değil de olasılık olarak görmeli, bu yıl her şeyin olmasının mümkün olduğunu düşünmelisin,” diyor Billy, parmak uçlarını yanağımda gezdirirken.

“Her şeyin olması mümkün mü dedin?” derken düşünüyorum. “Güzel ama ürkütücü bir fikir.”

Billy gülüyor. “Söz veriyorum, ne zaman belirsizlik içinde kalırsan, ben tam arkanda olacağım, aşırıya kaçarsa seni tutmak için.”

“Sağ ol,” diyorum, başımı çevirip onu öperken. İçimi kemiren kuşkuyu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Sevgisini böyle uluorta dile getirmesine bayılıyorum ama son birkaç saatin ileriki yaşamımızda nasıl da büyük değişimlere yol açtığının da farkındayım. Buraya gelmeden önce hâlimden son derece memnundum ve yere sağlam basıyordum ama şimdi ileriye baktığımda belirsizliğin tehlikesini görüyorum.

Ürkütücü bir manzara bu. Keşke görmezlikten gelebilsem diyeceğim türden.

14

Ertesi sabah kahvaltıda bambaşka bir Julie'yle karşılaşıyorum. Dünkü öfkeli, bezgin ve umutsuz kadın nerede, bu neşeli, mükemmel, huzurlu kadın nerede.

"Sophie!" diye sesleniyor biz odaya girer girmez mutfak tezgâhının arkasındaki oturduğu yerden kalkıp. Aile kendi yemeklerini kendileri pek pişirmedikleri hâlde, mutfakta çok fazla vakit geçiriyor. Çalışanların olmasına rağmen, evin merkezi burası olmuş yine de.

Julie kollarını belime dolayıp sımsıkı sarılıyor. Bugüne kadar kimse bu kadar sıkı sarılmamıştı bana.

"Billy fikrini değiştirmesini sana borçlu olduğumuzu söyledi," derken sarılmayı bırakıp ellerimi tutunca birbirimizin yüzünü görebiliyoruz.

"Yok canım." diyorum yüzümde mahcup bir gülümsemeyle. İlişkimizden şüphe duyan bu kadının karşısında mahcup olmak hiç hoşuma gitmiyor ve bunları laf olsun diye söyleyip söylemediğini merak ediyorum.

“Şımartma onu, anne,” derken gülüyor Billy. Başını iki yana sallayarak mutfak dolabını açıp birkaç kutu tahıl gevreği çıkartıyor.

“Haberler harika,” diyor sırtarak. Derin bir iç çekerken yüzüne daha ciddi ve hüzünlü bir ifade yayılıyor. Beklenmedik bir şekilde ellerimin üstünü okşamaya başlıyor. “Dün için çok özür dilerim, Sophie. Böyle davranışlarda bulunmanın tabiatıma aykırı olduğunu çocuklar söylemişlerdir sana.”

Aksi yönde bir şey söylemeyip onu dinlemeye karar veriyor ve söylediklerini başımla onaylıyorum. Onu daha önce tanık olduğum o şeytani havasına sokmak ayıp olur. Zaten ben de çatışmaların insanı değilim.

“Sanırım, partiyi planlarken yaptığım onca işten yorgun düşmüş ve ailemin geleceğini uzun zamandır ilk kez böyle belirsiz görmüştüm. Billy bize böyle harika bir yaşam sağladığı için çok şanslı olduğumuzun farkındayım ama ana-babaların hayatlarının kontrolünün kendi ellerinden alınıp çocuklarına verilmesi sık görülen bir şey değildir. Paniğe kapıldım ve iğrenç şeyler yaptım. Çok özür dilerim.”

“Üzülmeğin lütfen,” derken bir şekilde gülümsemeyi beceriyorum.

“İlişkinizin arasına okyanus gireceğinden dolayı endişeli zamanlar geçireceğinin farkındayım,” diyor Billy duymasın diye fısıltıyla. Bana iyice sokulup elimi sımsıkı tutuyor. “Ama Billy’nin seni her şeyden daha çok sevdiğini de belirtmek isterim.” Yüzünde sımsıcak bir gülümsemeyle bir kez daha sarılmak için beni kendine doğru çekiyor. Neyse ki bu sefer o kadar sıkı sarılmıyor. “Siz farkına bile varmadan film bitecek ve Billy yine sana gelecek,” diyor fısıltıyla gizli kapaklı bir iş çeviriyormuş gibi.

“Bebeğim, canın ne istiyor?” diye soruyor Billy, bana dönüp midesini ovuşturarak. Dudaklarını sarkıtınca, gelecek haftadan

ötesini ve annesiyle nasıl başa çıkacağımı düşünmez oluyorum.

“Ay bir durun, şimdi öleceğim,” diyor Julie yüzünü ekşiterek. Sanki söylemek üzere olduğu şeyden dolayı heyecanlanmış gibi.

“Yine ne yaptın?” diye soruyor Billy tezgâhın üzerine iki tane kâse koyarken başını kaldırıp.

“Bizim için bilet aldım,” diyor sırtarak. Yüzü pırıl pırıl oluyor. “Sophie’yi şöyle ilginç bir yere götürmek iyi olur diye düşündüm.”

“Nereye?” diye soruyorum.

“Disneyland’a!” diyor kıkırdayarak. Çıkardığı genç kız sesini bastırmak için eliyle ağzını kapatıyor. “Gitmeden önce mutlaka görmeyi gerek.”

“Nee! Gerçekten mi?” Bir yanımda çocukluk hayalimi gerçekleştireceğim için memnun, öbür yanımda Julie’nin bunu dünkü korkunç tavrını telafi etmek amacıyla yaptığını bildiği için hoşnut değil.

“Bugün mü?” diye soruyor Billy. Her iki kâseyi tahıl gevreği ve sütle doldurup birini bana uzatıyor.

“Evet. Sophie’nin başına ilk kez fare kulağı takmasının tam zamanı,” diyor Julie heyecanla ellerini çırparak.

“Teşekkür ederim,” diyorum gülümseyerek bir kaşık renkli ve şekerli tahıl tanesini ağzıma atarken. Billy’yle beni çocuklar gibi koştururken düşünmek moralimi yükseltiyor.

Billy’ye yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bakıyorum ama onun benim kadar memnun olmadığını fark ediyorum.

“İyi misin?”

“Elbette iyiyim,” diyor omzunu silkerek.

“Kalabalıktan çekiniyor,” diyor Julie bilmiş bilmiş dudaklarını büzerek.

“Oh!” diye cevap veriyorum. Birden neşem sönüyor.

Billy’nin çok tutkulu bir hayran kitlesi var ve Disneyland gibi

umumi bir yerde zor durumda kalması mümkün. Bunun hemen aklıma gelmemesine hayret ediyorum.

“Gitmemiz şart değil,” diyorum hafifçe omzumu silkerek. Alt dudağımı büzüyorum. Kendimi tam anlamıyla prensesin hayaller şatosuna gidemeyeceği söylenmiş küçücük bir çocuk gibi hissediyorum. Billy hayranlarına imza dağıtırken benim oradan oraya sürüklenmem pek de öyle sihirli bir şey olmaz yani.

“Merak etme, Billy. Her şey halloldu,” diyor Julie kendinden emin bir tavırla. Boşuna endişelendiğimizi anlatmak istercesine elini sallıyor. “James fazladan birkaç güvenlik elemanı getirecek. Ayrıca kendi elemanları da bizim aynı noktada uzun süre kalmamamız için her türlü önlemi alacaklar.”

“Vay!” diyorum. “Çok nazikler.”

“Güvenlik tehlikesi de ortadan kalkmış oluyor tabii,” diye cevap veriyor Julie, her şeyin farkındaymış havasında başını arkaya atarak. “Bu adama ulaşmaya çalışırken insanların ezilmesini istemezler,” diyor Billy’yi omuzlarından kavrayıp sarsarken. “Ki bu, bundan birkaç yıl önce, yanımıza kimseyi almadan ailece başka bir eğlence merkezine gittiğimiz zaman başımıza geldi. Kızcağızın biri ayak bileğini kırdı.”

“Ne korkunç!”

“Böyle şeyler oluyor,” diyor Julie omzunu silkerek. Üzüntüyle başını iki yana sallıyor. “Ama bugün olmaz, bu çocuklar varken. Son derece organize ve profesyoneller. Ayrıca üst düzey kişilerle muhatap olmaya alışıkla. Burası Los Angeles. Beckhamlar, Ramsaylar, Kardashianlar falan çocuklarını alıp oraya gitmeye bayılırlar.”

“Harika,” diyorum gülümseyerek. Leziz kahvaltımı atıştırmaya devam ederken moralimin yükseldiğini hissediyorum.

“Kimler geliyor?” diye soruyor Billy.

“Sadece üçümüz ve baban,” diye cevap veriyor Julie hafifçe

gülümseyerek. "Daha kolay olacağını düşündüm. Ayrıca kızlar canları ne zaman isterse gidebilirler zaten."

Neşem söner gibi oluyor. Dünkü olanlardan sonra Julie'yle birlikte vakit geçirmek yapmak istediğim son şey ama anlaşılan onun niyeti, Disneyland'ın sihirli değneğinin ikimize de değmesi besbelli.

"Güzel olacak," derken başıyla onaylıyor Billy. Birilerinin bizimle ilgileneceğini öğrendiği için eskisine nazaran daha mutlu görünüyor ama dün olanları düşünüp düşünmediğini de merak etmiyor değilim.

Benim Julie'nin söylediklerini duyduğumu bilmiyor elbette ama benim annem, erkek arkadaşım hakkında böyle olumsuz şeyler söylese, bir kenara atıp unutacağımı hiç sanmam. Aslına bakarsanız, bu durum ilişkimi sorgulamama yol açar kesinlikle. Aynı şeyi Billy de yapacak mı? Onu Los Angeles'te kalmaya ve Ralph'la film çekmeye ittim diye aramıza mesafe ve soğukluk mu girecek? Ya Julie kuşklarını dile getirmeyi sürdürürse? Billy'nin onun söylediklerine aklının yatması ve bunların kendi düşüncelerine dönüşmesi ne kadar sürer?

"Doğrusu, yılın bu zamanı Disneyland'a gitmek için en uygun zaman, güneşe rağmen," derken sesi tiz çıkıyor Julie'nin.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum gülümseyerek. Başıma hücum eden düşünceleri kovmaya çabalıyorum.

"İyi o zaman. Şimdi ikiniz de gidip düşününüz alın ve hazırlanın," diye emrediyor. Elimizdeki kâseleri alıp bizi mutfak kapısına doğru itekliyor. "Ooo, havai fişek gösterisine de kalmamız gerekir. Bugüne kadar böylesini görmemişsinizdir Sophie," diye arkamızdan sesleniyor.

"Hadi," diyor Billy neşeyle kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekerken. "Dünyanın en büyüğü yerinde hayatımızın en güzel gününü yaşamaya gidelim."

Bu sözler yüreğimi hoplatmaya yetiyor.

Amerikalıların her şeyi başka uluslardan daha büyük ölçekte yaşadıklarını bilirdim ama bu sözlerdeki doğruluk payını şimdi tam anlamıyla anlıyor ve idrak ediyorum. Daha Disneyland'ın girişine varır varmaz, hoparlörlerden yükselen romantik, sihirli ve neşeli müziğin sesi eşliğindeki şamata ve velvele beni afallatıyor. En sevdikleri kahramanların kıyafetlerine bürünmüş olan küçük kız ve erkek çocukları, idollerleriyle karşılaşacak olmanın heyecanı içindeler. Çocukların ve büyüklerin bu heyecanlı atmosferi yaşamak için yarattığı izdihamdan dolayı etrafta uğultu var. Ve bütün bunlar daha içeri girmeden, turnikelerden geçerken yaşanıyor.

Yeni kurulmuş olan güvenlik timimiz (üzerlerinde normal kıyafetler var ama kulaklarına resmi bir yere aitmiş gibi görünen kulaklıklar takmışlar) ve iki tane eleman dördümüzün yanı sıra dikkat çekmeden yürüyor. Bizi doğrudan, girişe yakın, ucunda (üzerinde binlerce süs ve çan olan) devasa bir Noel ağacının, öbür ucunda da o meşhur Disney şatosunun olduğu ana caddeye yönlendiriyorlar. Çift kulaklı Mickey Mouse başlarına yerleştirilmiş çelenk ve taçlar sıra hâlindeki dükkânların arasında sallanıyor. Kocaman ve gösterişli kırmızı fiyonklarla süslenmiş dükkânlar daha bir bayram havasında görünüyor.

"Nereye gitmek istersiniz?" diye soruyor Billy, deniz mavisi etek, beyaz gömlek, kırmızı kareli yelek ve (aslen Louisianalı olduğunu belirten) bir yaka kartından oluşan Disneyland üniforması giymiş olan ve bize ev sahipliği yapan Aly'den başını çevirip bize dönerek. Billy, zaten sımsıkı tuttuğu elimi daha da sıkarak kendisinin de en az benim kadar serseme döndüğünü anlatmaya çalışıyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum omzumu silkerek. "Her yer olabilir."

"Ne yapabileceğime bir bakayım," diyor gülümseyerek Ally, telsiziyle konuşmaya başlamadan önce.

İşinin hakkını verip ortalığı velveleye vermeden, gezilmesi gereken her yeri gezdiriyor bize Aly. Kuyruklara girmeden, sessizce ondan inip buna biniyor, hatta bütün ünlü kahramanların podyum üzerinde parkı dolaştığı öğleden sonraki geçit törenini izleyecek güzel bir yer bile buluyoruz. Ben etrafa gülücükler dağıtıp beni deli sanacaklarına hiç aldırış etmeden bu tanıdık yüzlere çılgınca el sallıyor, herhangi biri bana karşılık verip el salladığında da heyecandan ölüyorum. Prenseslerden bazılarının, hatta Peter Pan'ın bile Billy'yi tanıyıp gözlerinin parladığını fark ediyorum. İçlerindeki neşeyi etrafa saçarak yürümeye devam ediyorlar ama belki de bir an önce podyumdan inip o muydu, değil miydi diye çene çalmaya can atıyorlardır.

Her fırsatta Billy'nin imza isteyen hayranları tarafından yolumuz kesiliyor. Birkaçının elinde oyuncakların üstündeyken çekilmiş fotoğraflarımızı görünce çılgın kahkahalar (daha ziyade dehşetle) atıyorum. Hele bir tanesi Billy'yle ben Space Mountain eğlence treninde çılgınlık atarken çekilmiş. Billy'nin fotoğrafının diğerleriyle birlikte hatıra eşyası satan dükkânlarda yer alacağını bu kadar kısa sürede anlamak belki sinsice ama aynı zamanda zekâ işi. Böyle bir yerde öfkelenmek pek mümkün değil. Zaten, güvenlik timi bu tür müdahaleleri asgaride tutmayı başarıyor da biz de kendimizi akvaryum balığı gibi hissetmeden etrafı gezip bu güzel yerin tadını çıkarabiliyoruz.

Öğleden sonra heyecanı sevenler için daha büyük aletlerin olduğu (eşimizin dostumuzun hoşuna gidecek komik fotoğraflar çektiğimiz) Disney Kaliforniya Macera Parkı'na geçiyor, akşam yemeği için de Disneyland Parkı'na doğru yola çıkıyoruz.

Havai fişek gösterisinin başlamasını beklemek için şatonun yanındaki VIP alanında durduğumuzda bitkin vaziyetteyim. Bitkinim ama bu kadar farklı bir gün geçirmiş olduğum için de mutluyum.

“Buraya geleli neredeyse bir hafta olduğuna inanamıyorum,” diyor Billy.

“Biliyorum, zaman uçuyor âdeta.”

“Göz açıp kapayıncaya kadar senin beni burada bir başıma ve boynu bükük bırakıp gitme vaktin gelecek,” derken dudağını büzüyor. Kollarını omuzlarıma dayayıp burnunu burnuma sürtüyor.

“Siz ikiniz dondurma ister misiniz?” diyerek araya giriyor Julie. “Baban istiyor, Billy.”

“Ben de isterim. Sophie sen?” diye soruyor.

“Evet, lütfen,” diyorum başımla onaylayarak. Son birkaç haftadır ipin ucunu iyice kaçırdığım için evde tartı olmadığına şükrediyorum.

“Siz neli dondurma istersiniz?” diye soruyor Clive.

“Göze güzel gelen ne olursa,” diye cevap veriyorum, pek yardımcı olamasam da.

“Benim tuvalete gitmem gerekiyor zaten, ben de seninle geleceğim,” diyor Billy. Babası, bir iki güvenlikçi ve Aly’yle birlikte gitmeden önce yanağımdan öpüyor.

“Eğleniyor musun?” diye soruyor Julie, şatoya bakarken.

“Hem de nasıl. Bugünü organize ettiğiniz için çok teşekkür ederim.”

“Bir şey değil. Onca yol gelip bu keyfi tatmadan olmazdı. Bir sessizlik oluyor. “Billy’yi çok mutlu ettiğin çok belli,” diye ekliyor, bana dönerek.

“Öyle mi?” Bu sözler karşısında sesimde gereğinden fazla şaşkınlık olduğundan eminim ama kendisinin biraz farklı fikirlerini de duymuş olduğumdan cevabımın azıcık cırtlak çıkması o kadar da şaşırtıcı değil.

“Sen de biliyorsun öyle olduğunu.” diyor neşeli ve hafif bir kahkaha atarak. “Biz buradayken onun orada iyi insanların arasında olması çok iyi. Aramızda onca mesafenin olmasından pek memnun değildik.”

“Eminim,” diyerek onaylıyorum.

“Bu ziyareti daha birçoklarının takip edeceğini umuyorum Sophie,” diyor, elimi eline alıp sıkarken. “Çünkü senin ailemizin güzel bir parçası olacağını biliyorum.”

Bu hareketi nefesimi kesiyor. Belki de bunu ondan bugün hiç beklemediğim için. Kalbim paramparça. Dünkü talihsiz olaylara bir çizgi çekip yoluma devam etmeli miyim acaba? Ne de olsa bir yanımla hâlâ onun onayını bekliyor ve Buskin ailesine kabul edilmek için kıvranıyor. Üstelik söyleyiş tarzı da sanki beni gelini olarak kucaklıyormuş gibiydi. İstedğim bu değil miydi? Buraya gelmeden önceki günler, uçak yolculuğu sırasındaki tedirginliğim, gelen yolcu terminalinde çektiğim heyecan, hepsi beni sevmeleri içindi. Bu arzuma kavuşmuş olabilir miyim?

Belki de hâlâ yılbaşı gecesinden sonraki akşamdan kalma hâlim geçmediğinden dokunsan ağlayacak durumdayım.

“Sen yabana atılacak biri değilsin,” diyor yavaşça.

Neyin yalan, neyin doğru olduğunu bilemediğimden kafam karışıyor. Acaba Julie dün Billy’nin gerçekten neyi istediğini anlarsın diye seçeneklerini iyice tartması için şeytanın avukatını mı oynuyordu? İlişkimizi deşmeye mi çalışıyordu yoksa oğlunun hangi kararı alırsa alsın pişman olmamasını sağlamaya mı? Gerçekten beni seviyor mu?

Kafam karışıyor.

Grubun geri kalanı ellerinde dondurmalarla döndüğünde gözümden akan birkaç damla gözyaşını elimle hemencecik siliyorum.

Yaşadığım duygusal gelgitten kurtulmak için derin bir nefes alıyorum.

“Çabuk geldiniz,” diyor Julie çantasının içini karıştırırken.

“Aly’nin sayesinde,” derken göz kırpmıyor Clive. “Sadece aletlere

binerken önceliğimiz olmuyor.”

“Sadece bunun için bile benimle flört etmeye değer,” diyor Billy gülerek. Bana üzerinden çikolata sosu akan iki top dondurma dolu külâhı uzatıyor.

“Siz iyi misiniz?” diye soruyor, bir annesine, bir bana bakıp.

“Elbette iyiyiz,” diyorum hevesle ve hafifçe omzumu silkerek, sanki aksi söz konusu olamazmış gibi. “Bunun içindekileri söyle,” diye ekliyorum. Üstteki kahverengi topu yaladığımda o kıvamlı, sıcak sosu dilimde hissediyorum ve zevkten birtakım sesler çıkıyor ağzımdan. Gerçekten şekeri tam kıvamında ve lezzetli, rol yapmaya gerek yok.

“Şekerlemeli ve kurabiyeli, sütlü iki top dondurmanın üzerinde sıcak sütlü çikolata sosu var,” diyor sırtarak. Elindeki benimki kadar lezziz görünen kocaman dondurmayı yalıyor.

“Ay bu harika!” Dondurmamı yemeye uğraşırken az önce kafamı kurcalayan daha acil sorunları bir kenara itiyorum.

Park birden karanlığa gömülüyor ve etrafımızda toplanan kalabalığın yaptığı tezahürattan havai fişek gösterisinin başlamak üzere olduğunu anlıyoruz. Yakınıımızdaki hoparlörlerden orkestra nağmeleri yükselirken şatonun ışıkları muhteşem bir şekilde yanıp sönmeye başlıyor. En sevilen Disney kahramanlarının görüntüleri şatonun ön tarafındaki perdeye düşüp çocukluğuma ait nostaljik şarkılar çalmaya başlayınca içimi tatlı bir ürperti kaplıyor. O eski filmleri evimizdeki kanepenin üstünde annem ve babamla birlikte seyredişimiz aklıma geliyor ve içimi bir duygu seli kaplıyor. O zamanlar onlarla buraya gelmek ne kadar muhteşem olurdu. Ne kadar hoşumuza giderdi.

Frozen filminden *Let it Go* şarkısı çalmaya başlayınca, aklıma yakında üvey kardeşim olacak o dünya tatlısı minik Charlotte geliyor ve kahkahalarımı tutamıyorum. Burada olsaydı kim bilir ne

kadar zevk alır ve gırtlakını yırtarcasına bu şarkıyı söylerdi.

Bu müzik, patlayan havai fişekler, ihtişamlı şatonun yanan ışıkları ve yanımda sevdiğim adamın olmasıyla duyu organlarıma aşırı yüklenilmiş oluyor. Billy'ye dayanıp ağırlığımın bir kısmını onun göğsüne bindiriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum gözlerimi ışık gösterisinden ayırmadan.

"Ben de seni bebeğim," diye cevap veriyor başımdan öperken.
"Daima."

"Daima," derken gülümsüyorum, kanım kaynıyor, duygularım içimden taşıyor ve kendimi güvende hissediyorum.

"Her şey yolunda gidecek," diyor yavaşça, bana sımsıkı sarılarak.

Bu sözlerin bende yarattığı ağlama hissini bastırmaya çalışıyorum zira bunları sadece beni rahatlatmak için değil kendisine de moral vermek için söylediğinin farkındayım.

İKİNCİ BÖLÜM

15

“**B**illy nerede?” diye soruyor Bayan Sleep, tekerlekli alışveriş arabasını çeke çeke dükkânın kapısından içeri girerken. Ben yokken kendisini azıcık şımartıp kısa beyaz saçlarını boyatmış ve perma yaptırmış. Mükemmel görünüyor.

Etrafa hayal kırıklığına uğramış ve hafif paniklemiş gözlerle bakıyor.

Büyük Karar’ın üzerinden on gün geçti ve ben şu an Rosefont Hill’deki bildik dükkânımdayım. Seyahatimin geri kalanında Los Angeles’te Billy’yle beraber harika vakit geçirdik ve ailesini biraz daha iyi tanıma fırsatım oldu. Julie hep sevecenlikle ve nazik davrandı bana ama ben hâlâ bu olaylara ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ve sonra ben tek başıma uçağa binip eve döndüm.

Uçak yolculuğu beklediğim gibi geçti. Azıcık ağladım, bir bardak köpüklü şarap bile içtim, sonra da köydeki herkese Billy’nin köyde yaşamaktan vazgeçtiği haberini nasıl vereceğimi düşünmemek için kitap okudum. Aslına bakarsanız, söylemekten gerçekten çekindiğim kişi annemdi. Benim üzülmemeye üzülmesini istemedim

(ironik). Bu yüzden Gelen Yolcular terminalinden tek başına çıkana dek hiçbir şey söylememeye karar verdim.

“İyi misin canım?” Elbette onun sorduğu ilk soru oldu ama bence bunun nedeni, ne söyleyeceğime karar vermeye çalıştığım için biraz boynu bükük durmamdandı. Ona daha önce anlatmamış olmam onu şaşırttı çünkü Billy’nin bu olağanüstü fırsatı değerlendirmek istemesini son derece doğal buluyordu. Onun bu sağlam ve kararlı tavrı benim de bu meseleye biraz daha farklı bir açıdan bakmama neden oldu. Los Angeles’in çılgın havasının olayı gereğinden fazla büyütmemize ve ürkütücü bulmamıza neden olduğu bir gerçek. Billy bir aktör ve bir iş teklifi aldı. Bu kadar basit işte. Teoride böyle. Olayın cereyan ediş şekliydi benim tadımı kaçıran.

Eve daha dün gece döndüğüm için, Billy’nin geçici bir süreliğine Amerika’da kaldığı haberi henüz bütün köye yayılmadı. Bu yüzden Billy’siz bir dükkân benim ideal sevgilime zaafı olan yaşlı dostumu hayretten hayrete düşürüyor.

“Orada biraz daha uzun kalacak,” diyorum bir gülümseme patlatarak. Bir yandan ona İngiliz çayı yapıyorum.

“Ama neden?” diye soruyor buruş buruş elleriyle tezgâha tutunurken. Genelde doğrudan masaya oturur ve biz ona masasında servis yaparız ama Billy’nin yokluğu etkisini göstermiş bile. Ona bu haberi verirken kendimi kötü hissediyorum neredeyse.

“Bir aksilik yok, değil mi?”

“Yok elbette.” Bu kadar önemsemesi çok hoşuma gidiyor. “Orada çekeceği filmde Billy’nin oynamasını isteyen o müthiş yönetmenle karşılaştı. O kadar işte.”

“Ama o tatil yapıyordu,” derken içini çekiyor. Çok endişeli görünüyor.

“Önümüzdeki hafta gelecek.”

“Oh harika,” diyor rahatlamış bir havada, genç kız gibi kıkırdayarak.

“Ama şubattan itibaren birkaç ay burada olmayacak,” diyorum suratımı ekşiterek.

“Ne?” diyor nefesini tutarak. Sanki korkunç ya da utanç verici bir şey söylemişim gibi birkaç adım geri gidiyor. “Nasıl başa çıkacağız ama?”

“O gelmeden önce ne yapıyorduksak öyle yapacağız,” diyorum gülerek. Demliği ve porselen fincanını tepsisine koyuyorum. “Yanına bir şey ister misiniz? Peka cevizli krokanlı kek yapmıştım.”

“Getir o zaman,” diyor hüzünlü bir sesle. Bir dilim kekin bu üzücü haberin üstesinden gelmesine yarayacağını umuyor besbelli.

İçimden onunla oturup bütün keki mideye indirmek geliyor. Billy, onun yokluğunda kendimizi yemeye vurduğumuzu bilse çok eğlenirdi.

Bayan Sleep yiyeceğini yiyip gittikten sonra dükkâna gelenlerin çoğu orada tek başıma olacağımı biliyor gibiydiler. Anlaşılan yaşlı dostum yokuştan aşağı inerken gördüklerine haberi vermiş. Gelenlerin hiçbirinde şoka ya da hayal kırıklığına uğramışlık belirtisi yok ama bazılarının dedikodunun doğru olduğunu görmekten dolayı belki biraz suratları asık. Bir de ben onların *beni* özleyeceklerini düşünmüştüm. Ah Billy’nin o şirin hâlleri yok mu!

Tam Peggy Brown’un önüne hardallı ve jambonlu bir sandviç koyarken annem nefes nefese dükkândan içeri dalıyor. Her zamanki sakın hâlimden eser yok. Ela gözlerinden endişe fışkırıyor, yüzü üzüntüden buruşmuş.

Yanına gidip “İyisin ya?” diye sormadan önce Miss Brown’a nazikçe tebessüm ediyorum. Mesele her neyse, sevgili eski dostumun duymasını istemem. Böyle küçük bir köyde söylentiler bu şekilde yayılıyor işte. Yine de tüm dikkatiyle bizi izleyip kendi yargılarını oluşturacağından şüphem yok.

Köy sakinlerinin hakkımda konuşacaklarından bayağı endişe

duyardım eskiden ama artık bu kadar iç içe yaşayan bir toplulukta yaşamının nimetlerinden biri olarak kabul etmeyi öğrendim. Yine de mümkün olduğunca, ağızlarına malzeme vermemeye gayret ediyorum.

“Gazeteleri görmemiş, internete de girmemişsin bugün besbelli,” diyor annem, sinir içinde ellerini ovuştururken.

“Henüz değil. Bu sabah çok enerjiktim,” derken kaşlarımı çatıyorum ama onu bu hâle sokan her neyse, Rosefont Hill dışındaki tüm hareketleri magazin basınına malzeme olan o malum kişiyle olan ilişkimle ilgili olduğundan eminim.

“Billy mi?”

Başıyla onaylarken dudakları endişeyle büzülüyor.

“Ne diyorlar?” diye soruyorum. Sabah geldiğim zaman koyduğum yerden çantamı alıp telefonumu çıkarmaya gidiyorum. Elime almaya henüz fırsatım olmadı, hem zaten insanlar, burada olduğumu bildikleri zaman beni dükkânın sabit telefonundan ararlar genellikle. İnsanlar derken annemle Billy’yi kastediyorum.

Telefonuma baktığımda ekranda tanımadığım isimlerden gelen yüzlerce Twitter ve Instagram bildirimi görüyorum. Onlarcası, kullanıcı ismi *@BuskinForever 135*, *@Buskinshalogirl* ve *QuestforBilly* gibi Billy’nin ya da film karakteri Sid Quest’in ismiyle oynanarak açılmış hesaplardan geliyor.

Şimdilik bunları bir kenara bırakıp iğrenç bulduğum o dedikodu sitelerinden birine daha girer girmez Los Angeles Havalimanı’nda tek başıma boynu bükük ve üzgün bir şekilde yürürken çekilmiş resimlerimle karşılaşıyorum. Billy’nin de başka bir yerde çekilmiş asık suratlı pozları var. Beni havalimanına bıraktıktan sonra arabasına dönerken çekilmiş olabilir. Manşeti görünce içimi çekiyor ve altındaki yazıyı okumaya kendimi hazırlıyorum.

KAÇAKLAR

Billy Buskin'in sevgilisi Sophie May'la zor günler geçirdikten sonra tekrar piyasaya çıkması, eski çapkının hayranlarının yüzünü güldürecek.

İkili, bu yılın sonunda, Billy'nin anne babası Julie ve Clive'ye evlilik planlarını açıklamak üzere uçakla Los Angeles'e gitmişlerdi ama görünüşe bakılırsa evdeki hesap çarşıya uymamış. Çok özel fotoğraflarımızda görüleceği gibi Sophie tek başına memleketine dönerken, Billy, İngiliz kökenli ailesiyle Amerika'da kalıyor. İkiz kız kardeşleri Hayley ve Jenny, Los Angeles partilerinin müdavimlerindendir.

İlişkileri sallantıda olan çiftin ilk ayrılığı değil bu elbette. Geçen yıl Billy'nin, *Halo* filminde başrolü paylaştığı Heidi Black'le ilişkisi olduğu söylentisi çıktığında da yollarını ayırmışlardı. Her ne kadar bu ünlü güzelle birbirlerine şehvetle sarılmışken yakalanmış olsalar da Billy bu ilişkiyi sonuna kadar inkâr etti. Ayrı geçen birkaç aydan ve Billy'nin aktörlük kariyerini dizginleyeceğine yemin etmesinden sonra Sophie ve Billy barışıp yeniden mutlu bir çift oldular.

Bununla birlikte, bu tür gelgitler yaşayan ikili, son zamanlarda ilişkileri konusunda ser verip sır vermez bir tavır içine girdiler. Bu tavır, geçen yılın başında BAFTA ödülünü aldığı zaman Sophie'ye olan aşkını ballandıra ballandıra anlatan ya da barışmalarını sağlar umuduyla Bernard Sharland'ın sohbet programına çıkıp gayet samimi ve dürüst açıklamalar yapan Billy'ye pek uymuyor.

Eski mekânı, Billy'nin Hollywood'un büyüüne yeniden kapılmasına mı sebep oldu? Sophie inadım inat deyip okyanus ötesine taşınmayı ret mi etti? Ya da belki bu ikili, biri spot

lambalarını özler, diğeri gölgede kalmayı isterken, hayatlarının çok zor olacağını anlamışlardır.

Ajanslarına ulaşmaya çalıştık ama henüz bir beyanat alamadık. Yine de daha fazla bilgi edinmeyi beklerken boş durmayalım, Billy'nin ilişkilerinin bir özetine göz atalım ve Sophie May'ın nasıl da bu yaramaz çocuğun adını iyiye çıkarmaya kararlı...

Yeteri kadar okuduktan sonra başımı kaldırıp aval aval anneme bakıyorum.

"Bu saçmalıkları yazmaya hakları olduğuna inanamıyorum," diye tıslıyorum. Başımı iki yana sallarken telefonuma bakmaktan kendimi alamıyorum. Sanki bir daha baktığımda yazı orada olmayacakmış gibi geliyor.

"İnsanların gerçekleri öğrenmesi için yapabileceğin bir şey var mı?"

"Yangına körükle gitmiş olmaktan başka işe yaramaz," diyorum içimi çekerek. "Sanmıyorum zaten."

"Fotoğrafının çekildiğini bilmiyordun, öyle mi?"

"Biliyormuşum gibi mi görünüyor?" Bilseydim bile, yüz ifademin farklı olacağını sanmam. Bunca zaman sonra aniden kameralara oynamaya başlayıp gülücükler atacak hâlim yok. Billy'yle yaşamının bir parçası olduğunu biliyorum ama pek sıcak bakmıyorum bu işlere. Özel hayata müdahaleden başka bir şey değil. Ruhunuz bile duymadan herhangi bir anınızda izlendiğinizin ve fotoğrafınızın çekildiğinin düşüncesi dahi korkunç. Buna izin verilmemeli. Mutlaka fotoğraf çektirmeme hakkım olmalı. Hakkımdaki bu yazıya gelince, Tanrı aşkına bunların başka işi gücü yok mu? Dünyada olup bitenlerle ilgili benden daha acil ve önemli haberler olduğundan eminim.

"Kim daha suçlu emin değilim," diyorum anneme. "Kameranın

arkasındaki paparazzi mi, masa başında oturup bu hikâyeyi uyduran gazeteci mi?" Zaman geçtikçe bu yapılan terbiyesizliğe daha da öfkeleniyorum. Sizi tanıyan insanların arkanızdan dedikodu etmeleri başka, sizi hiç tanımayan insanların hakkınızda yalan haberleri yaymaları tamamen başka.

"O zaman Billy'yle aranızda hiçbir sorun yok yani?" diye soruyor annem. Belli ki meselenin aydınlatılmasına ihtiyacı var ve benim okuduğum her şeye inanma demem kâr etmemiş.

"Evet anne," diyorum içimi çekerek. Miss Brown ağzımızdan çıkan tek bir kelimeyi kaçırmıyormuş gibi görünmemeye gayret ediyor ama onun olduğu tarafa baktığımda iştme cihazının sesini açarken yakalıyorum.

"Bir an senin... Ay bilmiyorum," diyor gözlerini elleriyle kapatırken. "Senin beni bu işlerden ne kadar korumaya çalıştığını bilirim ben."

"Sana anlatırdım anne. Geçen sefer yaptım," diyorum gözlerimi devirerek. Aşk acısı çekerken yastıkların altına gömdüğüm kâğıt mendil dağları geliyor aklıma. "Böyle bir şeyi senden saklamam mümkün mü?"

"Doğru, sükûnetini korumuştun," diyor gülerek. Sanki biraz zoraki bir kahkaha gibi ama benim daha da işime geliyor.

Telefonumun ekranı yanıp sönmeye başlıyor ve ekranda Billy'nin yüzü görünüyor. Orada sabahın ilk saatleri daha, belli ki uyanır uyanmaz bu haberleri almış ya da ikizlerden biri sabah jimnastiğinden önce odasına girip olanları anlatmış.

"Billy arıyor," diyorum anneme. Beklenmedik bir şekilde sinirlerim yerinden oynuyor.

"O zaman sen çık dışarıda konuş. Ben burayı idare edebilirim bir süre. Zaten kütüphane de çok sakın," diyor, uzanıp aldığı önlüğü boynundan geçirip arkadan bağlarken.

“Emin misin?”

Başıyla onaylayıp arkasına dönüyor ve eline bir bez alıp mutfak tezgâhı üzerindeki olmayan kirleri çıkarmaya çalışıyor.

Emektar fırının yanından geçip paltomu alıyor ve arka bahçeye geçiyorum. Buraya pek çıkmam aslında ama bu konuşma için dükkândan uzaklaşmaya ve biraz mahremiyete ihtiyacım var.

“Selam!” diyorum yavaşça.

“Açmayacaksın sandım,” derken sesinde, sesimi duymuş olmaktan dolayı bir rahatlama var.

“Özür dilerim, annem burada,” diye açıklıyorum. “Miss Brown’un konuştuklarımı duymayacağı bir yer aradım.”

“Gördün mü?”

“Evet.”

“Çok özür dilerim.”

“Senin suçun değil,” diye mırıldanıyorum. Elimle alnımı ovuşturuyorum düş kırıklığı içinde. Olup bitenler beni aşıyor ve biliyorum ki Billy tekrar göz önüne çıktığı için bu daha bir başlangıç sadece.

“Suçum olmadığını biliyorum ama insanın hakkında yazı yazılması hiç hoş bir şey değil. Ben olmasaydım, bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmayacaktın,” diyor. Suçluluk duyduğu çok belli.

“Sana yalan söylemeyeceğim ama insanların aramızda sorun olduğunu düşünmesi zoruma gidiyor,” diye homurdanıyorum. Onun kabahati olmadığını bildiğim hâlde onu teselli etmeye çalışmadığım için kendimden nefret ediyorum.

“Yarın da başka biri hakkında yazacaklardır.” Sürekli olarak saçmalıkların uydurulması bunlarla baş etmeyi kolaylaştırmış gibi konuşuyor. Öyle bir şey yok. Bu bizimle ilgili bir mesele. Benimle. Kimin hakkında ne yazdıkları umurumda bile değil.

“İnsanlar yine de aramızın kötü olduğunu düşünecek,” diyorum kaşlarımı çatarak.

“Sophie, elimden bir şey gelmediğini biliyorsun.”

Sinirlendiğini anlıyorum ama siniri yazıya ve duruma mı yoksa benim tepkime mi, bilemiyorum. Eski kız arkadaşları orada burada fotoğrafları çıktı diye bayram ediyorlardır mutlaka.

“Bu benim işimin bir parçası. Başından beri bunu biliyordun sen,” diye devam ediyor üzüntülü bir sesle. “Yeni bir şey değil. Değiştiremem.”

Söyledikleri beni yatıştırıyor. Doğru söylüyor. Onunla çıkmaya başlamadan önce kim olduğunu biliyordum. Google’de araştırma yapıp hakkında ne kadar çok yazı yazıldığını görmüştüm. Dolayısıyla şoke olacak bir durum yok. Bilmediğim tek şey, benim de bu girdabın içine çekileceğim ve ilişkimizin orta malı hâline gelip insanların istedikleri gibi hakkımda yazıp çizecekleriydi. Söyledikleri karşısında donakalıyorum aynı zamanda çünkü bana, başroldeki kadınla fiziksel olarak çok yakınlaştığı için rahatsız olduğumda aramızda çıkan tartışmayı hatırlatıyor. Bu durumu o karanlık günlere benzetmek beni üzüyor.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıyorum. Onunla tartışmaktan nefret ediyorum. Aramızda düşmanca hisler olması berbat bir şey. Bize yakışır bir şey de değil. Rosefont Hill’deki güvenli minik cennetimizde yaşarken böyle şeyler olmazdı.

“Yok bebeğim,” diyerek nefesini bırakıyor. “Ben özür dilerim. Sebep sen değilsin. Senden bu kadar uzak olmak ve bu durumla başa çıkmaya çalışırken yanında olmamak çok zor. Bunun ne kadar üzücü bir şey olduğunu unutmuşum.”

“Aslına bakarsan, doğru olmadığı zaman okumak daha kolaylaşıyor bunları. Hayatımla ilgili ağır olayları, sanki anlamsız şeylermiş gibi yayımlamaları daha zor gelmişti bana,” diyorum kararlı bir sesle. Gülmeye çalışıyorum ama beceremiyorum.

"Aman Tanrım, evet. Onun yanında bunun lafı bile olmaz," diyor. Babamla benim fotoğraflarımın çeşitli magazin gazetelerinin ilk sayfalarında yayımlandığı gün aklına geliyor.

"Çok haklısın," diye onaylıyorum. Aramızdaki gergin hava yumuşadığı için mutluyum. Olanlar ikimizin de kabahati değil, onun için birlik içinde olmalıyız.

Ama ben, Kent'in kırsal kesimindeki minicik bir köyün ortasında yaşar, Billy ise binlerce kilometre ötede tamamen zıt bir hayata başlamak (yeniden) üzereyken, önemsiz ve çöpe atılacak bilgilerle dolu gibi görünen o yazıda yabana atılmayacak gerçekler olduğunun da farkına varıyorum. Biz hırsları, istek ve arzuları farklı olan tamamen farklı iki insanız. Onu Hollywood'un bana yabancı gelen çevrelerinde başarıları imza atarken gördüğümde de bu düşüncelerle boğuşmuştum. Sanırım bu farklılıkların bir anlamı olup olmadığını bulmam gerek. Hiçbir çift hayattan tamamen aynı şeyleri isteyemez mutlaka. Her şey bir uzlaşma, bir karşılıklı anlayış meselesi.

"Kapatayım artık," diyorum.

"Bir şeyin yok, değil mi?"

"Yok. Dükkân kalabalıklaşıyor," diye yalan atıyorum.

Pencereden içeriye bakınca annem ve Miss Brown'dan başka kimseyi göremiyorum ama canım telefonu kapatmak istiyor sadece.

"Beni daha sonra arar mısın? Eve giderken?" diye soruyor.

Üzerime çöken ağırlığın o zamana kadar kalkacağını umut ederek dediğini kabul ediyorum.

"Herkes iyi mi?" diye soruyor Billy, aradan birkaç saat geçtikten sonra onu aradığımda.

Neyse ki bütün öğleden sonra dükkânda oyalanmamın ardından kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Yine de bazı müşterilerin dedikodular hakkında konuştuklarından eminim. Ve ben hâlâ tekrar

internete girecek cesareti kendimde bulamadım. Sanırım, bütün o mesajları okumayıp şimdilik görmezden gelmek en doğrusu. Bildirimleri kapatmayı da öğrendiğime göre bunu kolaylıkla yapabilirim.

“Hepsi iyiler,” diyorum ana caddeden parkın içindeki parlak ışıklarla donatılmış yola saparken. Bu yoldan binlerce defa geçmiş olmama rağmen her seferinde güzelliğiyle bir kez daha çarpar beni. “Burada olmadığın için perişanlar ama.”

Billy buna gülüyor. Rosefont Hill'deki kadınların (bazı erkeklerin de) üzerindeki etkisinin farkında ama bundan da çok utanıyor. Tamam, belki çok aktör tanımadım ama Billy tanıdığım en utangaç süperstar. İnanılmaz çekiciliğine ve etrafa yaydığı herkesin ona kanının kaynamasına neden olan Tanrı vergisi aurasına rağmen tapılası bir adam olmayı kolay elde etmiş gibi görünmüyor.

“Göz açıp kapayıncaya kadar geri döneceğim.”

“Sen bunu onlara anlat,” diyorum gülümseyerek. “Ölüsüz yas var burada.”

“Böyle söyleme, kendimi suçlu hissediyorum ama.”

“Zavallı Bayan Sleep. Sabahleyin senin onu sandalyesine götürmeyeceğini anlayınca, çöktü kadıncağız,” diyorum yarı şaka yollu.

“Ona, onu özlediğimi söyle,” diye cevap veriyor ciddi ciddi.

“Bu, onun keyfini yerine getirecektir,” diyorum gülümseyerek.

“İyi. Çocuklar nasıl?”

“Ona kaykayda havaya sıçrama numarasını öğretemeyeceksin diye Aaron'un morali çok bozuk. Anlaşılan arkadaşlarından birine Noel hediyesi olarak kaykay gelmiş ve üzerinde çeşitli numaralar yaparak hava atıyormuş. Charlotte seninle mektup arkadaşı olmak istiyor.”

“Aaron'a gelecek hafta orada olacağımı söyle ama Charlotte'ye

bir şey söyleme. Ona mektup yazarak sürpriz yapacağım."

"Çok tatlısın."

Küçükken kapıya üstünde adım yazan bir posta geldiğinde yaşadığım heyecan geliyor aklıma. Kendimi çok büyümüş ve önemli hissederdim. Sırf posta gelsin diye fan kulüplerine üye olurdum.

"Burası sensiz bana çok tuhaf geliyor," diyor derin derin içini çekerek. Onu güneşin altında şezlonga yayılmış bir hâlde tahayyül ediyorum.

"Kendine gel, sen orada yıllarca bensiz yaşadın, şimdi her şey eski hâline döndü," diyorum gözlerimi devirerek. Buna çok şaşıyorum çünkü hiç yaptığım bir şey değildi. Billy'nin ailesinden öğrendim, besbelli.

"Benim için *normal* ancak seninle olur," diyor yavaşça. "Sen olmayınca anormalim." Kısa bir sessizlik oluyor. "Bunu sevmiyorum."

"Demek ki sana sadece azıcık normallik verebiliyorum, öyle mi?" diye soruyorum. Farkında olmadan Julie'nin kullandığı kelimeleri kullandığımı fark edince kendimi kötü hissediyorum. Eskiyi hatırlamanın huzursuzluğu çöküyor.

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin," derken kafasının karışmış olduğu belli.

"Öyle değil mi?"

"Öyledir diyemem."

"İyi o zaman." O romantik davranmaya çalışırken benim araya başka laflar sokmam aptalca oldu. Konuyu değiştiriyorum. "Ekran testlerin ne zaman yapılacak?"

"Perşembe ya da cuma gibi," diyor heyecanla. Bu rolü kabul ettiği için ondan içten içe nefret etmediğimden emin olduğundan heyecanını belli etmekte sakınca görmüyor. "Ralph acele etmek istemiyor ve beni biriyle bir araya getirmeden önce sayıyı biraz daha azaltmaya bakıyor."

“Sen herkesin dikkatini dağıtırsın diye mi?” diyorum gülümseyerek.

“Onlar açıklayana kadar benim bu rolü oynayacağımı hâlâ gizli tuttukları için,” diyor gülerek.

“Çok daha akılcı.”

“Bundan dolayı gelecek haftanın ortasına kadar burada kalmam gerekebilir ama. Her şey planlandığı gibi giderse, bazı kararlar alındıktan sonra toplantı yapmak gerekebilir.”

“Anlıyorum,” derken içime hüznün çöküyor.

“Senin için bir sakıncası var mı?”

O anda kaşlarının kaygıyla çatıldığını görebiliyorum ve istifimi bozmayayı beceremediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ama onu özleyeceğimi biliyorum ve bu gerçeği de saklayamam.

“Yok,” diyorum elimden geldiğince üzüntümü belli etmemeye çalışarak. Patikadan kendi sokağıma sapıyorum. “Ne yapman gerekiyorsa yapacaksın elbette.”

“Yarım gün eleman için ilan verdin mi?”

“İnsaf et. Daha yeni döndüm.”

“Haklısın. Bana sanki gideli aylar olmuş gibi geliyor,” diyor kıkır kıkır gülerek ama sonra ses tonu ciddileşiyor. “Kendini fazla yormanı istemem. Zaten çok çalışıyordun.”

“Colin elinden geldiğince yardımcı olacağını söyledi.”

“Kendi işinde çalışmanın nimetleri.”

“Haklısın,” diye onaylıyorum. O benim İyilik Perim. Sen şubatta gittiğinde daha kalıcı birini ayarlamam gerekecek.”

“İşimi kaybediyor muyum, yani?” Ses tonu gerçekten üzüntülü bu soruyu sorarken.

“Fırını kullanacak birini bulursam, kaybedebilirsin,” diyerek dalga geçiyorum. Benden binlerce kilometre uzaktayken bile beni güldürebilmesi hoşuma gidiyor.

“Hani beni beğeniyordun?”

“Fırında kek çörek pişirmekten söz ediyoruz.”

“Ha!”

“Sen bir tanesin,” diyorum evimin kapısından içeri girmeden.

“Sanırım bunu yazılı olarak görmeye ihtiyacım var.”

“Tamamdır.”

Ciddi ciddi “Çerçeveleteceğim,” deyince kıkırdıyorum.

İlişkimizin daha bir normalleşmiş olmasına şükrediyorum.

16

Ertesi hafta, bir doğum günü partisinden sonra dükkânda geçirdiğim uzun bir günün sonunda eve dönüyorum. On kişilik bir kadın grubu öğleden sonra toplanıp çay içtiler. Bu organizasyonu henüz yeni başlatmama rağmen çok tuttu. Evde annem, Colin, Aaron ve mutluluktan sarhoş vaziyetteki Charlotte oturmuş, on milyoncu kez *Frozen*'i izliyorlar. Colin'in gözleri kapalı, annem de gelinlik dergilerini karıştırıyor.

Eve gelip de onları bu vaziyette bulmaya bayılıyorum. Yarattıkları mutlu aile ortamı beni hep cezbediyor, kendimi güvende hissediyor ve sevildiğimin farkına varıyorum. Buskin ailesinin evinde bunun tam tersini hissettiğim anları düşünüyorum da bana tuhaf geliyor. Oysaki toplumun gözünde onlar İngiltere'nin bağrından kopmuş ideal bir aile. Bence ideal aile diye bir şey yok. Hepimizin çeşitli eksiklikleri ve kusurları var.

"Bil bakalım, bugün bana ne geldi!" diye kuş gibi ötüyor Charlotte. Beni karşılamak için kanepeden fırlıyor. Elinde Mini Mouse oyuncacı ve bir de kâğıt var.

“Ne geldi?” diye soruyorum mantomu, atkımı, eldiven ve şapkamı çıkarıyorum. Şöyle bir silkinip evin içine girmiş olmama rağmen sanki üstüme yapışmış gibi hissettiğim soğuğu atmaya çalışıyorum.

“Billy’den mektup geldi!” diye haykırıyor mektubu açarken. Mutluluk fışkıran kahverengi gözleriyle mektuba bir kez daha baktıktan sonra bana veriyor.

“Zarfı açtığından beri elinden bırakmadı,” diyor Colin bana manalı manalı göz kırparak.

“Vay vay vay, müthiş bir şey bu,” diyorum. Mektubu okurken bir elimle sırtını sıvazlıyorum.

“Benimle mektup arkadaşı olmak istediğini söylüyor,” diyor heyecanla gülümseyerek. Eliyle yüzüne düşen bir tutam kahverengi saçı geriye itiyor. “Bu gece ben de cevap yazacağım. Babam yeni mor kalemimi kullanmama izin verdi. Okulda sadece siyah ve maviyle yazmamıza izin veriyorlar oysa. Çıkartma da kullanabilirim.”

“Harika olur. Billy bayılacak.” Bu kadar basit ve küçük bir şeyin onu bu denli mutlu etmesi, yazacağı cevapla ilgili bu kadar yaratıcı düşünebilmesi ne kadar değerli.

“Yemeğin mutfakta Sophie,” diyor annem yerinden kalkmaya hazırlanırken.

“Sen rahatsız olma, ben gider alırım,” diyorum, yerinden kalkmamasını mimiklerimle anlatmaya çalışarak. Bütün gün işte yorulan bir tek ben değilim. “Ne yemek var?”

“Kıymalı fasulye. Senin için tabağa bile koydum,” diye sesleniyor arkamdan. “Postacının getirdikleri de sehpanın üstünde canım.”

Mutfağa giderken holdeki sehpanın üstünde duran adıma gelmiş iki zarfı alıyorum. Bir tanesi o sıkıcı faturalardan birine benziyor. Öbürünün üstündeki adres elle yazılmış ve zarfın üstünde uçakla çıkartması var. Kapalı zarfın bir kenarında, tanıdık bir el yazısıyla “Her zaman aşkla” ibaresi var.

Billy.

Tabağımı ısınması için mikrodalga fırına koyup kapıyı kapatıyorum ve zarfı yırtarak açıyorum.

14 Ocak 2016, Perşembe

Pek sevgili Sophie,

Bugünlerde herkesin elindeki telefonu, dizüstü bilgisayarıyla pek modern takıldığının ve seninde Twitter VE Instagram hesaplarını sık sık kullandığının (ben kullanmazken) farkındayım ama ben biraz eski kafa takılalım ve o senin elinden düşürmediğin kitaplardaymışız gibi davranalım istedim. Böylelikle, biz bu dünyadan göçüp gittiğimiz zaman torunlarımızı etkileyecek bir şeyler bırakmış oluruz onlara. Tavan arasında tesadüfen tozlu, eski püskü bir kutu bulup da içini sevinçle açtıklarında ne büyük bir aşk yaşadığımızı ya da benim imlamın, gramerimin ve noktalama işaretleri kullanımımın ne kadar berbat olduğunu anlayacaklarına şüphem yok. Her iki durum da onlar açısından bilgilendirici olacaktır.

Kısacası, evet Charlotte'nin mektup arkadaşı olmayı kabul ettim ama ikimizin arasında elle tutulur, somut bir şeylerin paylaşımı aramıza giren mesafeyi kapatmaya azıcık yardımcı olur kanısındayım. Dolayısıyla, lütfen benim el yazması aşk öykümün kahramanı ol ve bana cevap yaz.

"Umut etmenin son derece saçma olduğunu söyleyerek günlerce bekledi durdu ama umut etmek..."

Bunu nereden alıntıladığımı anlamışsındır herhâlde. Adsız Sansız Bir Jude'den. Yoo, HAYIR, burada bıraktığın kitabı okumuş değilim. Telefonumdan Google'ye girip sana kitabı okuduğumu zannettirecek iyi bir alıntı bulabilir miyim diye

*baktım. Konuyu bilmediğimin anlaşılmayacağı en iyi alıntı
buydu... İç karartıcı bir kitaba benziyor, Miss May!*

Her neyse, hadi ben kaçtım.

Birkaç gün içinde görüşmek üzere!

Her zaman aşkla,

Sevgilin Billy Buskin

...

Ben de Charlotte'nin yaptığını yapıp her yere elimde bu mektupla gitmek istiyorum. Yanı başımda olursa, ayrılığın acısı içime çöktüğünde elime alır bakarım. Bu ilk hafta epeyce zor geçti. Buna basının katkıları da tartışılmaz tabii. İlk yazı, Billy'nin dediği gibi silinmiş olabilir (baktığımdan değil de) ama bu, buranın sakinlerinin her gördüklerinde acıyan bakışlarla beni süzmelerini engelleyemedi.

Ama bu mektup içimi aydınlattı.

Billy haklı. Sanki ondan bir parçayı elimde tutuyormuşum gibi. Bu mektubu özel olarak benim için yazmayı düşünmüş, tasarlamış ve yaratmış olduğunu bilmek onu çok özel kılıyor ve içimi ısıtıyor.

Ne kadar romantik diye düşünürken mikrodalga fırın, yemeğin hazır olduğu sinyalini veriyor. Fırından yemeğimi çıkarmadan önce, telefonumu çıkarıp mesaj yazıyorum.

Yüzümü güldürdüğün için sağ ol. Seni seviyorum. xxx

Birkaç saniye sonra cevap geliyor.

Ah siz çocuklar ve modern teknolojiniz ;-)

Tabağımı ve çatalımı elime alırken gülümseyip mutfaktan çıkarak salondakilerin arasına katılıyorum.

17

15 Şubat 2016, Pazartesi

Pek sevgili Sophie,

Bu mektubu Los Angeles'e dönüş yolunda, uçakta yazıyorum. Evet, daha yeni ayrıldığımızın farkındayım ama seni bir daha ne zaman göreceğimi tam olarak bilememek bana çok garip geliyor. Eskiden birlikte çalışıp birlikte yaşarken şimdi aramızda kilometrelerce mesafenin olması ve ayrı saat dilimlerinde yaşamamız beni öldürecek. Bunun farkında olduğunu ve bugün sana veda etmenin bana ne kadar zor geldiğini bildiğini ümit ediyorum. Bunun benim için kolay olduğunu düşünme lütfen.

Bugün güvenlikten geçerken ağladım. Gözüme bir şey kaçmış gibi yaptım ve inandırıcı olmayı başardım da. Refakatçim eczaneye uğrayıp göz damlası almak isteyip istemediğimi sorduğunda kabul edip bir tane aldım. Ha!

Dükkâna yardımcı almana çok sevindim. Colin'in ve annenin (hâtât Charlotte ve Aaron'un) ellerinden geldiğince

sana yardımcı olacaklarını biliyorum ama dükkânda sürekli birinin olması yükünü hafifletecektir mutlaka. Üstelik beni görmek için buraya geldiğinde kendini fazla suçlu da hissetmeyeceksin. Ne kadar meşgul olduğunu ve benden başka düşünmen gereken bir sürü şey olduğunu bildiğimden fazla ısrarcı davranmak istemiyorum ama Los Angeles'e gelersen, beni çok mutlu edeceğini bilmeni isterim. Umarım kavuşmamıza fazla bir zaman kalmamıştır.

Her zaman aşkla,

Sevgilin Billy

...

Bu mektubu Postacı Steven sabah sekizden az önce dükkâna getiriyor. Şükürler olsun ki Billy'nin mektubuna kavuşmak için eve gitmeyi beklemem gerekmiyor. Mektubu, keyfimi bayağı yerine getiriyor.

Billy birkaç haftalığına eve döndü ve her şey yeniden güzelleşti. Hatta eski hâline döndü. Sadece herkes biraz filmlerden konuşur oldu, o kadar. Onu tekrar piyasa caddesinde görmek ve o asap bozucu ayrılma dedikodularının yalan olduğunu anlamak herkesi mutlu etti. Gazeteler de uydurdıkları dedikodulardan geri adım atar gibi oldular ama en başta yalan haber yaptıklarını itiraf etmek yerine sanki barışmışız gibi göstermeye çalıştılar. Bunun pek de önemi yok zira ben artık onlar ne yazarsa yazsın, okumamaya kendime söz verdim. Kendim hakkında yalan yanlış şeyler okumanın faydası yok.

Billy'yle tekrar kendi huzurlu dünyamızda yaşamak harikaydı. Doğrusu, bizim dışımızdaki dünyayı tamamen reddediyormuş gibi yaşıyorduk ama haftalar uçarcasına geçip gitti ve birden kendimizi Heathrow Havalimanı'nda onu yolcu ederken bulduk. Veda ederken bana ve Charlotte'ye mektup yazmaya devam edeceğine söz verdi.

Billy haklı. Bir daha ne zaman bir araya geleceğimizi bilmemek berbat bir şey. Ama gerçekçi olmak gerekirse, onun yanına gidecek vakti bulmak da bana bağlı. Ben dükkâna bakacak birini bulup çekip gidebilirim ama onun programı, onun orada olması için akıl almaz paralar ödemiş olan koca bir ekip tarafından belirleniyor.

Ama burada da bazı şeyler değişiyor. Geçen hafta hayatımda yepyeni bir dönem başladı çünkü ilk kez Billy'yi ya da ailemden birini çalıştırmak yerine, işe bir eleman aldım. İkiz oğlan çocuk annesi olan Rachel, çok eskiden çıktığım Shane'nin de karısı. Bazıları için bu durum biraz sıkıntılı olabilir ama bizimki gibi küçücük bir köyde bu tür ilişkilerden kaçmak pek de mümkün değildir. Sonunda konuşacak kimse bulamazsın. Ayrıca bizim ilişkimiz yıllar öncesinde kaldı ve ben Rachel'i *gerçekten* seviyorum.

İlk anda karı koca olduklarını anlayamadım zira evlenmeden ve çocuk yapmadan önce buradan taşındıklarını duymuştum. Ama sonradan buraya dönmeye karar vermişler çünkü buralarda küçük ama mükemmel okullar var.

Molly vefat ettikten sonra ben dükkânı tekrar açtığımda Rachel, oğulları Nathan, James ve birtakım annelerle birlikte her çarşamba sabahı buraya gelirdi. Oğlanlar okula başladıktan sonra daha sık, tek başına gelmeye başladı. Çocukları okulun kapısına bıraktıktan sonra kendisine kalan zamanın keyfini çıkarmak istiyordu anlaşılan. Sessiz sakin bir ortamda bir fincan çay içmekten, çayın yanında suçluluk duygusu hissetmeden ve ufaklıkların patırtısı olmadan (ya da keki onlarla paylaşmadan) bir dilim kek yemekten büyük zevk aldığına şüphe yoktu.

Bir iki hafta önce el yazısıyla yazılmış iş ilanını vitrine koyar koymaz bana bu işle ilgili sorular sormasına epey şaşırmıştım.

"Günde kaç saat çalışacak bir eleman arıyorsunuz?" diye sordu. Konuşurken dudağının kenarı seğiriyordu.

"Efendim?" diye sordum, Bayan Wallis'e jambonlu ve turşulu bir sandviç götüren Billy'nin sevinçle ellerini havada sallayışının dikkatimi dağıtmaması için çaba sarf ederek.

"Şu işle ilgili?" dedi Rachel kaşlarını çatıp vitrini işaret ederek.

"Oh!" dedim gülerek. Kendimi salak gibi hissettim. "Tam zamanlı ve mümkünse haftada beş gün."

"Tamam," diye cevap verdi düşünceli bir tavırla. Meseleyi kafasında enine boyuna tarttığı belliydi.

"Siz?"

"Evet, çocuklar okula başladığından beri bir arayış içindeyim. İşin burada olması güzel de saat meselesi beni düşündürüyor."

"Anlıyorum," diyorum ona dalgın dalgın bakarak. "Neden bunu Shane'yle konuşmuyorsun? Ben de biraz düşüneyim. Bakalım ikimize de uyacak bir şeyler bulabilir miyiz?"

"Sahi mi?" diye sorarken gözlerinin içi gülüyor. "Mülakat için gelmem gerekecek mi?"

"Molly böyle şeylere hiç değer vermezdi. Doğru kişiyi bulmanın, insanları sorguya çekip kendilerini yetersiz hissettirmekten daha önemli olduğuna inanırdı," diyorum gülümseyerek. Gözümün önüne Molly'nin beni on sekiz yaşındayken işe alışı geliyor.

"Sağ olun, sabah çocukları okula bırakır bırakmaz ilk işim buraya gelmek olacak."

Ve geldi de. Ertesi sabah dükkâna daldı ve Shane'yle de her ikisinin anneleriyle de konuştuklarını söyledi. Çocukları okula getirip götürecek biri olursa, hafta içi sabah sekizden akşam dörde kadar çalışabilecekti, sadece dükkânı kapatma konusunda bana yardımcı olamayacaktı.

Ben bu işe çok sevindim ve isterse günlerini değiştirebileceğini ve bazı günler işe erken gelip çocuklarını okuldan almak için saat üçte çıkabileceğini söyledim. Böylece suçluluk duymayacağını ve bir şeyleri kaçırmış gibi hissetmeyeceğini söylemek istedim. Dükkânı

rahatlıkla kendim kapatabileceğimi, saat üç buçuktaki kız öğrenci akınına tek başıma göğüsleyebileceğimi de ekledim. Zaten onlar sadece küçücük kekler ve bitki çayı istiyorlardı.

Rachel'le bu işi yürütebilmenin tek yolunun esneklik olduğuna karar verdik. Onu seviyordum ve bu işin yürümesini istiyordum. Tabii bir de cumartesi günleri için birini bulma meselesi vardı; pazar günleri hep kapalıyızdır, köy kafası işte. Cep harçlığını çıkartmak isteyen bir kız öğrenci bulana kadar şimdilik annem ve Colin'in yardımcı olacağını umut ediyorum. Rachel de arada bir cumartesileri gelebileceğini söyledi ki bu da çok işime geldi.

Bu kadar çabuk eleman bulmak beni rahatlatmış. Üstelik istekli ve daha da önemlisi becerikli gibi duran bir eleman.

Ve böylece geçen hafta yeni bir dostluğun ve iş arkadaşlığının başlangıcı oldu. Yeni insanlarla ilişki kurma konusunda başarısız olduğumu bilmeme rağmen (gün geçtikçe düzeliyorum ama) bu yeni düzeni dört gözle beklediğimi de itiraf etmeliyim. Yıllarca kendimle baş başa kalmayı tercih etmiş biri olarak başıma böyle bir şey geleceğini ummazdım ama Molly ve bu dükkân bazı tuhaflıklarından kurtulmama yardımcı olmuştu zaten.

Şarkı söylermiş gibi "Günaydın!" diyerek kapıdan içeri girip tezgâhın arkasına, benim yanıma geçiyor Rachel.

"İyi bir geceydi sanırım?" diye soruyorum. İşe başlayalı bir hafta oldu ve her sabah güne böyle başlıyoruz.

"İki oğlan da saat yedi buçukta yataktaydılar, Shane de kriket arkadaşlarıyla çıkınca, ben de kendime bir kadeh şarap koydum ve banyo yaptım. Kendimi harika hissediyorum," diye anlatıyor, mavi gözleri pırıl pırıl. Kendini şımartmak ona iyi gelmiş besbelli. "Aşk mektubu mu?" diye soruyor, elimdeki kâğıdı süzerken.

Mektup Billy'den gelmiş olmasına rağmen yanaklarım kızarıyor. Mektubu katlayıp arka cebime koyuyorum.

"Ne romantik!" diyor Rachel gülümseyerek. Yanımdan geçip

çantasını ve mantosunu astıktan sonra çizgili yeşil önlüğünü solmuş kotunun ve beyaz tişörtünün üstüne geçiriyor ve yüzünü kapatmasın diye saçını arkadan bağlıyor. Kendim her gün eşarp bağlıyorum ama ondan bunu yapmasını istemedim. Ama belki sonra istemem gerekebilir. Ben Molly'nin yanında çalışmaya başladığımda iş kıyafetimin bir parçasıydı eşarp ama şimdi sadece alışkanlıktan takıyorum.

Sabah pişirmem gereken lezzetlerle uğraşmaya devam ederken Rachel'in öz güvenli ve rahat bir tavırla sabah listesindeki işleri yapışını izliyorum. Kendisine öğrettiğim şeyleri ona hatırlatmam gerekmiyor. Hatta kendisinden istenenden fazlasını da yapıyor. İşe başlayalı sadece bir hafta olmasına rağmen iş yükümü büyük ölçüde hafifletti ve ben neden daha önce bir yardımcı almadığımı kendi kendime sordum. Herhâlde düşündüğümünden daha fazla yükün altından kalkabileceğimi kanıtlamak istedim kendime. Altından kalkmayı başardım ama şimdi sorumluluklarımın bir kısmını devrettiğim için şükrediyorum.

"Los Angeles'te olmayı özlüyor musun?" diye soruyor Rachel, kekler dolabın içine dizildikten ve her birinin etiketlerini doğru bir şekilde yerleştirdikten sonra. O minik kartlarda kekin cinsi, içindeki malzeme ve fiyatı yazıyor.

"Billy'yi özlüyorum. Yer o kadar önemli değil."

"Sahi mi?" diye soruyor afallamış gibi. İPod'da dükkânın şarkı listesini seçiyor, Nina Simone'nin o büyülü, yanık sesi odayı dolduruyor ve sahip olmadıklarını sıralamaya başlıyor.

"Benim alışık olduğum tarzda bir yer değil," diye açıklamaya çalışıyorum zira sevmediğimi söylersem yalan olur.

"Buradan çok farklı, öyleyse?"

"Kesinlikle," diyorum gülerek. "Geniş bir alana yayılmış, yani bir yere yürüyerek gitmek imkânsız."

“O kadar da kötü değilmiş,” derken omzunu silkip tezgâha yaslanıyor. “Güneşine doyum olmuyordur.”

“Öyle diyorsun ama bana gına geldi ve buraya dönüp paltoma sarınarak eldivenlerimi giymek için kıvrandım,” diye itiraf ediyorum ama söylediklerimin ne kadar saçma olduğunun da farkındayım.

“Gırgır geçiyorsun herhâlde?”

“Hayır,” diyorum bir kahkaha atarak. “Ben oradayken mevsim kıştı. Kış soğuk olmalı, örgü kazaklar ve hırkalar giymeli, daracık bikiniler ve incecik uzun elbiseler değil.”

“Sen hiç evinden uzakta yaşadın mı?” diye soruyor Rachel, yanımda durup kek karışımını kaşıkla küçük kek kalıplarına dökerken. Kendisinden istenmeden yapıyor bu işi.

“Bir keresinde Billy’le Londra’ya taşınmıştım,” diye anlatıyorum. Bir yıl geriye gidiyorum ve aradan o kadar uzun zaman geçmediğini anlayınca şaşıyorum. Tamamen farklı bir insan olmuşum gibi hissediyorum.

“Nasıl geçmişti?”

“Bazı yönlerini sevmiş, bazılarını da sevmemiştım.” Hatırlamak için duruluyorum. “Karman çorman bir şehir.”

“Eminim, Kaliforniya daha sakindir.”

“Kesinlikle öyle.” Zihnimde ikisini mukayese ediyorum ve her ikisinin de ben oralardayken kavrama fırsatını bulamadığım bazı avantajları olduğunu anlıyorum. “Sanırım ben hiçbir şey yapmadan duramıyorum. Bir yere gidip de boş oturmak benim harcam değil.”

“Ah nerede o günler, Sophie...” derken derin nefes alıyor Rachel. Sözlerini vurgulamak için elini kolumun üstüne koyuyor. “Çocuk yapmadan önceki bu zamanlarınızın tadını çıkarın. Öyle çabuk geçiyor ki. Uzak bir anı olarak kalıyor. Aslına bakarsan, o kadar uzaklaşıyor ki âdeta efsaneye dönüşüyor,” diyerek bir kahkaha atıyor. Söyleyiş tarzından, gırgır geçmediğini ama neyse ki koşuşturmayla

geçen hayatının komik yanlarını da görebildiğini anlıyorum.

“Burada çalışmakla hayatın daha da koşuşturmalı oluyor.”

“Burada çalışmak, çocuklarımın artık her an yanımda olmamalarından doğan boşluğu düşünmemi engelliyor,” diye itiraf ediyor Rachel somurtkan bir ifadeyle. Gülümserken dudakları aşağıya doğru kıvrılıyor. “Komik doğrusu. Kendime ait bir zamanım olsun diye yıllarca kıvrandım durdum ama şimdi olunca boşluğa düştüm. Daha fazla çocuk yapmayayım diye iş bulmak zorunda kaldım. Yalnız başına kalınca türlü saçmalıklar düşünüyorsun.”

“Evet, ben de senin gibiyim hemen hemen. Tabii çocuk meseleleri hariç.”

“Düşünsene. Hayatlarının tamamen farklı aşamalarında olan iki kadın, uzun süre amaçsız kalınca boşluğa düşüyorlar,” diyor, kendi kendine konuşur gibi. “Kim bilir kaç kadın daha aynı şeyleri hissediyordur?”

“Ve de erkek.”

“Doğru. Cinsel ayrımcılık yapmamak lazım,” diye mırıldanıyor. “Hepimiz bir amaç arıyoruz. Sabahları yataktan kalkmamıza yarayacak bir amaç.”

“Evet,” diyerek başımla onaylıyorum.

“Sophie, beni işe aldığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Umarım işimi ne kadar sevdiğimin farkındasıdır. Evde oturup çocukları okuldan alma vakti gelene kadar saatleri saymak ne feci olurdu. Üstelik sana kafayı yemişim gibi gelecek ama burada yeniden kendimi bulmaya başlıyorum ben. Buradayken ne Shane’nin karısıym ne de ikizlerin annesi. En azından her an değil. Ben Rachel’im. İnsanlar benimle konuşuyorlar. Hayatı tribünlerden izlemiyorum.”

“Ben sadece sana iş verdim.”

“Sadece o kadar mı?” diye soruyor Rachel. Tam o sırada kapı açılıp günün ilk müşterisi içeri girince sohbetimiz kesiliyor.

18

Rachel çocukları almaya gittikten, öğleden sonra müşterileri de dükkânı terk ettikten sonra annem geliyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum, masaların üstünü silerken. Bir aralar bu çiçekli PVC masa örtülerinden kurtulmayı ve ahşap masaları çıplak bırakmayı düşünmüştüm ama dükkânı öylesine farklı gösterdi ki kafeden çok birahaneye benzedi ve ben örtüleri tekrar koyup bir daha asla atmamaya söz verdim.

“Elbette,” diye cevap veriyor. Bir sandalye çekip otururken içini çekiyor. “Bir değişiklik yapıp seninle beraber eve yürümek için bekleyeyim dedim.”

“Harika.” Ana caddenin karşıt uçlarında çalışıyor olmamıza rağmen ender olarak birlikte eve yürüdüğümüzün farkına varıyorum. “Beklerken bir şey içmek ister misin?”

“Kendim alırım,” diyerek yerinden kalkıp tezgâhın arkasına geçiyor, bir kupayı kaynar suyla doldurup yasemin çayı poşeti ilave ediyor. “Colin’le ben öğle yemeğinde biraz daha konuştuk.”

“Taşınma meselesini mi?” diye sorarken göğsüm sıkışıyor. Geçen

ay eve döndüğümünden beri bu konu gündeme gelmemiştir. Bir yanımda (safça) bu meselenin unutulmuş olduğunu ümit ediyordum.

“Yo, düşünüyorduk,” diye cevap veriyor yerine dönerken.

“Oo!” derken o kadar rahatlıyorum ki Colin’in tam da bu odada evlilik teklifi yaptığı o duygu dolu geceyi hatırlayarak kıkırdıyorum.

“Belki bu söyleyeceğim şey hiç hoşuna gitmeyecek, istemiyorsan hayır de lütfen,” derken yüzünde hem heyecan hem de üzüntü var. “Senin beni damada vermeni istiyorum.”

“Oh.”

“Ne?”

“Benim nedimen olmamı isteyeceğini sanmıştım,” diye itiraf ediyorum ama bunun düşüncesi bile hafiften midemi bulandırıyor.

“Üzuldün mü?”

“Hayır,” diyorum başımı iki yana sallayarak. Sorduğu sorunun bana neler hissettirdiğini anlamaya çalışıyorum. “Senin damada verileceğin hiç aklıma gelmemiştir.”

“Bu bir gelenek daha ziyade,” derken çay poşetini kupanın içine batırıp batırıp çıkarıyor.

“Sembolik bir an.”

“Evet, evet ama yanımda olmasını istediğim başka kimse yok.” Başını kaldırıp bana bakarken yüzünde yalvarır gibi bir ifade var.

“Anlıyorum.”

“Bir yaşamdan diğerine geçerken senin yanımda yürüyor olman benim için çok şey ifade ediyor. Sanki sen de benimle birlikte o geçişi yapıyormuşsun gibi. Benim için çok önemli,” diyor hevesle. “Ben seni terk etmiyorum. Her zaman seninim, Sophie.”

“Oh anneciğim...” derken bir hıçkırık takılıyor boğazıma nedense. “Senin bir yere gitmediğini biliyorum. Seni Colin’in kollarına teslim etmekten onur duyacağım,” diye ilave ederken sözlerimin gerçek olduğunun ve amacımın onun hüzünlü yüreğini teselli etmek

olmadığının farkındayım.

“Teşekkür ederim,” derken gözleri doluyor annemin ve bana doğru gelip sarılıyor. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni anneciğim,” diyorum burnumu çekerek. Birbirimize sarılmanın keyfini çıkarıyorum.

Bir süre birbirimize sarılı vaziyette kalıyoruz ve ben onun tanıdık kokusunu içime çekiyor, bu anın mümkün olduğunca tadını çıkarmaya bakıyorum.

Annem beni alnımdan öpüp içini çekerek benden uzaklaşıyor, bir sandalye çekip oturuyor.

“Tarih meselesini de kararlaştırdınız mı?” diye soruyorum, son masayı da sildikten sonra soluklanırken.

“Evet, bu yıl ya mayıs ya haziranda,” diye açıklıyor mahcup bir gülümsemeyle. Masanın üstündeki şeker poşetlerini renklerine göre düzenliyor. “Biraz erken olduğunun farkındayım ama küçük bir kutlama olacak. Sen, ben, Billy, Colin, Aaron ve Charlotte sadece.”

“Bu kadar mı? Emin misin?”

“Kesinlikle,” diyip başıyla onaylıyor bana bakarak. “Tek isteğimiz sizlerle beraber olmak. Sizler bizim umut ışığımız, ailemizsiniz.”

“Kırkyama ailesi,” derken Billy’nin bir zamanlar kullandığı bu tabiri hatırlayarak gülümsüyorum ve aklıma geçen Noel’de bana hediye ettiği kırkyama yorgan geliyor.

“Evet,” diyor gülümseyerek. “Nikâhtan sonra da senin için bir sakıncası yoksa buraya gelip küçük bir kutlama yapmak istiyoruz.”

“Sahi mi?”

“Neden olmasın?” diye soruyor annem. “Mükemmel bir yer burası. Gösterişsiz, sevgi dolu. Hepimizin burada özel anıları var.”

“Harika olur,” diyorum, annemin tebessümü bana da bulaşıyor.

“Böyle düşündüğüne sevindim.”

“Ne giyeceksin?”

“Geleneksel kıyafet yok. Beyaz bir şey giymeyeceğim. Ama sen ve Charlotte’yle alışverişe çıkmak istiyorum bir ara. İçinde kendimi şapşal gibi hissetmeyeceğim özel bir kıyafet arıyorum,” diyor şekerliği yerine koyup çayını yudumlarken. “Charlotte’yi işin içine dâhil etmenin önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Haklısın. Bayılacak,” diyorum gülümseyerek. Kız kıza dışarıda gün geçirmek kim bilir onu ne kadar heyecanlandıracak.

“Umarım öyledir,” diyor annem düşünceli düşünceli. “Umarım onları hayal kırıklığına uğratmam. Nefret ettikleri ve küçümsedikleri kötü bir üvey anne olmam.”

“Anne! Sana tapıyorlar,” diyorum gülerек. Bunu gerçekten dert ediyor olması beni şoke ediyor.

“Evet, beni sevdiklerini biliyorum ama ben onların gerçek annesi değilim. Karışık bir mesele bu.”

“Sen ve Colin bu meseleyi o kadar güzel hallediyorsunuz ki...” diyorum. Söylediklerimde samimi olduğumu anlasın diye yüzümü yüzüne yaklaşıtıyorum ama annem gözümün içine bakmadan içini çekerek çayını içiyor.

“Ne var?”

“Keşke sana da aynı şekilde davranabilseydim.”

“Biz başa çıktık anne,” diyorum elini sımsıkı tutarak.

“Zamanla...” diye ekliyor, başını kaldırıp yüzünde hüznü bir gülümsemeyle bana bakarken.

“Yine de başa çıktık. O çocuklar sana sahip oldukları için şanslılar. Ben de onların ve Colin’in resmî olarak ailemize katılmalarından dolayı çok mutluyum. Bizim ilişkimiz yürüyor. Hepimiz birlikte bugünü yaşıyor ve geleceğe doğru ilerliyoruz. Bizimkisi başarılı bir birliktelik. Bunu sorgulamamıza gerek yok.”

“Haklısın,” diyor derin bir nefes alarak. İçini döktüğü için birazcık daha mutlu gibi.

“Hadi artık çeneyi bırakıp işimizi bitirmeye bakalım. Yoksa eve hiç gidemeyeceğiz ama ben açlıktan ölüyorum!” deyip bir kahkaha atıyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Sonra tezgâhın arkasına geçip mantomu kapıyor ve kahve makinesinin düğmesini kapatıyorum. Annemin koluna giriyorum ve birlikte kapıya doğru yürüyoruz.

22 Şubat 2016 Pazartesi

Pek sevgili Billy,

Çok mu resmi oldu? Sana mektup yazarken içimdeki Jane Austen'i kâğıda döküyormuşum gibi bir hisse kapılıyorum ve içimden kıkır kıkır gülmek geliyor. Bunları yazarken kafamın içinde belli bir şive olduğunu bildiğini umuyorum. 1950'lerdeki radyo spikerleri gibi snop bir şiveyle konuşuyorum. Pek havalı, senin anlayacağın.

Mektubuma Rachel'in harika biri olduğunu söyleyerek başlamak istiyorum. Ne yazık ki bu senin işini kaybettiğin anlamına gelebilir ama hâlâ cumartesi günleri için elemana ihtiyaç olduğuna göre her şey (çoğu bitse de) bitti sayılmaz. Tek endişem, fazla yorulup işten ayrılması ama şimdilik durum pek öyle görünmüyor. Kendisinde yepyeni bir enerji bulduğunu söylüyor. Dükkânın insanların hayatına olumlu şeyler katması çok hoşuma gidiyor. Eminim, Molly de onaylardı bunu.

Öbür haberlere gelince... Annem kendisini benim vermeme istedi damada. NE MÜTHİŞ! Önce biraz afalladım ama şimdi böyle önemli bir rol üstlenmekten ve törenin doruk noktasında annemin yanında olmaktan çok mutlu olacağım.

Mayıs veya haziranda evlenmeyi düşünüyorlar ki sen de dönmüş olacağın için bu çok uygun bir tarih. Her şey planlandığı

gibi giderse tabii. Sonra da sadece bizlerle dükkânda küçük bir kutlama yapmayı tasarlıyorlar. Rachel'den kutlamanın organizasyonu ve servis konularında yardım istemeyi düşünüyorum. Eminim kabul edecektir ve bize de günün keyfini çıkarmak kalır o zaman.

Senin yanına gelmeme gelince... O durum biraz kritik. Rachel'in dükkâna tamamen hâkim olduğundan emin olmam gerekir önce. Kendisine düşen işleri mükemmel bir şekilde yapıyor yapmasına ama benim işlerimi yapması için biraz çalışması gerekecek. Börek çörek pişirmeyi becerdiği kesin. Bu işte biraz daha piştikten sonra onu tek başına bırakmak bana da iyi gelecek. Colin'in de yardımcı olacağından eminim. Zavallı kıza aniden "Gel burayı tek başına idare et bakalım," demiş olmayacağım yani.

Özür dilerim, konuyu epeyce saptırdım.

Umarım orada çok güzel vakit geçiriyorsundur ve hava güneşlidir.

Ailene sevgilerimi ilet. Lauren'e kitaplarından birini okuduğumu ve beğendiğimi söyle. Benim tercih edeceğim bir tür olmasa da bambaşka dünyalara alıp götürdü beni.

Seni çok özledim.

Seni seviyorum,

Sophie

...

1 Mart 2016, Salı

Pek sevgili Sophie,

Mektup yazarken benim de artık kafamın içinde gülünç bir ses var. Senin söylediklerin beni o kadar güldürdü ki yazdıklarımı yüksek sesle okuyarak yazmaya başladım. Ama Jane Austen gibi düzgün ve kuralcı biri gibi değil Sex and the City dizisindeki

Carrie Bradshaw gibi hissediyorum kendimi. Muhtemelen sen o şovu izlememişsindir ki bu çok şaşırtıcı çünkü dizi benden çok sana yönelik. New York'ta yaşayan dört bekâr kadının öyküsünü anlatıyor. Kadınlardan biri bir gazeteye haftada bir köşe yazısı yazıyor ve sık sık ekranda masasına oturmuş bir hayli kışkırtıcı ve aydınlatıcı fikirlerini yüksek sesle söyleyerek yazısını yazarken görünüyor. Sürükleyici bir dizi. Neyse, kendimi onun gibi hissetmeye başladım.

Annenle sohbetinden sonra doğru dürüst bir telefon konuşması yapmak için bu kadar uğraştığımıza inanamıyorum. Farklı bir saat diliminde yaşıyor olmaktan nefret ediyorum. Sette bu kadar uzun zaman geçirmeseydim ve gecemle gündüzüm birbirine karışmasaydı, işler bu kadar zor olmazdı. Set saatleri rezalet. Ciddi söylüyorum, Ralph bu filmde parasının karşılığını fazlasıyla alıyor. Bir an bile durmuyorum.

Her neyse (bunu kayıtlara geçsin diye yazıyorum) anneni senin damada veriyor olmanın ikiniz için de muhteşem bir anı olacağını düşünüyorum. Annemle ben de birbirimize yakın sayılabiliriz (tepemi attırmadığı ve beni istemediğim şeylere zorlamadığı zaman) ama sen ve annen birlikte çok şey yaşadınız. İkinizin arasındaki sevgi-saygı ilişkisini çok takdir ediyorum. Çok özel bir durum bu.

Ben de yüzükleri taşıyacağım için çok mutluyum. Aaron'un babasının nikâh şahidi olması (hâlâ bana çok sevimli geliyor), Charlotte'nin de Gelmiş Geçmiş Nedimelerin Patronu (resmî unvanının bu olduğunu söyledi bana) olması beni endişelendirmiş ve bir tek benim sap gibi ortada kalacağımı düşündürmüştü. Colin bana bunu teklif ettiğinde kafası karmakarışıkta ama ne yalan söyleyeyim, mutluluktan ne diyeceğimi şaşırdım.

Rachel'le işlerin iyi gittiğine memnun oldum. Her şeyi kolay öğrenmesine şaşmamak gerek; yıllardır ikiz oğlanların peşinde koşturup duruyor. İkizlerle kıyaslayınca, senin dükkân ona çocuk oynucağı gibi geliyordur. Ama işimi elimden aldığına inanamıyorum. Çalışkanlığı batsın!

Burada her şey rezalet. Oyuncu kadrosu ilan edildiğinden beri basın peşimi bırakmadı. Berbat bir durum. Her gün stüdyoya gidiyor olduğuma şükrediyorum yoksa kafayı yerdim. Oyuncular ve set ekibi harika insanlar ama. Bugüne kadar birlikte çalıştığım öbür yönetmenlerle karşılaştırılınca, Ralph'in gerçek bir dahi olduğu söylenebilir. O kadar derinliği olan bir insan ki. Bazen ne istediğini anlamış gibi kafa sallamakla yetiniyorum ama aslında ne yapmaya çalıştığını zerre kadar anlamıyorum. Mankafanın biri gibi görünmek istemem. Şu ana kadar öyle görünmemeyi başardım ama bir yerde fire vereceğim kesin.

Dün akşam sürpriz bir misafirimiz vardı, küçük erkek kardeşim. Birkaç gün kaldı sadece ama onu görmek ve haberlerini duymak bile yetti. New York'un onu bir hayli meşgul ettiği kesin.

Herkes sevgilerini gönderiyor. Lauren, Jane Eyre'nin yarısına geldiğini söylüyor ve beğendiğine şaşırdığını söylüyor.

Seni deli gibi özlüyorum.

En kısa zamanda uçak biletini ayırt.

Her zaman aşkla,

Sevgilin Billy Buskin

...

7 Mart 2016, Pazartesi

Pek sevgili Billy,

Sex and the City annem yanımdayken seyredebileceğim bir diziye benzemiyor pek, o yüzden es geçmek zorundayım. Ha!

Jay'in oraya gelmiş olması harika! Evin içinde babandan başka bir erkeğin olması eminim çok hoşuna gidiyordur.

Bu hafta seni çok özledim. Saçma olduğunu biliyorum ama nedense hasretin birden başıma vurdu. Önceleri biraz kendimi tutabiliyordum ya da birinin gerçek anlamda patronu olmanın heyecanına ve sevincine kapılmıştım. RESMÎ OLARAK YANİ!

Dükkânda yanımda birinin olması harika bir duygu ama bu kişinin sen olmaması çok fena. Sanırım ilk hafta bu yeniliğin cazibesine kapılmıştım ama son iki haftadır senin burada olmadığın ve seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim gerçeği kafama dank etti. Berbat bir şey bu... Sen haklısın, her istediğimiz zaman telefonda konuşamamak da cabası.

Biraz homurdanıyor gibi olduğum için özür dilerim. Belki de bu yüzden bir türlü yazamadım sana. Aslında iyiyim ama seninle bütün gün saçma sapan şeyler konuşup geceleri sarılıp yatmayı özledim sadece. Ama bu akşam Charlotte ve Aaron'la Disney filmi izlemeye sinemaya gidiyorum. Annemle Colin de baş başa bir gece geçirecekler dışarıda. Eminim neşem yerine gelecektir, bu ikili her zaman beni gülümsetmeyi başarır.

Belki de bu mektubu göndermemem daha iyi olur. Bugüne kadarki tüm mektuplarımız neşe ve espri doluydu ve ben senin benim için üzülmeni, endişelenmeni istemiyorum. Ama senden bir şey saklamaktan da hiç hoşlanmıyorum. Senin moralin bozuk olsa ben bunu bilmek isterim. Laf işte.

Seni her zaman ve ebediyen sevecek olan

Sophie

...

Üzerine yazdığım kâğıttaki yazıya bakıyorum. Nasıl oluyor da yazı, insanın telefonda ve Skype’de yüz yüze konuşurken dile getirmesi hemen hemen imkânsız olan duygularını ifade etmesine olanak veriyor? Bir şeyin yazıya dökülmüş olması onu daha kalıcı kılıyor ve yüzün görünmediği hâlde kendini cesur göstermek daha da zor oluyor.

Yazarken mektubu postalamamayı düşünüyordum ama ertesi sabah işe giderken yolumun üstündeki kırmızı posta kutusuna atarken buldum kendimi nedense. Billy’yi yoldaki bu hüznü mektubu fazla dikkate almaması konusunda uyarmayı düşünüyorum. Her ikimiz de içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğiyle yüzleşmek ve hayata devam etmek zorundayız.

19

8 Mart 2016, Salı

Pek sevgili Sophie,

Telefonda beni uyardığın o şikâyet dolu mektubu henüz almadım ama senin benden bu kadar uzakta olup da kendini bu kadar moralsiz hissetmen hiç hoşuma gitmedi. Bunun benim için de kolay olmadığını bilmeni isterim. Bazıları benim film setlerinde "hayatımı yaşadığımı" zannedebilir ama bu işlerin ne kadar sıkıcı olduğunu sen iyi bilirsin. Etliye sütlüye karışmadan evden sete, setten eve gidip duruyorum. Vaktimin bir kısmı ya prova odasında ya da karavanımda geçiyor. Ama işimden zevk alıyorum, doğrusu. Bir de benim için üzülmeni istemem.

Şimdi belki bunun için beni azarlayacaksın ama beni özlediğine göre (mektubunda bunu açıkça belirtmişsin) bana fazla kızmayacağını umuyorum. Telefonla Rachel, Colin ve anneni aradım. Beni gelip görmen için senin bir haftanı boşalttılar. SÜRPİZ! Uçak biletlerin ayırtıldı. Bu mektubu

aldığında, tüm ayrıntıları bilmen için uçuşunla ilgili bütün bilgileri sana e-posta olarak göndereceğim. Ne yalan söyleyeyim, ben her şeyi senin burada iki tam hafta kalacağın şekilde organize edecektim ama bu kadar zaman dükkândan ayrı kalmanın seni huzursuz edeceğini düşündüğüm için vazgeçtim. Sen artık bir iş kadınısın, benden ayrı bir hayatın olmasına saygı duyarım ve canının istediği vakit her şeyi bir kenara bırakıp bana koşamazsın. Bu seyahati benim planlamam umarım senin suçluluk duygunu ve kaygılarını azaltmıştır. Sen bana gelmek zorunda kaldığın ve bunun tersi olmadığı için özür dilerim. İşsiz de kalsam, en kısa zamanda Rosefont'ta olacağım.

Şu anda yüzünde ya kocaman bir gülümseme var ya da birkaç damla sevinç gözyaşı döküyorsun umarım.

Seni seviyorum.

Her zaman aşkla,

Sevgilin Billy Buskin

xxx

Evet, sözleri beni hem gülümsetiyor hem de ağlatıyor ama daha çok güldürüyor. Yüzümü gönderdiği mektupla kapatırken, onu nihayet tekrar göreceğimi düşününce kıkır kıkır gülmeden edemiyorum. Dört hafta, her gün görmeye alışık olduğun birinden ayrı kalmak için çok uzun bir zaman.

Uçak biletlerini ben ayırtmalıydım. Billy'ye tekrar kavuşacağımı bilmenin bile beni bu kadar mutlu edeceğinin farkında değildim. Çok basit bir çözüm yolu olduğunu, Rachel'in ve ailemin yardımcı olmaktan kaçınmayacaklarını bilmem gerekirdi. Üstelik Rachel geleli bir ay oldu ve bensiz de işlerin haktan geleceğini kanıtladı.

Telefonumu elime alıp kilidini açıyor ve Billy'nin ismini tıklıyorum. Çok iyi bildiğim o uluslararası zil sesi çalmaya

başlamadan önce kısa bir süre geçiyor. Telefonu açmıyor. Orada saat gece yarısını geçtiği ve daha bu sabah konuştuğumuz için pek de şaşırmiyorum. Mesaj göndermeye karar veriyorum.

Mektubunu daha yeni açtım. Ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Daha fazla şey bilmem lazım. Uyan! Seni seviyorum. Sağ ol!

“Bugün seni gülümseten bir şeyler olmuş,” diye sırtarak dükkândan içeri giriyor Rachel birkaç dakika sonra. “Ne olduğunu tahmin edebilirim.”

“Seni gidi seni!” diye gülümseyerek parmağını sallıyorum ona doğru suçlar gibi. Sarsıla sarsıla gülmeye başlıyorum.

“Ne? Ne yapmışım ki ben?” diye soruyor masum bir edayla. Elini itiraz edermiş gibi göğsünün üstüne koyuyor ama her şeyi bildiğini saklayamıyor.

“Billy, ben yokken burayı çekip çevirmenizle ilgili sizinle konuştuğunu ve Amerika’ya uçak biletimi ayarladığını bildiren bir mektup yazmış bana.”

“Nihayet!” diye derin derin içini çekiyor. “Bir pot kırıp sürprizi mahvedeceğimden çok korkuyordum. Kaç kere bir şeylerin dilimin ucuna kadar geldiğini ve kaçıp başımı buzdolabına soktuğumu tahmin edemezsin.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum. Billy’yi telefonla aramaya çalıştım ama bir saat kadar önce uykuya dalmış.”

“Ne aksilik!”

“Onun için sen bana söylemek zorundasın!”

“Sahi mi?” diye soruyor Rachel. İri mavi gözlerinde panik var. “Bilgi vermeme izin var mı bilemiyorum. Gizlilik yemini etmiştim.”

"Ama ben artık öğrendim."

"Doğru," diyor Rachel yüzünde acı çeker gibi bir ifadeyle.

"Ne zaman gideceğimi söyleyemez misin sadece? Çok önemli bir bilgi değil bu," derken masum bir tavırla omzumu silkiyorum.

Yüzüme bakıp durumu tartmaya devam ederken kaşları çatılıyor. "Annemi ya da Colin'i aramanın daha doğru olacağını düşünüyorum. Ne söylenmesi gerektiğini onlar bilir. Benim de başım belaya girmemiş olur."

"Ciddi misin?" diyorum gülerek.

"Kesinlikle."

Yeniden telefonu elime alıp annemi ararken kıkırdıyorum.

"Sophie! İşe yürüyordum. Bir şey mi unuttun?" diye soruyor soluk soluğa.

"Hayır, bir adamdan aldığım mektubun birinde, bana bir uçakta yer ayırtıldığını söylemek için arıyorum."

"Ah!" diyor kıkırdarak.

"Ama Billy uykuda!" diyorum sabrım tükenmiş vaziyette.

"Oh..."

"Lütfen daha fazla bilgi ver. Rachel daha fazla bilgi vermeyerek ne kadar güvenilir bir insan olduğunu kanıtladı bana," deyince, dükkânı daha iyi paspaslayabilmek için cumartesi gecesi bir kenarda istiflediğimiz masa ve sandalyeleri düzenleyen Rachel gülmeye başlıyor.

"Zor bir durum bu..."

"Sen de mi?" diyorum çığlık atarak. Belli ki annem de beni merakta bırakacak.

Dükkânın telefonu çalınca Rachel yaptığı işi bırakıp telefonu açmaya koşuyor.

"Sana," diyor masum bir tavırla omzunu silkerek. Dudaklarında bir tebessüm beliriyor.

“Billy,” diyorum fısıldayarak. Saat farkından ve onun yoğun programından dolayı günlerdir sesini duymadığımı fark ediyorum. “Anne, kapatmam lazım. Billy arıyor,” diyorum, telefonu elimden bırakıp sabit telefona zıplarken.

“Ne yaptın sen?” diyorum gülümseyerek. Sersemlemiş gibiyim. Nefes almakta zorlanıyorum.

“İşte benim gülümseyen kızım!” diye kıkırdıyor uyku mahmuru bir sesle. Kalbim sevinçle doluyor. “Seni göreceğim için bu hafta sonunu iple çekiyorum.”

“Bu hafta sonu mu?” diye heyecanla tekrarlıyorum. Sesim yüksek perdeden ve tiz çıkıyor. “Seni bu hafta sonu göreceğim miyim?”

“Senin için uygunsa?”

“Çok çok uygun,” derken içimi çekiyorum. Gözümünden yaşlar boşanırken gülüyorum.

“Hoşuna gitti mi?”

“Hoşuma gitti demek yetmez.”

“İyi öyleyse.”

O anda onu her zamankinden daha fazla seviyorum. Tabii, onu görmeye gitmem için uçak paramı ödediğinden değil, beni görmek için bu kadar emek verdiği için. Böylelikle onun da beni en az benim onu özlediğim kadar özlediğini anlamış oldum ki bu da beni delicesine mutlu etti. Çünkü bunu itiraf etmek hiç hoşuma gitmese de aramızdaki mesafeden dolayı unutulacağımdan ve Julie’nin ilişkimize ait zorluklarla ilgili kulağına bir şeyler fısıldayacağından endişeleniyordum. Ya da gözden ırak olunca bana o kadar da bayılmadığını anlayacağından... Aslında mesele tam olarak gözden ırak olmam meselesi de değil. İkimiz bambaşka dünyalarda tamamen ayrı iki hayat yaşıyoruz. Dolayısıyla onun hafızasından silinmemiş olduğumu ve sözünün arkasında durduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

O gün öğleden sonra başımı, kollarımı ve bedenimin üst kısmını

cam vitrinin içine sokup iyice bir temizlerken kapının açıldığını ve birinin tok adımlarla içeri girdiğini duyuyorum.

“Bir saniye...” diyorum şarkı söyler gibi gözümün önünde duran karaltıya. Sabah yaşadığım heyecandan ve birkaç gün içinde Billy’ye kavuşacağımı düşünmekten hâlâ başım dönüyor.

“Acele etme,” diyor biri hiç beklemediğim boğuk bir erkek sesiyle. Başımı o kadar yükseğe kaldırıyorum ki kafam cama çarpıyor ve ağzımdan boğuk bir *of* sesi çıkıyor.

“Bir şeyin yok ya?” diye soruyor sanki komiğine gitmiş gibi. Sesinde azıcık endişe de var.

“Pardon!” diyorum başımı ovuşturup yavaş yavaş toparlanmaya çalışırken. Başımı içeri girmiş olan yanık tenli adama çeviriyor ve neredeyse tanımadığım ama hayatımın büyük bir kısmında hep var olmuş yüzü tanıyınca “Peter!” diye bağıyorum. Son karşılaşmamızda annesi Molly’ye ne kadar benzediğini fark etmeyişıme hayret ediyorum. Ama üzüntülü bir gündü, sevgili arkadaşşıma henüz veda etmiştik ve ben etrafta olup bitenleri algılayacak durumda değildim. Ama şimdi pırıl pırıl parlayan mavi gözlerinin etrafındaki ince çizgilerde, sivri burnunda ve sımsıcak gülümseyen ağzında Molly’yi görüyorum. Nefes kesici bir benzerlik bu.

“Seni burada bulabileceğimi düşündüm,” diyor gülümseyerek, annesinin eski dükkânının ortasında durup güneşin yaladığı saçlarını elleriyle düzeltirken. Koyu gri takım elbisesinin içinde şık ve zarif görünüyor.

“Başka nerede olabilirim ki?” derken ben de ona gülümsüyorum. “Burada ne yapıyorsun? Neden Avustralya’da değilsin?”

“Uzun hikâye.”

“Anlatırken bir fincan çay içmek istemez misin?” diye sorarken elime demlikle iki kupayı alıyorum bile. Dükkânın kapanma saatine

on dakika kaldığı için oturup sohbet edebilirim onunla. Yabancılarla konuşma âdetim yoktur ama onu yabancı gibi görmüyorum. Sanki uzun zamandır görmediğim bir dost yeniden hayatıma girmiş gibi onun yanındayken başım dönüyor âdeta.

“Tamam o hâlde,” diyor sevecenlikle, bir sandalye çekip otururken. Hafif bir Avustralya aksanıyla konuşuyor. “Burayı ne kadar güzelleştirmişsin... Kitaplar falan!” diyor, müşteriler istedikleri gibi alsınlar okusunlar diye en sevdiğim kitapları koyduğum dolaba bakarken. İlk zamanlar hoşlarına gideceğinden pek emin değildim ama sonra çok rağbet gördü. Ergenler bile ilgi gösterdi.

“Ufak tefek dokunuşlar. Köklü bir değişim değil,” diyorum, yaptığım değişikliklere bozulmadığını umarak.

“Ve de isim?”

“Ah evet,” diyorum gülümseyerek. “Bedenen burada olmasa da annenin bu dükkânın her yerinde imzası olduğunu belirtmek istedim.” Dükkânın ismini *Tepedeki Çayhane*’den *Molly’nin Tepedeki Yeri* olarak değiştirmemi böyle açıkladım. “Tabii bu karışıklığa neden olmuyor da değil. Bana Molly diye hitap eden çok kişi oldu. Ben de sesimi çıkarmadım. Önceleri şaşırıp kalakalıyordum ama.”

“Bu onun komiğine giderdi.”

“Ciddiyim, orada durmadığından emin olmak için dönüp arkama bakıyordum,” diyorum gülerek. Elimde çay ve kek tabağıyla ona doğru yürüyorum.

Peter tabaktaki kekleri fark edince gülmeye başlıyor.

“Ne oldu?” diye soruyorum.

“Annem seni iyi eğitmiş. Ona göre, çay ve kek olmayan sohbeta, sohbet denmez.”

“Çok haklıydı,” diye cevap veriyorum yanaklarım hafifçe kızarak. “Hadi öyleyse, söyle bakalım hangi rüzgâr attı seni buraya?”

“İş için geldim. Bu kadar basit,” derken omzunu silkip avuçlarını açıyor.

“Uzun hikâye olduğunu söylemiştin,” diyorum kaşlarımı şüpheyle çatarak.

“Özetini çıkarmayı başardım,” diyor gülerек.

“Anlıyorum.”

“Kısacası, çalıştığım şirket burada bir ofis açtı ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istediler. Ben İngiliz aksanıyla konuştuğum için Avustralya’daki ekibin bir elemanı olduğumdan ve buraya casusluk yapmak için geldiğimden şüphelenmeyeceklerini varsaydılar.

“Ama öylesin.”

“Kısmen,” diyor, gülmemek için dudaklarını büzerek.

“Bunu sana söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm ama dilinde hafif bir Avustralya aksanı seziliyor.”

“Hemen dikkat çekiyor,” diyor gülerек. Başını iki yana salladıktan sonra derin bir nefes veriyor. “Kaderin cilvesi değil mi, benim buraya annem öldükten sonra gönderilmem.”

“Acımasız hatta,” diyerek başımla onaylıyorum. Dilinden düşürmediği oğlunun kendisine sürpriz bir ziyaret yapması onu ne kadar mutlu ederdi.

“Kendimi daha fazla suçlu hissettirme,” diyor göz kırparak. Sonra eline bir dilim kek alıp kocaman bir ısırık alıyor. Genelde benim keklerim daha zarif bir şekilde yenir. Bununki öyle değil. Erkeksi, kaba saba ve şaşırtıcı. Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

“Ne kadar zaman buradasın?”

“Şu anda buna cevap vermek zor. Bir ay da olabilir, bir yıl da. Belki de benden sessiz sedasız kurtulabilmek için bir oyun çevirip beni buraya göndermişlerdir. Buraya iyice yerleşeyim ki sörf tahtamın üstünde güneşin tadını çıkarmadığım için homurdanıp durmayayım diye,” derken omzunu silkip bir koca dilim kek daha atıyor ağzına.

“Ya oradaki hayatın?” diye soruyorum, doğru dürüst plan program yapmadan onu yerinden yurdundan edip dünyanın öbür ucuna göndermelerine hayret ederek.

“Noel’de kız arkadaşımın ayrıldım.”

“Ooo, üzüldüm.”

“Yo, üzülme, bana üzüntüden başka bir şey vermedi,” diyor konuyu geçiştirmek ister gibi. “Bondi plajının yakınlarında kuzenlerimle birlikte sahip olduğumuz küçük bir barımız var. İşim bitene kadar orayı bensiz idare edebileceklerini sanıyorum.”

“Öyleyse, dönmek için acele etmeni gerektiren bir durum yok.”

“Güneş ve sörf tahtamdan başka,” diyerek gülüyor. Sevdiği şeyleri düşünmek yüzünü aydınlatıp gözlerini pırıl pırıl parlatıyor. Benim de aşına olduğum bir durum bu. “Daha birkaç gün olmasına rağmen şimdiden özledim.”

“Birkaç gün oldu ve sen daha şimdiden ofisten kaçıp saat beş olmadan Kent’e doğru yola çıkmayı becerdin. Sana neden para ödediklerini sorgulayacaklar,” diye şaka yapıyorum. Neyse ki söylediklerime gülüyor.

“İlk hafta,” diyor omzunu silkerek. “Bizler henüz uyum sağlama aşamasındayız diye şimdilik saat meselesini sıkı tutmamalarını fırsat bilerek buraya erkenden gelip annemin mezarını ziyaret edeyim dedim.”

“A, doğru ya. Elbette.” Ağır bir sessizlik oluyor. “Nasıl geçti?”

“Bir beton yığınıyla konuşur gibi,” diyor konuyu geçiştirmek ister gibi burnunu çekerek. Bu tavrı beni çok üzüyor.

“Öyle hissetmene üzüldüm,” diye cevap veriyorum. Kabristanda babamın ve Molly’nin mezarlarını ziyaret ettiğimde içimi kaplayan huzur, saatlerce kabirlerinde oturup ettiğim sohbetler geliyor aklıma. Ne zaman birinin varlığını hissetsem, ikisinden birinin yanımda olduğundan emin olurdum.

“Yo, beni yanlış anlama, orası bedeninin olduğu yer. Bunu anlıyorum,” diye devam ediyor Peter. Kendi düşüncelerine katlıyormuş gibi başıyla onaylıyor konuşurken. “Ama o orada değil. Ruhu orada değil. O burada, biliyor musun? Bu duvarların arasında,” diyor dükkâna göz gezdirirken.

Bu düşünce beni gülümsetiyor. Molly ve babamın daima yanımda oldukları, önemli kararları alırken yardım ettikleri veya orada oturup hayatımı izledikleri konusunda en ufak bir şüphem yok. Molly’nin ruhunun bir şekilde bu odaya sinmiş olduğu düşüncesi yüreğimi ısıtıyor.

“Bu harika bir fikir,” diyor, tabağıma koyduğum bir dilim limonlu kekin bir parçasını çatalla ağzıma götürürken düşünmeyi sürdürüyorum.

“En azından ben öyle görüyorum. Evi bile aynı değil.”

“Orada mı kalıyorsun?” diye soruyorum, Molly’nin yolun aşağısındaki Peter’in çocukluğunun geçtiğı üç yatak odalı evini düşünüyorum.

“Bir türlü satmaya elim gitmedi,” diyor omzunu silkerek. “Belki sebebi buydu. Yüce bir varlık önünde sonunda buralara döneceğimi biliyordu. Bu arada oradan işe gitmek de kolay.”

“Evine dönmek hoşuna gitti mi?” diye soruyorum.

“Gitti,” derken kaşlarını çatıyor. “Ama çok çıplak, çok boş. Evde bir şeyler hissedeceğimi sanmıştım ama öyle olmadı.”

“Aa...” diyorum üzgün üzgün. Cevabının biraz daha farklı olmasını isterdim.

“Tıpkı mezar gibi, annem orada da değil.”

“Doğru,” diye başımla onaylıyorum dalgın dalgın.

“Ama burada o. Daha kapıdan içeri girer girmez bunu anladım,” diyor, odaya göz gezdirirken. “Ona yakın olmak istersem, buraya gelirim ancak.”

“Elbette, canın ne zaman isterse gelebilirsin.”

“Sağ ol,” deyip gülümseyerek karşılık verdikten sonra nefesini bırakıyor ve bir kez daha sevgiyle etrafı süzüyor. “Burayı nasıl idare ettin?”

“Çok güzel,” diyorum gururla. “Çetin bir işti. Daha önce hiçbir yeri yönetmediğim hâlde üstesinden gelebildim.”

“Burayı en iyi bilen insan sensin. Onun için, kendine haksızlık etme,” derken koluma hafifçe dokunup benimle göz teması kuruyor. Anlık bir hareket bu, hemen elini çekip fincanına uzanıyor. “Yardımcın var mı?”

“Billy vardı,” diyorum. Adının geçmesi ister istemez göğsümü kabartıyor gururla.

“Billy mi?” diye soruyor kafası karışmış gibi.

“Erkek arkadaşım.”

“Elbette. Özür dilerim. Şu oyuncu olan,” diyor, hatırlayınca parmağını şakırdatarak. Molly’nin ilişkimizi ona telefonda defalarca anlattığından eminim.

“Evet. O bana yardım ediyordu ama ilk gerçek elemanımı geçenlerde işe aldım,” diyorum gururla kaşlarımı havaya kaldırarak. Bir yandan da kekimi kemiriyorum.

“Vay vay vay. Müthiş bu.”

“Öyle,” derken tepkisinden gayet memnunum. “Öğleden sonralarına çay saati koydum. Müthiş rağbet gördü. Bir şeyin tutup tutmayacağını deneyerek öğrenmekten keyif alıyorum. Molly’yle ben kek çörek tarifleri denerdik birlikte. Cumartesileri için de bir kadın elemana ihtiyaç var ama işlerin yoğun olduğu saatlerde annem ve eşi benden cömert yardımlarını esirgemedikleri sürece baş edebiliyorum.”

“İstedığın takdirde ben de her zaman yardıma gelebilirim.”

“Sahi mi?” derken gülmemek için kendimi zor tuttuğumdan

ağızındaki kek parçası kazayla nefes boruma kaçıyor ve boğulacak gibi oluyorum. “Özür dilerim,” diyorum geçtikten sonra. “Ama yapmak zorunda değilsin.”

“Haftada bir gün çay ve kek servis etmeyi becerebilirim,” diyor kaşlarını çatarak.

“Bu güzel teklif için teşekkür ederim ama şimdilik idare ediyoruz.”

“Öyle olsun. Sıkışırsan teklifimi düşün,” diyor ellerini yukarı kaldırarak. “Yanı başındayım ve buraya gelip bir zamanlar annemin yaptığı işi yapmak oldukça keyifli olur.”

“Ben sana haber veririm o zaman,” diyorum. Molly’nin varlığının buraya sinmiş olduğuyla ilgili sözleri geliyor aklıma.

“Harika,” diyor, sanki bu işin olmasını dört gözle bekliyor gibi.

“Cumartesi’den sonra bir hafta burada olmayacağım aslında,” diyorum. Düşünmeden ağızımdan çıkıyor bu sözler.

“Yerine bakmamı ister misin?”

“Belli olmaz, belki de” derken yüzüsüzlük yapıyormuşum gibi geliyor. “Bakarsın lazım olur diye telefon numaranı Rachel’e veririm, sakıncası yoksa tabii?”

“Çok memnun olurum,” derken yüzünde sevecen ve sıcak bir ifade var. “Güzel bir yere mi gidiyorsun?”

“Los Angeles’e, Billy’yi görmeye.”

“Şanslı...” diyor ve cümlemin sonunu getiremeden susuyor. “Çay ve kek için teşekkürler,” diye ekledikten sonra ceketinin üzerine paltosunu giyiyor.

“Bir şey değil.”

“En kısa zamanda tekrar geleceğim. Burada işte, al bunu.”

Elini cüzdanına sokup bir kartvizit çıkarıyor.

Kartviziti elinden alırken parmaklarımin ucu sıcacık avuç içine değince boynum, yanaklarım ve kulaklarıma bir anda ve beklenmedik bir şekilde ateş basıyor.

“Cumartesi kızına ihtiyacın olduğu zaman ararsın,” diyor gülerek gitmeye hazırlanırken. Bir kez daha dönüp yüzüme bakıyor. “Evin telefonunu mutlaka biliyorsundur da kartta cep telefonum var. Olur da lazım olur belki.”

“Sağ ol,” diyorum gülümseyerek. Onun da tahmin ettiğı gibi, Molly’nin ev telefonunu ezbere biliyorum.

“Bu hafta sonuna hiçbir program koymayacağım.”

“Harika,” diyorum gülümseyerek, onu geçirmek için ayağa kalkarken. “Kendine dikkat et.”

“Sen de Sophie.” diye sesleniyor, bana el sallayarak arkasını dönüp giderken ve akşamüstünün karanlığında kayboluyor. “Los Angeles’te çok fazla eğlenme. Dönünce görüşürüz.”

“Güle güle,” diyorum neşeyle.

Onu geçirmek için kapıya kadar gidiyor ve “açık” levhasını “kapalı”ya çeviriyorum. Kendimi Peter’in ağır ağır yokuştan inişini seyrederken buluyorum. Arada bir durup yolunun üstündeki öbür dükkânların, kendisinin çocukluğunu ve delikanlılığını bilen ve onu tekrar görmekten mutluluk duyan sahipleriyle merhabalaşıyor. Bizimki gibi bir köyün cemaatinin bir parçası olmak ne harika bir şey! Aylarca hatta yıllarca uzak kalsan bile, döndüğünde herkes sana aynı şekilde kucak açar. Dönüp eve gitmeye hazırlanırken bunu düşününce gülümsüyorum.

20

Billy'nin ben oraya gitmeden önce mektubuma cevap vermeye fırsatı olamıyor zira ben uçağa bindiğimde henüz benim mektubumu almamıştı. Elimizde birbirimize ait somut bir şey olmasının ne kadar romantik ve şahane bir şey olduğunu biliyorum ama bazen incecik bir kâğıt parçasının dünyanın bir ucundan diğerine gitmesini beklemek için onca zaman harcamak da insanı delirtebiliyor. En sevdiğim romanlardaki sevdiğim karakterlerin birbirleriyle iletişim kurmak için beklerken akıllarını kaçırmadıklarına şaşıyorum. Ben kendimi çok sabırlı bir insan sanırdım ama belli ki değilmişim. *Pek* değilmişim meğerse.

Modern teknoloji sayesinde iletişim kurmanın birçok yolu olduğunu biliyorum ama bunun için idare etmen gereken işlek bir dükkânın olmayacak, alengirli kavgalı sahneleri çekmek için sette olmayacaksın ya da uzun ve yorucu bir günün sonunda uyumayacaksın. Bu yüzden ister inanın ister inanmayın, o minik mektuplar bazen saçımı başımı yolmama engel oldu.

Yine de tekrar aynı saat diliminde ve de aynı yatakta birlikte bir

koca hafta geçireceğimiz için rahatlamış durumdayım.

Sersemlemiş bir hâlde Los Angeles Havalimanı'na vardığımda (bu sefer yolda bayağı eğlendim, sanırım yavaş yavaş alışıyorum uçmaya) Lauren beni bekliyordu. Saçını gelişigüzel tepede toplamış, dudağında da her zamankinden daha kırmızı bir ruj var. Ama bu sefer biraz daha kapalı giyinmiş. Bikinisi filan görünmüyor. Kot pantolon, kırmızı bir tişört, kapüşonlu siyah bir svetşört ve leopar desenli arkası açık makosen ayakkabılar var üzerinde.

"Sürpriz!" diyerek gülümsüyor ve kollarını belime dolayıp bana sımsıkı sarılıyor. "Döndüğün için çok mutluyum!"

"Ben de," diyorum gülümseyerek ama aklım başka yerde. Getirdiğim giysiler yeterince kalın mı diye endişeleniyorum çünkü Lauren'i geçen sefer hiç bu kadar kapalı giyinmiş görmemiştim. Ayrıca Billy'nin neden beni karşılamaya gelmediğini de merak ediyorum.

"Sana söylemedi mi?" diye soruyor, geri çekilip sanki düşüncelerimi (belki hayal kırıklığına uğradığımı da hissetmiştir) okuyormuşçasına yüzüme bakıyor.

Doğrusu, havalimanında küçük bir kavuşma sahnesi hayal etmiştim. Öbür yolcuların dikkatini çekecek bir sahne değil elbette ama kalabalık dağılınca onu ilk göreceğim o romantik anın hayalini kurmuştum. Gözlerimiz birleştğinde yüzünün aydınlanışını seyretmek ve gülümsemesini görür görmez kalbimin kuş kadar hafiflemesi. Çok güzel olurdu bu. Lauren tarafından karşılanmak insanda aynı duyguları uyandırmıyor elbette.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum ona, üzgün görünmemeye çalışarak ve en sevdiğim ikinci Buskin beni karşılamaya geldiği ve beni görmekten çok mutlu olduğu açıkça belli olduğu için de mutluyum.

"Billy. Belli ki beni görmeyi beklemiyordun."

“Hayır beklemiyordum,” diye itiraf ediyorum. Onun bu doğrucu tavrı karşısında yanaklarım al al oluyor. “Ama güzel bir sürpriz oldu,” diyorum gülümseyerek. Onu kırmak istemiyorum. Şoför James’in gönderilmeyip de onun beni karşılamaya gelmiş olması çok hoş.

“Sanıyorum, bu sabah aceleyle çıktı evden,” derken benim adıma kızmış gibi kaşlarını çatıyor.

“Belki de mesajları henüz ulaşmamıştır,” diyorum, telefonumu bulmak için çantamın içini karıştırırken. Billy’den gelmiş herhangi bir mesaj yok. Sadece annemin iyi geceler mesajıyla bir Amerikan iletişim firmasının tarifemle ilgili mesajı var.

“Bugün ve yarın çalışmayacaktı ama son anda toplantıya çağırdılar. Ben de seni alıp eve götürmeye geldim. Belki biz eve varana kadar o da gelmiş olur.”

“Harika,” derken Billy’nin içinde planların ne kadar çabuk değişebildiğini ve bugünden yarını bilmenin pek mümkün olmadığını hatırlıyorum.

“Belki de benim gelmem daha iyi oldu. Paparazzilerin senin her geliş gidişinde sihirlerini kullanıp olur olmaz hikâyeler uydurmalarını istemezsin herhâlde. Ayrıca, fotoğraf çekmek için de en ideal yer değil burası. Işıklıdırması felaket. Gidelim mi?” derken otoparka doğru yöneliyor.

Billy beni karşılamaya gelmemiş olabilir ama Lauren’in kendine özgü tarzı ve öz güveni sayesinde gülümseyebiliyorum yine de. “James, Billy’yi götürdüğü için benim şoförlüğüme razı olmak zorundasın. Merak etme, ağabeyim geldiğinden beri çok pratik yaptım arabamla,” diyerek gülümsüyor.

Haklı da. Hiç de kötü araba kullanmıyor ama yol boyunca hiç durmadan konuşup yola bakacağına benim yüzüme bakıyor. Burada olup bitenlerin haber özetini ondan dinlemek çok güzel. Buskin adının yeniden ilgi merkezi hâline gelmesi sayesinde bütün davetlere çağrılır olmuşlar ve ikizler, ünlülerin katıldığı hiçbir eğlenceyi

kaçırmamış. Julie, Billy oradayken daha sakin ve huzurluymuş, daha az cadılık yapıyormuş. Küçük kardeşleri Jay, New York'tan birkaç günlüğüne gelmiş ve bu onu çok sevindirmiş. Ama en büyük haber bir moda dergisinde stajyerlik işi bulmuş olması. Para almadan çalışacak, çalışma saatleri felaket, patronu âdeta bir canavar ama yine de harika bir iş diyor bana gülererek. Giyimindeki değişiklik de günlerinin akışının değişmiş olmasından kaynaklanıyor olmalı. Bikinisini giyip havuzun kenarında oturduğu günler mazide kalmış besbelli. Acil bir durumda patronu arar diye 7/24 nöbette. Onun birinin peşi sıra koştuğunu düşünmek komik geliyor insana ama o, basamakları tırmanması için bunun şart olduğunu düşünüyor ve bir iş bulup hayatına bir anlam kazandırdığı için inanılmaz mutlu. Onu çok iki anlıyor, bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ayrıca, artık bir amacı ve kendine ait sorumlulukları olduğu için evdeki gerginliğin azalmış olması da çok normal. Keşke hepsi aynı şeyi yapsa. Eminim, onlara da çok iyi gelirdi. En genç iki Buskin'in Billy'nin kuyruğundan ayrılıp kendi başlarına var olmaya ve kendi bildiklerince hayatlarına anlam katmaya çalışmaları ilginç. Garip ama son gördüğümünden bu yana Lauren'in yapmış olduğu seçimlerden dolayı gurur duyuyorum nedense. Bir hayli olgunlaştığına şüphe yok.

Evden içeri girer girmez, Julie ile Clive bana abartılı bir şekilde sarılmaya başlıyorlar ve İngiltere'ye döndükten sonraki iki ay içinde neler yaptığım konusunda sorguya çekiliyorum. İkisiyle de tekrar bir araya gelmek gerçekten çok hoş ve onların yanındayken içim ısındığı için mutluyum.

Yine de sonunda Billy'nin odasından içeri girip el bagajımı yatağın üstüne atıyor, bu odanın sakinliğinin ve huzurunun tadını çıkarıyorum. Valizimi yere koyarken altından bir kâğıt hışırtısı duyuluyor. Billy'ye yazdığım son mektup bu. Bu sabah gelmiş olmalı.

En azından gelmiş. Şükürler olsun ki şimdiye kadar postada hiçbir şey kaybolmadı. Büyük bir felaket olurdu yoksa.

Elime alıp Peter'in dönüşüyle ilgili heyecanla yazdıklarımın bir kısmını okuyarak Billy'nin yatağının baş ucundaki komodinin üstüne koyarken benden ve Charlotte'den gelen mektupların tamamının orada olduğunu görüyorum. Elimi üzerlerinde gezdiriyorum. Billy buraya döneli bir aydan biraz fazla olmasına rağmen bayağı mektup (içinde yazılı düşüncelerimizin olduğu) birikmiş. Mektupların uyurken yanı başında olduğunu bilmek (ki benim de öyle) çok hoş.

Henüz Billy eve gelmediği için ben de yalnızlığın keyfini çıkarıyorum. Üstüme sinen uçak kokusundan kurtulmak ve o geldiğinde tertemiz kokmak için duşa giriyorum.

On dakika sonra üzerimde bembeyaz bir bornozla banyodan çıktığımda Billy'yi elinde senaryoyla pencerenin kenarındaki kanepeye oturmuş kendi kendine konuşurken buluyorum. Besbelli ezber yapıyor.

Odada benim olduğunu sezince, başını kaldırıp bakıyor. Gözlerimiz birleşince içim eriyor sanki. Bu kadar ayrı kaldıktan sonra bu duyguyu hissetmekten mutlu oluyorum.

"Nihayet buradasın," diyor neşeyle. Elindeki senaryoyu yere atıp bana doğru yürürken.

"Tanrım, seni ne kadar özlemişim," diyorum. Belimden tutup beni havaya kaldırırken kendimi tüy kadar hafif hissediyorum. Kollarımı ve bacaklarımı bedenine dolayıp ona sımsıkı sarılıyorum. Bu ana kavuşmak için ne kadar kıvrandığımı anlamasını istiyorum. Aramızdaki mesafeye katlanmak bugüne dek her ne kadar güç olduysa da bu yakınlık her şeyi siliyor.

"Burada olman ne harika!" diyor nefes nefese. Güzel kahverengi gözleri gözlerime kenetleniyor. Sanki bir şeyler arıyor gibi.

"Ne var?" diyorum fısıldayarak.

“Hiç...” derken gözleri dudaklarıma kayıyor.

Sonra beni öpüyor. Önce yumuşak yumuşak, elleri yavaşça sırtımda gezinirken beni içine çekiyor âdeta.

Birdenbire öpüşmeler daha ateşli ve tutkulu bir hâl alıyor. Bornozum üzerimden yere düşüyor. Tişörtünü tuttuğu gibi çıkarıp fırlatıyor, kemerini çözüp iç çamaşırını indiriyor.

Billy benim çıplak sırtımı duvara dayayıp parmaklarını göğsümün üstünde gezdirirken boynumu öpüyor ve ben inliyorum.

Poposunu elimle kavrayıp onu üstüme çekiyorum.

Billy'yle tekrar birleşmenin verdiği haz ve tatminle başım uğulduyor.

Benim Billy'mle.

“Uçağın indiğinde orada olamadığım için özür dilerim,” diyor daha sonra, saçımın önünü elleriyle tararken. Duştan çıktığımda ıslak olan saçım kurumuş. Kim bilir şu anda ne hâldedir. Bukle bukle olmuştur.

İkimiz de hâlâ çıplağız ama yatağa ulaşmayı başarmışız. Bacaklarımız birbirine dolanmış, âdeta kenetlenmiş. Bitkin vaziyetteyim ama inanılmaz mutluyum.

“Gelen Yolcular’dan içeri girip de seni göremeyince bütün neşem kaçtı. Keşke bana haber verseydin,” diye cevap veriyorum dürüstçe.

Gelişimin üzerinden birkaç saat geçmiş olmasına rağmen telefonumdan herhangi bir mesaj sesi gelmiyor. Demek ki programdaki değişiklikten beni haberdar edememiş ki bu hiç de düşünceli bir davranış değil.

“Özür dilerim. Düşünemedim. Stüdyodan telefon geldi önce, sonra da senin mektubun. Aklımdan çıkıverdi işte,” diyor omzunu silkerek.

“Üzülme,” diyorum hemen. Ortamı germek istemiyorum. Onun önceden bilinmeyen çalışma saatleri yüzünden böyle şeylerin

olabildiğini ve bunu değiştirmesinin mümkün olmadığını bilen akılcı bir yanım var neyse ki.

“Bütün hafta sonu seninleyim ama.”

“Yaşasın!” diyorum dönüp onu öperken. Sonra da göğsüne iyice sokulup bedeninin sıcaklığının hazzını duyuyorum.

“Buradayken yapmak istediğin bir şey var mı?”

“Yok. Bütün zamanımı seninle bu yatakta geçirmekten mutlu olurum,” diye dalga geçiyorum.

“Ne harika olurdu,” diye inlerken parmak uçlarını bedenimde gezdirince gıdıklanıyorum.

“Olmama ihtimali nedir?” diye sorarken küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarımı büküyorum. Önümüzde birlikte geçireceğimiz bir otuz altı saatimiz olduğunu biliyorum ama açgözlülükle daha fazlasını istiyorum zira gelecek cumartesi ondan yine ayrılacağım.

“Gelecek haftaki programın çok yoğun mu?”

“Evet. Ama benimle sete gelebilirsin.”

“Pek istemiyorum. Orası iş yeri. Sen çok meşgul olacaksın,” diye omuzlarımı silkiyorum birdenbire. Ruh hâlim aniden değişiyor ve bu yüzden kendimi aptal ve çocuksu hissediyorum ama elimde değil.

“Geçen seferki olayın izi geçmedi mi?” diye soruyor yumuşak bir sesle. Sesimin tonundan ne hissettiğimi hemen anlamış. Keşke daha iyi saklayabilseydim.

O anı hatırlayınca derin bir nefes alıyorum. Geçen seferki film seti ziyaretim gerçek bir felakete dönüşmüştü. Billy efsanevi bir *rock*çının hayatıyla ilgili bir film çekiyordu birkaç haftadır ve sıra müstehcen sahnelerin çekimine gelmişti. Ona benim için hiçbir sakıncası olmadığını ve bunun işinin bir parçası olduğunu bildiğimi söyledim. Her ne kadar işi olmayan set elemanlarına o günlük izin verilmiş olsa da Billy, ben kendimi daha iyi hissedeyim ve bu

sahnelerin ne kadar mekanik bir şekilde çekildiğini göreyim diye çekim sırasında sette olmamı istemişti.

Ama doğru olan benim orada olmamamdı. Bu tür sahnelerin genellikle “kapalı setlerde” sınırlı sayıda set elemanı ile çekilmesi boşuna değil. Manyak ve ısrarcı yönetmen Billy’yi benim hoşuma gitmeyecek kadar açık saçık sahneleri çekmeye zorlayınca ben görmem gerekenden çok daha fazla şey görmüş oldum. Billy’nin başka bir kadınla bedenlen bu kadar yakınlaşması beni utandırdı ve kendimi aşağılanmış hissettim. Özellikle de herkesin önünde neredeyse panik atak geçirince. Panik ataktan çok sinir krizi geçiren bir ölüm perisi gibi feryadı basıp çekimin aniden durmasına neden olunca herkes, erkek arkadaşı başka bir kadının göğsünün ucunu emmeye zorlandı diye yaygara koparan kadına bakmaya başladı. Aklıma geldiğinde hâlâ titriyorum.

Mecbur kalmadıkça yine bir film setine gitmek istemediğim doğrudur. Hele de geçen seferki ziyaretim duyulmuşsa. Aslına bakarsanız, bu işe tonlarca para yatıran film seti yetkilileri beni stüdyonun yanından bile geçirmezler zaten.

“Bu filmde öyle bir sahne yok,” diyor Billy nazik bir ses tonuyla.

“Evet biliyorum,” diyorum, üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen hâlâ olanlar hakkında konuşamayışımın utanarak.

“Bak ama programım çok uzun saatlere yayılmış,” derken içini çekiyor Billy. Canının sıkılmaya başladığı belli. “Bazen sabahın altısından akşamın onuna kadar orada kalıp arada molalar vererek farklı sahneler çekiyorum. Eğer gelirsen, seni çok daha fazla görebilirim.”

“Gelmem.”

“Bunca yolu gelmen için ödediğim paraya rağmen mi?” diye soruyor. Birbirimizin yüzünü daha iyi görebilelim diye benden uzaklaşıyor.

Ağzım beş karış açık ona bakakalıyorum.

"Ne var?" diye soruyor, kaşlarını kaldırıp öfkeyle dişlerini sıkarken.

"Sen bilet alarak bana sürpriz yapmış olmanı başıma mı kakıyorsun gerçekten? Benim senden böyle bir talebim olmadı. Senin uçak parasını ödemiş olman benim senin her isteğine boyun eğeceğim anlamına gelmez," diye cevap veriyorum öfkeyle.

"Tabii gelmez ama biraz düşünceli davranman iyi olurdu."

"Gitmek istemiyorum," diyorum kararlı bir tavırla. Beni maalesef hâlâ aşırı huzursuz eden o anı hatırlayınca yüzüm kızarıyor. Beni herkesten çok Billy'nin anlayacağını ümit ederdim.

Yerinde doğrulup nefesini bırakıyor. "Bunları geride bıraktığımızı sanmıştım."

"Bıraktık!" diyorum. Tepkisi karşısında donakalıyorum ve midem bulanıyor.

"Beni affettiğini sanmıştım."

"Affettim."

"Öyleyse, bunca yolu kat ettiğin hâlde neden yanıma gelip benimle birlikte vakit geçirmiyorsun?"

"Mesele o kadar basit değil," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Değil, öyle mi?" diye meydan okuyor.

"Beni tanırsın. En iyi zamanımda bile bu durumlarla baş edemem."

"Yani, beraber olduğumuz sürece, sen hiçbir zaman benimle sete gelmeyeceksin, öyle mi?" diye soruyor. İnanamıyormuş gibi gözlerini açmış bakıyor.

"Beraber olduğumuz sürece ha?" diye soruyorum. Yüzüm tokat yemiş gibi yanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Yo. Ne demek istedin?" diye bastırıyorum. Onun kelimelerini

kullanırken sesim daha güçlü çıkıyor.

“Hiçbir şey,” diyor başını iki yana sallayarak. “Tartışıyoruz. İstmeden ağzımdan öyle çıktı.”

“İyi, zira söylediklerinden sonsuza dek birlikte olmayacağımızı ima ediyormuşsun gibi bir anlam çıkıyordu.”

“Öyle düşünmediğimi biliyorsun. Bizim geleceğimiz ortak.”

“Öyle.” Tartışma içindeki pozisyonlarımız değişiyor; ben aniden sınırları bozulan oluyorum, Billy de kendini savunmak ve geri adım atmak zorunda kalan oluyor.

“Ben seni yapman gereken işlerle baş başa bırakıp işin bitene kadar burada kalır, sakinleşirim. Ya da belki görülecek birçok yeri olan bu koca şehri keşfe çıkarım,” diyorum kesin kararlı bir sesle. Hiçbir şekilde kararımı değiştirmeye niyetim olmadığını belirtmiş oluyorum. Verdiği o tepkiden sonra kesinlikle yapamam.

İşin doğrusu, ben geçen sene Londra’da Billy’nin yanında olan kızıdan farklı biriyim ve açık konuşmak gerekirse, kendimi beni rahatsız hissettirecek bir duruma düşürmek istemiyorum. Her ne kadar aynı şehirde birlikte olduğumuz süre içinde mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmek istesek de teklifini geri çevirmenin akılcı olduğunu düşünüyorum. Bir film setinde bulunmak bana şimdilik yetti. Los Angeles’te yapılacak çok daha başka şeyler var.

“Tamam öyleyse,” diyor gergin bir sesle. Mücadeleyi bıraktığı için üzgün.

Birkaç dakika sessiz sessiz oturuyoruz. Onun ne düşündüğünü, kendisini benim kadar berbat hissedip hissetmediğini merak ediyorum. İşin para kısmı bir yana, buraya gelmek için saatlerce uçtum ve haftalar sonraki ilk karşılaşmamızda bulutların üstüne çıkmadığımız için hayal kırıklığı yaşıyorum. Bir yanımda, bu huzursuzluktan kurtulmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak için çantamı kapıp gitmek istiyor.

Sıkıntılı bir durum bu.

Umduğum o güzelim kavuşmayla ilgisi yok bu buluşmanın.

“Özür dilerim,” diye mırıldanıyor sonunda. Elini omzuma koyup beni kendine doğru çekiyor.

“Ben özür dilerim,” diyorum içimi çekerek. “Olanları unutabilirim, söz veriyorum ama şu anda *buna* hazır değilim.”

“Anlıyorum,” derken başıyla onaylıyor.

“İyiym ama,” diye ekliyorum. Aramızdaki gerilimi azaltmak için ikimiz de çaba sarf ederken biraz daha keyifli görünmeye çalışıyorum.

“O da bir şeydir tabii,” diyor Billy yumuşak bir ses tonuyla. Yüzündeki hüzünlü tebessümü silmeye gücü yetmiyor ama. “Para konusunda öyle demek istememiştim.”

“Ya?”

“Çok sarsıldım.”

“Ben de.”

“Seninle tartışmaktan nefret ediyorum.”

“Tartışmadık ki,” diyerek omzumu silkiyorum.

“Öyle mi?” diye sorarken gözlerinin içi gülmeye ve parlamaya başlıyor.

“Aramızda küçük bir anlaşmazlık oldu sadece.”

“Eh, sorun yok öyleyse yani?”

“Kesinlikle yok.”

“İyi,” diyor, bana doğru eğilip dudağıma öpücük kondururken.

“Karnım aç ama.”

Başını arkaya doğru atarken dudaklarının arasından bir kahkaha dökülüyor. Konunun değişmiş olması ikimizi de rahatlatıyor.

“Bak, buna izin veremeyiz işte, Miss May.”

“Bana her şeyi anlat. Neler kaçırdım?” diye soruyor neşeyle, siparişimizi verir vermez. Ben çok istediğim için beni Little Dom’s’a

getirdi. Köşede küçük, şirin bir locada oturuyoruz. Geçen gelişimden beri buranın köfteleri rüyalarımın girdiği için köfte söyledim.

“Artık iyice Los Angelesli mi oldun?” diyorum kıs kıs gülüp kaşlarımı kaldırarak. Gerginliğin ortadan kalkmasından ve eski şakalaşmalarımıza dönebildiğimiz için çok mutluyum.

“Neden söz ettiğini bilemiyorum kardeşim,” diyor Amerikan aksanıyla. Elini havada şaklatıyor.

Ben kıkır kıkır gülüyorum.

“Gerçekten de Rosefont’taki huzuru ve sükûneti ne kadar özlediğimi sana anlatamam,” derken minik köyümü hatırlayıp derin bir nefes alıyor.

“Öyleyse geri geleceksin?” diye soruyorum. Soru ağzımdan çıkana kadar dönmeyeceğini düşündüğümün farkında değilim.

“Dalga mı geçiyorsun? Orası benim ikinci evim. Hatta buradan daha fazla evim bile denebilir.”

“Bunu duymak güzel,” derken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

“Yine de...”

“Aman Tanrım!”

“Panikleme. Burada birkaç kişiyle tanıştım. Yeni menajerler. Benim ne istediğimi belirlemeye çalışıyoruz.”

“Ne istiyorsun peki?” diye sorarken göğsüm mengeneyle sıkılıyormuş gibi oluyor, çenem kasılıyor. Daha önce söylediği sözler çirkin başlarını yeniden kaldırmaya başlıyorlar.

“Dürüstçe söyleyeyim, daha önceki çılgınlıktan nefret ediyordum. *Halo*’dan uzaklaştıkça, bu çılgınlık da bitecek zamanla. Bu proje gibi örneğin. Evet çok büyük...”

“Ralph’la birlikte olduğun belli.”

Billy sözlerime gülüyor.

“Biliyorum, biliyorum.” Yutkunuyor. “Bu magazin basınının daha

önceleri üstüme yapıştırdığı genç kızların sevgilisi ve çapkın aktör imajından kurtulmamla çok şey fark edecek. Artık büyüdüm. Ne istediğimi biliyorum. Aktörlüğe bir meslek olarak bakıyorum, Los Angeles'in en neşeli partilerine gitmemi sağlayacak bir araç olarak değil. Mümkün olduğu kadar iyi bir oyuncu olmak istiyorum. Bu ve *sen*, benim ana odak noktalarımınız. Geride kalan saçmalıkları boş ver gitsin."

"Yani, demek istiyorsun ki?" diye soruyorum, konuşmanın nereye sürükleneceğini merak ederek.

"Bu konuşmayı senin buradaki ilk gününde yapmayı düşünmüyordum ama her şeyi belli bir dengeye oturtmanın yollarını arıyorum," diyor, masanın üstünden uzanıp elimi tutarken. "Uzun süreler senden ayrı kalmanın hiç de istenen bir şey olmadığını biliyorum ama her şey doğru dürüst ayarlanırsa, seninle uzun süreler birlikte olmam da mümkün olabilir. Umarım."

"Billy?" diye soruyorum kararlı bir sesle. Bu süslü lafları kesmesini ve duygularını allayıp pullamadan ifade etmesini istiyorum.

"Oyunculuğu bırakmıyorum," kelimeleri ağzından çıkar çıkmaz omuzları gevşiyor. Sanki bunları paylaşmaktan korkmuş da şimdi söyleyince rahatlamış gibi. "Ama bizden de vazgeçmiyorum."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten."

"İyi."

"Sana ayak bağıymışım gibi hissetmeni istemem."

"Tabii ki öyle hissetmiyorum... Her şey yoluna girecek," derken başını sallamaya ve elimi sıkmaya devam edince aklıma şu soru geliyor. Acaba bütün bunları benim için mi söylüyor yoksa kendini ikna etmeye mi çalışıyor?

Başımı kaldırınca Billy'nin gergin bir hâlde kaşlarını çatarak baktığını görüyorum.

"İyisin ya?" diye soruyorum.

“Sana duyduğum hisleri başka hiç kimseye duymadım. Aramızı düzeltmeye çalışıyorum,” diyor fısıldayarak.

“Düzelteceğiz,” diyerek başımla onaylıyorum. Gözyaşlarımın akmasını engelliyor ve sözümüzü tutmamızı bütün kalbimle umut ediyorum.

“Çekimler biter bitmez evimize geleceğim. Planım değişmedi. Eylül'den sonra birkaç aylığına buraya dönebilirim. Teklif edilen projelere bağlı tabii. Bütün yaz evde olacağım. Noel'de de tekrar geleceğim.”

“Annemle Colin'in düğününü kaçırmayacaksın yani?” diyorum rahatlamış bir ses tonuyla. Anlayışla karşılayacaklarını biliyorum ama kaçırırsa hepimiz çok üzülürüz.

“Ben yüzükleri taşıyacağım,” diyor yüksek sesle, gözlerini açar açar. “Size rolümün ne kadar önemli olduğunu kanıtlayacağım. O düğün bensiz olmaz.”

“Öyleyse kesin orada olacaksın,” diyorum gülümseyerek.

“Hiç kaçırır mıyım?” diyor ciddi ciddi. Bir müddet gözlerini gözlerime diktikten sonra yerinde kıpırdanıyor. “Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?”

Sohbet, başımızın üstünde Demokles'in kılıcı gibi sallanan belirsizlik meselesine değinmeden güzel güzel ilerliyor. Bir yandan Billy'ye tamamen katılıyorum. Ben de onun için duyduğum hisleri başka hiç kimseye duymadım. Böyle bir durumda elimiz diğer birçok çifte nazaran daha güçlü olacak demektir. Öbür yandan, iki sevgilinin arasına binlerce kilometre mesafe girerse o ilişki sürebilir mi?

Sanırım, bunu sadece zaman gösterecek.

Belki bu da başka bir “anı yaşama” dersi. Olacakları ya da olmayacakları sorun etmeden sadece o anı yaşamak.

Tek bildiğim şey denemeye değer olduğu.

Bundan eminim.

21

Buraya bir önceki gelişimde Julie bütün aileyi mümkün olduğunca birlikte çok zaman geçirmeye zorluyordu. Billy'nin orada iki hafta kalacağını sandığı için onunla ne kadar birlikte olsalar o kadar iyi olduğunu düşünüyordu besbelli. Ama bu sefer herkes daha bir rahat, benim orada olmamdan dolayı programlarını bozmuyorlar. Benim gibi tantana sevmeyen biri için harika bir durum bu.

Önceki gün beni gördüklerinde pek bir memnun görünüyorlardı. Manikürcüden döndüklerinde Hayley ve Jenny'ye rastladım. Birlikte restorana gittik. Ama bunun dışında birlikte yemek yiyelim ya da gezmelere gidelim diyen yok. Ben o evde kalan ve eve istediği saatte girip çıkabilen biriyim, galiba.

Bizim ailede, yani annem, Colin, çocuklar ve benim hayatım birbiriyle iç içedir. Bunlar benim alışık olduğum bir aile tipi değil, günlerini birbirlerinden farklı şeyler yaparak geçiriyorlar.

Çeşitli nedenlerden ötürü, belki de evin en sıcakkanlı ve en rahat kişisi olduğu için, Buskin aşireti içinde en çok Lauren'le ilişki kurabiliyorum. Bu yüzden, iş bulmuş olmasına çok hayıflanıyorum.

Buradayken ve Billy çoğu zaman yokken onunla biraz daha fazla vakit geçirip onu daha iyi tanıma fırsatım olabilirdi. Umarım bir ara birlikte takılacak zamanımız olur ama patronundan kolay kolay kurtulacağa benzemiyor.

Ertesi gün Billy'yle geleceğimiz hakkında konuşmuyoruz çünkü sanırım, konuşacak fazla bir şey yok. Olmuş bitmiş bir şey olmadığı gibi elle tutulur bir planımız da mevcut değil. Dolayısıyla kolaylıkla değişebilecek ya da daha önce sandığımdan daha kolay halledilebilecek şeyler için bozulup üzülmeye değmez. En azından akılcı yanıma bana böyle diyor. Belirsizlikler üzerinde kafa yoracağıma akılcı yanımin sesini dinlemeyi tercih ediyorum.

Onun yerine birlikte olmanın tadını çıkarıyor, evden de fazla uzaklaşmıyoruz. Sabahı havuzun kenarında uzanarak geçiriyoruz. Öğleden sonra, muhteşem bir gölün etrafını çevreleyen Silver Lake kasabasına doğru yola çıkıyoruz. En keyifli yanı mı? MILK adındaki dükkâna gidip müthiş bir çilekli çizkek dondurması alıp kasabanın yerlileri gruplar hâlinde, ikişer ikişer ya da tek başlarına koşarken, gölün etrafını yavaş yavaş onu yiyerek dolaşmak.

“Burası çok güzel ve çok sakın,” diye mırıldanıyorum köpeklerin tasmasız dolaşabildiği ve kaka yapmaları için özel bir alanın olduğu köpek parkının yanından geçerken.

“Gördün mü bak? Los Angeles, partilerden, lüks arabalardan ve ünlülerden ibaret değil.”

“Tanrı’ya şükür. Öyle olsaydı nefret ederdim.”

“Demek ki nefret etmiyorsun, o zaman?” diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Eline akmasın diye romlu ve üzümlü dondurmasının kenarını yalıyor.

“Hayır.”

“Seviyor musun peki?”

“Bunu bilecek kadar tanımadım bu şehri. Ama müthiş bir yer olduğu kesin,” diyorum biraz düşününce. “Buraya severek

geliyorum.”

“Henüz soğumamış olmana sevindim.”

“Henüz değil,” derken gülüyorum. Bana doğru uzanıp kolunu belime doluyor ve başımdan öpüyor, ben de ona sokuluyorum. “Peter nasıl biri?”

“Pardon?” diyorum gülerek. Konunun bir anda değişmesine şaşırıyorum.

“Nereden aklına geldi?”

“Bana yazdığın son mektubu düşünürken. Dönmesine bayağı sevinmiş gibiydin.”

“Onu fazla tanımıyorum ama Molly’nin oğlu ve iyi bir çocuğa benziyor.”

“İyi o zaman,” diye cevap verirken korumacı bir tavırla beni sımsıkı tutup bir kez daha kendine doğru çekiyor.

“Ama asıl hayat kurtarıcı olan Rachel.”

“Çok iyi çıkacağını tahmin ediyordum ama tabii benden iyi olamaz,” diyor gülümseyerek.

“Elbette. Ona imkân yok,” derken gülerek onu dürtüyorum.

Pazartesi sabahı Billy işe giderken onunla birlikte kalkıyorum. Aslında yatakta kalmanın keyfini çıkarmam gerekir ama bedenim saat farkına henüz alışamadı. O yüzden Billy’nin alarmıyla uyanınca tekrar uykuya dalmam zor oluyor.

Billy stüdyoya gidince mutfağa girip taze sıkılmış bir portakal suyu ve kruvasan kapıp odaya geri dönüyor ve pencerenin kenarındaki kanepeye oturuyorum. Pijamalarımın içinde kentin uyanışını izliyorum.

Muhteşem bir doğanın içinde büyümüş biri olarak bir kenti güzel bulabileceğim hiç aklıma gelmezdi. Kentleri hep çirkin ve beton yığını olarak görmüşümdür. Her mevsim aynıdırlar. Ama bu

manzaradan bu kadar etkilenmeme şaşıyorum. Belki de çok tepede olduğumuzdan dolayı kenti daha geniş bir açıdan görmemizden. Gölgelerinde kalan her şeyin ışığını çalan gökdelenlerin arasından baksaydık daha farklı olurdu.

Güneşin yavaş yavaş yükselirken meydana çıkan göz kamaştıran turuncuları, enfes morları, capcanlı kırmızıları ve muhteşem pembeleri izlerken olduğum yerde kalakalıyorum. Çok güzeller ve daha önce gördüğüm hiçbir şeyle kıyaslayamıyorum. Doğa, insan eliyle yapılmış olan bu kente tropik, heybetli ve davetkâr bir görünüm kazandırıyor.

Birkaç dakika içinde güneş iyice yükseliyor, parlaklığı eteklerindeki kente dağılıyor. Artık yeni gün resmî olarak başlamış durumda. Bu geçişe tanık olmuş biri olarak kentin cazibesine kapılıyorum ve keşfe çıkmaya karar veriyorum.

Duşumu alıp giyinir giyinmez, sırt çantamı kapıyor ve Los Feliz'e gitmek için Uber taksiden araba istiyorum. Araba kullanmadığım ve şoförüm de olmadığı için Billy bu uygulamanın çok gerekli olduğunu söyleyip indirmemi istedi. Araba bir iki dakika içinde geliyor ve beni aralık ayındaki gelişimde gözüme çarpan kitapçı dükkânının olduğu Vermont Bulvarı'na götürüyor.

Skylight kitapçısına girince gülümsemeden edemiyorum. Küçük, kendine özgü ve şirin. Aslında, azıcık annemin kütüphanesine benziyor ama tam ortasındaki ağacın sayesinde Los Angeles'in havasına uymuş gibi. Ağacın orada olması rastlantı tabii ama mekâna bir büyü katmış.

Yavaş yavaş raflar arasında geziniyorum. Hiçbir şeyin bana tanıdık gelmemesinden memnunum. Her kitabın benim alışık olduklarımdan farklı bir kabı var. Hepsi ABD pazarı için farklı şekilde tasarlanmış. Bana en sevdiğim eski klasiklerimi yeniden keşfediyormuşum duygusunu veriyorlar.

Elime rastgele bir iki kitap alıp birkaç sayfasını okuduktan sonra yerine koyuyorum. Daha önce burada hiç bulunmamış olmama rağmen bildiğim ve sevdiğim kokular arasında kendimi tamamen evimdeymiş gibi hissediyorum.

Bu şekilde saatler geçip gidiyor.

Midem guruldamaya başlayınca öğle yemeği vaktinin geldiğini anlıyorum. Lauren, Billy ve kendim için birkaç kitap alıyorum. Tanrı bilir Billy bunları okumaya çalışmayacaktır bile, Lauren'in de vakti olmayabilir ama yine de belli olmaz.

Gün ışığına çıkıp yakınlardaki bir kafeye giderek tavuk salatası ve buzlu meyveli içecek söylüyorum kendime. Evimdeyken asla böyle şeyleri yemeye heves etmem ama sıcak hava insanı daha sağlıklı şeyler yemeye yöneltiyor. Bedenime büyük miktarlarda D vitamini girince canım daha doğal gıdalar istiyor.

Telefonumu ancak oturup da içeceğimden bir yudum alınca çantamdan çıkarıyorum, Billy'nin birkaç kez aramış ve bir şeyim olup olmadığını öğrenmek için mesaj atmış olduğunu görüyorum. Sağ olsun. İyi olduğumu bildirmek için hemen cevap verdikten sonra sabahleyin aylak aylak yaptıklarımı ballandıra ballandıra anlatıyorum. Çok kıskandığını, bu gece çok geç gelmeyeceğini umduğunu yazıyor. Çok iyi haber bu. Planlarımı bozup eve gitmek yerine öğleden sonramı piyasa caddesi ve civarında avare avare gezinerek geçirmeye karar veriyorum. Hatta bir ara bir parka oturup sessizce insanları izliyorum. Bu bana çok cazip geliyor çünkü burada herkes çok farklı.

Billy ve ailesinin Beverly Hills'de her şeyden soyutlanmış bir hayat yaşamak yerine, neden batıda ve Los Feliz'de yaşamayı tercih ettiklerini çok iyi anlıyorum. Yine de Hollywood'un elitlerinin, en az buradakiler kadar ilginç faaliyetleri olduğundan eminim.

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, bu defa da etrafta dolaşan,

gruplar hâlinde içki içen evsiz insan sayısı karşısında sarsılıyorum. Keyifleri yerinde gibi görünüyor ama beni paniğe sevk eden sayılarının çokluğu. Londra'da da evsiz insanlar görmüştüm ama onlar genellikle yalnız kişilerdi ve sayıları çok azdı. Burada daha farklı. Sanki bir topluluk gibiler ki bu da onların dramının büyüklüğünün altını çiziyor. Hiçbiri mutsuz görünmüyor yine de. Hayallerine kavuşma umuduyla gelen insanlara sonsuz fırsatlar sunduğu söylenilen bu kentte yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar. İnsan, yüzlerine bakınca ister istemez hikâyelerini ve nasıl sokağa düştüklerini merak ediyor. Onlara üzülmemek elde değil. Ama en az ihtiyaç duydukları şeyin benim merhametim olduğundan eminim. En azından onları görmezden gelmiyorum. Onlar yokmuş gibi davranan insanlardan değilim.

Önümden geçen farklı farklı insanları yeterince seyrettikten sonra, taksi tutmak yerine yokuş yukarı yürüyerek eve gitmeye karar veriyorum. Ne de olsa bir yere yetişecek değilim zaten.

Ama yol sandığımdan uzunmuş meğer yokuş da Rosefont'takinden daha dik. Beklediğimden çok daha uzun sürüyor. Kan ter içinde evin kapısına varınca soğuk bir şey içmek için doğru mutfağa gidiyorum.

Koridordan geçerken evin içinden bir sürü ses geliyor ama ancak merdivenlerdeyken seslerin alt salondan geldiğini anlıyorum.

"Sophie?" diyor Billy neşeyle beni görür görmez. "Seni birkaç kez aradım."

"Sahi mi? Özür dilerim, telefon çantamın içindeydi," diyorum puflayarak. Onlara yaklaşırken odadaki diğer yüzlere bakıyorum ve herhangi biriyle karşılaşmadan önce duş yapmamış olduğum için hayıflanıyorum.

Julie ve Clive, Richard'ın ve kırklı yaşlarındaymış gibi duran bir kadının yanında ayakta duruyorlar. Kadın çok daha yaşlı olabilir ama

burada bir şey öğrendimse o da kimsenin yaşını tahmin etmenin mümkün olmadığı. Modern bir kesimle şekil verilmiş olan sarı saçları omuzlarından biraz aşağıda. Güneşten esmerleşmiş yüzü bir kedininkini andırıyor, elmacık kemiklerinin üstündeki cildi gergin. Giysileri sade ve sıradan ama ince boynunun etrafını süsleyen zarif bir sıra inci kıyafetine hava katıyor. Profesyonel, güçlü ve kişilikli bir duruşu var.

“Bu Rhonda Wilson, yeni menajerim,” diyor Billy, onu işaret ederek.

“Aman Tanrım...” derken kekeleyorum. Hâlime bakıp kıvr kıvr saçlarını yüzümden çekiyorum. “Özür dilerim, genelde böyle gezmem.”

“Aşk olsun, muhteşem görünüyorsun,” diyor Rhonda. Elimi sıkamak için elini uzatırken gözleri parlıyor bana bakıp.

“Pek emin değilim,” diyorum ağzımda geveleyerek. Üstüme başıma daha dikkatli bakınca iyice utanıyorum.

“İçecek?” diye soruyor Julie, eline aldığı bardağa buzlu limonata doldururken. “Buyur.”

“Teşekkürler,” diyorum gülümseyerek. Bardağı elime alıp içince ağzımda bıraktığı ferahlık hoşuma gidiyor.

“Hadi oturalım,” diyor Julie telaşla ve herkesi kanepelere yönlendirirken. Tuhaf ama gergin görünüyor. Ben onun böyle davranmasına alışık değilim, genellikle sakindir, duygularını belli etmez; işler onun istediği gibi yürüdüğü zaman yani.

Söz dinleyip kanepenin en uzak köşesine gidip oturuyorum. Rhonda zarif bir hareketle yanıma oturuyor. Billy’nin hayatına yeni giren kadınla yan yana oturuyoruz.

“Haber vermeden geldiğimiz için özür dilerim,” diyor, ellerini kucağına koyup. “Eminim, Billy birkaç kez toplantı yaptığımızdan söz etmiştir size ama artık işi resmiyete döktük. Fikrini değiştirmeden

imzalaması için kontratları getirdim. İşin sıkıcı ayrıntılarını geride bıraktığımıza göre ilerleyebiliriz artık.”

“Harika olmuş,” diye cevap verirken işlerin bu aşamaya geldiğinin farkında değilim. Bir iki gece önce birtakım toplantılar yaptığını söylemişti ama işin kontrat imzalama aşamasına geldiğinden haberim yoktu. Duruma bakılırsa, çabuk karar alma konusunda Billy görüldüğünden çok daha başarılı.

“Sonunda elimizi taşın altına soktuk ve boğayı boynuzlarından yakalamayı başardık,” diyor Richard, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Billy’nin sırtına hafifçe vururken.

“Ben hangisiyim? Boğa mı, boynuz mu?” diye soruyor Rhonda, kontrollü bir ses tonuyla. Richard’a dönüp kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Richard’ı tanıdığımdan beri ilk kez konuşmaktan aciz duruma düştüğünü görüyorum. Bizler gülmemizi tutmaya çalışırken o ağzı beş karış açık ayakta duruyor.

“Beni Rhonda’yla Richard tanıştırdı,” diye açıklıyor Billy. “Çok eski arkadaşlar.”

“O kadar da eski değil,” diyor Rhonda, istemeden de olsa gülümseyerek. “Billy Londra’da bir dükkânınız olduğundan söz etti.”

“Azıcık dışında,” derken başımla onaylıyorum. Kent’in nerede olduğunu bilmez herhâlde ama benimle ve ne yaptığımla ilgileniyor olması hoşuma gidiyor, her ne kadar burada bulunmasının sebebi kendi özel işi olsa da. “Bir çayhanem var, onun için de bolca çayımız ve kekimiz var.”

“Ne hoş!”

“Sağ olun.”

“İşler iyi gidiyor mu?”

“Çok iyi,” diye başımla onaylarken sanki mülakattaymış gibi hissediyorum kendimi.

“Aynı isimle dükkânlar açma hakkı verilebilecek tarzda bir yer mi? Ya da şubeleri açılabilir mi?”

“Hiç aklıma gelmemiştii böyle bir şey,” diye itiraf ediyorum omzumu silkerek. “Kopyası yapılabilecek bir dükkân değil orası. İstemem de zaten. Çok özel bir yer.”

“Ayrıca senin orayla ilgili bir sürü planın var,” diyerek cesaret veriyor Billy.

“Gerçekten de. Vaktimi doldurmaya bir dükkân yetiyor,” diyorum gülerek.

“Harika. Oyuncu olmayı denedin mi hiç?” diye soruyor. Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak cevabımı bekliyor.

Bu soruya o kadar hazırlıksız yakalanıyorum ki kahkahalarla gülmeme engel olamıyorum. Bu ikimizi de şaşırtıyor. “Özür dilerim,” diyorum sinirlerime hâkim olmayı başarinca.

“Bu kadar komik olan ne?”

“Ben... Yo, bana göre bir iş değil,” derken kafamı deli gibi sağa sola sallıyorum. Kollarım da kontrolümden çıkmış bir şekilde bu fikri kovmak istermiş gibi bir hareket yapıyor.

“Çok yazık. Bu güzelliğin ve o muhteşem aksanıyla harikalar yaratırdık. İnsanlar sahiciliğin, yapay olmayanın ve normal insanların peşinde. Kolaylıkla ve hemen bağ kurabilecekleri starların,” diye devam ediyor sözlerine. Yüzüme öyle bir hüznle ve özlemle bakıyor ki neredeyse her istediğine evet diyecek kıvama geliyorum. İsteddiğini elde edebilmek için sevecen ve dostane tavırlarla insanları tavlamaı bildiği kesin. “Jennifer Lawrence’nin o kadar büyük bir sıçrama yapmasının nedeni var,” diye sürdürüyor sözlerini. “Elbette ki yeteneğinin çok büyük bir payı var ama o sersem sepelek hâlleri, bastığı her kırmızı halıya kapaklanmaları falan. İşte onlar bir dâhinin eseri ve sahtesi yapılamaz. Düşsel bir dünyada yaşayan normal bir kız o. İnsanlar buna bayılıyorlar. Kolaylıkla ilişki kurabiliyorlar.”

“Onunla hiçbir şansın olamaz,” diyor Billy ona, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beni işaret ederek. Sonunda imdadıma yetiştigi için rahatlıyorum. Az daha aklımı kaçıracak, bir imzayla hayatımdan vazgeçecektim.

“Eh anlıyorum,” diyor Rhonda, gözünün ucuyla bana bakıp bir yandan da Billy’yle konuşurken. “O kadar da ağgözlü olmayayım. En azından birinizle işi bağladım.”

“Peki, ileriye dönük planınız nedir?” diye soruyor Julie yeni edindiği o uysal ses tonuyla. Sohbeta katılmaya hevesli. Rhonda’nın Billy hakkındaki muhteşem planlarını duymak için sabırsızlanıyor.

“Bir seferde tek film, tek rol ve tek proje üstleneceğiz,” diyor Rhonda omuzlarını silkerek, sanki işlerin üstesinden gelmenin en kesin yolu buymuş gibi. “Billy’nin önceki menajerinin onu canını çıkarana kadar çalıştırdığını biliyorum ama yüzünün eskimesini, insanların ondan bıkmamasını istemeyiz. Bazen az çoktur.”

“Potansiyelinin azamisini kullanabileceğin projeler seç,” diyerek araya giriyor Richard. Söylenenleri başıyla onay vererek destekliyor. “Sen gelip geçici bir heves değilsin.”

“Öyle,” diyor Rhonda, Julie’ye dönerek. “Şu ara Billy’yle çalışmak isteyen bir sürü insan var ama onunla çalışmamaları uzun vadede Billy’yle çalışmaya olan iştahlarını kabartır.”

“Anlıyorum,” diyor Julie başıyla onaylayarak. Billy’yi film stüdyolarına dönmek için ikna etmeye çalışırken kullandığı tezin tam tersini duymak ona alt dudağını ısırtıyor.

“Ama şu anda Richard’la çalışıyor olması akılcı bir seçim,” diyor gülerek. Julie, ben sana dememiş miydim, der gibilerinden gülümseyerek Billy’ye bakıyor.

“Ama ileriye dönük hedefimiz sürdürülebilirlik,” diye devam ediyor Rhonda rahat bir edayla. Ses tonu bir iş kadınına yaraşır ciddilikte. “Biz burada ömür boyu sürececek bir kariyerin planlamasını

yapıyoruz. Hedefimiz birbirinden farklı milyonlarca sonuç verebilecek geçici bir popülerlik yarışında olmak değil.”

Billy’ye bakıyor, Rhonda’nın ağzından çıkan her kelimeyi kaçırmadan dinleyişini izliyorum. Onunla çalışmaya neden karar verdiğini anlıyorum. Akıllı, mert ve ne söylediğini bilen bir kadın.

“Londra’da yaşamasına ne diyorsunuz?” diye soruyor Julie, başını kaldırıp barışçıl mizacına hiç uymayan ve karısına hiç alışık olmadığımız sert bakışlar atan Clive’ye bakarak.

Rhonda burnunu kıvrıp omuzlarını öne doğru çıkarıyor. “Billy, Halo’dan sonra buraya taşındığında durum farklıydı ama şimdi nerede yaşadığı önemli değil. Los Angeles sürüsünün diğer elemanları gibi durmadan seçmelere katılacak hâli yok. O artık rol seçecek durumda.”

“Helal sana oğlum,” diyor Clive sessizce. Gururla yumruğunu sıkarken Billy’ye göz kırpmıyor.

“Öyle,” diyor Rhonda gülümseyerek Billy’nin olduğu tarafa dönerken. “Daha önce de söylediğim gibi, nereyi istiyorsan orayı merkez olarak kullanabilirsin. Önemli olan senin mutlu ve çalışma isteğiyle dolu olman. Eğer belli bir yerde yaşamaya zorlanır ama kalbin başka bir yerde atarsa ne mutlu olabilirsin ne de çalışma hevesin olur. En başarılı işini mutluyken çıkarabilirsin, Billy. Gerisini ben ayarlayabilirim.”

Billy bana dönüp gülümsüyor. Söylenenler onu da en az benim kadar mutlu etmiş belli ki. İlk kez her şeye bir arada sahip olunabileceğine inanıyorum.

Ne güzel olurdu, değil mi?

22

Rhonda ve Richard daha fazla kalmadan gidiyorlar. Meslek hayatlarının zirvesinde olan bu ikilinin, bizimle sohbet etmek dışında, kim bilir ne kadar çok yapacak işi vardır. Ellerindeki en müt-hiş yeteneğin yakınları olmamız bir şeyi değıştirmez.

Onlar gittikten sonra Julie elini göğsüne koyup nefesini bırakıyor. Karşılaşmanın iyi gitmesinden dolayı rahatladığı çok belli. Birkaç saniye sonra Dee elinde şampanya dolu bardaklarla içeri giriyor. Bunu gören Julie hoşnutluğunu kuş gibi cıvıdayarak belli ediyor.

“Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam,” diyor neşeyle. Billy’nin yanına gidip bir eliyle yanağından makas alıyor, öbür elindeki şampanyayı da fondip yapıyor.

“Bu sefer ne yaptı?” diye soruyor Hayley. Üzerlerinde ev giysileri, saçlarında bigudileriyle Jenny’yle birlikte yukarı çıkmışlar, besbelli ki gece bir yere gidecekler.

“Billy az önce Rhonda Wilson’la kontrat imzaladı,” diye ciyaklıyor Julie, elindeki boş şampanya bardağını Clive’ye doğru uzatırken. Bardağı sessizce elinden alıp doldurduktan sonra geri veriyor Clive.

“Eh, kutlamaya değer o zaman,” diyor, etkilendiği belli olan Jenny.

“Evet! Aslında bu gece Batı Hollywood’da kulüp açılışı var. Kimi istersen orada olacak. Siz ikiniz de bizimle gelmelisiniz mutlaka,” diyerek davet ediyor bizi Hayley. Hayatta en istediği şey bu özel davette ağabeyiyle yan yana görünmek gibi sanki.

Öyle bir yere gitmenin düşüncesi bile midemi düğüm düğüm etmeye yetiyor. Evet, ben hiç Hollywood mekânlarında boy göstermedim. Gözümün önüne gelen sahneler şunlar: gelirken ve giderken deklanşörlerine basan onlarca paparazzi, gürültülü, karanlık ve tıklım tıklım bir salonda ayakta durmak, ikizler gibi iki dirhem bir çekirdek giyinmiş milyonlarca kafayı bulmuş kızın Billy’yi köşeye sıkıştırmasını izlemek. Bu görüntülerin hiçbiri bende en iyi giysilerimi çekip oraya gitme arzusu uyandırmıyor.

“Yarın çekimim var,” diyor Billy özür diler gibi. Bu cevabı için ona minnettarım.

“Hep aynı bahane!” diye cevap veriyor Hayley. Jenny’ye gözlerini devirerek bakarken yüzünü öfke kaplıyor.

“Ne yapayım, stüdyo beni çok çalıştırıyor.”

“Ve bir kez daha bunun karşılığını görüyoruz,” diyor Julie şarkı söyler gibi ama sanırım onu, ben ve Clive’dan başka dinleyen yok.

“Ama hiç yüzünü göremiyoruz ki,” diyor Jenny dudaklarını büzerek.

“Biliyorum ama belki başka zaman,” diyor Billy, kanepede huzursuz huzursuz kımıldanarak.

“Söz mü?” diyerek meydan okuyor Hayley, heyecanla yerinden sıçrarken.

“Evet,” diyor Billy gülerek. Başını iki yana sallıyor onlara bakarak. Morallerini yükselttiği ve tartışmaya meydan vermediği için mutlu.

“Evet!” diye kıkırdıyor Jenny sanki Billy onlara çok özel bir lütufta bulunuyormuş gibi.

Bu sözü vermesi onları heyecanlandırmış olabilir ama bende tam tersi etki yapıyor. Aslında, verdiği söz bağlayıcı olmasa da elimde olmadan basın hakkında bir şeyler yazmaya bayıldığı Billy Buskin geliyor aklıma; kulüpleri, alkolü ve kadınları seven Billy. Burada olma sebebinin çalışmak olduğunu ve bir gece dışarı çıkmanın hep partilerde fink atacağı anlamına gelmediğini biliyorum ama eskiden bayıldığı ortamlara geri dönmesini düşünmek bile sinirimi bozmaya yetiyor.

Burada canının istediği gibi davranamayacağını hissetmesini istediğimden değil. Okyanusun öbür yakasından da olsa dırdırı elden bırakmayan, eğlenip keyif almasına engel olan kız arkadaş olmak istemem. Ne de olsa, kız kardeşleriyle gidecek oralara ve eminim ki onlar da onun bir şeyler karıştırmasını istemeyeceklerdir. Zaten o da yapmaz. Kolay etki altına alınabilen bir ergen değil o artık. Aklını kullanan yetişkin bir adam.

Sanırım bu ikimizin farklı şeylerden zevk almasıyla ilgili bir durum ki bunun da bir sakıncası yok. Yeter ki ileriye yönelik beklentilerimizle ilgili bir çatışmaya neden olmasın. Dışarıda geçirilen bir gecenin buna sebep olacağını sanmam. En azından bizim için sorun yaratmaz.

“Rhonda, ha?” diye mırıldanıyor Lauren, birkaç saat sonra Billy’nin odasından içeri girerken. Uzun çalışma günü belli ki onu çok yormuş. Son yarım saattir bir kenarına kıvrılıp gevezelik ettiğimiz yatağın ucuna kendini zor atıyor. “Annem şimdi söyledi. Telefonumda ondan gelen on tane kadar cevapsız arama vardı. Biri öldü sandım.”

“Neyse ki öyle bir şey yok,” diyor Billy gülümseyerek. Arkasında duran yastığa uzanıp ona doğru fırlatıyor.

“Oof,” diyor gülerek. Yastığı alıp başının altına koyuyor ve yatağa

iyice yerleşiyor. "Bravo size doğrusu!"

"Menajer seçmenin bu kadar büyük bir mesele olduğunu bilmiyordum." Aslında niyetim bu fikrimi yüksek sesle söylemek değildi.

"Seni vezir de edebilirler, rezil de," derken uykulu gözlerini kapatıyor Lauren.

"Öyle derler," diyor sırtarak Billy.

"Size bir haberim var," diyor Lauren tek gözünü açarak.

"Hıı?"

Yüzünde muzip bir tebessümle, söze başlamasını pürdikkat beklememizden keyif alıyor.

"Hadi söyle!" derken beklenmedik bir şekilde geriliyorum.

"Editörüm Patricia ile birlikte seyahate çıkıyorum," diyor bizimle dalga geçer bir havada.

"Nereye?"

"Londra'ya," diyor sırtarak ve yataktan hop diye fırlayıp odanın ortasında çılgınca dans etmeye başlıyor. Kalçasını, kollarını ve başını iki yana çılgın gibi sallayıp duruyor.

"Vay anasını!" diyor Billy gülerek. "Nasıl oldu bu iş?"

"Bir moda gösterisine gidecekmiş kendisi ve emirlerini yağdıracağı bir iki stajyere ihtiyacı varmış," diyor mutluluktan nefes nefese. Çizdiği bu karamsar tablo onu pek memnun etmiş gibi.

"Ne zaman?" diye soruyorum.

"Birkaç hafta sonra."

"O kadar yakın mı?"

"Ve ekonomi sınıfı uçuyorum," diyor Billy'ye, paniklemiş bir ifadeyle. Bunun onu çok heyecanlandığı gözündeki kıvılcımdan belli. "En son çocukken ekonomide uçmuştum."

"Seni gidi yaramaz seni!"

"Öyleyim!" diyor gülerek.

“Beni de ziyaret etmen gerek. Hatta kalmalısın da,” diye öneriyorum, annemle Colin’in onunla tanışmaktan mutlu olacaklarını bildiğim için.

“Ah, sağ ol. Çok isterdim ama beni ve bir başka stajyeri gösteri merkezinin tam yanındaki otele yerleştiriyorlar. Patricia’nin her an emrinde olalım diye. Sadece birkaç gün kalacağım ama mutlaka seni görmeye gelirim,” diyor tekrar yatağın üstüne sıçrayarak.

“Sen de az asi değilsin hani!” diyor Billy gülümseyerek.

“Bilmediğin bir şey mi?” diyor gülererek. “Çok eğlenceli olacak!”

“Senin Londra’yı sevdiğini bile bilmiyordum,” diye devam ediyor Billy, ona bakarken sorgular gibi kaşlarını kaldırarak.

“Londra’ya bayılırım,” diyor kesik kesik nefes alarak. Billy böyle bir şey düşündüğü için şoke olmuş gibi yapıyor. “Yani havayı boş verebilirim ama...” Devam etmeden önce birkaç saniye durup düşünüyor. “Buralardan uzaklaşıp farklı bir şeyler yapacağım için çok mutluyum aslında.”

“Göz açıp kapayıncaya kadar editör olursun sen,” diyerek teşvik ediyor onu Billy.

“Tamam anne,” diye gırgır geçiyor onunla. Bu hevesli hâli karşısında başını iki yana sallayarak “Beklentilerini biraz aşağıya çek,” diyor.

“Sen de yukarıya!”

Benim elimi sımsıkı tutmadan önce gözlerini devirerek ona bakıyor. “Aslında haber vermeden gelip sana sürpriz yapacaktım ama içimde tutamadım. Keşke daha uzun süreliğine gelebilseydim. Seninle doğru dürüst vakit geçirecek zamanım olsaydı, harika olurdu. Neyse, belki gelecek sefer.”

“Seni bir an görmek bile yeter,” diyorum sevinçle.

“Aaaaah!” diye ciyaklıyor. Yatak örtülerinin arasından dalıp vücudumu kendi bedeninin altında eziyor. Gülmekten katılıyorum.

Onun Londra'da olacağını düşünmek bende bir heyecan dalgası yaratıyor. Ona olan sevgimden mi yoksa Billy burada setteyken Buskin ailesinden birinin yakınımda olmasından mı kaynaklanıyor, bilemiyorum. Nedeni her ne olursa olsun, onu İngiltere topraklarında görmeyi ipe çekiyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

23

“Peter bugün uğrayabileceğini söyledi,” diyor Rachel, June Heparne’ye tavuk salatalı sandviçini verip tezgâha yönelirken.

“Sahi mi?” diye soruyorum neşeyle ve bu sabah geldiğimden beri yüzümden eksik olmayan gülümsemeyle. Buraya dönmek ne harika bir duygu.

Peter’in uğrayacağını duymak da çok güzel. Ben yokken verdiği destekten ötürü ona minnettarım. Sonunda iki cumartesi de o çalışmış. Birinci cumartesi annemler beni havalimanına bıraksınlar diye gelmiş. Böylece ikisi de onca yolu tek başlarına araba kullanarak gelmekten kurtulmuşlar. Belki sadece iki gün çalışmış ama Rachel’i altı gün çalışmaktan, annemi de kütüphaneden izin alıp burada çabalamaktan kurtarmış. Ayrıca, annem balayına çıkacağından izin günlerini biriktirmek onun için önemli.

Romantik balayılar hakkında hiçbir şey söylemediklerini anlayınca, sormayı kafamın bir kenarına not ediyorum. Ne zaman gideceklerine bağlı ama doğru dürüst bir tatil yapabilsinler diye ben ve Billy çocukların bakımını üstlenmeye her zaman hazırız. Aslında

hepimiz için eğlenceli olur bu.

“Paltosunu burada bırakmış,” diyor Rachel. “Dün telefon edip öğle yemeğinde kasabada toplantısı olduğunu ve çıkışta gelip biz dükkânı kapatmadan alacağını söyledi.”

“İşe gidip gelirken üşümüştür.”

“Sanırım. Güya bahar geldi!” derken gülüyor Rachel. Pencereden bakıp bir türlü gitmek bilmeyen soğuk havayı hissedince ürperiyor.

Onun cevabına gülüp ikimize de birer fincan sıcak çay dolduruyorum.

Dün Los Angeles’ten gelip bugün işe başlamama rağmen deli gibi kafein ihtiyacım var. Bir şeylerle meşgulken fazla hissetmemsem de durduğum zaman başım dönüyor ve kendimi yorgun hissediyorum. Çok komik çünkü bir hafta boyunca burada yaptıklarımın yarısı kadarını yapmadığım hâlde uçuş boyunca uyudum.

“Bugün üç buçuktan sonraya kalamayacağım galiba,” diye ekliyor Rachel yüzünü ekşiterek. Ben yokken bir tam hafta çalıştığı hâlde erken çıktığı için özür diler gibi. “Oğlanları bugün okuldan almaya söz verdim.”

“Elbette. Delirme. Geçen hafta yaptıkların yeter,” diyorum başımı iki yana sallayarak. Onu bu kadar çok çalıştırıp çocuklarının özlem çekmesine sebep olduğum için suçluluk duyuyorum.

“Sağ ol,” diyor gülümseyerek. Rahatlamış gibi. “İşler çok yoğunlaşırsa, Peter’in memnuniyetle yardımcı olacağından eminim. Çok işe yaradı sen yokken.”

“Avustralya’da bar işlettiğinden söz etti mi sana? Sanırım servis işine oradan alışık.” Henüz ona Peter’la işlerin nasıl gittiğini özel olarak sormadığımı fark ediyorum. Ama kötü gitseydi, zaten çoktan söylerdi.

“Demek ki ondanmış,” diye başıyla onaylıyor gülümseyerek. Huysuzluk eden iki yaşındaki çocuğuyla birlikte kapıya doğru

yürüyen arkadaşına el sallıyor.

“Kadınlar ona yılışıyor muydu?” diye soruyorum çayımın bir büyük yudum alırken. Billy’yi bu kadar zamandır tanımlarına rağmen onun yanında hâlâ nasıl davrandıkları aklıma geliyor da. Şu minicik şirin dükkânımızda, testosteron seviyesi biraz yüksek, sesi de azıcık tok bir insanın bu kadar dikkat çekip baş tacı edilmesi komiğime gidiyor, doğrusu.

“Pek sayılmaz. Yılışmadan daha farklı, daha hoş bir şey. Sanki sadece onunla konuşmak ve ona sırlarını söylemekti istedikleri. O da onları dinledi,” derken olanları anımsamaya çalışıyor gibi.

“Sadece onların mı kalbini kazanmış acaba?” diye soruyorum gülümseyerek. Onun o Peter’den etkilenmiş hâli komiğime gidiyor.

“Ne?” diye sorarken kafası karışmış gibi. Ama jetonu düşünce, ondan nasıl bir tavırla söz ettiğİ kafasına dank ediyor. Yanakları hafifçe kızarıyor ama eliyle yüzünü silerken yüzünü buruşturuyor. “Bak Sophie, ben evli barklı ve mutlu bir kadınıml! Yine de biz kadınlar bizi dinleyen birinin olmasını ve hoş bir surata bakmayı ne çok severiz,” diyor gülerek.

“Colin’in de aynı etkiyi yaptığİndan eminim,” derken kıkırdıyor ve şakacıktan kaşımı kaldırarak bakıyorum ona.

“Sana bir şey söyleyeyim mi? Annen dikkatli olsun. Colin altın kalpli, çok hoş bir adam,” derken elini göğsünün üstüne koyuyor. Sonra da bulaşıkları yıkamak üzere sıcak su musluğunu açıyor.

“Çok haklısın,” diyerek başımla onaylıyorum. Doğrusu, Colin’in buradaki yaşlılardan biriyle kaçacağına pek ihtimal vermiyorum. Biliyorum, belli olmaz derler ama onun öyle bir insan olmadığından eminim.

“Nasıl oluyor da ben koca bir haftayı Los Angeles’te güneşlenerek geçirdiğim hâlde, senin tenin benimkinden daha yanık oluyor?” diyorum gülerek Peter öğleden sonra kapıdan içeri girerken. Ertesi

günkü büyük çay partisinin hazırlıklarının tam ortasındaayım ve bir eksiğim olup olmadığını kontrol ediyorum. Eşarpla örttüğüm ter içindeki saçlarım başıma yapışmış, eşarbımla aynı renkteki turkuaz mutfak önlüğümün içinde kalmış... Kendi çöplüğümeye geri dönmek ne kadar güzel.

“Benimki iyice derinin içine işlemiş artık,” diye cevap veriyor gülerek. Yüzünü eliyle sıvazladıktan sonra dirseklerini tezgâhın üstüne koyup ne yaptığıma bakmak için başını uzatıyor. “Senin teninde enfes bir altın parıltısı var. Benimki meşin gibi sert. Doğruyu söylemek gerekirse, iyi bir keselenmeye ihtiyacım var gibi.”

“Yok canım. Harika görünüyorsun,” diyorum, bu sözler ağzımdan dökülürken azıcık utanarak. Yakışıklı adam, doğrusu. Müthiş görünüyor da ben bunu böyle hülyalı hülyalı söylemek istememiştim.

“Sağ ol,” derken umursamıyormuş bir havada omzunu silktiğini görünce rahatlıyorum. Dik durup ensesinin beyaz gömleğinin yakasının tam altındaki kısmını kaşıyor. “E, nasıl geçti, bakalım?”

“İyi...” diyerek başımla onaylıyorum. Bir kupa çıkarıp çayla dolduruyor ve tezgâhın üstünden onun tarafına doğru kaydırıyorum.

“Ya?” diye soruyor. Çayı eline alıp bir yudum içerken göz kırparak bana teşekkür ediyor. Adamın dili çelikten yapılmış sanki. Kaynar suya o kadar dayanıklı. Ben şahsen çayı kahveyi içmeden önce biraz bekletirim ki damağım yanıp tat alma duygumu yitirmeyeyim.

“Hava Noel'deki kadar sıcak olmasa da ben haftanın büyük kısmını kitap okuyarak ve yanmaya çalışarak geçirdim,” diyorum gülerek. Gerçekten de söylediklerim doğru ama aynı zamanda da bir önceki gidişimden çok daha fazla yer keşfettim. Billy'yi tanıyacaklar mı, taciz edecekler mi demeden Hollywood'un Ünlüler Bulvarı'nda dolaşmak gibi turistlere özgü şeyler yapmak çok güzeldi. Güneşin sıcaklığının tadını çıkarmak bile başlı başına bir yenilik. Hele de

buranın ürperten soğuğuyla mukayese edince.

“Belki de bir tatile ihtiyacın vardı. Bu çok yorucu bir iş,” deyip arkasını dönerek bir iki metre ötedeki masalardan birine doğru yürüyüp tahta iskemlelerden birini çekiyor. Onu burada “Cumartesi Kızı” olarak çalıştırdığımız o iki günün yorgunluğunun canına yettiğini hatırlamış gibi kendini sandalyenin üstüne öylece bırakıyor.

“Aman Tanrım, çok mu ağır geldi?” diye soruyorum endişeyle. İyice nefret etmediğini umuyorum, hele de herkes onu tanımaktan mutlu olmuşken.

Rachel’in verdiği övgü dolu rapora ek olarak müdavimlerin hepsi Peter’in burada çalışmasından ne kadar memnun olduklarını dile getirdiler. Çoğu devamlı çalışıp çalışmayacağını sordular. Doğrusu, Peter ve Billy hakkında bu konuşmalar ve tepkilerden sonra acaba arada bir yakışıklı bir erkeği görme umutları olmasa buraya gelirler miydi diye düşünmeye başlıyorum. Yine de sıcak bir içecek kekin cazibesini de yabana atmamak gerektiğine inanıyorum.

“Ben sarhoşlarla uğraşmak zor diye düşünürdüm,” diyor, gözlerini açıp başını hafifçe iki yana sallayarak. Yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oluyor. “Ama senin müşteriler bir âlem. O nasıl gevezeliktir, yahu.”

Bu gözlemini duyunca ve onların onun hakkında düşündüklerinden ne kadar farklı düşündüğünü anlayınca kahkahalar atıyorum. Demek ki onlara kendilerini çok özel hissettirmesinin sebebi konuşmaya son verip çekip gidemeyecek kadar nazik bir insan olmasıydı. Onların konuşmaya ne kadar meraklı olduklarını biliyorum ve eğer alışık değilseniz, bir hayli rahatsız edici olabilir bu.

“İşin olduğunu söyleyip kısa kesmen gerekirdi. İşler yoğun olduğunda ben öyle yapmak zorunda kalıyorum,” diye itirafta bulunuyorum ama bunu yaptığımda kendimi kötü hissettiğimi

söylemiyorum. Molly gibi ben de onlara özen göstermeye dikkat ederim. Bu mekânı özel yapan, dünyanın her tarafına yayılmış zincir kafelerden farklı kılan da bu zaten. Sadece sevecen davranmakla kalmayıp vaktimiz nispetinde onlara değer verdiğimizizi göstermek. Yaptığımız iş para kazanmanın çok ötesinde.

“Yo, hoşuma bile gitti doğrusu,” diyerek omuzlarını silkiyor. “Hikâyelerini dinlemek çok güzeldi. Ayrıca, özellikle de yalnız başına yaşayan yaşlı hanımların gün boyunca kurabildiği tek insani ilişki de buydu belki. O yüzden, şikâyet etmiyorum. Kendilerini yalnız hissedeceklerine benim canımı alsınlar, daha iyi.”

“Yani, henüz vazgeçmiş değilsin, öyleyse?” diye soruyorum. Bu duygusal ve düşünceli cevabı beni bayağı şaşırtıyor. Molly’nin yıllar önce burada kurmak istediği şeyi anladığına da memnun oluyorum.

“Yo, acil durumlarda ve her ihtiyacınız olduğunda yanınızdayım,” derken parmaklarıyla masaya vuruyor.

“Çok sevindim,” diyorum gülümseyerek. Dolaptan cam kâseler çıkarıp tezgâhın üstünde ihtiyaç sırama göre istifliyor, yanına da kuru malzemeleri diziyorum. Bir yandan işlerimi görürken bir yandan da sohbet etmeye alıştım artık. Hatta dikkatimin başka tarafa çekilmesi, sohbetin daha kolay akmasını sağlıyor. Odaklanacak başka bir şeyim oluyor ve dikkatim sohbetten başka bir noktaya çekiliyor.

“Annenle Colin’i eskiden tanıdığımı biliyor muydun?” diye soruyor Peter, çayından bir yudum daha aldıktan sonra.

“Sahi mi?” diye cevap verirken şaşkıyım. Bu sorum bilmediğimi belli ediyor. Komik ama onunla ne zaman karşılaştıysam (ki birkaç kereyi geçmez), annemler ortalıkta yoktular. Ayrıca bu köyde herkes birbirini tanır ve asıl tuhaf olan Peter’le benim daha küçükken hiç karşılaşmamış olmamız. Benden yaşça biraz büyük, belki de ben parkta veya sokaklarda oynarken (ister inanın ister inanmayın, ben çocukluğumun bir bölümünde sosyal biriydim), onun kulüp ve bar çağı gelmişti.

“Annemi tanıyor olmam çok da şaşırtıcı değil. Son yirmi yıldır okul çağına gelmiş her çocuk onu kütüphaneden tanır. Biz her salı ders yapmak için sınıfça kütüphaneye giderdik.”

“Sakın size hep gürültü yapmamanızı söylediğini deme. Kütüphaneciler bu yönleriyle ünlüdür,” diyorum yarı şaka, yarı ciddi. Annem sadece temizlik ve düzenlilik konusunda değil, kurallara uyma konusunda da titizdir. O harika kitapların arasında keyifli zamanlar geçirilirken fısıltıyla konuşulmasını ister. Her ne kadar çekingen bir insan da olsa, kütüphaneye ergenler dolduğunda sert olmasını da bilir.

“Yok canım, hiç de değil. Harika bir insandı. Ben bulmam gereken kitapları bir türlü bulamazdım. O hep yardım ederdi bana.”

“Çok güzel,” diye cevap veriyorum. Annemin yıllar boyunca kitap okumaya teşvik ettiği onca çocuğun olması müthiş bir şey. Benim açgözlü bir kitap kurdu olmamın sebebi de annemdir.

“Colin’le Pauline’yi de tanıyordum. Yani ilk karısını.”

“Sahi mi? Annem bundan hiç söz etmedi.” Sonra Colin’le annem arasındaki ilişkiyi Londra’ya gittikten sonra öğrendiğim aklıma geliyor. Molly ölmeden önce aramızda bahsinin geçmemesi doğal. Bunu düşününce üzülüyorum. Annemin Colin gibi muhteşem bir adamla mutluluğu bulduğunu öğrenmeyi ne çok isterdi.

“Ben onların arabalarını yıkardım.” Peter bu anısını hatırlayınca gülüyor. Bu arada kravatını gevşetip gömleğinin en üst düğmesini açarak ofis havasından sıyrılıyor. “O sıralar on üç yaşlarındaydım, emeğimin karşılığında bir iki sterlin verirlerdi bana.”

“Fena iş değilmiş.”

“Her şey o yaz ben ve bir arkadaşımın birkaç kuruş kazanma hevesiyle başladı. Fikir onundu ama bir gün yaptıktan sonra bıraktı. Herkes yıkamak için sıcak su vermiyordu,” diyor, ne çılgınmışız der gibi başını iki yana sallayarak. “Sanırım ben bir yıl kadar daha

devam ettim ama..." diye ekliyor, ayrıntıları hatırlamaya çalışırken kendi kendine konuşur gibi.

"Çalışkansın sen o zaman," diyorum tezgâha yaslanıp çenemi elimin üstüne koyarak. Anlattıklarının ilgimi çektiğini fark ediyorum.

"Annemi tanıyan biri olarak sahiden bu kadar şaşırdın mı buna?" diyor gülererek. "Ayrıca tek başına çalışmam demek kazandıklarımı bölüşmemem demektir. Para yağıyordu."

"Şanslıymışsın."

"Doğru, istediğim bütün futbol çıkartmalarını alabildiğim gibi Nintendo almak için para bile biriktirebildim," diyor gülümseyerek "Her neyse, Colin ve Pauline o sıralar birlikte yaşamaya daha yeni başlamışlardı. Çocukları falan yoktu. Yine de Colin'le hafta sonu burada karşılaştığımda nereden tanıdığımı hatırlayana kadar akla kararı seçtim. Buradan çıktıktan sonra jetonum düştü ancak."

"Normaldir ama üzerinden uzun yıllar geçmiş," diyorum gülererek, tezgâhtan uzaklaşıp etrafta yapılacak başka bir iş olup olmadığına bakarken.

"O zamandan bu yana biraz değişmiş olabilirim. Beni tanıdığını sanmıyorum. Ben artık o ağzında diş teli olan, saçı varoş tarzı kesilmiş sıska çocuk değilim," derken omzunu silkiyor. Çocukken neye benzediğini merak ediyorum. "Annene ve ona sevgilerimi ilet."

"Olur."

"Harika insanlar onlar," diyerek başıyla onaylıyor düşünceli bir tavırla. "Onları birlikteyken tanımadım henüz elbette ama ikisini de ayrı ayrı tanımış biri olarak birbirlerine çok yakıştıklarına eminim."

"Öyle," diyorum gururla.

Sohbetimiz, omuzlarından sarkan içi tıklım tıklım dolu beden eğitimi çantalarıyla bize el sallayarak kafeden çıkan Georgia ve arkadaşı Danielle (hokey antrenmanından çıkıp her pazartesi günü

akşamüstüne doğru kafeye gelmeye başlayan on dört yaşlarında iki kız) tarafından kesiliyor. Kafemde yeni yüzler görmeye bayılıyorum. İş hayatında yeni sayılıyım ama ben bile, ayakta kalabilmek ve gündemde olmak için, gençleri cezbetmenin öneminin farkındayım. Sosyal medya hesapları açmamızın başlıca nedeni de bu zaten. Önceleri tereddüt ettim (buna şaşmamak gerek zira ben bu dükkân dışında çekingen ve kendi hâlinde bir insanımdır) ama kasabamızın gençleri beni ikna ettiler. Gerçekten de bayağı bir faydası oldu. Her ne kadar Billy'nin hayranları, mesaj kutumu bir sürü gereksiz mesajla doldurduysa da. Neyse ki onun kilometrelerce uzakta olmasından dolayı yavaş yavaş azalıyor bu tür mesajlar.

Birilerinin dükkâna gelip fotoğrafını bir gün önce Instagram'da paylaştığım kekten bir dilim istemeleri çok komik. Anlaşılan insanların tat alma duygularını harekete geçiriyor bu tip şeyler. İnsanı bir yandan çikolata yerken kanepeye yayılmaya ya da şekerli içeceği mideye indirirken aval aval cam temizleyicisi adamı seyretmeye özendiren TV reklamları gibi. Her ikisi de gidermen gereken açlık ve susuzluk duygularını tetikliyor. Benimki gibi küçük işletmelerin hiçbir ücret ödmeden böyle bir reklam fırsatı elde etmeleri müthiş bir şey.

"Güle güle kızlar. Haftaya görüşürüz," diye arkalarından sesleniyorum yuvarlak bir tepsi alıp elimde temiz bir bezle masalarına doğru ilerlerken. Etrafıma bakınca artık dükkânda baş başa kaldığımızın farkına varıyorum.

"Buraya geri dönmek sana nasıl geldi?" diye soruyorum, masanın üstündeki boşları alıp tepsiye koyarken. Masanın üstünü siliyorum sonra da. "Keşke dönmeseydim diye içinden geçti mi?"

"Bilakis. Tahmin ettiğimden çok daha fazla keyif aldım," diye itiraf ederken etrafa bakıp gülümsüyor. "Aslında..." diye eklerken sanki birden aklına bir şey gelmiş gibi parmağını şaklatıyor. "Eğer

burada bana ihtiyaç yoksa cumartesi günü eski okul arkadaşlarımla futbol oynayacağım. Ama sonra bir şeyler atıştırmak ister misin benimle? Grubumuzda başı bağlanmış olanlar maçtan sonra ya karılarına ya da kız arkadaşlarına koşacaklar. Bekârlar da âlem yapmaya Londra'ya gidecekler. Doğrusu, kabul edersen, gitmemek için sağlam bir bahanem olacak.”

“Hiç fena fikir değil,” diyorum gülerek. Bu teklifi fazla düşünmeye gerek duymuyorum. “Memnuniyetle senin mazeretin olurum ama bir şartla. Yemeği ben ısmarlarsam. Sana yemek borcum var.”

“Öyle mi?”

Cevap olarak elimde dolu tepsiyle yanından geçerken kaşlarımı kaldırıyorum. Tabakları ve fincanları evyenin içindeki sabunlu suyun içine bırakıyorum. Hemencecik yıkamaya başlayıp kurumaları için evyenin kenarına koyuyorum.

“Hmm...” Peter biraz duraksıyor gibi, bu fikir onu rahatsız etmiş sanki. “Şöyle yapalım. Sen benim yemeğimi öde, ben de seninkini. Böylelikle ikimiz de kendimizi hoş ve cömert bir davranışta bulunmuş gibi hissederiz.”

“Oldu o zaman,” diyorum gülerek, ıslak ellerimi önlüğüme silerken. Tezgâhın arkasından dolanıp dükkânın ana bölümüne geçiyorum.

“Seni saat yedi civarında alırım, senin için de uygunsa? Buralarda bir yere gideriz. Fazla büyötmeye gerek yok,” diyerek omzunu silkiyor.

“Harika!”

“Canım fena hâlde Hint yemeği çekiyor. Şöyle doğru dürüst bir baharatlı Hint yemeği olsa da yesek. Tepenin eteğindeki lokanta hâlâ iyi mi?”

“Maharajah mı? Biz oradan genelde paket servis alıyoruz.”

Annemle ben bir süredir cuma akşamları yemek sipariş etme

lüksünü gelenek hâline getirdik. Şimdi artık akşam yemeklerimiz iki kişilik değil altı kişilik olacağı benziyor. Dönüşümlü olarak bir Çin, bir Hint yemeği sipariş ediyoruz. Küçük bir köyde oturduğumuz hesaba katılırsa, bayağı bir seçeneğimiz olduğu söylenebilir.

“Muhteşem. O zaman oraya gidip elimize güzel bir bira alıp sohbete koyulabiliriz,” derken sanki biradan bir yudum almış gibi dudaklarını yalıyor.

“Güzel,” diye cevap verirken ağzına bakıp yalanma hareketini izlediğimi fark ediyorum. O da utanıp sıkılarak aynı şeyin farkına varıyor.

“Şimdiden dört gözle bekliyorum,” diyor gülümseyerek, ayağa kalkıp gitmeye hazırlanırken.

“Oh! Palton,” diyerek yanaklarım al al vestiyere koşup görüldüğünden çok daha ağır olan gri renkli yün paltoyu elime alıyorum.

“Sağ ol,” diyor kaşlarını çatıp paltoyu elimden alırken. “Bir daha unutsaydım, rezil olurum.”

“Ne olacak, treni beklerken donardın yine,” diyorum gözlerimi devirerek. Bu hareketi son seyahatime ve Buskinlerle daha fazla birlikte olmama borçluyum. Peter, sanki bir şeyler daha söyleyecekmiş de sonradan vazgeçmiş gibi dudaklarını büzüp kapıya doğru ilerliyor.

“Hoşça kal Sophie, cumartesi görüşürüz.”

“Görüşürüz,” diyorum geri dönerken. Onun gidişini seyretmek yerine evyenin içini temizliyorum.

28 Mart 2016, Pazartesi

Sevgili Billy,

Mektup yazma sırasının bende olmadığını biliyorum ama seni görmem için bana bilet yollamak inceliği göstermenden dolayı bir mektup yazıp -olur da yeterince sana söylememiş ya da belli edememişimdir diye- yaptıklarını ne kadar takdir ettiğimi bildirmek istedim.

Tuhaf bir şekilde başa döndüğümüzün ve bir daha ne zaman görüşeceğimizi bilmediğimizin farkındayım ama Billy Buskin'in yanına yolculuk ettiğimden beri bir ferahlama hissediyorum. İki hafta önce bu zamanlarda seni deli gibi özlüyordum ve perişan hâldeydim. Şimdi o zaman olduğumdan daha mutlu olduğum kesin.

Yanlış anlama. Seni hâlâ özlüyorum. Sadece kısa bir zaman önce bir moral gezisi yaptım.

Umarım sette çok iyi vakit geçiriyorsundur. Johnny'nin de seninle aynı filmde rol alması ne acayip. Birlikte epeyce gülüyorsunuzdur. Yılbaşında çok tatlıydı. Karısı eve döndüğüne ve çocuklarla hep birlikte olduklarına memnun olmuştur. O gülünç sakalı duruyor mu? UMARIM YOKTUR.

Apandisiti patlayan öbür aktöre gerçekten çok üzüldüm. Bir Hollywood filminde ilk kez önemli bir rolde oynayacakken özellikle de. Zavalılık! Kolu kanadı kırılmıştır.

Burada her şey yolunda. Dükkân bensiz ayakta kalabilmiş ki bu beni çok mutlu etti ama biraz bozulmadım da değil. Arada bir kafamı kurcalayan küçük bir sorun bu. İşi götürenin BEN olduğumu düşünmek istiyorum sanırım ama pek de öyle gibi değil. Belki de herkes bir dükkânı idare edebilir ya da belki arada bir kendime vakit ayırma fırsatım olmasının iyi bir şey

olduğunu anlamam gerekir. Sanırım sen bu fikre tam destek vereceksin.

Rachel bütün sorumluluğu üstüne alıp işleri yürütmeyi başarmış. Colin çok başarılı olduğunu söyledi. Peter herkesi büyülemiş ama kendisi buradaki insanların bu kadar konuşkan olacağını tahmin etmiyordu. Cumartesi günü teşekkür mahiyetinde birlikte bir şeyler atıştıracamız.

Bu gece eve geldiğimde annem gelecek hafta sonunu gelinlik alışverişine ayırdığını söyledi. Çok heyecanlandım ama Charlotte kadar değil. Bir sürü gelinlik tasarlayıp resimlerini çizdi ama onun tasarımlarını giyse giyse Barbie Prenses giyebilir. Umarım annemin daha sade bir kıyafet seçeceğini anladığında fazla bozulmaz.

Harika bir hafta geçirdiğini ümit ediyorum. Herkese sevgilerimi ilet.

Sevgiler

Sophie

...

"Şimdi hatırladım," diyorum, elimde zarfa koyduktan sonra Billy'ye göndereceğim mektupla merdivenlerden salona inerken. "Peter bugün paltosunu almaya geldi. Colin'le ikinizin onu daha önceden tanıdığınızı bilmiyordum."

"Tanıyor muymuşum?" diye soruyor annem, başını televizyon ekranından bana doğru çevirip boş boş yüzüme bakarak.

"Kütüphaneden. Öğrenciliğinden."

"Eminim o zamandan bu yana çok değişmiştir."

"O da öyle söyledi. Colin'in de arabasını yıkıyormuş."

Annem, sanki bugüne kadar duyduğu en komik şey buymuş gibi gülmeye başlıyor elini göğsüne bastıra bastıra.

“Ne var?”

“Zavallı Colin. Nereden tanıdığını bir türlü çıkartamadığı için seninle konuşmasını söyledim durdum. Sanırım unutkanlık başladığını sanıyordu.”

“Bence Peter aradan geçen yirmi senede yaşlanmış da ondan.”

“Şimdi rahatlayacak,” diyerek içini çekip sakinleşiyor. “Bir hafta sonu onu öğle yemeğine davet etmelisin. Eminim buraya gelmişken doğru dürüst rostolu bir pazar günü yemeği yemek hoşuna gidecektir.”

“Harika olur,” diyerek başımla onaylıyorum.

“Telefonla arayıp müsait olduğu günü öğren.”

“Aslında biz bu cumartesi günü birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. O zaman söylerim.”

“Oh?” diye soruyor şaşırılmış gibi.

“Teşekkür mahiyetinde.”

“Evet.”

“Ama belki gelecek hafta sonunu öneririm, olur mu?”

“Evet, bak bakalım istiyor mu...” diyor annem düşünceli bir tavırla ve başını televizyon ekranına çeviriyor.

Zarf almak için dolaba doğru yönelirken içimi bir endişe kaplıyor. Sanki bir anormallik varmış gibi bir his duyuyorum.

Elime bir kalem alıp Billy’nin o bildik adresini yazarken bu duygumu bastırmaya çalışıyorum.

24

“Sonra annem, öbür çocukların beni kendi yerine annesini dövüştüren bir hanım evladı olduğumu düşüneceklerine aldırış etmeden, bir hışımla okula dalıyor,” diyor Peter. Anlattığı şeylere gülmemeye çalışırken çatalını indirip başını iki yana sallıyor. “Bu zorba çocuğu bulup ona o kadar iyi davranıyor ki çocuk sonunda ağlıyor.”

“Nasıl yani?” diye soruyorum yüzündeki afallamış ifadeye bakıp gülerken. Geçmişteki en iyi arkadaşım ile ilgili anlattığı hikâyelerden keyif alıyorum.

Harika bir gece geçiriyoruz. Baharatlı Hint yemeğimizi, kızarmış lavaşları ve soğanlı böreği yerken hiç durmadan konuşuyoruz. Uzun zamandır aklımıza gelmeyen anıları hatırlayınca gülüyoruz. Anlattığımız öyküler âdeta Molly’yi yeniden hayata döndürüyor. Onunla ilgili hiç bilmediğim bazı şeyleri öğrenmeye bayılıyorum. Geriye bakıp yas tutmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum ama bizim yaptığımız onun kişiliğini kutlamak ve üzüntümüzden dolayı göremediğimiz, unuttuğumuz kendine özgü huylarının eğlenceli

yönlerini bulmak.

“Nasıl oldu bilemiyorum,” diyor gülerek omuzlarını silkerken. O da benim kadar afallamış görünüyor. “Neler konuşulduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ama o günden sonra o zorba bir daha beni asla rahatsız etmedi. Hatta yanıma bile yanaşmadı.”

“Sevgiyle öldürmek,” diyorum gülümseyerek. Molly’nin en iyi yanlarını meydana çıkarmak için insanları eğitmeye ne kadar meraklı olduğu aklıma geliyor. Çocuğuna kötü davranan birine aynı taktiği kullanmış olmasına şaşırmamak gerek.

“Hem annem hem de babam özel insanlardı,” diye cevap veriyor. Ne kadar şanslı olduğunu düşününce kendi kendine gülüyor.

“Öyleyse, buralardan gitmene ne sebep oldu? Onları nasıl bırakabildin?” diye soruyorum, ekmeğimi baharatlı tavuk yemeğimin suyuna bandıktan sonra ağzıma atarken.

Bu soru beni hep düşündürmüştür. Peter’den çok kendimi, kendi hayatımı ve kendi kararlarımı ilgilendiren bir soru bu. Çocukken olanlardan sonra annemi asla bırakıp gidemeyeceğimi anladım ben. Yaşıtlarım gibi benim de seyahat etmek ve dünyayı görmek gibi hayallerim vardı ama durumumuzun gerçekliği, babamın yokluğu, annemin kırılğanlığı aklıma gelir ve o kadar umursamaz olamayacağımı anlardım. Onu bırakamazdım. Bana ihtiyacı vardı. Hayatlarımız daha basit, daha düz ve bu kadar paramparça olmasaydı onları bırakıp gitme konusunda neler hissederdim acaba?

“Onlar söyledi gitmemi,” diyor öylesine. Yüzüme bakarak bunu söylerken yüzünde hiçbir ifade yok. Ciddi ve düşünceli bir ifadeyle bakan gözlerimiz bir iki saniyeliğine birbirine kenetlenmiş vaziyette öylece kalıyor. Sonra ifadesi yumuşuyor ve açıklarken daha bir canlanıyor. “Onlar şanslıydılar. Bu köyde tanışıp birbirlerine âşık olmuşlar ve mutluluğu bulmuşlar ama aptal değillerdi. Bizim neslimizin farklı olduğunun, dünyanın keşfedilmeye hazır bir hâlde

bize kucak açtığıнын bilincindeydiler. Kanatlarım kırılmış gibi burada sıkışıp kalmamı istemediler.”

“Senin göklere yükselmeni istediler,” diyorum, onun yaptığı benzetmeyi devam ettirerek.

“Tam da öyle. Bu yüzden beni salıverdiler,” diyor gülümseyerek. Eliyle uçma işareti yaparken ağzıyla vın diye sesler çıkarıyor.

“Baban öldükten sonra dönmeyi düşünmedin mi?” diye soruyorum. Belki de sorulmaması gereken çok özel bir soru bu, hele de onunla bugüne kadar birkaç kez görüştüğümüz düşünülürse ama aramızda başka türlü bir ilişki var. Birbirimize karşı açık ve dürüst olduğumuz için meseleyi deşmek ve altın kalpli sevgili arkadaşım Molly’nin neden her şeyden çok sevdiği iki erkekten yoksun olarak buralarda tek başına kaldığını anlamak istiyorum.

“Döndüm,” diye cevap veriyor. Bu soru ya da belki ben onun düşünmediğini varsaymamdan dolayı bir an kaşları çatılıyor. “Döndüm ve gelip annemle birlikte kısa bir süre yas tuttum... E peki sonra? Ölüm gerçekleşeceğinden emin olduğumuz yegâne şeydir. Hepimiz o özdeyişi biliriz. Beynimize o kadar işlenmiştir ki günün birinde kaçınılmaz sonla karşılaştığımızda korkmayız. Bununla birlikte, annem benim hayatımın ve hayallerimin babamla birlikte ölmesini istemedi. Gayet net olarak her ikimizin de kaybının yeterince büyük olduğunu, benim de bir hayatım olduğunu belirtti ve tıpkı öncekinde olduğu gibi beni dünyaya yeniden salıverdi.” Derin düşüncelere dalıp birkaç dakika duruyor. “Zor oldu. Ayrılmamla unutmam bir olmadı,” diye mırıldanıyor kendi kendine konuşur gibi.

“Elbette öyle olmamıştır,” diyorum nefes nefese. Bunu ima etmeye çalıştığımı düşünmediğini umuyorum.

“Onun mutlu olduğunu biliyordum. En azından zamanla mutlu olabildi.” Duruyor ve üzüntüyle gözlerini kaçırırken dudaklarını birbirine sürüyor. “Geçen yıl karşılaştığımızda, bu dükkân

insanların kalplerini iyileştiriyor dediğini söylemiştim sana,” diye konuşmaya devam ederken bizim mutfakta yaptığımız konuşmayı hatırlayıp hatırlamadığımı anlamak için yüzüme bakıyor.

Hatırladığımı belirtmek için başımla onaylıyorum.

“İlk iyileştirdiği kalp kendisinininki oldu. Senin burada çalışmaya başlamanla daha da açık seçik meydana çıktı bu. Seni çok seviyordu. Ta ilk günden itibaren. Ben belki onun salıverdiği kuştum ama sen onun neşe kaynağı minik bülbülüydün. Bunu ona bu dükkân sağladı. Seni verdi ona. Onun sana ihtiyacı vardı,” derken bana göz kırparak içtenlikle gülümsüyor.

Gözlerime bir şeylerin battığını hissediyorum, boğazımda bir şeyler düğümleniyor.

“Bu şimdi sana saçma sapan ve ucuz bir kız tavlama edebiyatı gibi gelebilir ama değil,” diyor bana gülümseyerek. “Ama seni tanıdıktan sonra onu nasıl o kadar etkileyebildiğini iyice anladım. Seni seviyordu. Neden olduğunu anlayabiliyorum.”

Yüzüme sıcak bir tebessüm yayılıyor. Molly’ye bu kadar yakın olan bir insanın bu sözleri söylemesi içimi sevinçle dolduruyor ama bu iltifatlar karşısında mahcup oluyorum bir yandan da. Yabancı sayılabilecek kişilerin hakkımda böyle müthiş şeyler söylemelerine alışık değilimdir.

“Senden de çok söz ederdi,” diyorum duygularım belli olmasın diye öksürürken. Konuşmanın odağını kendimden uzaklaştırmaya çalışırken ben de ona rahatlatıcı şeyler söylemek istiyorum. Peter’in benimle paylaştığı, Molly’nin zaman ötesi, asla eksilmeyen sevgisini etrafa yaymak istiyorum.

“Eminim etmiştir,” diyor gülerek. Kahkahası öyle bir çınlıyor ki duygusal hava dağılıyor. Öbür müşteriler tabaklarının üzerinden bakıp neyin bu kadar komik olduğunu anlamaya çalışıyorlar. “Ben onun dünyayı gezen altın çocuğuyum. Kendisini dinleyecek kimi

bulduysa benim yaptıklarımın hepsini anlattığından eminim,” derken Molly’nin deniz aşırı seyahatlerini herkese en ince detayına kadar anlatmasına sinirlenmek yerine keyif alıyor gibi. “Belki de o yüzden beni tanıyormuşlar gibi geliyor onlara. Hakkımda o kadar çok şey anlatılmış ki”

“Doğru, ayrıca ona benziyorsun.”

“Öyle mi?” diye sorarken söylediklerim karşısında gerçekten şoke olmuş gibi.

“Hem de çok,” diyorum kaşlarımı çatarak. Onun fark etmemesine şaşıyorum.

“Dünyayı gezmenin beni köklerimden koparmadığına memnun oldum,” diyor kıkırdayarak. Garson boşları almaya masaya gelirken o da birasından bir yudum alıyor. Buna memnun oluyorum zira deminden beri tabağımda kalanlarla oynamaktan bir hâl olmuşum. O kadar tokum ki anlatamam.

“Gerçekten de öyle. İnanılmaz,” diyorum. Sanki bütün geceyi Molly’yle geçirmişim gibi hissettiğimi söylemek istemiyorum. Tuhafına gidebilir.

“Böyle düşündüğüne memnun oldum,” diyor sevinçle.

“Bu söyleyeceğim şey umarım çok kaba kaçmaz ya da mahremiyetine fazla burnumu sokmuş sayılmam...” diye söze başlıyorum. Sormak için kıvrandığım soru için uygun sözcükleri bulmanın derdindeyim. “Kararından dolayı hiç pişmanlık duydu mu?”

“Birkaç kere oldu,” diyerek başıyla onaylıyor. Sorduğum şey üzerinde düşünürken yüzüme bakıyor. “Bu kadarını itiraf etmiş olayım ama gelip geçici anlardı. Hiçbir zaman uzun süreli olmadılar. Hep atlatmayı başardım.”

“Demek öyle,” diyorum. Eğer ben de daha gençken ve kafamda bu fikir varken cesaretimi toplayıp çekip gitseydim, ben de aynı

şeyleri hisseder miydim diye merak ediyorum. Aynı duyguları paylaşacağımızı hiç sanmıyorum. Hiçbir kuvvet beni o uçağa bindiremezdi. Kanatlarım açılmak, yüreğim göğe yükselmek istemiyordu.

“Pişmanlık meselesinin acımasız gerçeği de budur işte,” diyor Peter, gözlerini kısarak. Yüzü ciddileşiyor ve düşünceli bir hâl alıyor. “Yaptığın bir şeye pişman olmak yapmadığın bir şeye pişman olmaktan daha iyidir. *Ah keşke* lafını hiç sevmem,” diye sözlerine devam ediyor hararetili hararetili. “Hayat yaşamak içindir. O yüzden hayatın içine dalıp istediğimizi almamız gerekir. Annemle babam da bu görüşe katılıyordu. Onları terk ettiğimi düşünmüyorlardı. Onlar bana hayat verdiler, düşünen bir beyin ve atan bir kalp verdiler. Benim görevim hiçbir emelim olmadan onların yanında kalmak değildi. Benim mutluluğum onların mutluluğuydu. Tek umut ettiğim şey aldığım kararların onlara gurur vermesiydi.”

“Eminim vermiştir,” diyorum söylediğimin doğruluğundan emin olarak. Böyle duygu yüklü ve içe işleyen bir konuşma yapan birine bundan fazlasını söyleyemediğim için kendimi gülünç hissediyorum. Ondan böyle derinliği olan, içe işleyen cevaplar beklemiyordum ama daha önceki sohbetlerimizi düşününce, bu yanının her zaman ortaya çıkmadığı sonucuna varıyorum. O kendini tanıttığı gibi kaba saba, duygusuz bir Avustralyalı değil. Dışarıya gösterdiğinden çok daha fazla sıcaklık, şefkat ve vicdan var içinde. Tıpkı Molly gibi.

“Komik olan şu ki annem hep bir gün doğru kızın karşıma çıkıp beni kendine bağlayacağını umut ederdi ama zamanlamanın ve benim buna hazır olmamın öneminin de farkındaydı. Ama ben doğru insanın bana asla kendimi kafese konmuş gibi hissettirmeyeceğinin farkında değildim. Doğru insan benden önem verdiği şeyleri almak yerine bana bambaşka şeyler kazandıracak olandır,” derken başını kaldırıp bana bakıyor ve keyfi kaçmışa benziyor. “Ama en

büyük pişmanlığım, annemin çocuklarımla büyük annesi olma zevkini tattığını görememektir. Yani ben bekârım ve baba olmam çok uzak bir ihtimal. Ufukta öyle bir şey gözüküyor. Ama onu o rolde görmeyi çok isterdim.”

“Bayılırdı.”

“Evet.”

Aramıza sessizlik çöküyor ve düşüncelere dalıyoruz.

Gözümün önüne torunlarının peşinde koşan, onlarla oyunlar oynayıp şaklabanlıklarıyla onları güldüren, dükkândan içeri giren tüm küçük çocuklara yaptığı gibi onlara masum olmayan yiyecekler veren bir Molly geliyor.

Yüreğime ağırlık ve hüznün çöküyor. Hayatın adaletsizliği bir kez daha yüzüme çarpıyor. İnsanlara çok şey vermiş olan bu kadına hayat daha cömert davranabilirdi.

Bardağımla dudaklarıma götürüp Peter’in daha önceden doldurduğu biradan bir yudum alıyorum. Şu ana kadar elimi sürmemiştim ama bu, sohbet bu beklenmedik mecraya sürüklenmeden önceydi. Şu anda sudan daha sert bir içeceğe ihtiyacım var.

Ben biramı içerken Peter de başparmağını masaya vuruyor.

“Los Angeles iyi miydi?” diyerek daha önce sorduğu soruyu tekrarlıyor.

“İyiydi,” diyorum başımla onaylayarak. Bu gece ilk kez sohbetimiz sıkıntılı ve zorlamalı bir hâl alıyor. “Sen gördün mü?”

“Yok, henüz gitmedim. Hiçbir zaman ilgimi çeken bir yer olmadı,” diyor başını iki yana sallayarak. “Dönecek misin?”

“Sanırım. Önünde sonunda gideceğim,” diye itiraf ediyorum. “Ama şimdilik belli değil.”

“Güzel,” diyor bana bakarken kaşlarını kaldırarak. “Bu kadar uzak olmak zor olmalı.”

“Elbette işleri zorlaştırıyor,” diyerek başımla onaylıyorum. Tatlı

yemeyeceğimi bildiğim hâlde bana tatlı menüsünü uzatan garsona gülümsüyorum.

“Ben yapamazdım,” diyor katı bir tavırla. Gözleriyle etrafı süzerken dudağını büküyor. “Belki de senden daha bencil olduğumdan ya da daha açgözlü. İstersen bana deli de ama biriyle birlikteysen eğer, onunla *birlikte* olmak isterim, tamam mı?” derken gözlerime bakıyor.

“Evet de hayat her zaman o kadar basit değil.”

“Çok doğru söyledin,” diyor gülerek ve etraftaki ağır hava anında dağılıyor.

Önceden anlaştığımız gibi hesabı Alman usulü ödüyoruz ama Peter beni eve bırakmakta ısrar ediyor, ben de inatla dadiya ihtiyacım olmadığını ve bu sakın Rosefont Hill kasabasının sokaklarında kendimi son derece güvende hissettiğimi söylüyorum.

Yemekten sonra kahvelerimizi içerken de beni eve bırakırkenki kısa yürüyüş sırasında da aramızdaki neşeli ve iyimser hava devam ediyor. Dostça ve sıcak bir havada vedalaşıyoruz.

Bir cumartesi gecesi (ya da herhangi bir gece) elime kitabımı almak yerine sokakta olmak benim için çok ender olan bir şey. Onunla yemek yemeyi hiç düşünmeden kabul ettiğime kendim bile şaşırdım ama daha da şaşırtıcı olan bu kadar güzel vakit geçirmiş olmam. Belki de eski huyumdan vazgeçip bunu daha sık yapmalıyım ama tabii asıl mesele evden çıkıp farklı bir şeyler yapmak değil. Esas mesele kiminle çıktığın. Yıllarca arkadaşlıklardan uzak durmak bir boşluk mu yarattı bende acaba? Hiç öyle hissetmedim ama öyleyse daha sık görmek istediğim sıcak bir insanla güzel bir yemek, bana kendimi neden farklı hissettiriyor? Binlerce kilometre ötede ve başka bir saat diliminde değil de yanı başında kanlı canlı duran bu kadar müthiş bir insanla (ailenden olmayan) sadece çok hoş bir şey, o kadar.

“Oh, annem gelecek hafta pazar günü öğle yemeğine gelmek isteyip istemediğini sordu,” diyorum annemin geçen akşam onu davet ettiğini hatırlayınca. O günden bu yana bu konu bir daha açılmadı ama annemin hâlâ onu davet etmek istediğinden eminim.

“Evde pişirilmiş bir rostoya ne zamandır hasretim,” diyor acıkmış gibi. Büyük bir şevkle bu teklifin üstüne atlıyor.

“O da öyle düşündü zaten,” diye gülüyorum, araba yolunu tırmanırken cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. “Sana hafta içinde mesaj atar programı bildiririm ama biz öğle yemeğini genellikle saat bir civarında yeriz.”

“Mükemmel,” diyerek hafifçe gülümsüyor. Yürüyüş boyunca tenimize işleyen soğuktan korunmak için paltosunun yakasını havaya kaldırıyor.

“Harika! Ona bildiririm,” diyorum, anahtarı kilide sokarken. Kapı açılır açılmaz içerinin sıcaklığı yüzüme vuruyor. “Bu gece için çok teşekkür ederim.”

“Benim için büyük bir zevkti,” diyor gülümseyerek. Benden uzaklaşıp ellerini cebine sokarak geri geri yokuşu inmeye başlıyor. “Gelecek hafta görüşürüz, belki de daha önce.”

“Kazasız belasız evine varırsın umarım.”

“Teşekkür ederim.”

Topuklarının üstünde dönüp karanlığa karışıyor.

Kapıyı arkamdan kapatırken, Billy’nin telefonunu açabilmek için telefonumu tam zamanında cebimden çıkarıyorum.

“Bay Buskin?” diyorum gülümseyerek. İçimden sırnaşıklık yapmak geliyor.

“Bayan May...” diyor kıkırdarak. Sesinden rahatlamış olduğu anlaşılıyor.

“Ne var ne yok?” diye soruyorum, kapıyı kilitleyip çizmelerimi çıkarmak için eğiliyorum.

“Bugün tatilim. Az sonra Johnny’yle spora gideceğiz. Dün o kadar uzun saatler çalıştım ki canım hiç spor yapmak istemiyor ama gitmem de lazım.”

“Sana inanıyorum,” diyorum gülerek. Hayatında hiç spor salonuna ayak basmamış biri olarak spora gitmenin düşüncesi bile beni ürpertiyor. Orada kan ter içinde olmalarına rağmen herkesin birbirini kestiğini duymuş olmamdan değil bu. Formda olmakla ilgim olmadığından.

“Gecen iyi geçti mi?”

“Harikaydı. Kapıdan içeri daha yeni girdim.”

“İyi...” diye cevap veriyor dalgın dalgın, sanki bir şeyler daha soracakmış da soramıyormuş gibi. “Yatacak mısın hemen?” diye soruyor, tamamen farklı bir konuya geçerek.

“Evet,” diyorum yavaşça, mutfaktan bir bardak suyla bir çikolata kapıp (midemde nasıl yer kaldı anlayamadım ama görünce canım çekti) merdivenlerden yukarı odama çıkarken. “Annem bugün Colin’de kalıyor. Ben de yatağıma kıvrılıp film seyredeceğim.”

“Yine mi *The Holiday* filmi izleyeceksin?” diye hafiften dalga geçiyor.

“Daha farklı bir film izlemeyi düşüneceğim, bakalım,” diyorum gülerek. Aslında onu izlemeyi niyetim. Ben neyi sevdiğini bilen bir insanım, çeşitliliğe merakım da yoktur.

“İkiniz de yokken iyice tuhaf oluyor. Neyse, geç vakte kalamam. Annem ve Charlotte’yle birlikte erkenden kalkacağız.”

“Kız kıza gününüz,” diye hatırlıyor.

“Çok doğru,” diyerek başımla onaylıyorum pijamalarımı yataktan çekip alırken. Bir yandan telefonda konuşup bir yandan da rahat kıyafetlerime kavuşmadan önce kotumu ve kazağımyı çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. “Annemin hayalindeki düğün kıyafetini bulmak için şehre ineceğiz. Seçeceği kıyafetin belki de düğün

kıyafetiyle ilgisi olmayacak ama o, seçtiği kıyafetin içinde kendini çok özel hissedecek.”

“İlginç bir yaklaşım,” diye cevap veriyor. “Mektubun bu sabah geldi. Charlotte’nin heyecan dolu mektubuyla birlikte. Bana bazı çizimler yollamış.”

“Annemin giymesini istediği kıyafetlerin çizimleri mi?”

“Evet, son mektubunda sözünü ettiğin gibi.”

Söyleyiş tarzından gülümsediği belli oluyor.

“Ah...”

“Annemi o kıyafetlerin herhangi birinin içinde düşünemiyorum ama Charlotte’nin neyi sevip neyi sevmediği çok belli. Hatta kendisini bile çizdiği kıyafetlerden birinin içine koymuş.”

“Evet, biliyorum. Devamlı bir şeyler çiziyor.”

“O kadar heyecanlı olması ne hoş,” diyor Billy hoşuna gitmiş gibi.

“Bugünle ilgili bir hayali olduğu kesin,” diyorum gülümseyerek. Charlotte’nin yaratıcılığına, işin içine dâhil olmaktan keyif almasına bayılıyorum çünkü hepimiz bu durumdan memnunuz ama babalarının yeni biriyle evlenmesine tanıklık etmek Charlotte ve Aaron’a neler hissettiriyordur, bilemem yine de. Babamın ölümünün üzerinden çok zaman geçmesine rağmen ben bile zaman zaman zorlanıyorum. Onların acısı daha çok yeni ve yaşları da çok daha küçük. “Annemden o kıyafetlerden birini üstünde denemesini rica edebilirim. Charlotte’yi çok mutlu eder bu. Aslında, ben de çok eğlenirim.”

“Harika bir gün olacak. Taşınmayla ilgili yeni bir şey söyledi mi?”

“Yo ama ben bir ara tekrar gündeme getireceğim. Kafasında o kadar çok şey var ki onu düşünmeye fırsatı olmamıştır.”

“Veya belki o da senin gibi başını kuma gömüyordur?”

“Ben de ona çekmiş olmalıyım,” diyerek söylediklerini onaylıyorum zira ben de bu konuyu pek açmadım. Annem benden

daha fazla soru sormamı bekliyorsa, hiç şaşırmam.

“Ne diyeceğim sana, evi *biz* alabiliriz,” diye öneriyor Billy en sakın hâliyle sanki benim çocukluk evimi almak çocuk oyuncağıymış gibi.

“Ne?”

“Yatırım yapmış oluruz. Kendimize ait bir yer bulamadık şimdiye kadar ama hep aklımızdaydı. Hep annenin evinde kalamayız ya. Kendimize ait bir eve ihtiyacımız var.”

“Biliyorum,” diyorum içimi çekerek. Birçok insan yeterince para kazanır kazanmaz evden ayrılıyor. İyi yetişmeleri için onca para yatırmış, onca sevgi vermiş ana-babalarından bir an önce kurtulmak istiyorlar. “Çok büyük bir yükümlülüğün altına girmiş olursun.”

“Ben yükümlülüğten yılmam,” diyor meydan okurcasına, sanki birbirimize olan sadakatimizi sorgulamışım gibi.

“Ben de...” derken beynimin içine milyonlarca düşünce üşüşüp kafamın doğru dürüst çalışmasını engelliyormuş gibi kaşlarımı çatıyorum. Basit bir çözüm bu elbette ama bir şeyler içime sinmiyor, ne olduğunu da teşhis edemiyorum.

“Sadece öneriyorum. Bu da bir seçenek. Böylelikle senin için bu kadar anlamı olan bir şeye veda etmek zorunda kalmazsın,” diyor Billy ama söylediklerini duymuyorum pek. Sessiz kalışımdan cesaret alıp konuşmaya devam ediyor. “Ah keşke Surrey’deki aile evimizi satın alsaydım ya da anneleri satmamaya zorlasaydım. Bu meseleyi atladığıma hep pişman olacağım.”

“Doğru,” lafı çıkıyor ağzımdan.

“Her halükârda annenle konuşman gerek. Sorunu kabullenmenin vakti geldi, Miss May.”

“Belki de,” diyerek içimi çekerken yatağın üstünden dolgu oyuncağımlı alıp azıcık sıkıyorum.

Kendimi bildim bileli bu dolgu oyuncağım vardır. En kötü günlerimde yanımda olmuştur. Çoğu insan bu tür sözleri bir

insan ya da hayvan hakkında konuşurken söyler ama ben sarı puanlı pembe renkli bir canavar için söylüyorum ve söylediklerim doğru. Londra'ya ilk taşındığımda onu burada bıraktım ama hiç iyi olmadı. Gerçekten de çok pişman oldum. Tekrar eve dönüp de ona kavuşunca kendimi çok daha iyi hissettim. Belki de bu odada kendimi neden bu kadar rahat hissettiğimi açıklamaya yeter bu.

Billy buralardayken genellikle oyuncağımı saklarım, en azından gözden uzak bir yerlere koyarım (çok yıpranmış ve kirli bir durumda ama onu çamaşır makinesine atmaya kıyamıyorum). Billy ne zaman ortadan kaybolursa, oyuncağım yatağımın üstündeki yerini alır ve gereken ilgiyi görür.

Billy konuyu değiştirerek düşüncelerimi bölüyor. "Rhonda beni neye ikna etti, bil bakalım."

"Tanrım, neye?" diye soruyorum. Acaba ilişkimizin başına daha neler gelecek diye kaygılanıyorum.

Billy benim tepkime gülüyor. "Billy Buskin'in Twitter ve Instagram hesaplarına bak."

"Sahiden mi?"

"Sahiden. Daha çok yeni. Rhonda'nın ekibi benim adımla hesap açan hayranlarımın elinden adımları zor kurtardı. Benim için olduğunu anlayınca kabul ettiler ancak."

"Memnun olmuşlardır mutlaka."

"Teşekkür etmek için onca imzalı resim gönderdim."

"İyi. İlk resmini koydun mu? İlk tweetini attın mı?"

"Hayır ama Johnny görüştüğümüzde nasıl yapacağımı öğretir. Hadi artık, gitmem lazım," diyor Billy birdenbire, tam yatağa atlamış yorganımı üstüme çekmişken. "On dakika önce spor salonunda olmam gerekirdi."

"Tamam o zaman. Sonra neler yapacaksın?" diye soruyorum. Telefonu kapatmaması için kıvranıyorum âdeta. Telefonu kapatır

kapatmaz önemli kararları gözden geçirmek zorunda kalacağımı bildiğim için.

“Ezber yapacağım. Spordan sonra Johnny’yle bazı sahnelerin provasını bile yapabilirim.”

“Harika.”

“Seni özledim,” diyor yavaşça.

“Ben de seni,” diyorum içimi çekerek. İçimi hüznün kaplıyor. Oysa yarım saat önce restorandayken hiç böyle değildim.

“Ben hep buradayım, biliyorsun. Aramızda bunca mesafe varken bunu hatırlaman zor belki ama bir telefonun yeter.”

“Ben de buradayım.”

“Ev hakkında söylediklerimi düşünecek misin?”

“Düşüneceğim,” diyorum ama bunu düşünürken bile göğsüme bir ağırlık çöküyor. “Bana mesaj atacak mısın?”

Aptalca bir rica bu. Beni güçsüz, muhtaç ve acınacak hâldeymişim gibi gösterebilir ama zaten acınacak durumdayım ve ona ihtiyacım var. Keşke hayatımın biraz daha içinde olsa diye düşünürken aniden içim cız ediyor.

“Uyandığında benden gelen yüzlerce mesaj bulacaksın,” diye söz veriyor. Anlaşılan ricam ona kötü gelmemiş.

“İyi...” diyorum fısıldayarak. Daha şimdiden kendimi rahatlamış hissediyorum.

25

Billy sözünü tutuyor. Ben uyurken yaptığı her şeyi bütün ayrıntılarıyla yazdığı çok sayıda mesaj buluyorum uyandığımda. Neyse ki yatmadan önce her zaman telefonumu sessize alırım da her on beş dakikada bir uyanmamışım. Sakalını kesen Johnny'yle olan birtakım saçma sapan öz çekimlerini de göndermiş. Bir tanesi spor salonunda, bir tanesi ellerinde senaryolarla akşam yemeğinde, öbürü içerisine güneş ışınları dolmuş üstü açık bir arabada otobanda giderken. Son olarak da Billy'nin senaryoyla yatakta çekilmiş bir pozu var ama bu sefer senaryo çıplak göğsünün üstünde duruyor.

Uyanınca bunları görmek harika bir şey.

Çok saçma biliyorum ama beni düşünen birinin olduğunu bilmek çok önemli. Ben yanında olmadığım için kim bilir ne biçim bir bekâr hayatı yaşıyordur diye kaygılandığımdan değil. Bizim durumumuzdaki kimileri için endişe kaynağı olabilir bu. Benim öyle paranoyak bir yanımda yok. Kendimi güvensiz de hissetmiyorum. Beni düşündüğünü bilmek hoşuma gidiyor sadece.

Billy'nin mesajlarına ilaveten annemden de bir mesaj var.

Charlotte'nin kendisini çok erken kaldırdığını ve beni almaya daha erken geleceklerini yazmış. Bir mesaj da Rachel'den. Oğlanların midesi bozulmuş. Bütün gece uyutmamışlar onu. Ruh sağlığını yeniden kazanmak için yarın dükkâna gelmeyi iple çektiğini söylüyor. Son mesaj Peter'den, eve sağ salım vardığını ve birlikte yediğimiz yemekten çok keyif aldığını yazmış.

Hayatımda hiç bu kadar mesaj dolu bir telefona uyanmamış, kendimi bu kadar popüler hissetmemiştim.

Kafamdaki bazı düşünceler yüzünden dün gece iyi uyumayacağımı sandım ama Billy'nin telefonunu kapadıktan sonra bir şey seyredecek hâlde olmadığımı karar verdim. Evet, sevgili Jude'mi seyretmekten vazgeçtim. Odanın öbür tarafında unuttuğum çikolatayı almak için sıcacık yorganın altından kalkamadığım gibi -yüksek ihtimalle hasta oluyorum- dişimi bile fırçalamadım. Ağzımda hâlâ soğan tadı var. İğrenç derecede tembelim. Yatakta öylece yattım, birtakım düşünceler kafamın içinden gelip geçerken kaygılarımdan uzak durmaya çalıştım.

Mucize eseri olarak, endişelerimi bastırıp sakin kalmayı başardım. Orada öylece yattım kısa bir süre ama çabucak derin uykuya dalmayı başardım. Düşüncelerimin kontrolden çıkacak boyutlara varmasına izin vermedim.

Doğrusu belki de ciddi bir yemek koması vakası yaşıyordum. Doğru dürüst hareket etmekten ve düşünmekten aciz duruma düşmüştüm. Düşünecek o kadar şey varken çabucak uykuya dalabilmemin nedeni de buydu belki de.

Dün gece kafamın içini kemiren kaygılara dönüş yapıp gün ışığına rağmen aynı derecede önemli olup olmadıklarını anlamaya çalışıyorum. Sorunların karanlık saatlerde hep daha büyük ve çetrefilli göründüklerini hissetmişimdir. Geri dönüşler yapıp tekrar değerlendirmenin de benim açımdan iyi olduğunu düşünüyorum.

Ev meselesi büyük bir sorun. Bu evle aramda derin bir bağ var ve ne onun güvenli duvarlarını bırakıp gitmeyi, ne de burada biriken anılardan uzaklaşmayı istiyorum.

Ama. Bir de işin *aması* var.

Burada birçok kötü olay da oldu.

Annem taşınma konusunu ilk kez açtığında o mutlu anıları kaybedeceğimi sanmış, burada yaşamazsam onları unutacağımı düşünerek kaygılanmışım. Yüzü ve sesi ne yazık ki hafızamda her geçen gün biraz belirsizleşen babamdan uzaklaşacağımı düşünmüştüm. Yer döşemelerine topuklarımdan bağlanmak ve burası benim ömrümün sonuna kadar yaşamak istediğim evim, buradan gitmem diyerek ayak diremek istedim. Ama şimdi Billy bu seçeneği, çözümü, May ailesinin anılarını saklayan bu evde kalma fırsatını sundu ya, koşarak uzaklaşma isteği doğdu içimde. Kaçmak istiyorum buradan. Bu evde bir türlü peşimi bırakmayan o dehşet kâbuslardan kaçmak istiyorum. Küçük ailemizin en son değerli anılarını paylaştığımız için badana ettirmedığım odam, babamın, vurup kaçan sürücünün sebep olduğu kazada öldüğü gece beni hastaneye götürmek üzere eve gelen kadın polisin çaldığı sokak kapısı, gecenin karanlığında oturup annemin kaybettiği aşkı için umutsuzca ağlayıp inlemelerini dinlediğim yatak odalarının önündeki o yer.

Hepsi burada.

Sevgiyi ve neşeli kahkahaları hatırladığım gibi içimi daraltan umutsuzluk, yalnızlık ve ızdırabı da hissediyorum.

Burada olmak istiyorum. Benim evim burası ama aynı zamanda da yeni bir yerde de olmayı arzu ediyorum. Azat edilecek bir kuş olmayı istiyorum.

Hüzünlü bir farkına varış bu ama dün gece Peter'in, Molly ve Albert hakkında söylediklerini düşününce daha bir netlik kazanıyor.

Onlar oğullarına kendi planladıkları ya da umut ettikleri yaşamı sunmak yerine onun kendi yolunda gitmesini ve kendi hayatını yaşamasını sağlamışlardı. Onun kendilerine bağımlı olmasını istememişlerdi. Aynı şekilde, onlar da ona bağımlı olmadıklarını göstererek üzerindeki baskının kalkmasını ve gitme özgürlüğünün olduğunu hissetmesini sağlamışlardı. Önüne seçenekler koymuş, bu seçenekler sayesinde ona dünyayı sunmuşlardı.

Ben de biraz böyle olmasını istiyorum.

Bu evi bir kafes olarak görmüyorum. Onda sevecenlik ve sevgi var ama duygusal açıdan kendimi kapana kısılmış gibi hissettiriyor bana. Annem taşınma meselesini gündeme getirdiğine göre, artık tarifsiz bir suçluluk duygusu hissetmeden ne istediğime karar vermem mümkün mü acaba?

Dünyayı tanıma sırası benim mi artık?

Bunu şu anda istiyor muyum?

İstiyorsam eğer, nereye gideceğim?

En bariz cevap "Billy'nin olduğu her yer" olurdu ama Billy'nin ne zaman nerede olacağı belli mi ki? Bu evi almanın çözüm olmayacağının bir diğer sebebi de bu. Bu evde yalnız kalmaya daha geçen sene başladım. Ondan önce annemle babam vardı, sonra sadece annem, sonra da Billy. Eğer Billy'yle ben bu evi alıp oturursak, Billy gittiğinde ne olacak? Burada aylarca tek başıma mı oturacağım? Böyle bir şeyi ister miyim? Üstesinden gelebilir miyim?

Aklıma Peter'in ilişkisi olan kişiyle *bir arada* yaşamak istediğiyle ilgili sözleri geliyor.

Başım bağlanmış olabilir.

Belki tutsak da olabilirim. Ya da belki, dün akşam yemekte söylediğim gibi, hayat o kadar da basit değildir ve sen elinde olanla yetinmek zorundasındır.

Geçen sefer Billy'nin peşinden gitmek için her şeyi bıraktığımda,

bir şeyleri kendim için de sıkıca tutmanın ne kadar önemli olduğunu anladım. Sadece kendi kimliğim açısından değil, amaçlarım ve tutkularım açısından da. Rachel'in dükkânda çalışmaya başladığı günlerde söylediği de buydu. Shane'nin karısı ve oğlanların annesi olmak dışında yeni farkına vardığı öz değeri. Bir de Rhonda'nın işi büyütmeyle ilgili söyledikleri var. Şimdi, benim bu eşsiz minik dükkânımdan onlarcasının dünyanın farklı köşelerinde mantar gibi bitmesini istemem (bu duvarların arasındaki ruh taklit edilemez) ama onu tamamen geride bırakmaya ya da kendi hâlinde gelişmesini sağlamaktan vazgeçmeye de hazır değilim.

"Sophie?" diye bağılıyor annem ön kapıdan. Tam neler hissettiğim üzerine odaklanacak, somut bir sonuca varacakken araya giriyor. "Kalktın mı?" diye bağılıyor bir kez daha.

"Evet," diye sesleniyorum aşağıya. O sırada minicik ayakların telaşla yukarı çıktığını duyuyorum. Heyecan içindeki Charlotte nefes nefese uçarak odama giriyor. Bir elinde de sımsıkı tuttuğu Minnie Mouse'si var.

"Bugün hayatımızın en güzel günü olacak," diyor yatağımın içine daldıktan sonra üstüme sıçrayarak.

Dizi kaburgalarımaya değince "Ooff!" diye inliyorum. "Sen gel bakayım buraya," diyorum, onu kendime çekip güreş tutunca gülmeye başlıyor.

Merdivenlerden yukarı çıkıp yanımıza gelen annem "Birisi güne başlama saatinin geldiğine karar verdi," diyor.

"Anlıyorum," diyorum gülerek. Charlotte sarılmak için kollarını boynuma doluyor, derin nefes ala ala sakinleşiyor. Şakalaşmalarımız onu yorgun düşürmüş gibi.

"Kahvaltı ettin mi?" diye soruyor annem.

"Yok."

"Biz de etmedik. Dolapta domuz pastırması, sosis ve yumurta

var, eğer hoşuna giderse. Hem de bizi bekleyen koskoca gün için enerjiye ihtiyacımız var. Ayrıca, dükkânların hepsi on birden önce açılmıyor. Vaktimiz bol yani,” diye öneride bulunuyor annem. İkimizden de cevap bekliyor.

“Dün gece acayip derecede fazla yemek yemiş olmama rağmen kızartmaları duyunca ağzım sulanıyor, sanki bir haftadır ağzıma yemek sürmemişim gibi midem gurulduyor. “Harika olur,” diyorum gülümseyerek. Bu öneriyi kabul ettiğim için kendimi yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum.

“Benim yumurtam rafadan olabilir mi?” diye soruyor Charlotte, bir şey isterken kullandığı şirin sesiyle.

“Elbette,” diyor annem gülerek. “Hadi gel. Sophie yataktan kalkıp duş alırken sen bana yardım edebilirsin.”

“Bir kokular geldi sanki burnuma,” diyor Charlotte kıkırdayarak, yüzünde fırlama bir ifadeyle.

“Seni gidi seni...” diyorum gülerek, koltuk altlarını gıdıklayıp onu güldürürken.

Bazen insanın ailesi ve çocuklar her türlü kaygı ve üzüntünün en iyi ilacıdır. Özellikle de benim küçük güruhum.

Yarım saat sonra giyinmiş olarak kahvaltı masasında oturuyorum. Saçlarım tertemiz yıkanmış, taptaze makyajımla harika bir kahvaltının tuzlu yiyeceklerine dalıyorum.

“Dün gece nasıl geçti?” diye soruyor annem, Charlotte’nin tereyağlı ekmeğini banılabilecek kadar küçük parçalara ayırırken. Kocaman kahverengi gözleri lokmaları ağzına atmak için aç gözlerle kahvaltısına bakıyor.

“Çok iyi,” diyerek başımla onaylarken sosisle pastırmayı ağzıma atıp çiğneyince ağzıma dağılan sularının tadına varıyorum. “Gelecek pazar gelmeyi kabul etti. Davet edildiği için mutlu oldu.”

“Harika,” diyor annem ama Charlotte’nin bıçağını bırakıp kendi

tabağındaki yiyeceklere dönerken dudakları endişeyle kıvrılıyor. "Dün gecede herhangi bir tuhafılık yok muydu?"

"Ne gibi?"

Annem önce Charlotte'ye sonra da dönüp bana baktıktan sonra sözlerine devam ediyor.

"Ee sen kızsın, o da erkek."

"O nasıl söz? Hayır anne, hayır, hiç öyle bir şey olmadı."

"Çok şükür," derken aldığı nefesi olduğu gibi bırakıp çatalını ağzına götürüyor.

"Sen buna mı endişeleniyordun?"

"E Billy uzaklarda, sen de biraz yalnız hissediyorsun kendini belki," diyor hafifçe kaşlarını çatarak. Yüksek sesle söyleyince, kafasındaki bu senaryonun ne denli saçma olduğunu anlamış gibi.

"Anneciğim, Billy'den önce uzun yıllar erkek arkadaşım olmadı ama bunun yüzünden hiçbir zaman da erkek avcısı bir panter olmadım. Sanırım, birkaç ay ereksiz kalmakla baş edebilirim," diyorum. Ama biriyle çıkmanın çok iyi geldiğini itiraf etmekten de kaçınıyorum.

"Evet, biliyorum ama insan âşıkken sevdiğinden ayrı kaldığı zamanlar çok uzunmuş gibi gelir," diyor. Söylediğini kabul ediyorum. "Ayrıca, kadınlarla erkeklerin sadece arkadaş olabilmeleri zordur. İşin içine kimya girer, bir sürü kafa karıştırıcı şey girer ve ilişkiler karmaşık bir hâl alır."

Charlotte'ye bakma sırası şimdi bende. O gözlerini bana çevirince ben gözlerimi devirip gökyüzüne bakıyorum.

"Charlotte, anneme söyler misin lütfen... Kızlarla erkekler arkadaş olabilir mi?"

"Olamazlar," diyor Charlotte ateşli ateşli. Başını kararlı bir tavırla iki yana sallıyor.

"Ne?" diye ciyaklıyorum, tam tersini söylemesini beklediğim için.

“Sen benim sınıftaki oğlanlarla tanıştın mı?” diye soruyor, iğrenmiş gibi burnunu bükerek.

Anneme verdiği cevaba gülmeden edemiyorum. Hayatın, oğlanlardan nefret etme evresinde olduğunu unutmuştum.

“Tamam, Charlotte’nin sınıftaki oğlanlar hariç. Kızlarla oğlanlar arasında platonik ilişkiler vardır ve yürür,” diyerek itiraz ediyorum. Sözlerimin annemin kuşkularını gidereceğini umut ediyorum. Kırk yılda bir kere dışarı çıkıp sosyalleştim diye sevineceğini sanmıştım. “Ben öyle kenarda köşede kalmış bir kadın olmayacağım, aksi takdirde bir de bakarız ki Billy İsveçli asistanıyla kaçmış.”

“Billy’nin İsveçli asistanı mı var?” diye soruyor annem heyecanla. Yüzü tekrar endişeli bir hâl alıyor.

“Yo.”

“Oh!” derken kıkır kıkır kıkırdıyor. Jetonunun çok geç düştüğünü anlayınca elleriyle gözlerini kapatıp başını iki yana sallıyor. “Özür dilerim.”

Ve hemen çocuklar gibi gülme krizine tutuluyor, kıkır kıkır kıkırdıyoruz. Charlotte bile bize katılıyor ama sanıyorum hayatındaki yetişkinlerden ikisinin çocuk gibi şımarık davranmalarını yadırgadığı için.

“Ama anne...” diyorum gülmem geçtikten sonra gözlerimden gelen yaşları ellerimle silerken. “Peter harika bir insan ve ben onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Ama o kadar. Sadece arkadaşlık bizimkisi.”

Komik olan şu ki bu sözler ağzımdan dökülürken, bir yanımda söylediklerimin tamamen doğru olup olmadığını sorguluyor. Aramızda elektrik oldu mu? Bana asıldı mı? Ortamın ısındığı anlar oldu mu? Yoksa her şey benim söylediğim gibi masum muydu? Bunları sorgulamamın nedeni annem sorguladığı için mi? Bu

buluşmayla ilgili Billy'nin sessiz kalması hakkında ne hissettim? Beni engizisyon mahkemesindeki gibi sorguya çekmesini mi tercih ederdim? İkimizin baş başa olduğunun farkında mıydı?

"Öyle bir şey olmadığını biliyordum," diyor annem içini çekerek. Bir yandan da kendi söylediklerini düşünüp tüh tüh diyor. "Saçmaladım galiba. Anneler böyledir işte. Hep endişe ederler. Senin için kaygılandığımı falan yok. Senin asla öyle şeyler yapmayacağından eminim."

"Banmak için biraz daha kızarmış ekmek isteyebilir miyim?" diye soruyor Charlotte tabağında duran iki parça ekmeğe rağmen. Yemek konusunda önceden önlemini alır hep. Oturup birkaç dakika beklemek zorunda kalmasın diye isteyeceğini tabağı boşalmadan önce ister.

Çayımдан kocaman bir yudum alarak aralarındaki konuşmayı izliyor, çok sıcak olmasına rağmen içmeye devam ediyorum. Anneme annelik etmesi için ikinci bir şans verilmesi muhteşem bir şey. Benim buna tanık olmam çok garip ama onları bir sebeple yarı yolda bırakacağına dair kaygılarıma rağmen bu işi doğallıkla yapışını izlemek çok hoşuma gidiyor. Bırakmayacağını biliyorum. Bırakmayacaktır. O zamankinden çok daha farklı bir kadın artık.

İkimiz de farklıyız.

Ama ben birçok bakımdan tamamen aynıyım.

Annem haklı. Söz konusu Billy ve bensek, ben bir aptallık yapmam. Fütursuzca hareket edecek bir insan değilim ben. Ayrıca, Peter'in de bu konuda birtakım kuruntulara kapıldığını sanmıyorum. On yıl önce annesinin dükkânının kapısından içeri girip olağanüstü bir dostluk kurmuş olan o genç kızdan ötesi değilim ben. Onunla arasındaki köprüyüm. Kendi özel anılarını gerçek anlamda paylaşırken onu dinleyen ve annesini onun kadar sevdiğinden emin olduğu tek kişiyim.

Bizim aramızda bundan daha fazlasının olduğunu söylemek düpedüz aptallıktır. Masum bir ilişki bizimkisi. Anlamlı ama sonuna kadar masum.

“Vakit gelmedi mi?” diyorum nefes nefese, duvardaki saate bakıp saatin bir hayli ilerlediğini anlayınca. “Kalksak iyi olur.”

26

Kahvaltımızın geri kalanını jet hızıyla mideye indirip boş tabakları evyenin içine yığıldıktan sonra üstümüze paltomuzu ve ayakkabılarımızı takarak sokağa fırlıyoruz. Günümüzün büyük bir kısmının prova odalarında geçeceğini bile bile, bu özel gün için epey bir özen göstermişiz. Parlak ve düz görünsünler diye ben vakit ayırıp saçlarımı fönledim. Üzerimde tayt, örgü bir elbise ve annemin Noel hediyesi olan pahalı çizmeler var. Annemin saçları her zamanki gibi arkada toplanmış (orasından burasından saç tutamları sarkmadan) ama fazla sıkı toplanmadığı için daha yumuşak ve zarif görünüyor. Üzerinde şık bir siyah pantolon, kahverengi bot ve krem rengi bir bluz var. Charlotte ise üzerinde en şık puantiyeli elbiselelerinden biriyle (herhâlde sabah bunu giyeceğim diye tutturdu) neredeyse Minnie Mouse'ıyla aynı görünüyor. O da kız kıza eğlenceyi kaçırmak istememiş besbelli.

Annem arabayla bizi kasabanın ana caddesine götürüyor ve aklınıza gelen her şeyi alabileceğiniz, hatırı sayılır bir gelinlik koleksiyonu da olan Magpies mağazasına dalıyoruz. Annemin

geleneksel gelinlik rotasından geçmeyeceğini belirtmesine rağmen, daha az klasik olan modelleri denemeden önce görülmeye değer daha basit geleneksel modellerin olup olmadığına bakmaya karar veriyoruz.

Gelinliklerin olduğu bölüme geldiğimizde onlarca beyaz ve fildişi renkte, üzerlerinde tonlarca pul, payet, boncuk, dantel, şifon ve tül olan kıyafetler görüyoruz. Her gelinin rüyası olan kıyafetler.

Genellikle.

“Aniden midem bulandı,” diyor annem, elini göğsüne koyup derin nefes alarak. Yanındaki rafa tutunarak ayakta durmaya çalışıyor.

“Buna bayıldım,” diyor Charlotte neşe içinde, teşhirdekilerin içinde en gösterişli kıyafetin eteğine yapışıp. Omuzları açıkta bırakan, kalp şeklinde dekoltesi olan, etekleri kabarık bir model bu. “Benim çizdiğim modelin tıpkısı,” diyor sevinçle. Önünde duran elbiseye hayranlık dolu gözlerle bakarken başka hiçbir şey umurunda değil.

“Çok güzel,” diyorum ona gülümseyerek. Sonra da anneme dönüp “İyi misin?” diye soruyorum.

“Geçer birazdan,” diyor içini çekerek.

“Sözkonusuolanbirkıyafetsadece. İnsanların farklıdüşündüğünü biliyorum ama hayatın bütününe göz önüne alırsak, bir günlük bir mesele,” diyorum, sesimdeki öz güvenin onu yatıştıracağını umarak.

“Sanırım heyecandan oldu,” derken yanakları kızarıyor. Yavaş nefes almaya odaklanıyor.

“Oh?”

“Giysi oyununa başlamaya can atıyorum.”

“E hadi o zaman,” diyorum gülerек. Ona doğru uzanıp yanağına bir öpücük kondurarak sarılıyorum. Annemin o endişeli, kendi kendini yiyen ve kırılgan hâline o kadar alışığımdır ki moralinin yüksek olabileceğine ihtimal vermem hiç. Ayrıca, zaten mutlu ve

heyecanlı olması gerekir. İkimizin de taptığı muhteşem bir adamla evlenmeye hazırlanıyor.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye soruyor otuzlu yaşlarındaki zarif görünümlü satış elemanı. Bu gelinliklerin hepsinin içinde muhteşem görünür bu kız.

“Jane May için randevu almıştım,” diyor annem. “Gelin olan benim.”

“Sizi tanıdığımı çok sevindim. Benim adım Zoe. Bugün size ben yardımcı olacağım,” diyor gülümseyerek. Gelinlik almak için değil de bakmak için gelenlerden olmayan gerçek müşteriler olduğumuzu öğrenince tavrı daha bir sıcak oluyor. “Düğünün ne zaman olduğunu sorabilir miyim?”

“Mayıs sonu, yani fazla zamanım yok. Ama sorun olmaz herhâlde? Yoksa çok mu geç kaldım?”

“Yo, hiç de değil. Sorun olmaz Jane,” diyor Zoe gülümseyerek. Tarihleri kafasından geçirip elindeki bloknota notlar alıyor. “İşe sizin beğendiğiniz bazı tarz ve kıyafetleri seçmenizle başlayalım. Sonra oradan devam ederiz. Sizin için de uygun mu?”

“Harika,” diyor annem heyecanla yutkunup istem dışı birtakım sesler çıkararak. “Önce şununla başlayalım,” diyor gülerek. Bayıldığı kıyafet o güzelim saten kapitone askısında asılı durduğu hâlde etek kısmının içine girmeyi başaran Charlotte’ye bakıp gülümsüyor.

“Harika bir seçim,” diye cevap veriyor Zoe, yüzünde bu kıyafetin gerçekten anneme uygun olduğunu düşünüp düşünmediğini belli etmeyen bir gülümsemeyle. Sanırım bu sağlam bir satış elemanı taktığı: rengini belli etme.

Üç dakika sonra bugüne kadar gördüğüm en büyük soyunma odasıdayız. Annem, Zoe ile birlikte gri renkli kocaman bir perdenin arkasında o devasa gelinliğin içine girmeye çabalarken, ben ve Charlotte de o kocaman kabarık elbisenin annemin zarif

bedeni üzerinde nasıl duracağını görmek için dışarıda bekliyoruz.

Beklerken hiç konuşmuyor Charlotte. Elleri kucağının üstünde, gözünü önündeki perdeden ayırmaksızın hiç kıpırdamadan oturuyor. Yüzünde heyecan ve endişeyle karışık bir ifade var. Annemi çizdiği kıyafet tarzındaki gelinliğin içinde görmek için sabırsızlanırken, bir yandan da hayal kırıklığına uğramaktan korkuyor.

“Çok ağır bir kıyafet,” diye sesleniyor annem perdenin öbür tarafından.

“Öyle mi?” diye soruyorum.

“Çok kumaş kullanılmış,” diye mırıldanıyor Zoe. Sesi hâlâ fermuarı çekmeye uğraşıyormuş gibi çıkıyor.

Katları kabartılıp düzeltilirken kumaşın çıkardığı hışırtıları sessizlik içinde dinliyoruz.

“Hazır mısınız?” diye kıkırdıyor annem, sesler kesildikten sonra.

“Evet!” diye çığlıklar atıyor Charlotte, Noel gösterisindeymiş gibi.

Perde abartılı bir hareketle çekilince görkemli bir prensese benzeyen annemin görüntüsü ortaya çıkıyor. Umduğumdan daha makul bir görüntünün ortaya çıkması beni şaşırtıyor. Etek kısmının komik duracağını, pastanelerde satılan makaronlara benzeyeceğini sanmıştım. Üzerinde berbat duracağını zannetmiştim. İkimizin de hiç hoş bulmayacağımızı düşünmüştüm.

“Vay be!” diyor Charlotte kıkırdayarak.

“Of anne...” diyorum zar zor. Boğazımda bir şey düğümleniyor.

“Bunu giyen öbür gelin adaylarından tamamen farklı durdu sizin üzerinizde,” diyor Zoe, gözlerini kısıp annemin kıyafetin içindeki vücut hatlarına bakarak. Kenara çekilip boynundan sarkan mezurayı sımsıkı tutuyor. Çok katlı bir mağazada çalışan bir satış elemanından çok terziye benziyor. “Bu gelinliğin yakıştığı çok gelin adayı gördüm ama hiç kimsenin üstünde sizin kadar güzel durduğunu görmedim.

Siz gelinliğe zaman kavramını aşan bir güzellik kattınız. Çok zarif ve şık duruyor üzerinizde. Belki de saç biçiminizin de etkisi vardır. Böyle toplamak görünüşünüze asil bir hava katmış.” Neredeyse gözlerinden yaşlar fışkıracak gibi. Annemin, daha önce yüzlerce kişinin üzerinde gördüğü bu gelinliğin içindeki görüntüsünün onu heyecanlandığı çok belli. Dili bir kez çözülünce susmaya pek niyetli görünmüyor. “Bunu laf olsun diye söylemiyorum. Ben satıştan prim falan da almıyorum ama şunu dürüstçe söyleyeyim, bu elbise sizin için yaratılmış.”

Doğru söylüyor.

Ben annem elbiseyi üstüne giyecek, biraz kıkırdayacağız sonra da Charlotte’ye dönüp güzel bir elbise olduğunu ama daha sade ve basit bir kıyafet isteyen anneme pek uygun olmadığını açıklayacağımızı sanıyordum. Ama bunların hiçbirisi olmadı. Bu gösterişli, şaşaalı, görkemli bir kıyafet. Zarif endamını ön plana çıkarıp vücut hatlarını belli ediyor. Doğrusu, annemin vücut hatlarının olduğunu farkında bile değildim bugüne kadar.

Bir anda annemi bugüne kadar basit elbiselerin (genellikle kalın siyah külotlu çorapla giyilen) dışında bir kıyafetle görmediğim kafama dank ediyor. Bu kıyafet onlara benzemiyor. Bu bambaşka. Rüya gibi, enfes bir gelinlik. Annem gerçek bir güzellik abidesi gibi. Gözlerimi ondan alamıyorum.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum anneme zira bizim ne düşündüğümüz belli ama o aynada kendini gördüğünden beri ağzını açmadı daha.

“Çok beğendim,” diyor fısıltıyla, elleri elbisenin kumaşı üzerinde gezinirken. Duyduğu hazdan yanakları pembeleşmiş ve parlamış. “Bayıldım.”

“Evet,” diyor Charlotte gülümseyerek. Havaya yumruklar atarken hâlimden çok memnun olduğu belli. “Biliyordum.”

“Doğru,” diyor annem, genç kız gibi kıkırdarak.

“Beğendiğinize şaşırımış gibisiniz,” diyor Zoe, annemin neden bu kıyafeti denemeye karar verdiğini merak eder gibi.

“Ben pek gelinliğe benzemeyen bir kıyafet düşünüyordum. İlk evliliğim değil bu, ne de olsa. Ama Charlotte’nin başka planları vardı ve böyle bir kıyafeti denemem için çok ısrar etti,” diye açıklıyor annem omzunu silkerek. Önünde duran aynadaki görüntüsünden gözlerini alamıyor.

“Yani şu ayırdığınız kıyafete benzeyen bir şey mi?” diye soruyor Zoe, annemin prova etmek için seçtiği başka bir elbiseyi işaret ederek. şu anda üstünde olan kıyafetin tam zıttı bir elbise o. Güzel denebilir ama bunun yanında çok sönük kalıyor.

At kenara gitsin.

Sıkıcı ve büyü olmayan bir kıyafet. Hiçbir özelliği yok.

“Evet, doğru. Hatta o bile kafamdakinden daha gösterişli,” diyor annem dudak bükerek. Daha önce seçtiği o kıyafete kaşlarını çatarak bakıyor. Tercihinin beklenmedik şekilde değişmesi kafasını karıştırmış besbelli.

“Buraya kaç gelin adayı ne istediğini kesin olarak bilerek gelip de yeni modelleri ve tarzları denedikçe hemen fıkrını değiştirmeye başlamıştır, tahmin bile edemezsiniz.”

“Sahi mi?” diye soruyor annem. Tasarladığından çok farklı bir şeyi isteyen tek kişinin kendisi olmadığını duyunca mutluluktan yüzü aydınlanıyor.

“Elbette,” diyor Zoe hararetli hararetli. “Çok kadın hayatında hiç böyle kıyafetler giymemiştir. Bir kıyafetin modelini görüp kendi üstünüzde nasıl duracağını hayal etmek o kıyafeti gerçekten giymekten çok farklıdır. En iyisi hiçbir beklentisi olmadan gelen gelin adaylarıdır. Rüyalarındaki gelinlik üzerlerinde berbat durduğu zaman hayal kırıklığına uğramazlar böylece. İstemediğimiz kadar sık

oluyor bu," diye itiraf ederken geçmişteki gelin adaylarını düşünüp hüzünleniyor. "Sizinki tam tersi oldu, inanın bana."

"Belki de kafadaki modeli deneyip şu anda ne düşündüğünü görmeyen daha iyi olur, ne dersin?" diyorum. "Üzerinde görmeyen bir sakıncası yok. Karar vermeye yardımcı olabilir."

"Harika bir fikir," diyerek başıyla onaylıyor Zoe anneme bakıp gülümseyerek. Onun bu öneriyi kabul etmesini bekliyor.

"Tamam o zaman," diyor annem içini çekerek.

Perde kapanıyor ve bir kez daha kumaşın hışırtıları duyuluyor.

"Tam bir prenses gibi," diyor Charlotte Minnie Mouse'sine ve sonra onu iyice sıkıyor.

Haklı çıkmış olmaktan dolayı gururlanmasına ve hiç utanıp sıkılmadan, oyuncağına da olsa, *ben size dememiş miydim* demesine gülümsemeden edemiyorum.

Birkaç dakika sonra annemin "Hımm," dediğini duyup öbür kıyafeti giydiğini anlıyorum. Biraz düşünceli bir tonda söylemesinden yeni tasarımı hemen ısınmadığı anlaşılıyor.

"Nasıl buldun?" diye soruyorum, üstünde görmeye sabırsızlanarak. "Beğendin mi? Nasıl durdu?"

Çok fazla beklememe gerek kalmıyor. Birkaç dakika sonra Zoe perdeyi açıyor ve annem vücudunu saran bu sade kıyafetin içinde tüm zarafetiyle karşımızda duruyor. Hâlâ çok güzel bir gelin gibi görünse de bir şeyler eksik gibi ama bu eksiklik kıyafetten mi yoksa annemin yüzündeki somurtkan ifadeden mi kaynaklanıyor, bilemiyorum. Sanki özel bir kıyafet giydirilmiş biri değil de büyük halasının verdiği korkunç bir kıyafet üzerine zorla giydirilmiş bir çocuk.

"Nasıl buldun?" diye soruyorum, bu görmeye alışık olmadığım huysuz yanına gülmekten kendimi alamayarak.

"İlk önce bunu giyseymdim beğenirdim," diye cevap veriyor

aynanın karşısında tepeden tırnağa kendisini süzerken. Bir o yana bir bu yana dönerek tüm açılardan bakıyor görüntüsüne. Gördükleri karşısında derin derin iç geçiriyor.

“Peki, şimdi ne düşünüyorsun?” diye soruyorum sabırla, aslında ne söyleyeceğini bilerek zira bunca huysuzluktan sonra bu kıyafeti tercih ederse çok şaşarım.

“Bütün amacım öbürünü tekrar giymek,” diyor annem somurtarak. Odanın öbür tarafında duran ilk kıyafetine özlemle bakıyor.

“İyi ya işte,” diyorum neşeyle, bu tavrına anlam veremedim.

“Ama ben onu seçemem. Törene sadece altı kişi geliyor.” Üzüntüyle başını iki yana sallıyor.

“Yani?” diyorum omuzlarımı silkerek.

“Sence de çok abartılı değil mi?” diye soruyor içinde aksini söylemem için bir umut kıvılcımıyla.

“Onun içinde nefes kesici görünüyorsun, anne.”

“Ben de öyle hissediyorum.”

“Gün seninle Colin’in kendinizi özel ve harika hissetme gününüz. Eğer o gelinliğin içinde öyle hissediyorsan, doğru kıyafeti seçmişsin demektir. Bu kadar basit.”

“Belki bir kez daha denemeliyim,” diye mırıldanırken gözleri hayallerindeki elbiseyle ayna arasında gidip geliyor.

“Harika bir fikir,” diyor Zoe olaya hâkim bir tavırla. Böyle bir ikilemle ilk kez karşılaşmadığından eminim. Aslında daha beterleriyle uğraşmaya alışık olduğuna bahse girerim.

Perde kapanıyor.

Hıştırtılar.

Şıkırtılar.

Kumaş sesleri

Ve perde açılır.

Annem yine son derece mutlu. Kendi görüntüsünü görür görmez yüzü parlıyor. Bu kıyafet ona kendisini olağanüstü hissettiriyor besbelli, duruşu bile değişiyor. Daha bir kendine güvenli, daha bir havalı. Peri masalındaki heybetli karlar kraliçesine benziyor. Onu bu kadar mutlu eden bu kıyafeti satın almadan bu dükkândan ayrılmasına izin veremeyiz artık.

“Tanrım, muhteşem, değil mi?” diyor coşkuyla annem birdenbire genç kız havasına girerek.

“İnanılmaz görünüyorsunuz,” diyor Zoe başıyla onaylayarak. Hâlâ dizlerinin üzerinde gelinliğin juponunu kabartıp üstteki katı eliyle düzeltiyor. “Nefes kesici bir gelin olacaksınız.”

Birden gözümün önünde annemin düğün günü canlanıyor, kendimi, onu elinden tutmuş mihraba doğru götürürken tahayyül ediyorum. Ben onu emanet etmek üzere Colin’e götürdüğümde bu muhteşem gelinliğin içinde onu gören Colin’in nasıl bir tepki vereceğini düşünüyorum. Birdenbire aşırı derecede duygusallaşıyorum. Boğazım düğümleniyor, burnum yanmaya başlıyor ve gözlerim yaşıyor.

“Mükemmel,” diyorum hıçkırarak. Ne kadar tutmaya çalışırsam çalışayım, engel olamadığım hıçkırıkları yüzünden söylediğim duyulmuyor neredeyse. “Colin çok şanslı bir adam.”

“Hayır, onun gibi özel bir insana rastladığım için ben şanslıyım asıl,” diye cevap veriyor annem gözleri yaşla dolarak. Duyguları kontrolünden çıktığı zaman kendini toparlamak için kullandığı taktiği uygulayıp parmaklarını iç içe geçiriyor.

“Bence hepimiz şanslıyız,” diyor Charlotte, oturduğu yerden merak dolu kocaman masum bakışlarıyla. “Eminim annem ve Dean şu an çok mutludurlar. Gökyüzünde oturdukları buluttan bakıp bizi bir araya getirdiler.” İkimize birden gülümsedikten sonra başını eğip Minnie’yi bir kez daha sıkıyor. Ne kadar harika bir düşünce

bu. Onun annesi ve benim babam bizim bir araya gelmemiz, sevgi ve neşe içinde hayatımızı sürdürmemiz ve benzer kayıplar yaşamış insanlar olarak yeni bir birliktelik oluşturmamız için çaba sarf etmişler.

“Siz ne harika insanlarsınız,” diyor Zoe sessizce. Yerden kalkıp prova odasından çıkarken burnunu çekiyor. Odada üçümüz kalıyoruz.

“Buraya gelin,” diyor annem benimle Charlotte’ye, eliyle gel işareti yaparak. Ben tıpkı çocukluğumdaki gibi koltuğunun altına giriyorum, Charlotte de yanağını annemin karnına dayayıp bir kolunu onun, öbür kolunu da benim belime doluyor. Annem ikimizi de sımsıkı tutup kendine ve hâlâ üstünde olan muhteşem kıyafetine doğru çekiyor.

“Sizi seviyorum kızlar. İkiniz de inanılmayacak kadar özel ve önemlisiniz,” diyor fısıltıyla. “Sizi hak etmek için ne yaptım ben acaba? Çok teşekkür ederim.”

En az bir dakika böyle birbirimize sarılmış hâlde kalıyoruz. Aramızdaki sevgiyi sindiriyor, kendimizi her zamankinden daha fazla birlik içinde hissediyoruz.

“Öğle yemeğinde krep yiyebilir miyim?” diye soruyor Charlotte bir süre sonra. Başını kaldırıp o güzelim suratında muzip bir ifadeyle bize bakarken sesi cızırtılı çıkıyor. İkimiz de kahkaha atıyoruz.

“Bugün kız kıza günümüz,” diye cevap veriyor annem soluk soluğa, sanki bu soru onu şoke etmiş gibi. “Yememek olmaz.”

“Sen neli krep yiyeceksin?” diye soruyorum, hâlâ her ikisine sarılmış vaziyette Charlotte’nin kahverengi saçlarını okşarken.

“Hmmm...” diyerek bu zor karar üzerinde derin derin düşünürken dudaklarını yalıyor. “Sanırım muzlu ve çikolatalı.”

“Leziz,” diye cevap verirken midem gurulduyor, dün akşamki yemek ve bu sabahki kahvaltıdan sonra tıka basa dolu olmasına

rağmen.

“E, o zaman ben şunu üstümden çıkarayım,” diyor annem içini çekerek. Kıyafete bakarken çıkarmaya içi hiç razı değilmiş gibi bir hâli var.

“Ama bunu alacaksın, değil mi?” diyor Charlotte.

“Arzu ettiğimden daha heybetli ve daha gösterişli bir kıyafet.”

“Ama...” diye itiraz ediyor Charlotte.

“Ama...” diyor annem yüzüne yavaşça yayılan gülümsemesiyle. “İnsan bazen temkini bir kenara atıp yüreğinin sesini dinlemeli.”

“Bu, onu alacağın anlamına mı geliyor?” diye soruyor Charlotte, kahkahayı patlattı patlatacak.

“Onu almadan şuradan şuraya gitmem,” diyor annem gülerek. “Yani, evet!”

“EVET!” diye bağırıyor Charlotte, anneme eskisinden daha sıkı sarılarak.

“Denediğin ilk gelinliği!” diyorum gülümseyerek. Annemin kararı beni çok heyecanlandırıyor. Şüphesiz en doğru kararı verdi.

“Doğru ve de şimdi krep yeme, bütün öğleden sonra ikiniz için alışveriş yapma zamanı.”

“Bugüne kadar geçirdiğimiz en güzel gün!” diyor Charlotte gülerek. Durduğu yerde zıplayabilmek için bize sarılmayı bırakıyor.

27

“Kız kıza gününüz nasıl geçti bakalım?” diye soruyor Billy o Akşam telefonda.

Akşam yemeğini atlamaya (daha doğrusu, midem daha fazla yiyecek kabul etmedi) ve geceyi kendime bakıp şımartarak geçirmeye karar verdim: sıcak banyo, yüz maskesi, göz kapaklarına salatalık maskesi, ayak tırnaklarımı kesip mat altın rengine boyama. Böyle şeyleri sık sık yapan biri değilimdir ama şimdi içim pozitif enerji ve huzurla dolu.

“Harikaydı, muhteşemdi,” diye cevap veriyorum yattığım yerden uykulu uykulu. Elimde Jane Austen’in *Emma*’sı, gevşemeye çalışıyorum.

“Sevindim.”

“Tekrar senin yanına gelmeyi düşünüyordum,” diyorum, ne tepki vereceğini merak ederek.

“Şaka mı bu?” diye soruyor. “Ne zaman?”

“Henüz bir şey ayarlamadım. Rachel, Peter, annem ve Colin’le konuşup hepsine uygun olan tarihleri saptamam gerek.”

"Henüz bir hafta oldu," diyor normalden daha yüksek perdeden çıkan bir sesle.

"Bu kötü bir şey mi? Gelmememi mi isterdin?" diye soruyorum, birdenbire farklı sinyaller alıp beni orada istemeyebileceğini hissederek.

"Saçmalama. Demek istediğim, ben senin buraya gelmen için dil dökeceğimi, seni zorla razı edeceğimi sanmıştım. Senin böyle bir şey demeni bekliyordum," derken gülüyor. "Ne zaman gelmeyi düşünüyorsun?"

"Belli değil. Dediğim gibi, onlarla konuşmam lazım," diyorum ama ilk tepkisinde isteksizlik sezdiğim için hevesim kaçtı.

"Elbette."

"Ama çekimin son günü değişmedi, değil mi?"

"Hayır, değişmedi. Mayısın on üçü. Ertesi hafta birkaç gün daha kalmam gerekebilir ama. Rhonda bir iki kişiyle tanışmamı istiyor ancak ben bir an önce o işi yapıp o hafta perşembe günü falan evimize dönebilirim."

"Düğün tarihine yakın," diyorum.

"Biliyorum ama ne yapabilirim? Kaçırarak değilim düğünü. O haftanın sonunda geleceğimi söylemiştim ve işte geliyor," diyerek terslenince şaşıyorum. "Önemli insanlarla tanışacağım, kulüplere takılmak için yapmıyorum bunu. İstesem onu da yapardım ama yapmıyorum."

"Tamam," diyorum kaşlarımı çatarak. Ona müjde verdiğimi sanırken konuşmanın aniden bu mecraya sürüklenmesine şaşırp kalıyorum.

"Öyle yapmak istediğimden değil," diyor. Ses tonundan kafasının karışık, öne sürdüğü tezden rahatsız olduğu anlaşılıyor. "Gerçekten çok çalıştığımı söylemeye çalışıyorum sadece. Rüya diyarının eğlence kervanına katılmış değilim."

“Elbette, ben de biliyorum bunu,” derken sert ses tonunu hemen değiştirmesini istiyorum. İki gün üst üste telefonda konuşabilmenin ne büyük nimet olduğunun farkındayım.

Birimiz yanlış bir şey söyler de karşı tarafı incitir diye bir daha telefon etmemesinden korkuyorum ama önceliklerinin değiştiğini de hissetmeden edemiyorum. Bunu kabul etmeyip yanıldığımı söyleyeceğini biliyorum ama hırsının ve ihtirasının gün geçtikçe arttığını görebiliyorum ve bu tablodaki yerimin nerede olduğunu merak ediyorum. Hollywood ve aktörlük yeniden kalbini ele geçiriyor ama bu orada bana yer kalmadığı anlamına mı geliyor? Zira her geçen gün o kalbe tutunmam daha da zorlaşıyor.

“Düşündüm de...” diyor annem bir saat sonra odama gelip çocukluğumdan beri yaptığı gibi yatağımın kenarına tnediğinde.

“Neyi düşündün? O muhteşem gelinliğini mi?” diye dalga geçiyorum.

“Evet,” diyor gülerek. Kıkırdaması duyulmasın diye eliyle ağzını kapatıyor.

“Hiç şaşırmadım.”

“Büyük ve gösterişli bir düğün istemediğimi, sadece altımızın olduğu bir düğünün yeterli olacağını söyleyen bendim ama belki de yanılıyordum.”

Bunun arkasından ne geleceğini bildiğim için kakhahalara boğuluyorum.

“Ne var?” diye soruyor annem, yüzüme masum masum bakarak.

“Kıyafetin gösterişli olunca, gösterişli de bir düğün istiyorsun, yani?”

“yle değil,” diyor mahcubiyetinden yanakları kızarak. “Ama çok güzel bir kıyafet o!”

“İnsanlar onu görmese yazık olur,” diye başımla onaylarken yüzüme bir tebessüm yayılıyor.

“O kıyafet o günün ne kadar özel ve muhteşem bir gün olacağını, Colin’e ve sizin gibi çocuklara sahip olduğum için şükretmem gerektiğini hatırlattı bana,” diye açıklamada bulunurken çaresizlikten omzunu silkiyor.

“Ah!” diyorum neşeyle.

“Bunu kutlamak istiyorum. Gerçekten kutlamak,” diyor ellerini çırparak.

“Düğüne sadece yedi hafta var,” diye hatırlatıyorum.

“Biliyorum,” diyor kaşlarını çatarak.

“Ama o süre zarfında çok şey yapabiliriz,” diyorum içimi bir heyecan dalgası kaplarken.

“Sahi mi?”

“Sanıyorum. Mekânı değiştirecek misin yoksa aynı mı kalacak?”

“Dükkâna az insan sığabilir,” deyip düşünürken parmaklarını büküyor. “Birdenbire yüzlerce kişiyi davet edecek değilim. Zaten o kadar insan da tanımıyorum. Ama şöyle bir 25-30 kişi olabilir.”

“Yani aile toplantısından çok parti gibi mi?”

“Evet, belki de bunun üzerine bir gece yatmamız daha iyi olur,” deyip kaşlarını çatarken hiç de kendinden emin değil.

“Beni ikna etmen gerekmiyor, anne. Ben zaten harika bir fikir olduğunu düşünüyorum.”

“Sağ ol,” diyor sevinçle. Yüzündeki parlaklık geçmemiş. Üzerine gelin güzelliği gelmiş. Her zamankinden daha genç görünüyor.

“Ben her türlü yardıma hazırım. Biraz yoğun geçecek bu birkaç hafta ama üstesinden geleceğiz. Bize olan inancım sonsuz.”

“Sen bir yıldızsın,” diyor ayağa kalkıp gitmeye hazırlanmadan önce başımdan öperek. “Bu gece nasıl uyuyacağım, bilemiyorum,” diyor kıkırdayarak. “Düşünecek o kadar çok şey var ki. Nihayet aylardır karıştırdığım o dergilerinin sayfalarına birtakım notlar yapıştıracağım.”

O, odadan çıkarken kalbim sevinçle doluyor. Bu, annemin gerçekten hak ettiği bir şey ve her şeyi sorgulamak yerine hayatın kendisine sunduğu mutluluğu gerçek anlamıyla kutlamayı tercih ettiği için havalara uçacak gibi hissediyorum kendimi. Biz ikimiz de biraz asosyal insanlarız ve hayatla baş etmekte zorlandığımızda insanlarla ilişkimizi kesmeyi tercih etmişizdir ama artık her şey değişiyor galiba.

Aklıma Billy'yle yaptığımız konuşma geliyor ve üzülerek anlıyorum ki benim şu sıralar annemi bırakıp Amerika'ya gitmemin imkânı yok. Düğüne yedi hafta varken ve tüm planlar altüst olmuşken bu imkânsız.

Derin bir nefes alıp telefonuma bakarken, onu arayıp gelmemin pek mümkün gibi görünmediğini şimdi mi söylesem yarına mı bıraksam, karar vermeye çalışıyorum. Hayal kırıklığına uğrayacağını, şimdi konuşursak, muhtemelen birbirimize tersleneceğimizi biliyorum.

Akılıcı düşününce, aramızdaki öfke ve hüznün patlamalarının kaynağının ayrı olmamızın yarattığı gerginlik olduğunu anlıyorum ama geriye dönüşü olmayan büyük bir patlama olmadan ne zamana kadar idare edebiliriz? Film çekimi sebebiyle her ayrılışımızda bu böyle mi olacak? İkimizden biri hep diğerinin duygularını yumuşatmaya mı çalışacak?

Billy'nin moralinin bozuk olmasını istemem. Benimle ilgili kaygılarının olmasını da istemem. İlişkilerin bu kadar zor olmaması gerektiğinin farkındayım. Güvendiğimiz tüm dağlara kar yağabilir ama biz ikimiz her zaman, bizi devirmeye çalışan hangi güç olursa olsun, dalları birbirine sarılmış iki ağaç gibi sapasağlam ve birlik içinde ayakta durmalıyız.

Keşke her şey geçen senenin sonunda olduğu gibi olsa. Rosefont Hill'deki kendi küçük dünyamızda, gözlerden uzak basit, normal

ve rahat bir hayat sürsek. Ama düşününce, bunun bencil bir istek olduğunu, sadece birimize istediği yaşamı sürme olanağı verdiğini anlıyorum.

Billy'yi hemen aramamaya karar verip başımı kuma gömmeyi tercih ediyorum. Annemin ve benim bu yanımızın çok güçlü olduğunu düşünür o zaten. Onun yerine, gecenin geri kalan bölümünü kendime eziyet etmekle geçiriyorum ve tıpkı bir önceki gün olduğu gibi, Billy'yle aramızdaki durumla ilgili gerçekler daha önceki eğlenceli anlarıma gölge düşürüyor.

Pozitif enerjiyle dolu olarak gevşeyip rahatladığım saatlerin de sonu geliyor böylelikle.

28

Billy'yle ne ertesi gün ne de onu takip eden birkaç gün içinde telefonda konuşuyorum. İkimizin de işleri yoğun ve sosyal medya hesaplarına bakılırsa, bütün itirazına rağmen, etrafa gösterdiğinden çok daha iyi vakit geçiriyor. Karavanında ya da Johnny'yle dışarı çıktığındayken çekilmiş ve eskiden sadece bana gönderdiği fotoğraflar şimdilerde, hesapların ona ait olduğunun doğrulanmasından sonra onu takibe başlayan milyonlarca hayranı tarafından görülüyor. Onu takip ettiğimi ve muhtemelen fotoğrafları gördüğümü bildiği için artık bana göndermiyor bile. Bu da aramızdaki irtibatın gide-rek koptuğunu gösteriyor, ben de kendimi onun kız arkadaşından çok, sapık bir takipçisi gibi görüyorum. İnsanların neler yaptığını, kendileri size doğrudan söylemedikleri hâlde bilmek çok tuhaf ama etrafınızdaki herkes partnerinizin ne yaptığı hakkında sizden daha fazla şey biliyorsa, onun hesaplarına bakmamanız da o kadar zor.

"Aman Tanrım, sen çok şanslı bir şeysin," diyor Rachel, bir sabah alı al moru mor, sırita sırita dükkândan içeri girerken.

"Pardon?" diyorum gülerek ellerim hamurun içine dalmış

vaziyette.

“Senin erkek güzelinin az önce ne paylaştığını görmemişsin demek ki?” diyor zoraki gülümseyerek. Gördüğü şey neyse, onu afallatmış belli ki.

“Biliyormuş gibi mi duruyorum?” diye soruyorum, kaşlarımı kaldırmak, söyledikleri beni çok eğlendirmesine rağmen.

“Bundan söz ediyorum işte,” diyor kıkırdarak, iPhone’sini suratıma dayayıp. Billy’nin Instagram hesabını gösteriyor bana. Paylaştığı fotoğrafları aşağıya doğru kaydırıyor zira son bir saattir ben isteyken birden fazla fotoğraf paylaşmış.

Belli ki o ve Johnny ender olarak da olsa boş bir öğleden sonra bulmuşlar ve ünlülerin ziyaretleri sayesinde meşhur olmuş, tozlu ve aşılması zor bir patikanın sonunda zirveye ulaşılabilen Runyon Kanyonu’na gitmişler. Oraya ilk gittiğimde Hayley ve Jenny’nin buradan defalarca söz ettiğini hatırlıyorum. Billy ve Johnny zirveye ulaştıklarında zaferlerini kutlamak için kan ter içinde beş altı tane selfie çekmişler. Tüm fotoğraflarda üstleri çıplak ve Kaliforniya güneşinin altında kameraya gülümserken güneşten yanmış bedenleri gözler önüne seriliyor. Billy tipik bir film yıldızı ve uzaktaki sevgilisine üzüldü gibi bir hâli hiç yok. Her dakika ah vah edecek değil tabii ama gözlerinde sadece benim görebileceğim bir hüznün belirtisi olsaydı bana yeterdi. Bencilce düşünüyor olabilirim ama söylediğim doğru.

“Ah keşke benim Shane de buna benzeseydi,” derken kıkırdarak telefondaki görüntüye bir kez daha bakıyor. Gözlerini iyice kısarak tüm ayrıntıları iyice görmeye çalışıyor. Benim yanımda böyle alenen ve fütursuzca erkek arkadaşına sulanmasına bayılıyorum.

“Bu söylediğini sakın kocan duymasın.”

“Ne? Herkes dokuz ay boyunca ikizleri onun karnında taşıdığını sanacak,” derken gülüyor elleriyle yüzünü kapatarak.

“Oh, acımasızlık ediyorum, söylediklerim tamamen şaka. O böyle görünseydi, ben giysilerimi çıkarmaya korkardım zaten.”

“Sus artık,” diyorum gösterdiği tevazu karşısında başımı iki yana sallayarak.

“Doğru,” derken derin düşüncelere dalıyor. “Yine de üstümü çıkarırdım da sadece ışıkların kapalı olmasına dikkat ederdim,” diye kıkırdıyor muzip bir tavrıyla. Sonra da telefonunu kaldırıp mantosunu asıyor.

Rachel beni güldürüyor ve bu sabah ben hariç Instagram’a giren herkes Billy’nin tam olarak nerede ve kiminle olduğunu bilmesi konusunu düşünmememe fırsat vermiyor. Birkaç saat önce gönderdiğim “Günaydın!” mesajına bile cevap vermedi daha. Çok önemli değil belki ama bu resimleri paylaşmaya zaman bulup bana cevap vermemesine sinirlenmem çok doğal. Erkek arkadaşımın ne yaptığını öğrenmenin en iyi yolu sosyal medya hesaplarına bakmak olmamalı.

Ben de eve kapanmış bu meseleyi kuruyor değilim elbette. Dükkânda işler yoğun. Çay saati rezervasyonları var (şikâyet etmiyorum ama sabahları daha uzun süre fırınlama yapmam gerekiyor), ayrıca odaklanmamız ve kısa sürede planlamamız gereken önemli bir düğünümüz var.

Evet, zihnim meşgul ve dolu. İçinde bulunduğum durumdan kaçınmaya çalışmıyorum ama daha çok hayatımda gerçekten olan olaylar ve çevremde olup bitenler üzerinde yoğunlaşıyorum. Sağlıksız duygularla baş etmeyi ve onları uzakta tutmayı böyle başardım ben. Her zaman şimdi ve burada olanlara odaklanır, son zamanlarda ulaşılmaz olduğu iyice anlaşılan insanların ve şeylerin peşinde koşmam.

Bir sonraki pazar günü sokak kapısını açıp da karşımda Peter’i görünce yüzümde oluşan gülümsemeye hayret ediyorum ama

geçen akşamki yemekten bu yana onu özlediğim birdenbire kafama dank edince sebebini anlıyorum. Onu doğru dürüst tanıdığımdan beri sadece birkaç kez beraber olduğum için biraz saçma gelebilir bu ama beni en mutlu eden, o sıcak sıcak bakan mavi gözleri ve annesininkini andıran şirin tebessümü. Yüzümde dişlerimi meydana çıkaran kocaman bir gülümsemeyle uzun uzun yüzüne baktığımı fark edince mahcup oluyor ve kendime geliyorum. Yanaklarım pembe pembe olmuş bir hâlde onu içeri buyur ediyorum.

Bekleneceği gibi bütün aile onu sımsıcak karşılıyor ve ilgi gösteriyor. Annem ve Colin, Peter genç bir ergen olduğu zamanki karşılaşmalarını hatırlayıp kahkahalara boğuluyorlar, Charlotte en şirin hâliyle mahcup mahcup benim eteğime yapışıyor, Aaron da futbol topuyla bir pas atsın diye onu bahçeye sürüklemeye çalışıyor. Hemen bizim dünyamızın içine giriyor ve yüzündeki mutlu ifadeye bakınca hâliinden bir hayli memnun olduğu anlaşılıyor. Burada bizimle olmasını yadırgamıyoruz. Annem ona bir fincan çay hazırlarken, bu çok olağan bir şeymiş gibi, gayet rahat bir şekilde mutfak masasında oturuyor (Molly'nin vefatından sonraki ilk karşılaşmamızda oturduğu yer).

"Eee, ne var ne yok bakalım?" diye soruyor, evin sıcaklığını hissedip gri renkli boğazlı kazağını çıkarırken. Bahar gelmiş ve havalar azıcık ısınmış da olsa, bizim buralar hâlâ soğuk.

"Biz evleniyoruz," diyor annem yüzünde mahcup bir gülümsemeyle Colin'e bakarak. Colin de ona hayran hayran bakarak karşılık veriyor.

"Onu biliyorum," diyor Peter gülerek. "Romantik evlenme teklifinden haberim var, Colin. Müthiş bir şey yapmışsın."

"Bir şey yapacaksan, hakkını vermen gerekir," diye cevap verirken kasabada dillere destan olan bir evlenme teklifi yapmış olmaktan gurur duyduğu belli oluyor.

“Çok haklısın,” diyor Peter gülümseyerek.

“Sophie için iyi olmadı ama programda biraz değişiklik oldu,” diyor annem içini çekerek. Bu mesele gündeme gelince yine sinirleri bozuluyor.

“Oh?”

“Bir şey yok,” diyorum omzumu silkerek, endişelendiği için ona gözlerimi devirerek bakarken. Madem işi büyötmeye karar verdik, kollarımızı sıvayıp işe koyulmalı ve hazırlıklarımızı tamamlamalıyız. “İş biraz daha büyötüyoruz, o kadar.”

“Neden olmasın ki! Bu sizin en özel gününüz. Canınızın istediği şekilde düzenlersiniz,” diyerek onları teşvik ediyor Peter.

Ona gülümsemeden edemiyorum.

“Rachel daveti dükkânda vereceğinizi söyledi,” diyerek sözlerine devam ederken pırıl pırıl gözleriyle o da bana gülümseyiyor.

“Doğru,” diyor Colin, buzdolabından sütü alıp annemin yanına koyarken. “Başka neresi olabilir ki?”

“Aslında...” diye söze başlıyorum aklıma bir şey gelip de. “Arsızlık ettiğimi biliyorum ve daha kapıdan içeri yeni girmişken seni zor duruma sokuyorum ama yardım etmeyi düşünür müsün diye soracaktım. Rachel biz bizyken bu işi tek başına yapacaktı ama şimdi çok fazla gelir ona. Hayır demekten çekinme.”

“Seve seve yaparım,” diye cevap veriyor, elini kaldırıp susmamı işaret ederek.

Anlaşılmaz sesler çıkararak konuşuyorum zira insanlardan bir şey istemeyi hiç sevmem. Onları zor durumda bırakıyormuşum gibi gelir. Peter’in bunun farkına varıp beni rahatlatmaya çalışması hoşuma gidiyor.

“Ben bütün hazırlıkları önceden yapacağım, elbette. Size servis yapmak ve insanları memnun etmek dışında bir iş kalmayacak,” diyerek devam ediyorum sözlerime.

“Harika o zaman.” Duraklıyor. “İşler sarpa sararsa, ben de çakma Avustralyalı cazibemi kullanırım,” derken göz kırpmıyor.

“Çok doğru,” diyorum kıkırdarak. “Şimdiye kadar işe yaramadığı olmadı.”

“Çok nazıksın,” diyor annem Peter’e, içeceğini önüne koyarken araya girerek. “Sophie’nin rahat edip o günün tadını çıkarması çok iyi olacak. İhtiyaç olursa Billy de devreye girebilir.”

“O vakte kadar dönecek o zaman?” diye soruyor Peter, hayretle yüzüme bakarken.

“Umarım döner, onsuz olmaz,” diyor Colin, yemeğin hazır olmasına az bir zaman kalmasına rağmen, bir paket kremalı bisküviyi açıp birini Peter’e ikram ederken.

Billy’nin adı geçince ve Peter bana öyle bakınca içime tuhaf bir suçluluk duygusu çöküyor.

“Hadi, dışarı çıkabilir miyiz lütfen?” diye rica ediyor Aaron, sıkılmış bir hâlde koltuğunun altında futbol topuyla içeri girerken. Hemen arkasından Charlotte de geliyor. Peter geldikten birkaç dakika sonra ikisi, bu heyecan verici misafirle oynama şansını elde etmeden önce yetişkinlerin sıkıcı sohbetlere girişeceklerini anlayınca dışarı çıkıp oynamaya karar vermişlerdi. Artık geri döndüler ve eğlendirilmek istiyorlar.

“Hadi bakalım o zaman ahbab,” diyor Peter gülerek. Bardağındaki sıcak çayı midesine indirdikten sonra ayağa kalkıp yeni kankasının peşi sıra bahçeye çıkıyor.

“Konuşması komik,” diyor Charlotte, onun sandalyesine otururken başını bir tarafa doğru eğerek.

“Çok uzun süre Avustralya’da yaşadığı için,” diyerek bilgi veriyor Colin.

“Avustralya mı?” diye tekrar ediyor. “Biz hiç oraya gittik mi?”

“Hayır,” diyor Colin başını iki yana sallayarak. “Orası çok uzak.”

“Ohh!” diye cevap verirken mutfak penceresinden bakıp Peter’i seyrediyor. “O senin yeni erkek arkadaşın mı Sophie?”

“Hayır,” diyorum nefes almakta zorlanarak.

“Charlotte!” diye uyarıyor Colin.

“Ne var?” diye cevap veriyor, bizim afallamış hâlimize akıl erdiremiyormuş gibi masum masum. “O bir erkek ve Sophie’nin de arkadaşı.”

“E öyle yorumlarsan...” diye cevap veriyor Colin, nasıl cevap vereceğini şaşırmış gibi bana ve anneme dönüp omzunu silkerek. “Çok iyi bir insan,” diye mırıldanıyor.

“Billy onu seviyor mu?” diye soruyor gözlerimin içine bakarak.

“Henüz tanışmadılar.”

“Hımm,” diyerek oturduğu yerden kalkıp öbür odaya geçiyor.

Colin gülerken olayı geçiştirip tabakları ve çatal bıçağı çıkarmakla kendini meşgul ediyor. Annemse bana endişeli ve anlamlı bir bakış fırlatıp patatesleri fırından çıkartarak şöyle bir sallıyor.

Erkekler yarım saat sonra, tam da fırınlanmış kuzu servis tabağına alınırken içeri girip masaya benim ve Charlotte’nin yanına oturuyorlar. Yemek çok lezzetli olmuş. Annem yıllardır hemen hemen hiç yemek yapmamasına rağmen (babam öldükten sonra pazar yemeklerini ya yemezdik ya da mikrodalgada ısıtılan yemeklerle idare ederdik) ama eski mutfak becerilerini yeniden kazanıp geleneksel pazar rostosunu mükemmel bir şekilde yapmayı başarıyor. Her pazar, sanki Noel’miş gibi bütün garnitürleriyle birlikte özenle hazırlıyor.

Yemek sırasında Peter’e milyonlarca soru soruluyor. Sadece kangurular ve koalalar (şimdiye kadar hiç görmediği için onları da tek boynuzlu at gibi mitolojik hayvan sanıyor) hakkında her şeyi öğrenmek isteyen Charlotte değil, masadaki herkes sordukça soruyor. Peter çocukluğundan, Molly’den, babasından, tuttuğu

takımdan, buraya temelli dönüp dönmeyeceğinden, gelecekte yaşamanın nasıl bir şey olduğundan ve bunun ona süper güçler kazandırıp kazandırmadığından (o kazandırmadığını söylüyor ama çocuklar aksini iddia ediyor) söz ettikçe sohbet akıp gidiyor.

Herkesin Peter'i bu kadar sıcak karşılayıp onun hakkında her şeyi bilmek istediğini görmek güzel ama bir yabancıнын evimize gelip onu eğlendirmeye ve ona yabancılık hissettirmemeye çalışan muhteşem ailemi tanıması güzelden de öte, büyüleyici. Buskin ailesinin evine ilk gittiğim günü hatırlıyorum da. İlginin hep Billy'nin üstünde olduğu, hiçbir zaman tam olarak benimle ilgilenmedikleri apaçık ortadaydı. O zaman bu işime gelmişti benim zira ilgi merkezi olmayı, ön plana çıkmayı hiç sevmem ama onlar Billy'ye o kadar odaklanmışlardı ki, şu anda misafirimize gösterilen konukseverliğin ve sevginin binde birini görmedim orada ben.

Onları seyretmek içimi ısıtıyor.

Onların bu sevecen hâlinin Peter'e neler hissettireceğini biliyorum... Zira bu odadaki herkes kayıplar yaşadı, ailelerinin yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı ama ben, annem, Colin, Aaron ve Charlotte ikinci bir aileye sahip olacak kadar şanslıydık.

Peter'in buna tanık olmasını ve bunun onu duygulandırmasını istiyorum. Sevdiklerini kaybetmiş olan insanların o özel aile ortamını devam ettirmesinin ne kadar muhteşem bir şey olduğunu görmesini, "bir yere saplanıp kalmanın" ya da "kanatlarının kırılmasının" aslında zulüm değil güzel bir şey olabileceğini anlamasını arzu ediyorum. Bu konu üzerinde düşünmeye başladığının (yemeğe çıktığımız akşam bir şeyler söyledi) farkındayım ama onun dünya görüşünü benim şartlarımla kıyasladığımda, o bağımsızlık engellerini hayatımdan çıkarınca yaşamımın ne kadar değiştiğinin bilincine varıyorum. Aile bağlarım sayesinde dünyam daha neşeli ve daha sıcak.

Yemek boyunca yüzünden eksilmeyen tebessüm onun da benim gördüklerimi gördüğünü belli ediyor ama daha da iyisi, o iri yarı bedeninde daha önce olmayan bir hafıflık sezmekten mutlu oluyorum.

Saatler akıp gidiyor ve bir de bakıyoruz ki hepimiz hâlde toplanmış, Peter'i yolcu ediyoruz.

"Yokuşun başına kadar ben de seninle geleceğim," diyerek kırmızı mantomu kapıp üstüme takıyorum.

"Oh!" diyor şaşırmış bir vaziyette.

"Ne için?" diye sorarken sesi çatallı çıkıyor annemin.

"Yarın sabah ilk iş olarak yapmam gereken gökkuşağı pastası için yeterince gıda boyam olup olmadığını bilmiyorum," diye açıklamada bulunuyorum. "Mutlaka vardır ama dönüşte Budgens'ten alırım. Yarın sabah bununla vakit kaybetmemiş olurum böylece."

Annem boş gözlerle bana bakıyor.

"Biliyorsun ki ben organize olmayı severim," diyorum, onu omuzlarından tutup yanağına öpücük kondururken. Aslında onunla telepati kurup benim için endişelenmemesi gerektiği mesajını vermeye çalışıyorum. Son birkaç saattir Peter'in ne harika bir insan olduğunu ve aramızda arkadaşlıktan başka bir şey olmadığını anlamış olması gerekir.

"Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim, Jane. Yemekler müthişti," diyor Peter beni dürterek aralarından uzaklaştırırken. Annemin narin bedenini kollarına alıp sımsıkı sarılıyor.

"Rica ederim," diyor annem, kendini toplamayı başarıyor. Annem fiziksel temas konusunda benden beterdir ve kişisel alanına girilmesinden hiç hoşlanmaz ama Peter'i yabancılarmıyor ve hemen kabuğuna çekilmiyor. Tam tersi, istifini bozmuyor, hatta bu sarılma umurunda değilmiş gibi görünmeyi başarıyor.

"Daha önce görüşmezsek eğer, düğünde görüşürüz o zaman,"

diyor Colin, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Peter'in elini sıkarken. Aynı zamanda omzuna hafifçe vuruyor.

"O güne kadar kendinize iyi bakın," diyor Peter gülümseyerek. "Belki de seninle daha önce görüşebiliriz futbol için ha ahbab?" diyerek Aaron'un saçlarını karıştırıyor.

"Evet lütfen," diye cevap veriyor Aaron coşkuyla. Yüzünde kocaman bir gülümseme var. Birinin kendisiyle oynamasından keyif almış belli ki. Artık arada bir dışarı çıkıp arkadaşlarıyla oyunlar oynuyor da olsa, çocukken yetişkinlerle (hele de bu yetişkinler senin sıkıcı ebeveynlerin değilse) bu tarz ilişkiler kurmanın büyüleyici bir yanı vardır.

"Görüşürüz, küçük hanım," diyor Peter, Charlotte'ye. O da ona gülümsüyor.

"Seni sevdim," diyor neşeyle beline kolunu dolarken.

"Ben de seni," diyor hafifçe gülerek. Onun bu sevgi gösterisi karşısında zevkten gözlerini kısıyor. Sırtına hafifçe pat pat yapıp geri çekildikten sonra Colin'in elini sıkıyor.

"Hemen dönerim," diye sesleniyorum, dışarı çıkıp bizi uğurlayan ekibe el sallarken.

"Harika insanlar," diyor Peter gülümseyerek, kapı nihayet kapanıp sesimiz duyulmayacak kadar uzaklaştıktan sonra. "Ne müthiş bir ailen var!"

"Sağ ol."

"Seni buraya bağlayan şeyin neden sadece dükkân olmadığını anlayabiliyorum."

Bu sözlerle hazırlıksız yakalanıyorum.

Her gece eve zevkle dönmeni sağlayan (bizim eski yara almış ailemiz gibi değil de) harika bir ailenin olması tabii ki onları bırakıp gitmeni zorlaştırır. O zaman bile annemi içinde yaşadığı o kara delikte bırakıp gidemezdim. Ama şimdi akşamları eve dönüp de onları ev

ödevi yapmak, yemek yemek ya da kıvrılıp televizyon seyretmek gibi "sıradan aile faaliyetleri" içinde görmeye bayılıyorum. Colin'le çocuklar olmadığı zaman ya da daha da kötüsü, annem onlara kalmaya gittiği zaman bayağı üzülüyorum. Hiç eve gelmeyecekleri zaman ne yapacağımı bilmiyorum ama binlerce kilometre uzakta olmalarındansa aynı köyde olmaları daha iyidir diye düşünüyorum. Peter'le Billy'nin yaptığını yapabileceğimi sanmıyorum.

"Kafanda ne var?" diye soruyor Peter parka vardığımızda. Bu mevsimde bu parkta, köpeğini gezdirmeye çıkaran birkaç kişi dışında pek kimse olmaz havanın soğukluğundan ötürü.

"Annen de böyle sorardı daima," diyorum gülererek.

"Eyvah, giderek ona mı dönüyorum yoksa?" diyor nefes nefese gülümsemeye çalışırken.

"Keşke öyle olsa. Büyük şans olurdu."

"Doğru söyle, kafanda ne var?" diye ısrar ediyor bana bakıp sonra da başını eğerek ayakkabılarına bakarken.

"Burada yaşamayı ne kadar sevdiğimi düşünüyordum," diyorum içimi çekerek en romantik hâlimle. "Buradan başka bir yerde olmak istemezdim."

"Bu... Bu harika," diyor gülümseyerek ve nefes alıyor.

Peter hiçbir şey demeden ellerini ceplerinden çıkarıp duruyor, bir elini benimkinin üstüne koyup beni de aynı şeyi yapmaya teşvik ediyor ve sonra bana dönüp öbür eliyle saçlarımı kulağımın arkasına çekiyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan öne doğru eğilip soğuk dudaklarını benimkilere yapıştırıyor. Eli enseme doğru uzanıp başımın kıpırdamamasını sağlıyor.

Korkunç bir şey bu. Öpücüğün kendisi değil, onunla ilgili bir sorun yok ama bende uyandırdığı duygu için dehşet denebilir.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum, onu iterken. Ellerim anında ağızıma gidiyor, sanki bu istenmeyen temas dudaklarımda

yara izi bırakmış gibi.

“Ne? Ben...” diye kekeliyor. Kafası karışmış bir vaziyette kaşlarını çatıyor.

“Ne mi? Sen ne?” diye çılgık atıyorum. Bedenim tir tir titriyor, yüzüm utanç ve şoktan al al olmuş durumda.

“Sen buradan başka bir yerde olmak istemezdim deyince...” diye kekeliyor.

“Rosefont’u kastetmiştim tabii, içinde bulunduğumuz anı değil. Seninle ya da benimle bir ilgisi yoktu.”

“O zaman epey yanıltıcı konuşmuşsun,” diyor başını iki yana sallayarak hiç istifini bozmadan.

“Nasıl yani? Ne ara sana bunu arzu ettiğimi düşündürttüm?”

“Arzu etmediğini hiç düşündürtmedin.”

“Ciddi misin? Benim bir erkek arkadaşım var,” diyorum nefes nefese. Suçluluk duyguları içinde Billy’yi düşününce alt dudağım titremeye başlıyor ve Peter’in ikimizi de bu duruma düşürmüş olmasını nefretle karşıyorum.

“O zaman benimle ne işin var?”

“Seninle ne işim mi var? Kendini yalnız hissetmeyesin diye annem seni yemeğe çağırmanın iyi olacağını düşündü.”

“Ben sizin hayır işleyeceğiniz bir vaka değilim,” diye itiraz ediyor. Kalbi kırılmış gibi.

“Öyle olduğunu kim söyledi?” derken kaşlarımı çatıyorum. “Sen Molly’nin oğlusun. Sen...”

“Sadece o kadar mı?” diye soruyor anında. Bu soruyu patlatırken yaralanmış olduğu belli. “Ölmüş bir kadının oğlu, yani?”

“Tabii ki hayır,” derken duraksıyorum. Aramızda gidip gelen duyguların derinliği beni hayrete düşürüyor. Oysa sadece birkaç dakika önce her şey ne kadar farklıydı. “Seninle ahbaplık etmeyi seviyorum,” diyorum, hafifçe omzumu silkerek.

“Bunu bilmek güzel,” diyor gülmüş olmak için gülerek. Elini başına götürüp gözlerini ovuşturuyor. Sanki bu dürüst ve içimden gelen sözler onu hiç rahatlatmamış gibi.

Durup onu izliyorum. Bugüne kadar böyle bir durumda hiç kalmamış biri olarak taş kesildim. Bir yanım onun kendi kendine gelin güvey olduğunu söylerken, öbür yanım beynimi zorlayıp neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor. Benden mi cesaret aldı acaba? Onun ilgisinin hoşuma gittiğinin farkındayım, hatta hiç sorgulamadan keyfini bile çıkardım ama duyduklarım göre sohbet ettiği kasabadaki öbür kadınlar için de aynı şey söz konusu. Hepsini de öpmeye çalışmıyor ya bu adam!

“Özür dilerim. Kendimi bir geri zekâlı gibi hissediyorum,” derken sesi daha alçak perdeden ve daha sakin çıkıyor. Gözlerini indirip bana bakarken yüzü allak bullak olmuş gibi.

“Bir yanlış anlaşılma oldu,” diye ağzımda geveliyorum. Konuyu kapatmak istiyorum. Kendisini aptal zanneden bir tek o değil şu an ve ben bu konuyu uzatmak istemiyorum. Tek isteğim bu işten sıyrılıp odama gidip saklanmak.

“Benim için mazeret üretmene gerek yok. Yapmamam gereken bir şeyi yaptım,” diyor Peter, başını iki yana sallayarak. “Seninle ve ailenle muhteşem bir gün geçirdikten sonra böyle bir hıyarlık yaptım.”

“Yapmadın.”

“Aksini düşündüğünü biliyorum ama kibarlığından söylemiyorsun,” diye devam ederken kaşlarını kaldırıp beni itiraz etmeye zorluyor. Ama ben etmiyorum. Gözlerimi siyah çizmelerime indirip birinin tabanını asfalta sürterek kazıyorum.

“Olur böyle şeyler,” kelimeleri çıkıyor ağzımdan.

“Sahi mi? Ne zaman? Kime?” diye soruyor. Bu saçma beyanımı sorgulamasına memnun oluyorum.

“Duymuşluğum var,” diye itiraf ediyorum yüzüne bakıp. “Bana olmadı hiç. Asla.”

“Yo, bana da olmadı,” derken bana bakan mavi gözleri hüzünle dolu. Sonra başını tekrar öte yana çeviriyor.

Ciğerlerimi havayla doldurup yavaşça boşaltırken etrafa göz gezdiriyorum. Tanrı’ya şükür parkta hemen hemen hiç kimse yok. Peter’in beni gafil avlayıp bundan yararlanan korkunç biri olduğunu sanmıyorum. Genelde onun yanında kendimi güvende hissederdim. Benim bozulacağımı bilse böyle bir şeyi asla yapmayacağını da biliyorum. Bir derin nefes daha alınca omuzlarım gevşiyor, nabzım yavaşlıyor. Yavaş yavaş Peter’in bende uyandırdığı güçlü duygulardan kurtuluyorum, ne yapacağını bilmez hâlîm geçiyor.

“Çok aptalca bir hareketti.”

“Bilmiyor muyum sanki? Artık hiç olmamış gibi davranamaz mıyız?” diyor yalvarır gibi. “Yani, senden bir süre uzak duracağım elbette ama birkaç saniye süren bir hödüklük ettim diye ilişkimizin bozulmasını da istemem. Ben hödüğün biri değilim aslında.”

“Biliyorum.”

“İyi o zaman çünkü sen annemin anlattığı kadar muhteşem bir kızsın ve annemle aramdaki son doğru dürüst bağlantıyı kaybetmeyi hiç arzu etmem. Bu beni yıkar,” derken sözcükler boğazında düğümlenince susuyor.

Ben de duygularıma yenik düşmemek için dişlerimi sıkıyorum. Bu Peter’in görmeye alışık olduğum yüzü değil. Aşırı duygusal olan benimdir, o değil.

Sakalını sıvazlamadan önce kendini toparlamak için hafifçe öksürüyor. “Lütfen beni dükkândan mahrum etme.”

“Öyle bir şey olabilir mi?” diye soruyorum. Gerginliği azaltmaya ve onu neşelendirmeye çalışırken sesim çatlıyor.

“İstedliğini yapabilirsin. Orası senin dükkânın,” diyor omzunu

silkerek. Gülümseyecek gibi oluyor.

"Henüz girmeni yasaklamayı düşünmüyorum," derken gülümsemesine karşılık vermeyi başarıyorum.

"Sağ ol." Biraz sıkıntılı bir sessizlik oluyor. "Çok özür dilerim."

"Artık bu konuyu kapatalım," diyorum. Onu affettiğim ya da yanlış bir şey yaptığını düşünmediğim için değil. Artık daha fazla irdelemek istemediğim için. Hiçbir anlam ifade etmeyen aptalca bir hataydı, o kadar.

"Kabul," derken sanki daha fazla konuşmamak için dudaklarını sımsıkı birbirine yapıştırıyor.

"Tamam o zaman, ben eve gitsem iyi olacak," diyorum parmağımla geldiğimiz yolu işaret ederek.

"Dükkâna gitmen gerekmiyor mu?" diye soruyor şaşkın şaşkın.

"Evet ama..."

"Bir daha aynı şeyi yaparım diye benimle yürümek mi istemiyorsun?" diye sorarken kaşları çatılıyor.

"İlgisi yok," diyorum başımı iki yana sallayarak. "Eve gitmemin daha iyi olacağını sanıyorum."

"Lanet olsun!" diyor mırıldanarak. Kendisine öfkelenmiş gibi.

"Cidden, iyiyim ben," diyorum ondan uzaklaşırken.

"Kendini iyi hissetmezsem beni ara," diyor omzunu silkerek.

"Olur," diye cevap veriyorum böyle bir niyetimin olmadığını bildiğim hâlde. "Görüşürüz," diyerek dönüp eve doğru yollanıyorum.

Doğru eve gitmiyorum çünkü bu kadar çabuk dönersem annemin şüpheleneceğini biliyorum. Ve ben erkek arkadaşımın başka bir adamla aramda gelişen arkadaşlık konusunda endişelenmekte haklı olduğunu ona itiraf etmeye hazır değilim.

Peter'in beni göremeyeceği bir yere gelince, doğanın güzelliği midemde oluşan düğümleri çözer umuduyla bir banka oturup etrafımı seyrederim. Rüzgârda sallanan ağaç dallarını seyrederim,

çimlerde hoplayıp zıplayan sincap ve tavşanları fark ediyor, rahatlar ve sakinleşirim diye etraftaki sessizliği dinliyorum.

Peter beni öptü ve ben keşke yapmasaydı diyorum zira şimdi kendi davranışlarımı ve keyif aldığım bu arkadaşlıktaki masumiyetimi sorguluyorum. Onun arkadaşlığından hoşlandım. Arada bir hafif flörtleşmekten bile hoşlandım. Bu benim hiç yaptığım bir şey değildir ama Peter'le arkadaşlık ederken kendimi çok rahat hissettim.

Bir aşk üçgeninin içinde değilim.

Değilim.

Billy dışında hiç kimseye romantik duygular beslemiyorum.

Peter'i çok takdir ettiğim, onunla aramda derin bir bağ olduğu doğru ama bu onun elinde olan bir şeyden kaynaklanmıyor. DNA'sında var olan bir şey bu. Onu yetiştiren kadından farkında olmadan aldığı özellikler bunun sebebi. Kent'in bu çok sevdiğim güzelim köyüyle olan bağından kaynaklanıyor. Bu nedenlerden dolayı onunla daha fazla vakit geçirmek istiyor olabilirim ama o benim için iyi bir arkadaştan öte bir şey olamaz.

Arkadaş...

Bugüne kadar sadece birkaç kez karşılaşmış insanlar olarak, aramızda yaşanan bu can sıkıcı olaydan sonra birbirimizin hayatının içinde olmaya gayret etmenin güçlüğü mü yaşayacağız? Birbirimizden uzak durmamız çok daha kolay olur ama o zaman da Molly'yi ikinci kez kaybetmişim gibi hissedeceğimi biliyorum.

Yok, bunu yapamam. Molly'nin varlığını hissetmenin keyfini fazlasıyla yaşadım. Bir şeyi fırlatıp atmadan önce kurtarılabilir mi diye bakmak gerekir. Hele de bizim için özel bir anlam taşıyorsa. Ayrıca, bu münasebetsizliği bizden başka bilen olmadığına göre bu çabayı sarf etmenin ne zararı olabilir?

29

Pazar akşamüstleri Billy'le hiç aksatmadan konuşabildiğimiz ye-
gâne zamanlar olduğu için bir saat sonra odamdan içeri girer-
ken cebimdeki telefonumun onun aradığını haber veren titreşimini
hissedince hiç şaşırıyorum.

Öğleden sonra olanlardan dolayı kafamın içi darmadağınık
olsa da onun sesini duymaya ihtiyacım var. Bir gece önce de
konuşabilirdik ama aramızda iletişim kopukluğu var. Son mektubu
geleli haftalar oldu ve ben o kargacık burgacık el yazısını görmeden
edemediğimi daha yeni anladım.

"Neler yaptın bugün bakalım?" diye soruyor. Bu normal, sıradan
soruyu sorarken sesi gayet keyifli çıkıyor. Benimle konuşmaktan bu
kadar mutlu olması harika bir şey ama birdenbire kendimi sorguya
çekilmiş gibi ve gergin hissediyorum.

"Hiiçç. Herkesle birlikte rosto yedim," diye cevap verirken,
Peter'in bize geldiğini söylemediğim için ketum olduğumu
düşünüyorum. Buna yalan söylemek denmese de basbayağı gerçeği
saklamak oluyor ve aramıza bir duvar örülüyor. Sadece Billy'le

Peter hakkında konuşmak istemediğim için bunu yapıyorum. Daha fazla soru sorulmasını istemiyorum zira o zaman yalan söylemek zorunda kalırım ve bu da hiç iyi olmaz.

“Güzel,” diye cevap verirken ruh hâlimin farkında değil gibi. “Döndüğümde annenin o güzelim yemeğini yemek için sabırsızlanıyorum. Annem son felaketten sonra bir daha pazar yemeği yapmadı.”

“Tamam,” diyerek kısa kesiyorum. Onun aradığını görünce telefonu açmamam gerektiğini şimdi anlıyorum. Hiç iyi olmadı bu. O neşeli ve olumlu bir havada, ben ise tam tersiyim. Benim münakaşa aranırmış gibi bir hâlim var. Belki de içimi kemiren suçluluk duygusundandır ama kendimi bir otobüsün altına atacak kadar kötü hissediyorum.

“E buraya ne zaman geliyorsun, bakalım?”

“Geimiyorum,” diye ağızımdan dökülüyor birden kelimeler. Bütün hafta söylemeyi ertelediğim bu haberi usturuplu bir şekilde söylemek için çaba bile sarf etmiyorum.

“Sen... Ne?” diye soruyor doğru duyduğundan emin olmak için.

“Düğün meselesi. Annem fikrini değiştirdi. Benim de onun yanında olmam gerekiyor,” diyorum hiç istifimi bozmadan. Neden bu kadar düşüncesizlik ettiğimi anlayamıyorum.

“Beni hiç için sızlamadan ekiyorsun, yani?”

“Seni ekmiyorum. *Kesinlikle* geliyorum demedim ki ben. Her şey burada olacıklara bağlıydı.”

“Annene karşı çok korumacı bir tavrın olduğunu biliyorum ama annen için kendi hayatını durduramazsın Sophie,” diye mırıldanıyor Billy soğuk bir sesle. Sanki annemle aramızdaki bağ aniden sinirine dokunmuş gibi. Bugüne kadar bu konuda en ufak bir imada bulunmuş değildi. “Bunu daha önce ve çok uzun süre yaptın.”

“Pardon?” derken sesimdeki onu ne demek istediğini anlatmaya zorlayan otoriter ve sert hava karşısında şoke oluyorum.

“Yani...” diye ağzında bir şeyler gevelemeye, uygun kelimeleri bulmaya çalışıyor. “Sen kendi hayatını yaşamalısın, bebeğim. Anneni her an kollayamazsın. Yetişkin bir insan o ve senin etrafa göstermeye çalıştığın gibi ürkek bir kadın değil. Ve artık yanında Colin var. Bazı şeyleri aştı.”

“Billy!” diye bağıyorum. Ağzından dökülen kelimeler karşısında nutkum tutuluyor. Sanki ben annemin tam zamanlı bakıcısıymışım da. Veya ona engelliymiş gibi davranıyormuşum da. Evet, onunla ilgili endişelerim olduğunu biliyorum ama o da benim için endişeleniyor. Ne farkı var yani?

“Sesini keser misin?”

“Pardon?”

“Annemle benim aramdaki ilişki hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” diyerek saldırıyorum.

“Ben öyle demek...” diye başlıyor söze ama ben daha fazla bir şey duymak istemediğim için sözünü kesiyorum.

“O benim en iyi arkadaşım ve hayatının en önemli günlerinden birine birkaç hafta var. O kadar büyük bir gün ki bu, beni ve benim hayatımı da doğrudan etkiliyor,” derken ateş basıyor ve devam etmeden duramıyorum. “Onunla beraber olmak benim hayatım. Los Angeles’e uçup sen sette şen şakrak Ninja savaçcısı ya da ona benzer bir rolü oynayıp geleceksin diye oyalanmak benim hayatım değil. İşte o benim hayatımı boşa harcadığım, kendi hayatımı yaşamaktan alıkondüğüm anlamına gelir!”

Ve tam burada konuşmayı bitirip telefonumu kapatıyor, sakın kalmam mümkün olmadığı için o gün yaşananlara köpürmeye devam ediyorum.

Ben, hakkımda söylediği kötü şeylere kulak misafiri olmama rağmen, onun o huysuz annesi hakkında ağzımı açmazken, Billy kim oluyor da annemle olan ilişkim konusunda ahkâm kesiyor? Eğer aramızda annesiyle olan ilişkisinin sağlıklı olup olmadığını

sorgulaması gereken biri varsa o da Billy'dir, ben değil. Benim annem onun annesi gibi (Los Angeles'te kendi gözlerimle şahit olduğum) herkesin iplerini elinde tutan kabile reisi değil, Tanrı'ya şükür!. En azından annemin böyle olmak için bir sürü haklı sebebi var. Parmağını bile kıyılatmadan sahip olduğu lüks hayatı sürdürebilmek için oğlunu kullanan şımarık kadın değil benim annem.

O kadar öfkeliyim ki telefonu tam zamanında kapatmışım. Bunun çocukça bir şey olduğunu biliyorum ama telefon bir saniye daha açık kalsaydı, ağzıma geleni söyleyebilir, geri dönüşü olmayan laflar edebilirdim. Konuşmayı sonlandırmam ve küfürlerimi odamın duvarlarına savurmam isabet oldu.

Öfke benim hissetmeye alışık olduğum bir duygu değil. Kavgacı biri değilimdir. Sevgiden yanayımdır ama üzüntü ve endişelerimi aylarca bastırdıktan sonra aniden böyle bir patlama yaşamak çok iyi geldi.

Her ne kadar öfke patlamamı odamın duvarlarından başka duyan olmasa da insanın kendini bırakıp gerginliğinin bir kısmını boşaltması arınma sağlıyor. Billy kafamın içindeki her şeyi bilmek zorunda değil ama bu düşüncelerin bazılarını salıvermek gerek zira bunları bastırmak bana hiç iyi gelmiyor.

Gece boyunca telefonumu kapalı tutuyorum, ev telefonunun da fişini çekiyorum. Neyse ki odama çıkmadan önce annem, ertesi güne hazır olsun diye çocukların okul gömleklerini ütülemek için Colin ve çocuklarla birlikte onların evine gitti de kimseye bir şey açıklamak zorunda kalmadım.

Hiçbir şekilde ulaşılamaz olduğumu bilmek çok hoş. İnsana kendini özgür hissettiriyor nedense. Bütün bunların hesabını vermek zorunda kalacağımı bilsem de şu anda fütursuz hareket etme özgürlüğüm var. Çünkü ben bu değilim ama şu anda bu duygunun tadını çıkarıyorum.

30

Ertesi sabah kalktığımda yaptığım aptallıklar kafama dank etmeseydi, hiç kimseyle irtibatım olmadan geçirdiğim bu geceden büyük keyif alabilirdim. İlk olarak bir gün önce olanların sapkın bir rüyanın bölük pörçük parçaları olduğunu sanıyorum ama sonra olanların hepsi bir bir kafama dank ediyor: bir erkek arkadaşım mü-nasebetsizlik edip beni öpmüş, erkek arkadaşına saçma sapan davranmışım, o bana ve aileme hakaretler etmiş, bunun üzerine ben de telefonu yüzüne kapatıp iletişimi bitirmişim. Hiç de hoş olmamış. Her cephede ayrı bir felaket.

Üzerimdeki örtüleri isteksizce üstümden atıp yataktan kalkıyorum ama uzun zamandır ilk defa yorganımın altına kıvrılıp her şeyden ve herkesten kaçmak istiyorum. Ne yazık ki bugün rahatıma düşemeyecek kadar çok işim var yapacak, özellikle de patron olduğum için.

İşe giderken yolda telefonumu açıp Billy'nin bir şeyler yayımlayıp yayımlamadığını öğrenmek için derhâl Twitter ve Instagram'a giriyorum. Tanrı'ya şükür girmemiş. Böyle dememin nedeni, aramız

böyle gerginken kendinde neşeli selfieler paylaşacak gücü bulmamış olması. Ama ne yaptığını, neler hissettiğini belirten herhangi bir şey paylaşmamış olması da beni huzursuz ediyor ve üzüyor. Onunla iletişim kuramadığıma ve dürüst olmadığımı pişmanım. Belki Peter'i anlatmazdım ama kafamın içini kemiren başka şeyleri pekâlâ anlatabilirdim.

Tam telefonumu cebime koymak üzereyken bildirim sesleri gelmeye başlıyor. Billy'den onlarca mesaj gelmiş. Onları şimdi değil akşam evde rahatça odaklanabileceğim bir zamanda okumak üzere, telefonumu tekrar cebime koyuyorum. İçimdeki hafiflikten Billy'nin adını görmenin bile şu an için yeterli olduğunu anlıyorum.

Sabah işler çok yoğun ve karışık olduğu için dünkü olayların üzerinde düşünecek vaktim olmuyor. Rachel'den müşterilere ve dükkâna bakmasını isteyip kendim de pişirme işine giriyorum. Dünya kadar şey pişireceğim. Gökkuşağı şeklindeki doğum günü pastasının yanı sıra ertesi gün Rachel'in anneler grubundaki arkadaşlarından birinin bebeğinin doğum öncesi sürpriz hediye yağmuru partisi var. Tam gaz gidiyoruz.

Ellerle bir şeyler üretmenin ve fırında bir şeyler pişirmenin tedavi edici bir yanı var. Bütün dikkatini kıvama, lezzete, süslere veriyorsun ve saatlerce çalıştıktan sonra şöyle bir geri çekilip eserine bakmak harika bir duygu. Her zaman bir mutluluk ve tatmin duygusu verir bana bu, felakete dönüşen deneysel bir fırınlama yapmadıysam tabii.

Televizyonda yemek programlarını izlerim genellikle ve bazılarının neden bu kadar rağbet gördüğünü anlayabiliyorum. Çünkü fırında bir şeyler pişirmek çok tatmin edici bir iş. Ayrıca, ne tür duygular içinde olursam olayım ya da hayatımda ne oluyorsa olsun, mutfakta birkaç saat geçirmenin her şeyi unutturacağını ve birkaç saatliğine beni stresten arındıracağını biliyorum.

Bir de bunun, yaptıktan sonra oturup o lezzetli eserini yeme

faslı var ki tadına doyum olmaz. Yaptıklarını mideye indirirken sorunlarını da düşünebilirsin eğer onlarla yüzleşmeye hazırsan tabii. Çay ve kek birçok derde devadır.

Bütün sabahımı fırının yanında geçirdikten sonra kendimi çok daha sakinleşmiş hissediyorum. Özellikle doğum günü pastam çok güzel olduğu için. Pandispanyası soğuyunca pastacı kremasını döşeyip üzerini de kalp ve yıldız şeklinde şekerlemelerle süsledikten sonra Rachel öğleden sonra onu sahibine teslim etmeye giderken ben hayatımdan son derece memnunum.

“Nasıl buldu?” diye soruyorum, Rachel elinde Budgens’in alışveriş torbasıyla döner dönmez.

“Hımm?” diyor kaşlarını çatarak. Okulların dağılma saatinden önce boş olan dükkâna göz gezdirirken sanki dikkatini toplayamıyormuş gibi bir hâli var.

“Pasta? Her şey yolunda mıydı?” diye soruyorum.

“Evet, evet,” derken torbanın içinden bulaşık deterjanını çıkarıp evyenin kenarına koyduktan sonra tekrar torbanın başına dönüyor.

“Bir şeyin yok ya?” diye soruyorum. Rachel öyle insanı başından savmaz, ne dediği bellidir ama şu anda yarım saat öncesinden çok farklı davranıyor.

“Bu kasabanın dedikoduya ne kadar meraklı olduğunu bildiğim için bir şey demeyecektim,” diyor dudaklarının arasından hava üfleyerek. “Ama neler söylendiğini de bilmen gerekir...”

“Billy yine ne yapmış?” diye soruyorum gözlerimi devirerek. Sohbetimizin tatlı havası bozulmasın diye gayret ediyorum ama bir şeylerin onu bozacağını hissediyorum.

“Billy değil,” derken kafasının içinde daha fazla bir şey söyleyip söylememeyi tartıyor gibi. Kafasını kaldırıp bana bakarken “Sen,” diyor.

“Ben mi?” derken sesim kısılır gibi oluyor ve duygularım belli

oluyor. Kaşlarımı çatıyorum. “Ne diyorlar?”

“Tekrarlamak istemiyorum,” diyor torbanın içini karıştırırken ve kendi açtığı sohbeti kapatmak ister gibi.

“Söylemek zorundasın artık,” diyorum, elimle plastik torbanın ağzını kapatıp onu durdurmaya çalışırken.

“Bana söylenmedi. Belki de yanlış duymuşumdur,” derken çok rahatsız olduğu belli.

“Öyle lafı ortaya atıp sonra da bırakamazsın,” diyorum. Nasıl olsa söyleyeceği şeyi söylemesini beklerken midem bulanıyor. “Madem başladın, söylemek zorundasın.”

“Çok saçma. Doğru olmadığını biliyorum,” diyor başını iki yana sallayarak. Bu konuyu açtığına bin pişman gibi. “Birisi seni parkta bir adamla öpüşürken gördüğünü söylüyordu.”

“Kim?”

“Emin değilim ama Billy olmadığı kesin,” derken gözlerini kısıyor zira yapmam gereken yegâne şeyi yapıp anında inkâr etmedim.

“Hayır, gördüğünü söyleyen kim?” diye ısrar ediyorum.

“Ne önemi var?” diyor kaşlarını çatarak.

“Sanırım yok,” diyorum. Bu köyde yaşayan herhangi biri beni biriyle âşıklar gibi sarılıp öpüşürken görse altın bulmuş kadar sevinir. Yalnız bununla kalsa yine iyi. (Herkesin çok masum bir kız olarak gördüğü) minik Sophie hakkında böyle bir şey duyan herkes üstüne balıklama atlar ve önüne gelen ilk canlıya, ister insan olsun, ister kedi, köpek ya da hamster, bayıla bayıla anlatır. Kimmiş diye hiç bakmazlar. Böyle ağız sulandıran bir dedikoduya seçici davranılmaz.

“Doğru değil ama değil mi? diye soruyor Rachel yavaşça. Kalçasını tezgâha dayayıp bana şüpheyle bakarken gözleri iyice açılıyor.

“Doğru değil,” diye yalan söylerken kulaklarım yanıyor ve

yüzümdeki suçlu ifadeden kurtulamıyorum. Ben hiçbir zaman doğru dürüst yalan söyleyemem.

“Doğru, değil mi?” derken öyle bir afallıyor ki ağzı beş karış açılıyor.

“Kes bu meseleyi,” diyorum tartışmak istemediğim için. Birkaç parça bir şeyler çıkarmak için alışveriş torbasına uzanıyorum ama Rachel elimden çekip alıyor. Elimi oyalamak için alışveriş torbasını ben kullanamazsam, sen de kullanamazsın demeye getiriyor.

“Ben konuyu açmayacaktım bile, sen istedin,” diyor, torbayı meydan okur gibi arkasına attıktan sonra ellerini beline koyup bana bakarken.

“Biliyorum ama...” diye söze başlarken olanları bir başkasıyla paylaşabileceğimden, bunun yangına körükle gitmek olup olmayacağından emin değilim. Ya daha da fazla kişiye yayılırsa bu haber. Peter’in beni öptüğünü ne kadar çok insan duyarsa, her şeyin normale dönme ihtimali de o kadar azalır. Oysa ben her şeyin unutulup gitmesini istiyorum.

“Öyleyse kimdi o?” diye soruyor. Anlaşılan vazgeçmeye niyeti yok. Bütün olasılıkları göz önünde bulundurduğu belli. Son zamanlarda bu dükkâna gelen tek bekâr adam Peter olmasına rağmen, böyle bariz bir sonucun üstüne atlamaması, köyün evli erkekleri olması ihtimalini elemediğini gösteriyor ki bu korkunç bir şey.

“Hiç kimse,” diye cevap veriyorum, kalbim kırılmış vaziyette.

“Ne zaman oldu?”

“Ne, dedikodu kumkuması arkamdan fısır fısır konuşurken en önemli bilgileri atladı mı yoksa?” diye tersleniyorum.

“Sophie!” diyerek beni durduruyor.

Beni daha fazla sorguya çekmek yerine ön kapıyı kilitliyor ve açık yazan levhayı hızla kapalıya çeviriyor. Bunu yaptığı için içimden ona teşekkür ediyorum zira biz bu konuşmayı yaparken hiç kimsenin

gelip bizi görmesini istemem ama dükkânı kapatmamız da (farkına varılırsa eğer) dedikoducuların ağzına epey malzeme verebilir.

“Özür dilerim,” diyorum püfleyerek geri gelip önümde durduğunda. Bütün bunların Rachel’in hatası olmadığını biliyorum. Onun amacı bizi biraz güldürecek dedikodu taşımaktı belli ki. Doğru olabileceği aklına bile gelmedi. “Herkes bunu mu konuşuyor?”

“Ben sadece üç kişiyi konuşurken duydum ama sanırım gittikçe yayılacak,” diyor üzüntülü bir ifadeyle. “Ama adamın kim olduğunun bilinmemesinden dolayı inandırıcılığı olmayabilir bu hikâyenin ve hemen unutulur gider.”

“Ya da daha fazla bilgi edinmek için deşer dururlar mı?” diye varsayımda bulunarak onun iyimser görüşünü çürütüyorum.

“Deşeceklerini sanmam. Çok geçmeden yeni bir malzeme bulacaklardır,” diyerek üzüntülü bir sesle elimi eline alıyor.

“İnsanların benim hakkımda konuştuklarını bilmek feci bir şey,” diye itirafta bulunuyorum.

Son birkaç yıldır magazin basını defalarca ben veya Billy hakkındaki en ufak bir bilginin üstüne atlayıp dünya çapında haber hâline getirdi belki ama sevdiklerinizin ve değer verdiklerinizin dedikodunuzu yapması farklı bir şey. Belki de bunun sebebi meselenin arzu ettiğim kadar masum olmaması ve onların benim hakkımda kötü düşünmelerinden nefret etmemdir.

“Gazetelere vermezler, değil mi?” diye soruyorum aniden panik içinde.

“Ne söyleyecekler?” diyor Rachel gülerek. “Ellerinde bir belge yok. Ayrıca, olsa da yapacaklarını sanmam.”

“Umarım söylediğin doğrudur,” Şimdiye kadar çoktan unutmam gereken bu kadar önemsiz bir şey nasıl oldu da bu kadar vahim bir hâle gelip her an patlayacak bir saatli bombaya dönüştü.

“Aranızda bir ilişki yok ama değil mi? Billy’yi aldatmıyorsun yani?”

"Tabii ki aldatmıyorum," derken sesim cırlak çıkıyor. "Öyle değildi. Her kim neyi gördüyse, resmin tamamını görmemiş."

"Senin kıpkırmızı manton ve bir yabancıнын beline dolanmış kollarından başka bir şey gördüklerini sanmıyorum."

"E bir süre daha orada kalıp casusluk etmeye devam etselerdi o yabancıнын nasıl iteklenip dersinin verildiğini de görürlerdi."

"Oh!"

"Daha başlamadan bitmişti."

"Billy biliyor mu?"

"Yo, onunla da münakaşa ettik," diyerek içimi döküyorum. Durumun saçmalığı kafama dank edince kendimi gülmekten alamıyorum.

"Ne için?"

"Oraya gidemediğim için. İncir çekirdeğini doldurmayacak bir şeyle başladı ve olmayacak laflar edildi."

"Tamam," diye cevap verirken dudaklarını büzüp bana bakıyor. "İkinizin üzerinde büyük baskı var. İlişkiniz sürerken birbirinizden bu kadar uzakta yaşamınızı aklım almıyor. Münakaşa etmenize şaşmamak gerek. Ben bu duruma öyle bozulurdum ki her telefon edişinde Shane'nin kulaklarını patlattırdım."

"Ben de kendimi öyle yapıyor gibi hissediyorum," diyorum. Benim bu meseleye verdiğim tepkinin o kadar da feci olmadığını bana hissettirdiği için ona teşekkür borçluyum.

"Senin de kabahatin yok, onun da," diyor Rachel sakın bir edayla.

"Onu bu filmi çekmeye ben ikna ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama şimdi sorun çıkaran da benim," derken duygulanıyorum ve gözlerim yaşla doluyor.

"Onun için de kolay olmadığına eminim," deyip belime sarılıyor.

"O da öyle söylüyor."

"E öyleyse..."

“Kolay değil.”

“Biliyor musun, girilmeye değer hiçbir ilişkinin kolay olduğunu sanmıyorum,” diyerek düşüncesini ifade ediyor.

“Sana katılıyorum. Aslında ben de daha önce benzer kelimelerle ifade etmiştim aynı şeyi. İçinde bulunduğumuz durum zor sadece. Köyde insanların çiftler hâlinde dolaştığını görünce içimi hüzün kaplıyor.”

“Herkesin birer kapalı kutu olduğunu unutuyorsun. Eskiler ne der? Kapalı kapıların ardında ne vardır bilinmez. Örneğin ben ve Shane. Herkes bizim hiç tartışmadığımızı, her zaman fikir birliği içinde olduğumuzu, birbirimize ağır laflar etmediğimizi sanır. Hadi oradan diyorum ben onlara.”

“Siz harika bir çiftsiniz,” diyorum gülerек, gözyaşlarımı elimin tersiyle silerken.

“Evet, biz de insanların bizim hakkımızda böyle düşünmesini istiyoruz. Yalan söylemiyoruz, sahtekârlık ya da rol de yapmıyoruz. Bizim de bazı anlarımız var ama biz bunları dört duvar arasında yaşıyoruz. Tıpkı burada yaşayan diğer çiftler gibi. Açıkçası, en kötü ruh hâlimle şurada oturup kaç kez Shane’nin sırtına görünmez hançerler sapladım,” diyerek hain hain havaya bakıyor gözlerini kısarak.

“Neden?”

“Beni şu ya da bu nedenle sinirlendirdiği veya oğlanlar beni bütün gece uyutmadıkları hâlde ben hâlâ mutfakta onun yemeğini hazırladığım için,” diyor gülerек eliyle havayı boğazlıyormuş gibi yaparken. “En ufak, en önemsiz bir şey bile sebep olabilir kavgaya ama sessizce nefret etme zamanım geçince onu tekrar sevmeye başlarım. Hayatın gerçekleri bunlar. Hiçbir şey her zaman iyi gitmez ve hiçbir şey mükemmel değildir. Bu bir gerçek.”

“Onu biliyorum.”

“Söylemek istediğim, hepimiz göğüs germemiz gereken güçlüklerle karşılaşırız ama bazen o güçlükler uğrunda mücadele etmeye değer. Her ilişkinin kendine özgü zorlukları vardır ve tavizsiz ilişki olmaz.”

“Evet,” diyerek başımla onaylıyorum.

“Yakında dönecek. Eminim o zaman her şey daha iyi olacak,” diyor bana cesaret vermek istercesine gülümseyerek.

“Umarım.”

“Eminim öyle olacağından. Sen benim yapabileceğimden çok daha iyisini yaptın zaten.”

“Peki, bu köy fısıltıları meselesini ne yapacağım ben?” diye sorarken aklım Peter’e gidiyor, o öpüşme olmayan öpüşmeye ve bir gören olduğuna göre uyandıracacağı yankıya. “Ya annemin kulağına giderse?”

“Ben biraz bekle derim,” diyor Rachel omzunu silkerek. Bu konuyu enine boyuna düşünürken suratını buruşturuyor. “Mesele daha çok yeni ve görünüşe bakılırsa senin bir suçun yok. Adamın yerine seni teşhis etmiş olmaları çok sinir, doğrusu.”

“Ah sorma... Sağ ol,” diyorum içimi çekerek. Ona doğru dönüp sarılıyorum; ya bu kadar nazik olduğu için teşekkür etmek istediğimden ya da belki fiziksel yakınlığa fazlasıyla ihtiyaç duyduğum için. “Annemin dışında sohbet edebileceğim birinin olması ne hoş. Düğün tarihi çok yaklaştığı için onu üzecek bir şey yapmak istemiyorum.”

“Ben hep buradayım,” diyor birbirimizden ayrılırken beni dirseklerimden tutarak.

“Sağ ol,” diyorum yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Sen benim yeni Molly’msin.”

“Dikkat et. Birinin yerini aldığını anlarsa geri döner ve hayaleti senin peşinden ayrılmaz.”

“Ha!” diyorum orada olup olmadığını kontrol edermiş gibi odada göz gezdirerek. “Haklısın, kimse öyle şıp diye onun yerine geçemez. Ama şu ana kadar bir arkadaşımın olmasını ne kadar özlediğimin farkına varmamışım. Molly her zaman arkamdaydı. O benim doğru dürüst ilk arkadaşımdı. Hatta tek. O öldüğünden beri yeri bomboş kaldı.”

Bir şey söylemiyorum ama Peter’e karşı duyduğum yakınlığın sebebini şimdi daha iyi anlıyorum. İçimdeki yalnız kadının güvenmek için Molly’sine ihtiyacı vardı ve Peter ona o kadar benziyordu ki ona bağlanmak bana çok normalmiş gibi geldi. Bununla birlikte, ilişkimizin dozunu iyi ayarlayamadım ya da erkek arkadaşım varken böyle bir ilişki kurmanın uygun olup olmadığını hesaplayamadım.

31

“Ben hayvanın biriyim,” diyor Billy, o akşamın ilerleyen saatlerinde telefonunu açar açmaz. Sesi üzgün ve bitkin geliyor.

Onu aramadan önce odamın güvenli duvarları arasına çekilmeyi bekledim. Annemin kulağına kar suyu kaçmamasını ve Billy’nin onun hakkında kaba ve saygısız sözler sarf ettiğinden kesinlikle haberi olmamasını sağlamaya çalıştım.

“Çok haklısın,” derken içimi çekiyorum. Dün gece yaşadığım öfke geride kalmış. Şu an tuhaf bir şekilde sakın sakın onun söyleyeceklerini bekliyor, pencerenin kenarına oturmuş تنها sokağıma izliyorum.

“Seni bir süre daha göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğradım, o yüzden oldu.”

“Oraya geleceğimi ilk söylediğimde sesin gelmemi istiyor gibi değildi.”

“Ne? Şaka mı bu?” diyor, bu gözlemim onu şaşırtmış gibi.

“Hayır,” derken kucığımda duran oyuncağımla oynuyorum.

“Sete gelmek istememen işi zorlaştırıyor,” diyor açık açık.

Sesinde düşmanlık veya suçlama yok. "Sebeplerini anlıyorum ve senin rahatsız olmanı istemiyorum ama ben senin yanımda olmanı istiyorum. Aksi takdirde buraya gelmenin anlamı kalmıyor. Doğrusu, ha seninle üç saat karavanda oturmuşum, ha Malibu'da gün batımını seyretmişim. Benim için önemli olan birlikte olmamız."

"Biliyorum," diyerek ona katılıyorum. En son Los Angeles'e gittiğimde aramızda çıkan tartışmayı düşününce acaba bir gün endişelerimle başa çıkar da onunla o şekilde birlikte olabilir miyim diye merak ediyorum. "Ben o plajda olmayı tercih ederim ama."

"Tamam, haklısın. Plaj çok daha iyi olur," diyerek içini çekiyor. Dün gece olanlar hâlâ kafasına takılı. "Öyle bir şey demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Hayır, biraz daha dizlerine kapanmam gerek. Özrümü daha kabul etme."

"Billy!" diyorum yumuşak bir ses tonuyla. "Evet, çok feci şeyler söylediğini biliyorum ama ben de süttten çıkmış ak kaşık değilim." Anneme karşı ne kadar korumacı olursam olayım, kendisini bu kadar suçlu hissetmesine razı olamam.

"Söylememem gereken şeyler söyledim."

"İkimiz de söyledik," diye hatırlatıyorum ona. Kapı komşumuzu Londra'daki iş yerinden eve dönerken görünce Peter'i düşünüp suçluluk duyguları içinde dudaklarımı kemiriyorum.

"Belki de. Ama annen ve senin ilişkin benim annemle olan ilişkiye hiç benzemiyor. Sizinki eşitlikçi bir ilişki. Ne sen ona hükmediyorsun ne o sana hükmediyor. Birbirinizin damarına da basmıyorsunuz. Yaşadığınız üzüntülerden kaynaklanıyor da olsa, aranızdaki sevgi ve dostluğu hep takdir ettim ben. Şimdi de farklı düşünmediğimi bilmeni isterim."

"Biliyorum."

“Annen ve Colin bana hep iyi davrandılar,” diye devam ediyor Billy. “Ağzımdan farklı sözler çıktıysa dünyanın en aptal adamı benim demektir. Benim derdim seni görmektir.”

“Bunu başarmanın yolu hayatımdaki en özel insana saldırmak değil herhâlde.”

“Gerekli notlar alındı. Çok özür dilerim.”

“Yani öyle demek istememiştin?”

“İstediğimi elde edemediğim için bencilliğimden ve iğrençliğimden öyle davrandım. Hayal kırıklığına uğramıştım, yorgundum ve de eşeklik ettim.”

“Yoksa o film setleri seni şımarık mı yapıyor?” diye soruyorum gırgır geçmek için.

“Muhtemelen,” diyor hafifçe kıkırdayarak. Kendini henüz tehlikeyi atlattmış gibi hissetmiyor.

“Gelemediğim için ben de özür dilerim,” diyorum yavaşça. Onu bir ay daha göremeyeceğim için üzülüyorum.

“Senin kabahatin yok. Elden ne gelir?” derken sesinden en az benim kadar bozulmuş olduğu belli. “Artık gitmem gerek. Setten bekliyorlar.”

“Tamam,” diyorum. Onun çekimde olduğunun farkında değildim. Sanki yatak odasından konuşuyor gibi gelmişti bana.

“Daha fazla konuşamadığım için özür dilerim,” derken gergin olduğu belli. “Beni aradığın ve ilişkimizden vazgeçmediğin için teşekkürler. Bunun çetin bir iş olduğunu biliyorum.”

“Evet, öyle.”

“Ama ben buna değerim, değil mi?” diye soruyor. Ses tonundan yüzüne muzur ve tanıdık bir gülümsemenin yayıldığını anlayabiliyorum.

“Şansını zorlama,” derken ben de gülümsüyorum. İşin içine azıcık mizah kattığı için memnun oluyorum.

“Çok mu erken?” diye soruyor. “Mesajı aldım.”

Telefonu kapatınca, aramızdaki gerginlik ortadan kalktığı için anlık olarak da olsa kendimi daha hafif hissediyorum ama sonra bizim sorunlarımızın, bir kızgınlık anında söylenmiş birkaç öfkeli sözden çok daha derinlere indiği aklıma geliyor.

Biz birlikteyiz. Tek vücuduz. Bir çiftiz. Ama birçok bakımdan da iki yabancıyız. Araya giren kilometrelerin ayrı düşürdüğü, ender olarak orada burada birkaç dakika konuşabilen iki insan.

Restoranda yemek yerken Peter’in söylediği o sözler kafama iyice takılmış. “Yan yana olmadıktan, nimetlerini yaşayamadıktan sonra bir ilişkiye girmenin ne anlamı var?” demişti. Ben kendi ayaklarının üstünde durabilen bir kadınıym. Hele de bu dükkâna sahip olduktan sonra ama belki de tek istediğim benimle aynı saat diliminde yaşayan bir sevgilimin yanında huzur bulmaktır. Yine de o Los Angeles’ten döndükten sonra birkaç ay her şeyin eskisi gibi olacağını da biliyorum. Önemli olan ayrı olduğumuz bu karanlık günleri atlatmak.

Her birimizin farklı istek, ihtiyaç ve arzuları var ama iki taraf da fazla taviz vermeden bunlara ulaşmanın bir yolu var mı? Belki de gerçekten ne istediğimi ve nerede durabileceğimi tekrar gözden geçirmemin zamanı gelmiştir. Birlikte nerede durabileceğimizi...

Ertesi sabah, Billy’ye telefonda oraya gideceğimi söylememden sonra yazdığı mektup dükkâna gelince, kafasının içindekileri daha iyi anlamaya başlıyorum.

3 Nisan 2016, Pazar

Pek sevgili Sophie,

Son mektubunu başımı hayır anlamında iki yana sallayarak okudum. Bu kadar mütevazı olma. Sen sadece dükkânı ayakta

tutmuyorsun. Yaptığın iş beceri gerektiren bir iş. Sen ve Molly rağbet gören bir şeye imza attınız. Sen olmadan da işlerin yürüyor olması harika bir şey ve senin bu işe ne kadar sevgi ve emek verdiğinin göstergesi. Çok hakkın olan bir tatile çıkmak için daha bir adım uzaklaşır uzaklaşmaz işlerin tepetaklak gitmemesi, emeğinin boşa gitmediği anlamına gelir. Sen kökleri çok sağlam bir ağaç dikmişsin, Miss May. Ona sahip çık artık.

Yeni elemanlarından memnun olduğuna sevindim ama ben döndüğümde cumartesi görevimi geri alacağım için Peter'e fazla yayılmamasını söyle. Sanırım ona çok ihtiyacın olacak. Zaten işi başından aşkın birine benziyor. Umarım, sen birkaç hafta sonra buraya geldiğinde yine yardıma gelir zira annen ve Colin'e çok fazla yüklenmek istemeyeceğini biliyorum. .

Geleceğin günü sabırsızlıkla bekliyorum. Yeterince Billy Buskin dozu aldığını hissetmen ÇOK HOŞUMA GİTMİŞ olsa da benim aldığım Sophie May dozu sen gider gitmez kendimi eskisinden daha yalnız hissetmeme neden oluyor. Belki de canım istediği zaman oraya gelme özgürlüğümün olmamasındandır. Bu sefer yük senin üstünde olduğu için üzgünüm. Her zaman böyle gitmeyeceğinden eminim. Örneğin, yazın hep senin yanında olacağım.

Tamam, bu mektuba başlarken bu konuda ağzımı açmayacağıma dair kendime söz vermiştim zira bu benim su katılmamış bir aptal olarak görülmemeye neden olabilir ama ben seni göremezken Peter'in görebilmesi beni bayağı rahatsız ediyor. Burada olmayı kendim tercih etmiş olduğum, onun da Molly'nin oğlu olmaktan öte bir anlamı olmadığını bildiğim için bunun ne kadar saçma ve gülünç olduğunun farkındayım ama sizin beraber olduğunuzu düşününce kıskanmaktan kendimi alamıyorum. Onun dükkâna geldiğini yazdığın ilk

gün kıskançlık başladı bende. O mektup buraya geldiğin gün elime geçti ve onu gördüğüne çok sevindiğini okuyunca ne yapacağımı şaşırdım. Seni karşılamaya havalimanına gelmeme sebeplerimden biri de bu ya da en azından gelmeyeceğimi sana neden söylemediğimin. Pişman olacağım şeyler söylemekten korktum ve akılcı düşünmek için sadece birkaç saate ihtiyacım olduğunu biliyordum çünkü barut gibiydim. Dün gece onunla yemeğe çıkman (ben sizi ikiniz baş başa mum ışığında romantik bir yemek yerken hayal ettim), bunun bir iş yemeği olduğunu ve başkalarının da orada bulunduğunu bilmeme rağmen beni kıskandırdı. Saçmaladığımı yüzüme vurmana gerek yok zira ben zaten biliyorum. Seninle birlikte olan kişi ben olmadığım için üzgünüm. Eh artık eteğimdeki taşları döktüm. Bu saçma sapan düşüncelerimden kurtulmam için senin bir şeyleri değiştirmeni öeklemiyorum elbette. Oraya gelip onunla tanışınca kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim. Belki de çok iyi arkadaş oluruz ikimiz.

Her neyse, ne zaman konuşsak Rhonda seni soruyor. Ciddi ciddi oyunculuk konusunda fikrini değiştirmeni bekliyor, sanırım. Ne olursa olsun, senin büyük bir hayranın o. Sanırım, erkek müşterilerinin hassas ve gergin kızlarla çıkmalarına alışık. Belki senin adına bir fan kulüp kurarız. Üçüncü üyemiz hazır zaten, Lauren. Her dakika seninle yakında görüşeceğini söyleyip tepemi attırıyor. Bu veledi hiç bu kadar kıskanmamıştım.

Johnny dün sete Cherise ve çocukları getirdi. Çocukları inanılmaz şirin şeyler. Onları tanıman için sabırsızlanıyorum. En küçük olanı bana koşup koşup boynuma sarıldı. Sonunda Johnny onu benden zorla ayırmak zorunda kaldı yoksa çekime devam edemeycektik. Yalan söylemeyeceğim, geleceğimizi düşünüp epey heyecanlandım.

Hadi artık yatıyorum ben. Sette uzun bir hafta geçirdik ve bitkin vaziyetteyim. Seni ne kadar özlediğimin farkındasındır umarım.

*Her zaman aşkla,
Sevgilin Billy*

...

Peter'le ilgili olan kısmı okuyunca beynim durdu. Bu mektup yazıldığında adamın beni öpmüş olduğunu düşününce, Billy'nin onunla vakit geçirmemi sorun etmekte ne kadar haklı olduğu ortada. Aslında sebepsiz olmayan bu düşünceler yüzünden kendine eziyet ettiğini ve yemekte, onun korktuğu gibi baş başa olduğumuzu düşününce kendimi suçlu ve berbat hissediyorum. Sanki bu yemek bir teşekkür yemeğiymiş gibi anlattım Billy'ye ama aslında beni davet eden oydu ve ben de seve seve kabul ettim. Eğer doğruyu söyleseydim nasıl algılanacağını biliyordum ve yanlış bir şey yapar gibi gözükmek istemedim. İşin doğrusu, başından beri bunun berbat bir hareket olduğunun farkındaydım.

Belki de Peter'in yaptığı hata Tanrı'nın bir lutfuydu zira o sayede durumu yeniden değerlendirme, birlikte olmaya ve yakınlaşmaya devam ettiğimiz takdirde kolaylıkla masum olmaktan çıkacak (bunu itiraf etmek hiç de kolay değil) bir ilişkiye son verme fırsatını elde ettim.

Herkes Billy böyle uzaktayken ve kızlar onun üstüne atlarken bunun benim için ne kadar katlanılması güç bir şey olduğunu konuşuyor. Sık sık bana aldatılma korkum olup olmadığı soruluyor. Ama Billy'nin Hollywood'un en tanınmış simalarından biri olduğunu unutmamak gerekir. Uygunsuz bir davranışta bulunacak olsa anında duyarım. Örneğin şu Heidi Black meselesi. Bana hemen söyledi tabii ama haberin gazetelere düşmesi birkaç saat sürmedi bile.

Bana gelince... Evet, ben meraklı komşuların oluşturduğu bir topluluğun içinde yaşıyor olabilirim ama istesem saman altından su yürütebilirim. İstedğimle düşüp kalkmak benim için çok daha kolay olur çünkü spot lambalarının altında olan ben değilim. Herkes benim böyle bir şeyi asla yapmayacağımı, sahip olduklarımı riske atmayacağımı düşünür.

Tabii ki yapmazdım ama Peter'in sayesinde ne kadar kolay yapılabileceğini anladım. Bir rahibe gibi yaşayıp herkese kapılarımı kapatmam gerektiğini de düşünmüyorum, o işi çok iyi beceririm. Ama hayatı görmek istediğimizi gösterecek şekilde yarı kapalı gözlerle ya da gözlerimizi hafif kısarak değil, gözlerimizi tam açarak yaşamamız gerekir.

"Mektubun yeni geçti elime," diyorum yumuşak bir ses tonuyla, uyku mahmuru Billy telefonunu açar açmaz.

"Duygusal bir anıma denk geldi," derken hafifçe gülüyor.

"İyi misin?"

"Seni özlüyorum sadece..." Sesinde hiç hoşuma gitmeyen bir hüznün var. Tıpkı Rachel'in dediği gibi, bu aramızdaki mesafe, beklentilerimin aksine her iki tarafa da aynı derecede zor geliyor.

"Neden söylemedin?"

"Seni özlediğimi her zaman söylüyorum."

"Peter meselesini."

"Çünkü senin beni tahakküm eden bir sevgili olarak görmeni istemedim. Ayrıca, elbette arkadaşların olacak. Kiminle konuşup kiminle konuşmayacağını ben sana emredemem. Özür dilerim ama bu işler zor işler."

"Ben özür dilerim," derken onun bildiğinden çok daha fazlası için özür diliyorum.

Bir an aklıma hafta sonu olanları ona olduğu gibi anlatmak geliyor ama her ikimiz de dürüstlük ve güvene çok değer verdiğimiz hâlde

bir türlü beceremiyorum. Ben bu meseleyi saçma ve talihsiz bir olay olarak niteleyip unuttum gitti. Bu yüzden gündeme gelmesini ve büyümesini istemiyorum. Billy'nin endişelenmesi gereken bazı şeyler olduğunu düşünmesini de istemiyorum çünkü öyle bir şey yok zaten. Peter ve benim açımdan yani. Yine de o gelene kadar bu dedikodunun unutulacağını umut ediyorum.

Telefonu kapatır kapatmaz, postacının getirdiği diğer zarflara bakıyor; avukatımdan gelen ve dükkânın üstündeki dairenin kira sözleşmesinin sona ermek üzere olduğunu bildiren, bundan sonrası için planlarımı soran bir mektup buluyorum. Ya koşulları yeniden müzakere edip ay esaslı ve süresiz bir sözleşme yapabilirim ya da yeni birine kiraya verebilirim. Bugüne kadar bu daireyle ilgilenmek zorunda kalmadım. Neredeyse on yıldır burada çalışan biri olarak tabii ki yukarı çıktığım oldu (şaşılacak kadar geniş iki yatak odalı bir daire) ama Molly sağken içinde birileri hep vardı. Şehir merkezinde çalışan kendi hâlinde genç bir çift olan şimdiki kiracılar, ben dükkânı devraldığımda daha yeni taşınmışlardı. Bugüne kadar onlarla tek bir defa konuştum. O da çamaşır makinelerini tamir ettirmek zorunda kaldığımda. Dükkânda uğraşmam gereken o kadar iş varken Molly'yle olan anlaşmalarını devam ettirmelerine sesimi çıkarmadım. Çoğu zaman onların yukarıda olduğunu bile unuturum zira sabah ben gelmeden önce evden çıkmış olur, akşam da ben kapatıp gittikten bir saat kadar sonra dönerler. Hafta sonlarında bile evde durmadıkları için onlara hemen hemen hiç rastlamam. Kendimi birinin ev sahibi olarak düşünmek tuhafıma gidiyor çünkü ne gelip kekle çay isterler, ne de seslerini duyarım.

Bundan sonrası için planlarını soracağım bir mektup yazıp eve dönerken kapılarının altından atmayı kafamın bir kenarına not ediyorum.

Ama söz konusu çiftten gelen üçüncü mektubu açtığımda buna

gerek kalmadığını anlıyorum zira şehir merkezine taşınmak üzere ay sonunda evi boşaltacaklarını bildiriyorlar. Yeni birini bulmak zorunda kalacağım için önce bir üzüldüyorum ama sonra aklıma günün geri kalanında aklımdan bir an olsun çıkmayan bir fikir geliyor.

Yavaş yavaş içimi heyecan kaplar, yüzümden tebessüm eksik olmazken tek başıma geleceğimle ilgili ilk somut kararımı aldığımın farkına varıyorum. Ben, bu sevdiğim, kendimi rahat, güvende ve özgür hissettiğim yerde kalmak istiyorum. Özgürlük ve bağımsızlığına kavuşacak diye herkes illa Peter gibi yuvadan uçup uzak diyarlara gitmek zorunda değil. Bazılarımız bunu tam da bulundukları yerde kalmakla elde edebilir ve verdikleri kararla mutlu bir şekilde yaşayabilirler.

Aklıma Molly'nin bir zamanlar bana yazdığı bir mektup geliyor; o öldükten sonra elime geçen, dükkânı bana bıraktığını bildiren o mektup. Orada bana yüreğimin götürdüğü yere gitmemi ve dükkânı bana bıraktığı için kendimi buraya çakılıp kalmak zorunda hissetmememi yazıyordu. Yani dükkânın bana ayak bağı olmamasını istiyordu. Unutmayalım ki bu mektubu yazan, oğlu Rosefont Hill'deki yaşamın sınırları içine hapsolmasın diye onu dünyanın öbür ucuna gitmesi için teşvik eden kadın.

Molly beni herkesten iyi tanırdı. Emek verdiği her şeyi vererek aslında bana bağımsızlığımı verdiğinin, kanatlarımın bağlarını çözdüğünün farkında olduğunu biliyorum. Kendimi geliştireceğim, bir yerlere geleceğim yerin burası olduğunu görmüş, olmak istediğim insanı bulmak için binlerce kilometre yol katetmeme gerek olmadığını çünkü kim ve nerede olduğumdan son derece mutlu olduğumu benden önce anlamıştı.

Çok daha önceden buralardan gidebilir, Londra'ya taşınabilir, Los Angeles'e yerleşmeyi kabul edebilirdim ama bunları yapmadım.

Eğer cesaretim olsaydı, hatta ondan önceleri bile dünyayı dolaşmaya çıkar, yeni bir yer bulup hayatın bana başka neler sunabileceğini keşfederdim. Yapmadım ama sadece annem yüzünden değil. Sebep kendimdim. Aslında buradan başka bir yerde olmayı hiç arzu etmedim. Rosefont Hill hiçbir yerin veremeyeceğini veriyor bana, dünyamı aydınlatıyor. Gönlüme, bütün benliğime sinmiş bir yer burası ve ben bununla gurur duyuyorum.

Sırtıma sırt çantamı vurup ver elini Güney Amerika, ver elini Tayland'ın plajları demediğim için bir şey kaçırmadım. Buralardan gitmemem başarısızlık değil. On sekiz yaşında herkes geleceğiyle ilgili heyecan verici planlar yaparken insan bir şeyler kaçırmış gibi hissedebilir ama şimdi bakıyorum da benim hayatımla ilgili yaptığım planlar hayatımı zenginleştirmiş. Burayı bulmuşum, Molly'yle Billy'yi bulmuşum. Annemin Colin'e âşık oluşunu ve yeniden bir aile kurduğumuzu görmüşüm. Ait olduğum yeri bulmuşum ben.

Bu dükkânı bana verirken, o mektubu bana yazarken ne yaptığını biliyordu Molly. Ama yaptığı en iyi şey, kararı bana bırakmasıydı. Hem Rosefont'u geride bırakıp gitme hem de istediğim takdirde kalabilme fırsatını sunuyordu bana. Beni karar vermeye zorlamıyordu (böyle bir kararın altında ezileceğimi biliyordu), onun yerine bana başarılı olabileceğim bir alan açıyor, ondan sonra gerçekten ne istediğime, acele etmeden karar vermeme izin veriyordu. En doğal ve en doğru olan da buydu zaten.

Gerçekten de doğru olduğunu hissediyorum. Bu kararımdan bugüne kadarki kararlarımın hiçbirinden emin olmadığım kadar eminim.

Şimdi anneme söylemeliyim bunu.

Ve de Billy'ye.

32

O gece midem düğüm düğüm vaziyette eve gidiyorum. Bu heyecanımın nedeni kararımı anneme söyleyecek olmam değil. Gelecekte olacaklarla ilgili beklemediğim bir sarhoşluk yaşıyorum. Değişimden hiç hoşlanmamışımdır ama bu sefer farklı. Zaten bildiğim ve sevdiğim bir şeyle ilgili yeni bir başlangıç yapıyormuşum gibi.

Annemi, herkesinkinden farklı davetiyeler hazırlama umuduyla, hobi malzemeleri satan dükkândan aldığımız kartlar, tahta kalpler, yapıstırıcılar ve bir sürü başka malzemenin ortasında yemek masasına oturmuş vaziyette buluyorum. Davetiye yazmaya daha dün gece başlamış olmasına rağmen büyükçe bir tören yapmaktan vazgeçerim korkusuyla bir an önce bitirip postalamak istiyor.

“Günün iyi geçti mi?” diye soruyor gözlüklerini kaldırıp bana bakarken.

“Evet,” diyorum gülümseyerek tam karşısına oturup ne söyleyeceğimi düşünürken ve elime aldığım altın yaldız tüpüyle oynarken. Bu konuşmayı bugün defalarca kafamın içinde ve eve

gelirken yol boyunca yapıp durdum.

“Ne var?” diye soruyor şüpheyle beni süzerek.

Elimde olmadan kıkırdıyorum.

Annem bir daha bu soruyu sormuyor. Onun yerine ellerini kucağına koyup yüzünde esrarengiz bir gülümsemeyle beni izliyor.

“Tamam,” diyorum biraz sakinleşip. Bunun her ikimiz için de önemli ve nazik bir konu olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. “Nerede yaşayacağınız meselesini Colin’le bir daha görüştünüz mü?”

“Oh...” diyor şaşırmış gibi. “Evet, birkaç kez konuştuk. Aslında ona bu konuyu kapatmasını söylüyorum çünkü büyük planlar ya da değişiklikler yapılmadan önce senin ve benim neler olup bittiğini bilmemizi istiyorum.”

“Biz bu konuda konuşmadık ki.”

“Tam da öyle,” diyor gülümseyerek.

“Billy bizim kafalarımızı kuma gömdüğümüzü söylüyor.”

“Her zaman doğru söyler o,” diyor gülerek. Elleri, üzerinde çalıştığı davetiyeye gidiyor tekrar. “Colin ister şurada olsun ister burada, düğünden itibaren birlikte yaşamamız gerektiğini düşünüyor. Bu, uzun vadeli bir plan oluşturmadan öncesi için geçerli olan geçici bir çözüm elbette.

“Anlıyorum,” derken başımla onaylıyorum.

“Elbette senin kendini dışlanmış hissetmeni istemem.”

“Ben öyle hissetmeyeceğim zaten.”

“Öyle hissetseydin de anlayışla karşılardım,” diye ekliyor, benim ne dediğime kulak vermeden.

“Hissetmeyeceğim.”

“Bunun hepimizi etkileyeceğinin farkındayız. Sen öbür ikisinden yaşça daha büyük olsan da hâlâ benim bebeğimsin...”

“Ben kendime bir yer buldum.”

“Senin her zaman başımın üstünde yerin var.” Ne dediğimi anlayıp bir anda durup bana bakıyor başını kaldırarak. “Dur bakayım. Ne? Yer mi buldun? Taşınıyor musun?” diye soruyor, gözlerini fal taşı gibi açıp bana bakarak.

“Sanırım,” diyorum, ağzım kulaklarıma varmış bir hâlde.

“Ne zaman oldu bu?”

“Bugün.”

“Yakınlarda bir yer mi?”

“Çok yakın,” diye başımla onaylıyorum. “Dükkânın üstü.”

“Ne?” diye sorarken yüzünde mutluluk var ama aynı zamanda kafası da karışmış gibi.

“Ay sonunda kiracılar çıkıyor.”

“Tamam,” diyor derin bir nefes alıp yüzüme bakarken. “O zaman şimdilik benim de Colin’in evine taşınmam daha uygun olur.”

“Öyle yapmak istiyorsan yap.”

“Üç kişi birden (muhtemelen iki kez) yerinden yurdundan olacağına benim oraya taşınmam daha uygun olur gibi. Onların evi de bizimki kadar güzel.”

“Öyle,” diyerek ona katılıyorum.

“Demek ikimiz de bu evi terk ediyoruz ha?” derken dudaklarını ısıyor, gözleri doluyor.

“Sanırım öyle,” diye başımla onaylıyorum. Karar kesinleştiği için benim de gözlerim yaşlarla doluyor. “Çok güzel bir evdi.”

“Öyleydi evet,” diyerek bana katılıyor. Odada göz gezdirdikten sonra arka bahçeye bakıyor. “Babanla buraya ilk geldiğimiz günü hatırlıyorum. Görür görmez bu evin bizim için uygun olduğunu anlamıştık. Aslında evin önceki sahipleri burada onlarca yıl yaşamış harika bir yaşlı çiftti. Çocukları çoktan büyümüş ve evden ayrılmışlardı ama bahçede çürük çarık bir tahta salıncak hâlâ duruyordu,” derken o anı hatırlayınca gözleri parlıyor. “Babanın

bana dönüp de *burası tamam* değişini hatırlıyorum. Bunun yegâne sebebi bu çiftin burada uzun yıllar mutlu bir yaşam sürmüş olmasıydı. Bizim için de aynısını istiyordu. Ve tabii senin için.”

“O eski salıncağı hatırlayamadım.” Tek hatırladığım çimlerin ortasında duran kırmızı ve sarı renklerde plastik bir salıncak.

“Elbette hatırlamazsın,” diyor annem gülerek. “Baban hemen o çürümüş tahta parçasının nasıl bir ölüm tuzağı olduğunu anlayıp söküp atıverdi.”

“İyiymiş,” diyorum yüzümü buruşturup onun kahkahalarına katılarak.

“Burada çok güzel günler geçirdik,” diyor gülümseyerek.

“Şimdi ne yapıyoruz?”

“Colin’le konuşup satılık ilanı vereceğim ama elbette ki yarısı senin zaten.”

Ölüm komik bir şey. Hayatımda en çok sevdiğim iki insan öldüğü hâlde ben hayata hazırım. Babamla Molly’nin geri gelmelerini çok isterim elbette ama her ne olursa olsun, her ikisinin de hâlâ geleceğim üzerinde önemli rol oynadıklarını bilmek de çok hoş.

33

Moralimi yüksek tutan ve beni mutlu kılan sadece yeni planım değil. Billy olmayan bir Buskin'in, yani Lauren'in gelişinin beni bu kadar sevindireceğini ummazdım.

Neyse ki Lauren'in beklediğinden daha fazla bir zamanı oluyor ve çarşamba akşamı işten eve döndükten kısa bir süre sonra onu karşımda buluyorum. Üzerindeki kıyafeti gören onu tipiye yakalanmış sanır. Yün atkısını başının etrafına o kadar çok defa dolamış ki sadece gözleri görünüyor. Oysa taksiden bizim kapıya hepi topu birkaç metre yürümüş.

"Ne yapıyorsun?" diyorum gülerek, evin sıcaklığına koşar adım daldığını görünce.

"Donuyorum yahu," derken ağzını örten atkının altından sesi boğuk çıkıyor.

"Aslında eskiye nazaran hava daha yumuşak," dememe kalmadan Lauren, el çantasını yere fırlatıp boynuma öyle bir atlıyor ki neredeyse ikimiz birden yere düşeceğiz.

"Seni görmek ne harika!" derken atkıyı ağzından çekince parlak gülümsemesi ortaya çıkıyor.

"Seni de," diyorum gülümseyerek. Ona duyduğum sevgiye kendim bile hayret ediyorum. "Üstelik sadece birkaç hafta oldu ayrılalı."

"Son birkaç günkü olaylardan sonra bana yıllar geçmiş gibi geldi," diye itiraf ediyor, saçlarını atkısından kurtarıp siyah mantosunu çıkarırken.

"Canavar neler yapıyor?" diye soruyorum, çıkardığı giysileri merdivenin tırabzanının üstüne yayarken.

"Kim? Annem mi?" diye cevap veriyor hiç bocalamadan.

Ağzım bir karış açık, verecek cevap arıyorum. Konuşacak laf bulamadan, ona bakakalıyorum sadece.

Lauren muzip muzip kendi yaptığı espriye kıkır kıkır gülüyor.

"Sen de az değilsin!" diyorum yanaklarım al al.

"Patricia iyi son zamanlarda," diye cevap veriyor. Peşimden mutfağa giriyor. İkimize birer kadeh beyaz şarap dolduruyorum. "Burada biraz daha rahatladı sanki."

"Gerçekten mi?"

"Öyle," diye başıyla onaylıyor, kadehi elimden kapıp bir yudum alırken. Mutfak tezgâhının etrafında karşılıklı oturuyoruz. "Oradayken bazen ofisten ayrılmama izin vermesine bile hayret ederken buraya gelmeme izin vermesi bir mucize."

"İzin almak zorunda mı kaldın?"

"Biliyorum. Kendimi tekrar bir ergen gibi hissediyorum," diye homurdanarak gözlerini deviriyor ama bu anlaşma onu rahatsız etmemiş gibi. "Telefonumun sesini açmaya ve yarın akşam geç kalmamaya söz verdirdi. O kadar."

"Demek ki canavarın da bir kalbi varmış?"

"Kimin aklına gelirdi ki?" diyor gülerek, bir yandan masanın

üstüne koyduğum zeytinlerden alırken. “Burada nasıl gidiyor işler?”

“İyi,” diyorum omzumu silkerek. Billy’den ayrı olmanın ne kadar zor olduğundan, Peter’in çizmeyi nasıl aştığından, geleceğimle ilgili yaptığım somut planlardan konuşmak istemiyorum. Beni deli sanacaksınız ama bazı ayrıntıları Billy’yle paylaşmadan kardeşine anlatmayı uygun bulmuyorum, onu bu kadar sevmeme rağmen.

“Sahi mi? Sanırım, aradaki uzun mesafenin ne kadar zor olabileceğini ilk elden yaşamış biri olduğumu unutuyorsun.”

“Senin nasıl görmek istediğine bağlı,” diye cevap veriyorum. Billy’yle olan yakınlığından dolayı bunu konuşmanın bana zor geldiğini açıklamak istemiyorum.

“Öyle olsun.”

“Peki ya sen? Sen de birtakım taşları yerinden oynattın.”

“Birinin hizmetçisi olarak mı?” diye soruyor, kaşını muzip bir ifadeyle kaldırarak.

“Kendi bağımsızlığını elde ederek demek daha doğru olur,” diyorum onu takdir ettiğimi gösterme arzusuyla. Onun bu mütevazı tavrına başımı iki yana sallayarak itiraz ediyorum. Herkes senin kim olduğunu bilirken hayata merdivenin en alt basamağından başlamanın kolay olmadığını biliyorum. “Hadi ama sen neler yaptığını biliyorsun pekâlâ.”

“Biliyorum, biliyorum,” diye itirafta bulunduktan sonra düşünceli bir tavırla duraksıyor. “Sana bir şey söyleyeyim mi?”

“Ne?”

“Şimdi daha da fazlasını istiyorum. Bazı şeyleri ailemden ayrı olarak yapmak hoşuma gidiyor. Sabah erkenden evden çıkıp farklı şeyler yapmaya bayılıyorum. Eve gitme zamanı geldiğinde ayaklarım geri geri gidiyor,” diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Belki ileride kendi evim olmasını da isteyebilirim. Bedavaya

çalışırken mümkün olmaz bu tabii ama kafamda bu fikir var.”

“Vay vay vay. Büyük bir aşama,” derken onun bu yeni edindiğı hırsı ve isteğinden etkileniyorum. Yukarı kattaki minik daireyi düşününce içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

“Her şeye rağmen heyecan verici bir fikir,” diyor Lauren, neşeyle.

“Kesinlikle,” diyerek söylediklerine gülümseyerek katılıyorum. Geleceğine böyle dört elle sarılmasından ve kendisini geliştirme arzusundan etkilenmemek olanaksız. “Keşke daha önce işe girseydim diyor musun?”

“Yo,” diyor gülerek. Şarap kadehinin içine bakıp bardağın kenarında parmaklarını gezdirirken yavaşça başını iki yana sallıyor. “Çok eğlenceli vakitler geçirdim ben. O yüzden hiçbir pişmanlığım yok. Ayrıca o zamanlar hazır da değildim.”

“O zaman işe girmene ne sebep oldu?”

“Birkaç sebebi var,” diye açılıyor bana, başını kaldırıp yüzüme bakarken. “Sebeplerden biri Jay’di. Onun, pek de başarılı olmayan bir Buskin olmanın gölgesinden uzakta kendisine bir hayat kurma çabasını görmek bu sebeplerden biriydi. Bir de yılbaşındaki o korkunç yemek.”

“Sahi mi?” diyorum şaşkınlıkla. O günü hatırlayanın bir tek ben olduğumu sanıyordum.

“Feciydi,” diyor sanki o günün anısından iğreniyormuş gibi. “O tablonun bir parçası olmak istemedim. Kendi çıkarım için birisini bir şey yapmaya zorlayan biri olmak istemedim. Ve ikizlerin aksine, benim amacım sosyetik bir sima olarak en gözde partilerde boy gösterip fotoğraf vermek değil. Ben bundan daha fazlasıyım. Benim iç zenginliğim var.”

“Kesinlikle öyle.”

“Onları kınıyor da değilim,” diye eklerken kardeşlerini tercihlerinden dolayı eleştiriyor gibi görünmek istemiyor. “Ama

bana göre değil sadece.”

“Herkesin tarzı farklı.”

“Çok doğru,” derken başıyla da onaylıyor. “Aslında yolda gelirken annemle telefonda konuştum. Billy’nin bu gece onlarla çıkma ihtimali varmış. Sonunda kandırabilmişler gece çıkmaya.”

“Sahi mi?” diye sorarken çok şaşırılmış ya da her şeyden habersizmiş gibi görünmek istemiyorum. Billy bu planlarından bana hiç bahsetmedi. Kardeşleriyle çıkmak için benden izin almasını beklediğimden değil elbette.

“Doğrusunu istersen, bu kadar az dışarı çıkmasına hayret ediyorum,” diye ekliyor Lauren.

“Daha çok işine odaklı yaşıyor,” diye Billy’nin bana daha önce söylemiş olduğu sözleri tekrar ediyorum.

“Belki de. Eskiden öyle değildi ama...” derken omuzlarını silkip bakışlarını şarap kadehinden yukarı kaldırarak tekrar bana bakıyor. “Bugün tuhaf bir şey oldu... Başka bir iş teklifi geldi bana.”

“Müthiş bir şey bu,” derken bir yandan da Billy’nin parti merakıyla ilgili yorumlarına kafamı takmamaya gayret ediyorum.

“Maaşlı bir iş,” diyor gülerek. Söylediklerinin üzerimde bıraktığı etkiden haberi yok gibi.

“Öyleyse mesele nedir?” diye soruyorum. Bu yeni fırsatın onun kafasını karıştırdığını fark ediyorum. Sanırım, düşünmeden konuşmasının nedeni de bu. Kafasında çok daha büyük bir plan var gibi. “Kendi evini kurmak için para biriktirmeye başlayabilirsin.”

“Evet... Paris’te ev kirası öderken.”

“Ne?”

“İş Paris’te,” diye açıklayıp haberin iyice anlaşılmasını bekliyor.

“Asla olmaz.”

“Bal gibi olur.”

“Sen hiç Paris’e gittin mi?” diye soruyorum. Hayatını değiştirebilecek

olan bu serüven hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

“Hayır.”

“Kabul edecek misin peki?” diye devam ederken daha fazla bilgi almak istiyorum.

“Her şey o kadar çabuk olup bitti ki düşünecek zamanım olmadı,” derken yanaklarını şişiriyor. “Tasarımcılardan biri bu sabah beni köşeye sıkıştırıp kartını elime tutuşturdu. Asistan aradığını söyleyip işi bana teklif etti.”

“Bir anda?”

“Bir anda,” diyor omzunu silkerek. “Çılgınlık bu.”

“Bence de.”

“Anneme ne diyeceğim?”

“Ah...”

Kendi anneme aile evimizden ayrılıp yokuşun yukarısına taşınacağını söyleyene kadar akla kararı seçtiğim için Lauren’in neler hissettiğini anlayabiliyorum. Julie’nin çocuklarının geliş gidişleriyle ilgili verdiği aşırı duygusal tepkiye tanıklık etmiş biri olarak bu haberi nasıl karşılayacağını tahmin etmek zor. Eminim, kilometrelerce uzağa taşınmanın yol açabileceği terslikleri düşünmek Lauren’in sinirlerini geriyordur.

“Bazen onu hor görüyormuşum gibi gelebilir insanlara ama sonuçta o benim annem. Benim gitmem onu üzecektir,” diyor. Annesini böyle sevdiğini bilmiyordum.

“Annen hepinizin iyiliğini istiyor,” derken, çocuklarından birinden daha ayrılacağı için kalbimin Buskin ailesinin reisine karşı yumuşadığını hissediyorum. Onunla sürtüştüğümüz zamanlar oldu ama emek verdiği ailenin oraya buraya dağılması da zor olmalı. O an aklıma kendi annemle Molly geliyor ve büyütüp yetiştirdiğin tek çocuğunun dünyayı keşfetmek için evden ayrılmasının mı yoksa çocuklarından birkaçının dünyanın dört bir tarafına dağılmasının

mı daha zor olduğunu merak ediyorum. Onlar arasındaki uzaklığı her düşündüğünde Julie'nin kalbi bir kez daha kırılıyordur, sanırım. Ani patlamalarının sebebi de odur mutlaka. Eskiden daha farklı düşünmüş olabilirim ama artık onu davranışlarının bencilce olduğuna pek inanmıyorum. Hatta davranışlarına asıl yön veren şeyin sevgi olma ihtimali benim sandığımdan çok daha fazla. İnsanın çocuklarının hayallerine engel olmaması için bencillikten arınmış olması gerekir, hele de çocuklar hayallerini bu kadar uzaklara taşımışsa.

"Konuş onunla," diye öneriyorum, Julie'nin en küçük kızı için mutlu olacağını bilerek.

"Haklısın," diyor Lauren kaşlarını çatarak. Muhtemelen kafasının içinde bu konuşmanın nasıl geçeceğini düşünüyor.

Sokak kapısı tarafından gelen anahtar sesi konuşmamızı bölüyor.

"Ben geldim," diye sesleniyor annem holden. Onun gelmesiyle konuşmamız bitiyor ve içeri girer girmez Lauren onun boynuna atlıyor.

"Sizi tanımak ne kadar güzel," diyor Lauren şarkı söyler gibi neşeyle. Bilmesem annemi doğduğundan beri tanıdığını sanırım.

Söylediğine cevap olarak annem bir kahkaha atıyor. Anında annemin kalbini kazanıyor. Tıpkı aylar önce havalimanında benimkini kazandığı gibi.

Ertesi sabah, daha kahvaltı bile hazırlayamadan Lauren'i çoktan kalkmış ve kapının önüne çıkmış buluyorum. Kıyafetini üstüne geçirip eşyalarını alıyor ve taksiye atlamadan önce bana sımsıkı sarılıyor.

Onu görmek gerçekten çok güzeldi. Bir enerji topu gibiydi ve anneme düğün planlarını sorup durdu. Mükemmel bir misafirdi o, annemin anlattığı her ayrıntıyı hayranlıkla cıvıdayarak dinledi sürekli. Kendi kaygılarını ve ikilemlerini o akşamlik erteledi.

Paris'in Rosefont Hill'den epeyce uzak olduğunu biliyorum ama bencillik de olsa, ben bize biraz daha yakın olacağı için o işi kabul edeceğini umut ediyorum.

Yine de dün gece pek uyuyamadım. Artık Lauren de gittiği için, Billy'nin gece kulübüne gidişyle ilgili ayrıntılara rastlamak umuduyla haberleri taramak ve Twitter hesabıma bakmadan durmam imkânsız. Dün hiç konuşmadık kendisiyle ama benim gece kulübü planından haberim olduğunu tahmin edemez. Bir an Lauren'i görmekten ne kadar mutlu olduğumu belirten suya sabuna dokunmayan bir mesaj atmak geçiyor aklımdan ama sonra vazgeçip internette sinsi sinsi iz sürmeye devam ediyorum.

Birtakım bilgiler ancak dükkânı açmaya giderken bir milyonuncu kez kontrol ettiğimde yavaş yavaş Twitter'a damlamaya başlıyor.

@BillyBuskin Gerçek hayatta fotoğraflardan daha formda görünüyorsun. Fotoğrafi için teşekkürler. Sevgiler ve öpücükler.

Aman Tanrım @BillyBuskin'i az önce Norish'de gördüm. Burnunun ucunu göremiyordu.

@BillyBuskin Ne yazık ki bu gece ayakta duramıyordun. Sana telefon numaramı vermeyi çok istedim. Gelecek sefere.

Gönderilen tweetlerin bazılarında fotoğraf da var. Bazıları kapıdan içeri girerken çekilmiş ki onlarda müthiş yakışıklı ve ayık görünüyor. Birtakım fotoğraflarda farklı farklı kızlar var (selfie çekirmek isteyen hayranları olsa gerek), bir iki tanesinde Hayley ve Jenny'yle dans ediyor. Geri kalan onlarcasında yerlerde sürünürken, sızmış vaziyette kanepelere serilmiş, James ve tanımadığım birkaç güvenlikçi tarafından arkadaki çıkıştan sürüklenerek çıkarılırken görünüyor. Resimli bir çirkin olaylar dizisi izler gibi oluyorum bu fotoğraflara bakınca.

Gecenin en kötü hikâyesi bir saat kadar sonra, olay basının kulağına gittiğinde geliyor. Birkaç basın yayın organında alkolün

yanında bir şeyler daha kullandığı ima ediliyor.

Billy uyuşturucu kullanacak bir insan mı? Aklımın ucundan bile geçmezdi bu ama o dünyaya mensup bir insanın uyuşturucudan uzak durabileceğini sanarak saflık mı ediyorum? Eskiden partilere gitmesiyle ilgili ne zaman münakaşa etsek, ben daha çok basını onu kadınların gözdesi olarak sunmasının üstünde dururdum. Uyuşturucu aklıma bile gelmezdi. Bununla birlikte en son dargınlığımızın nedeni kendisini zorla onun kollarına atan Heidi Black'in yanında rezil gibi sarhoş olup onu üzerinden itmekte zorlanmasıydı. Zaten tam bu sırada oraya yerleştirilmiş olan paparazzinin biri onları suçüstü yakalamıştı. Belki bu hikâyenin içinde başka şeyler vardı da ben uyanamamıştım? Belki de onu uyuşturan sadece alkol değildi? Belki de ben Billy Buskin'i zannettiğim kadar iyi tanımıyorum?

O an kendimden nefret ediyorum. Tanımadığım insanlar tarafından yazılan bu saçmalığın bende yarattığı duygusal fırtına yüzünden Billy'yi sorguladığım için kendimden nefret ediyorum.

Günün geri kalan kısmını sessizlik içinde geçiriyor, mümkün olduğunca fırının önünden ayrılmamaya, ön tarafa gitmemeye bakıyorum. Rachel bir şeyler döndüğünü hissetmiştir mutlaka ya da birtakım dedikoduların çıkacağından haberdardır. Her ne olursa olsun, beni kendi hâlime bırakıyor ve ağzımdan laf almaya çalışmıyor.

Öğleden sonra saat üçte telefonum ısrarla çalıyor.

Rachel bana göz kırparak yalnız idare edebileceğini hareketlerle anlatmaya çalışıyor.

Küçük arka bahçemize çıkıp ters çevirdiğim bir kovanın üstüne oturuyor, duyacaklarıma karşı hazırlıklı olmaya çalışıyorum.

"Tünaydın," diyorum kendi içimi bile ürperten soğuk ve mesafeli bir ses tonuyla.

“Lütfen bana duyduklarının hiçbirine inanmadığını söyle,” diye telaş içinde ricada bulunurken sesinde ızdırıp ve keder var.

Susuyorum çünkü ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Ne düşüneceğimi de bilmiyorum.

“Birisi bardağıma falan koydu herhâlde.”

“Öyleyse uyuşturucu kullandığın doğru?” diye soruyorum, bu kadar çabuk itiraf etmesi beni şoke ediyor, beynim bu bilgiyi sindirmek için mücadele ediyor.

“Hayır. Evet. Bilmiyorum!” diyor kekeleyerek. Sesi berbat geliyor. Kafasının karışık olduğu belli. “Sadece üç kadeh içtim. Son zamanlarda çok çalıştığımın ve her şeyden elimi eteğimi çektiğimin farkındayım. Ayrıca alkole dayanıksız da değilimdir. Ve kendi arzumla uyuşturucu kullanmış da olamam. Ben o kadar aptal değilim, bebeğim.”

“Rhonda’yla konuştun mu?”

“Bir iki tane bayağı sert sesli mesaj bırakmış bana.”

“Hiç şaşırmadım,” diye itirafta bulunurken sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemiyorum. Bugüne kadar uyuşturucu kullanan hiç kimseyle herhangi bir ilişkim olmadı. Paramparça olan hayatımdan dolayı insanlar bana uyuşturucuyu yakıştırabilir ama düşünmesi bile beni çıldırtmaya yetiyor.

“Sophie, ben yanlış bir şey yapmadım,” diye yalvarırken ona inanmam için kıvranıyor.

“Ama nasıl hatırlayabilirsin ki? İnsanların dediği kadar kendinde değildiyse, yaptıklarını veya yapmadıklarını nasıl hatırlayabilirsin ki?”

“Ben...” Birisi telefonu elinden çekip almadan önce Billy cevap vermeye çabalıyor.

“Sophie, ben Jenny.”

“Oh. Selam,” derken Billy’nin yanında birileri olduğu için şaşıryorum.

“Bak, seni temin ederim ki uygunsuz bir şey olmadı. Bütün gece James yanımdaydı ve döndüğümüzde ben Billy’nin yatağında yattım ki içkisine katılan her ne idiye kafayı yedirtip kendini camdan dışarı fırlatırsın.”

“Ne?” diyorum çılgılık atarak.

“Sen işi olduğundan da kötü gösteriyorsun,” diyor Billy boğuk bir sesle arkadan.

“Annem kalsın da görürüm o zaman daha kötü olup olmadığını,” diyor Jenny. Sesinde o güne kadar duymadığım bir sertlik var. “Ne içtiğini bilmediğimiz için ihtiyatlı davranmakta haklıydık.”

Billy’nin inlemesinden annesinin tepkisinden benimkinden daha çok korktuğunu anlıyorum.

“Özür dilerim Sophie,” diyor Jenny yumuşak bir sesle. “Bütün geceyi Billy’yle birlikte geçirmiş birinin ağzından kesinlikle içkisine bir şey katıldığını duymanı istedim sadece. O yazılan saçmalıkları okuma bile ve üzülme.”

“Tamam...” Bu bilgiyi nasıl sindireceğimi bilemiyorum.

“Dün gece James’in aklı başından gitti. O bir şeyler döndüğünün farkına varmadan herhangi birinin Billy’ye bu kadar yaklaşabilmesine akıl sır erdiremedi,” diyerek geceyi yorumlamaya devam ediyor. “Kulüpteki güvenlikçiler o kadar da üzüntü duymadılar ama. Bence kulübün sahibi bunu kulübünün reklamını yapmak için kendisi düzenledi.”

“Billy’ye uyuşturucu vererek mi reklam yapacak?” diye soruyorum.

“Hiçbir zaman kanıtlayamayız ama evet,” diye onaylıyor Jenny soğukkanlılıkla.

“Aman Tanrım!”

“Şimdi onunla konuşabilir miyim?” diye sorarken Billy’nin sesinde gerginlik var. Telefon ikisinin arasında gidip gelirken gürültü

patırtı oluyor. “Bu kadar zamandır buradayım. Bir gece çıkıyorum, onda da bu oluyor. En iyisi ben artık her şeyden elimi eteğimi çekip bir daha kapı dışarı adım atmadan bir keşiş gibi yaşayayım.”

“Annemle Rhonda seni bir ele geçirsinler de o kararı kim veriyor, görürsün,” diye uyarıyor Jenny.

Billy bir kez daha çaresizlik içinde inliyor.

Bir süre daha konuşmayı sürdürüyoruz. Daha doğrusu, vedalaşmadan önce bir beş dakika daha yaltaklanmaya devam ediyor. Hayatındaki öbür iki kadın konusunda ona iyi şanslar diliyorum. Telefonu kapattıktan sonra bir süre boş ekrana bakıyorum.

Kafama düşünceler üşüşmüyor. Beynim uyuşmuş vaziyette zira. Aslında yanlış bir şey yapmamışken Billy’ye de kızamıyorum. Belli ki bir başkasının kötülüğünün kurbanı olmuş. Yine de bir kez daha dünyalarımızın ne kadar farklı olduğunun bilincine varıyorum. Ne de olsa, benim yaşlı müşterilerimin hiçbiri, fazladan bir dedikodu malzemesi çıksın diye beni tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmaz.

Bütün bu olup bitenlerin benim kim olduğumla ya da yaşamak istediğim hayatla uzaktan veya yakından herhangi bir ilgisi yok. Ben basit arzuları, mütevazı ihtiyaçları, sıradan tutkuları olan biriyim. Benim hayatım kimseninkinden daha az önemli ya da anlamlı değil ama elbette ki aşırı duygusallık içermeyen, reklam olsun diye başkalarının hayatlarının tehlikeye atılmadığı bir hayat istiyorum.

Düzgün bir hayat istiyorum.

Özgür olmak istiyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

34

Bir şekilde bütün bu sıkıntıları arkamda bırakıp bir kez daha şü ana ve burada olanlara odaklanmayı başarıyorum. En azından şimdilik. Neyse ki aldığımız bir dolu sipariş, öğleden sonraları yapılan çay partileri ve annemle Colin'in düğün hazırlıkları sayesinde bir sonraki ay çabuk geçiyor. Düğün planlamasında aşırıya kaçmayacağımız, düğünün ana unsurunun sadelik ve rahatlık olduğunu göz ardı etmeyeceğimiz konusunda fikir birliğine varmış olmamıza rağmen tıpkı gelinlik meselesinde olduğu gibi heyecanımıza yenik düşüyoruz. Evde hepimiz oturup bir sürü süs yapıyoruz. Bu aklıma geçen yıl aralık ayında Colin'in bize süsleri hazırlatışını getirdi. Meğerse dükkânın büyüğü ortamında anneme evlenme teklif etmek içinmiş.

İşin içine makul ölçüde dâhil olmak çok hoş. Onlara planlama ve yeni fikirler bulma konusunda yardım etmek (iş tamamen üstlenmemeye çalışarak) epey hoşuma gitti. Araştırmalarımızı yaptık, bu kadar kısa zamanda neler yapabileceğimizi düşündük, gerçekten zamanımız çok sınırlıydı. Çalışkan oluşumuz sayesinde durumu kurtardık.

Onlarca gelin dergisi karıştırdıktan sonra, Noel'e ait süs püsler hariç, Colin'in geçen aralık ayında kurguladığı temada karar kıldık. Aydınlatmayı minik ampul zincirleriyle yaparak dış mekânı iç mekâna taşımayı düşünüyoruz. Kavanozların ya da takımı bozulmuş çay fincanlarının (bizde dolu var) içine çiçekler koyacağız, etrafı pankartlar ve afişlerle donatıp insanların yemesi için farklı lezzetlerle bezenmiş bir sofraya kuracağız. Hiçbir şekilde lükse, mükemmelliğe ve profesyonelliğe kaçmama prensibimizden taviz vermeyeceğiz. Hiçbir şey öyle dört dörtlük olmayacak. Hedefimiz eğri büğrü olmak, düzgün olmak değil.

Çiçek düzenlemede ne annem ne de ben marifetliyizdir ama çiçek düzenlemesini biz üstlenmeye karar veriyoruz zira çiçekleri sürahilere, fincanlara, kavanozlara ve sulama kabına koymanın basit bir iş olduğu ortada. Evde çiçekleri vazoya koymak gibi bir şey, içine biraz tarz katmanın yeterli olacağını umut ediyoruz. Birkaç kez prova ettik ve sonuçtan memnun kaldık. Dolayısıyla bugün eve gitmeden önce yapacağımız son iş spreylere gülleri, ortancalar, frezyalar, laleler ve yaban elması çiçeği gibi kır çiçekleri alıp odadaki yerlerine özenle yerleştirmek.

Birkaç hafta önce çiçek seçerken eski bir hayalimin yeniden alevlenmesine hayret ettim. Yıllar önce, Billy'yle ilk resmi buluşmamızda, dükkânımda haftada bir akşam çiçek düzenleme kursu programlamak gibi çiçeklerle ilgili bir şeyler yapmak istediğimden söz etmiştim. Çiçeklere bayılırım. Ergenlik çağındayken, bir cumartesi günü gene aynı çiçekçide düğün çiçekleri hazırlamada görev aldığımdan beri çiçekleri çok sevdim. Çiçeklerin hepsinin o güzelim isimlerini unutmadım. Ellerimi kullanarak bir şeyler yaratmaktan da çok keyif alıyorum. Dolayısıyla düğünden sonra bu konuyu ciddi olarak ele alacağım. Aslında, yukarı kata taşınmam sayesinde bu hayalime ulaşmam daha da kolaylaştı şimdi.

Orasının evim olduğunu, dükkândan ayrı tutulması gerektiğini biliyorum ama orada istediğim zaman kullanabileceğim biraz daha fazla alan olduğunu bilmek müthiş.

Henüz taşınmadım ama.

Kiracılar evi boşalttı. Ben de eve girip iyice bir temizleyerek duvarları pastel renklere boyadım, biraz da eşya getirdim ama hâlâ evimizde yaşıyorum ve Billy gelene kadar da yaşamaya devam edeceğim. Son aylarda hayatımızın büyük bir kısmını mektup, telefon ve yüz yüze olmayan diğer iletişim araçlarıyla haberleşerek geçirdiğimiz için Rosefont Hill'de kalıp o daireye taşınma konusunu onunla yüz yüze konuşmaya karar veriyorum. Bunun nazik bir konu olduğunu bildiğim için dikkatle ele almak istiyorum. Birlikte yaşamamız için aile evimizi satın almayı önermiş biri olarak bu fikir onun keyfini kaçırmayacaktır ama ben -neticede her ikimizi de ilgilendiren bir karar olsa da- kendi geleceğimi nasıl şekillendireceğim konusunda tek başıma karar aldığımı da farkındayım.

Sevdiğim bu yerde yapmaya karar verdiğim taptaze başlangıç umarım onu da benim kadar heyecanlandırır ama o kendi hayallerinin peşinde koşmak isterken, benim burada daha sağlam kökler salacağım anlamına geldiğini de biliyorum bunun. Sonunda buraya geldiğinde çokça ele alacağımız konulardan biri de bu. Son birkaç ay öyle kolay geçmedi yani.

Şov dünyasının insanlarına yakışır şekilde ya da "Billy'nin tarzına" uygun olarak yarın Los Angeles'ten uçağa binip düğünün sabahında burada olacak. Canım sıkılmadı desem yalan olur zira ben onun bir gün önce gelip hazırlıklara yardım etmesini isterdim. Hem de uçak rötör yapar mı gibi endişelerim olmaz, burada olacağından emin olurdum ama yine de en azından gününde burada olduğu için müteşekkirim. Bu uçağa yetişmek için bir toplantıdan fırlayıp

doğruca havalimanına gideceğini biliyorum. Üstelik çekimler bittiği için, ayağının İngiltere toprağına değmesiyle birlikte burada birkaç aylık kalma süresi başlıyor demek, dolayısıyla, şikâyet etmeye hiç hakkım yok.

Şu son birkaç haftadır aramız duruldu. Ayrı kaldığımız bu süre içinde en yoğun günlerimizi geçiriyorduk; yangına körükle gitmek yerine, hayatlarımızı mümkün olduğunca kolaylaştırmak için sessiz bir anlaşma yaptık ve böylece birbirimize gereksiz dertler çıkarmadan canla başla çalıştık. Elbette ki Billy cephesinde, Hayley ve Jenny'yle dışarıya çıktığı sansasyonel geceden sonra Rhonda'nın verdiği ültimatoma ve Julie'nin her zamanki dırdırlarının etkisi oldu bu duruma.

Mektuplaşmamız sürdü. Her gün telefonda konuşmayı beceremezken mektuplaşmayı sürdürmemiz şaşılabilecek şey. Ama o el yazısıyla yazılmış notlar çok özeldi, aramızdaki iletişimin kopmamasını sağladılar ve doğrudan temas ediyormuşuz duygusu verdiler. Billy buraya döndüğünde her ne kadar onunla birkaç kez yüz yüze ciddi konuşmalar yapacak olsak da mektuplaşmalarımız için şükrediyorum.

Aramızda her şey mükemmel gitmiyor ama zaten mükemmel olan ne var ki. Ben sadece onu burada, Rosefont Hill'de görmek ve elimin altındayken ve yeniden hayatıma girdiğinde neler hissedeceğimi öğrenmek istiyorum.

Lauren beni hiç habersiz bırakmadı. Tüm cesaretini toplayıp Julie'ye iş teklifini söylemeye karar verdi. Julie'nin gözyaşları sel olmuş ama bir kuşu daha yuvadan uçtuğu için değil, gururu incindiği için. Sanırım Lauren annesinin gözünde gerçekten özel olduğunu hissetti ve bu aralarındaki kırgınlıkları tamir etmeye yaradı. Bu mesafe onları hiç olmadıkları kadar yakınlaştıracak bence.

Her şey zamanında yapılabilir ve bugün günü çok koşuşturma

olmasın diye dükkânı sadece düğün günü değil, bir gün önce de kapatmaya karar verdim. Böylece sadece törenden önce değil, hazırlanırken de annemin yanında olabileceğim. Benim yaşlı müşteriler düzenlerinin bozulmasından ve değişiklikten hiç hoşlanmazlar ama bu seferlik beni affettiler. Hepsi annemi ve Colin'i tanıyıp sevdikleri için hiç şikâyet gelmedi kulağıma.

Dükkân kapalı olunca, güne üç katlı düğün pastasının son rötuşlarını yaparak başlıyorum. İki katlı pasta fazla yüksek olmadığı için yeterince özel durmadığına kanaat getirdik. Pastanın neli olacağı meselesini annem ve Colin biz çocuklara bıraktıkları için üç kat da birbirinden farklı oldu. Ben benimki limonlu ve lavantalı olsun istedim, Aaron, epeyce şaşırsak da geleneksel çilekli vanilyalı pandispanyayı tercih ederken, Charlotte çikolatada karar kıldı. Böylece güzel bir çeşitlilik oluştu. Dükkândaki rustik havayla uyumlu olsun diye süsleme olarak şekerleme kullanmak yerine kremayla kaplamayı tercih ettim. Kremayı yatay çizgiler hâlinde bezeyip katları birbirinden ayırmak için her katın tabanına açık mavi renkte dantel pervaz geçirdim. En üste gelin ve damat koymak yerine minik sopalara minyatür bayraklar tutturup üzerine Bay ve Bayan yazdık. Çok şirin ve romantik durdu. Daha sonra çiçek de ilave edeceğiz ama bu hâliyle bile çok lezzetli görünüyor.

"İnanılmaz güzel görünüyor," diyor Rachel nefes nefese ön kapıdan içeri girerken. Evet, bugün dükkân kapalı olabilir ama Rachel, annem, Colin ve ben her şeyi hazırlayıp yarın Rachel ve Peter'e çok iş bırakmayacağız.

Evet, Peter yardım edecek.

Bir yanımda onun bu işi unutmuş olduğunu umut ediyordu. Böylece ben de sıkıntılı bir duruma düşmekten kurtulacaktım ama birkaç gün önce bana mesaj çekip hâlâ boş olduğunu ve yardım etmekten memnun olacağını bildirdi. Rachel onsuz da altından

kalkabileceği konusunda ısrar etti (sanıyorum meseleyi tam olarak kavradı sonunda) ama ben ona kıyamadım. Ben de ona mesaj çekip mümkün olduğu kadar nazik sözcükler seçerek ama soğuk ve mesafeli gibi durmamaya da dikkat ederek yardımlarının çok makbule geçeceğini yazdım. Ben sadece her şeyin normalleşmesini istiyorum ama Billy'nin duygularına da saygısızlık edemem. Ben özellikle bir daha adını ağzıma almadığım için bu konu bir daha gündeme gelmedi. Bu pek de zor olmadı doğrusu çünkü Peter sözünü tutup bizden uzak durdu.

"Öyle düşündüğüne sevindim," diyorum Rachel'e, arkama yaslanıp pastaya bir kez daha bakarken.

"Öyleyse nereden başlıyoruz?"

"İşte bütün mesele bu," diyorum, yüzümde endişeli bir gülümsemeyle.

"Sanki hiç düşünmemişsin gibi numara yapma. Haftalardır listeler yapıyorsun," diyor gülerek.

"Çok doğru," diyorum yüzümde kendini beğenmiş ve zoraki bir tebessümle. Resmî görünümlü not panomu havaya kaldırıp şöyle bir dokunuyorum. "Önce yapmamız gereken yemekleri yapıp bitirelim sonra dükkânı güzelleştirelim."

"Tamam patron," diye hevesle bağırıyor Rachel. "Annenle Colin ne zaman geliyor?"

"Bir iki saat sonra. Önce bazı kutuları taşıyacaklar."

"Oooh..." diyor Rachel, yarın gecenin annemin yeni evinde yeni kocasıyla geçireceği ilk resmî gecesi olacağını hatırlayınca. Bu da bu gecenin bizim evimizde benimle geçireceği son gece olduğu anlamına geliyor.

"Bu gece için planlarınız nedir?"

"Eve yemek söyleyip film izlemek."

"İyi fikir."

Son geceyi evde baş başa geçirmek annemin fikriydi. Tıpkı eskiden cuma akşamları yaptığımız gibi. Sonraları, küçük ailemize seve seve kabul ettiğimiz o katılımlar sayesinde o akşamlar gitgide azaldı.

Gecenin anlam ve önemini düşününce Billy'nin sabah gelmesinin iyi olduğunu düşünüyorum çünkü bu gecenin olması gerektiği gibi geçmesi gerek: annem ve ben geçmişe dalıp bu tanıdık duvarlar arasında paylaştığımız günleri yâd edeceğiz. En önemli ve en güzel anlarını paylaştığımız gibi en üzüntülü anları da birlikte yaşadık burada. İster mutlu olsun, ister hüznü, yaşadığımız her şey bizim kişiliğimizi biçimlendirip bugün olduğumuz kadınlar yaptı ve köklü bir değişim yaşayacağımız bu kavşağa getirdi.

"Neler hissediyorsun?" diye soruyor Rachel, bu sabah dolaptan çıkardığım bütün mutfak eşyalarını evyenin içine koyup sıcak suyu açtıktan sonra üzerlerine deterjan dökerken. Rachel'in en sevdiğim yanlarından biri, mutfakta bir yandan çalışırken bir yandan da kirlenen kapları temizlemenin öneminin farkında olmasıdır. Her bir yiyeceği hazırlamaya başlarken tezgâhın üstünün temiz olması işleri çok daha kolaylaştırır. Üstelik pişirme işi bittiğinde dağ gibi bulaşık yığılmamış olur ve sen de yıkama işine saatler harcamamış olursun.

"Sanırım iyiyim," diyerek başımla onaylıyorum. Evyenin içinin köpüklerle dolmasını izlerken dudaklarımı kemiriyorum. "Eşyalarımızın kutulara konuluşunu ve eşyaların ikimizin arasında pay edilişini izlemek çok tuhafıma gitti."

"Bir dönemin sonu."

"Çok doğru," diyorum, elime bir kurulama bezi alarak onun yanında durup yıkanmış tabak çanağı bana getirmesini beklerken.

"Yukarıdaki daire konusunda hâlâ heyecanlı mısınız?"

"Ne saçma bir soru," diyerek gülüyorum. "Zihnimdekini olgunlaştırıp bir eylem planına döktüğümden beri bir an olsun

geçmedi heyecanım. Düğün hazırlıklarını düşünmediğim zamanlarda kafamın içinde eşyaları nasıl yerleştireceğimi, hangi yatak takımını alacağımı filan düşünüp durdum.”

“Kafanın içi çok meşgul.”

“Daima.”

“Ve hâlâ Billy’ye söylemedin?” diye cevabını zaten bildiği bu soruyu soruyor, bana bakıp yüzünü buruşturarak.

“Bunun bir hata olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Sen benden daha iyi bilirsin,” diyor omzunu silkerek. Rachel aylar önce Billy buradayken eleman meselesini sormaya dükkâna gelmişti ama bugüne kadar doğru dürüst tanıştırılmadılar. Bunu hatırlayınca Billy’nin ne kadar uzun zamandır burada olmadığını, Rachel’i tanıdığım için ne kadar şanslı olduğumu ve bana sanki onu yıllardır tanıyormuşum hissini verdiğini düşünüyorum. Birisinin patronu olmaya alışma sürecini onun sayesinde çok daha kolay atlattım çünkü sezgisiyle benim neyi sevip neyi sevmediğimi hemen anladı ve gereğini yaptı. “Ama annenin o evdeki son gecesi olduğunu biliyor tabii, değil mi?” diye soruyor.

“Evet.”

“Eh, en azından etraftaki kutuların sebebi belli olur.”

“O konuda dikkatli davrandım,” deyip yaptığım küçük aldatmacanın ayrıntılarını anlatırken kendimi sinsi gibi hissediyorum. “Odanın görüntüsünü bozmadan sadece dolapların ve çekmecelerin içindekileri kutuladım. O da dolap içlerine bakmaz zaten. Hele de yarın. Düğünden önce bu konuyu konuşmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu kadar düşünecek şey zaten varken ve de bir sürü şey olurken konuşmak istemem.”

“Epey hileli olmuş.”

“Sanırım daha ziyade duygusal olacak.” Komik olan şu ki son birkaç haftadır yarının anlam ve önemi üzerine fazla kafa yormadım.

Yapacak o kadar çok iş ve düşünecek o kadar çok şey vardı ki. Ama işin gerçeği, yarın hem güzel hem de hüznü anlar yaşanacak. Nasıl olmasın ki?

“Neyse, burayı düşünmen gerekmeyecek, en azından,” derken gözlerini açıp içtenlikle baktığını görünce görevini ne kadar ciddiye aldığını anlıyorum. “İşlerin saat gibi hiç aksamadan yürüdüğünden emin olmak için yarın sabah erkenden, en enerjik hâlimle buraya geleceğim.”

“Sağ ol,” derken kolumu omzuna dolayıp sımsıkı sarılıyorum. “Müthişsin.”

“Ne yaptım ki?” diyor omuz silkerek. “Peki, Peter kaçta gelecek?”

“Sen ne zaman gelmesini istersin?” diye soruyorum.

“Daha saatini kararlaştırmadınız mı?”

“Yo, sadece mesaj atıp bildirmemi istedi.”

“Anlıyorum. Sizin gelme saatinizden az önce gelsin, öyleyse?” diye öneriyor cam kâseyi elime tutuştururken. “Burada gereğinden uzun süre bulunmasının bir manası yok. Aslına bakarsan, ona ihtiyaç bile yok. Her şey tabaklara konduktan sonra geriye bir tek taşıyıp içkileri doldurmak kalıyor. Servis yapılacak yüzlerce davetli yok ki.”

“Ama ben senin kendini baskı altında hissetmeni istemem,” diyorum kaşlarımı çatarak.

“Unutma ki dostum, burada olmasaydım eğer, parkta iki tane çılgın veledin peşi sıra koşuyor olacaktım. Bu onun yanında nimet sayılır,” diyor gülerek.

“Ondan hiç emin değilim,” diyorum çocuklarının son derece terbiyeli olduğu aklıma gelince.

“Doğrusunu istersen, eğer ille de birine üzüleceksen, Shane’ye üzül. Asıl baskı altında ezilecek olan o yarın. Kırın ortasında durmuş, sabrını sınamak için zıt yönlerde koşan oğlanlara baktığını

görür gibiyim şu an.”

“O ne yapar bu durumda?” diye soruyorum, onun adına panikleyerek.

“Hiçbirinin arkasından koşmaz elbette,” diyor dudak bükerek. “Bağırmaz bile. Yerinde kıpırdamadan durup bir ona bir öbürüne yalvaran gözlerle bakar,” derken zavallı kocasının taklidini öyle komik yapıyor ki gülmekten kırılıyoruz.

“Zavallı Shane,” diyorum.

“Doğrusu, onu sevmekten çok memnunum,” diyerek içini çekip evyenin tıkacını çıkarıyor.

35

“Epeki, nasıl buldunuz bakalım?” diye soruyorum anneme ve Colin’e, o akşam saat yedide, mekânı düğüne hazır hâle getirdikten sonra.

Colin’in anneme evlenme teklifi ettiği gün burayı amma da görkemli hâle getirmişiz diye düşünmüştüm ama bu bambaşka, efsane oldu âdeta.

Annem sofraya oturarak yemek yenen bir düğün istemedi ilk başta ama samimi bir çaylı toplantı düzenleme fikrine bayıldı. Bunun üzerine dükkândaki bütün eşyaları dışarı çıkarıp üç tane uzun ve ince masa koyduk. Bu fikir bana yapı marketten boya ararken yanlışlıkla başka reyona girdiğimde geldi. Colin bu ucuz masaları sağlamlaştırdıktan sonra bacaklarını açık kantaron mavisine boyadı. Uzun masaların etrafına otuz adet sandalye dizdik. Sandalyelere, davetlilerin sonradan evlerine götürebileceği siyah arduvaz isimlikler astık. Masaların üstünde kek ve sandviç servis tabaklarına bolca yer ayırdık ama takımı bozulmuş bir sürü çiçek desenli tabak çanak ve (annemin ve Colin’in ilk evliliklerinden kalma,

dolaplarda kış uykusuna yatmış) gümüş çatal bıçaklar, kantaron mavisi kumaş peçeteler ve masanın tam ortası boyunca yan yana duran içinde gelişigüzel konulmuş zarif çiçek dalları olan minik cam kavanozlar var. Ayrıca cam kenarlarına da içinde çiçekler olan fincanlar, sürahiler, kavanozlar ve sulama kapları koyduk. Colin'in bulduğu eski bir ahşap merdiveni de (üzerinde boya lekeleri var ama müthiş rustik ve romantik duruyor) çiçeklerle süsledik. Kısacası, nerede düz bir yüzey bulsak çiçek koyduk demek daha doğru olur. Odanın tavanında boydan boya üzerinde farklı baskılar olan kumaş bayraklar asılı ve mekânın her yanına dağılmış olan onlarca mum yarın biz gelmeden yakılmayı bekliyor.

Süslemeye karar verdiğimiz bir başka alan da arkadaki ufak bahçe. Orayı hiçbir zaman doğru dürüst kullanmadığımız için iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı. Temizlikten sonra, dışarı çıkıp temiz hava almak isteyen misafirlerin oturmaları için iki tane bank koyduk ama bu banklar eskiden kalma değildi. Colin onları elleriyle yaptı ve eski aşklarına hürmeten birinin arkasına "D", öbürününkine de "P" harflerini kazıdı. Bankların etrafında çiçek dolu kovalar var ve yukarıda da iplerin üzerine süsleme ışıkları dizili. İnsanlar üşüdükleri zaman sarınsınlar diye battaniyeler bile koyduk. Özellikle de akşamüstüne doğru hava soğuduğu zaman hâlâ dışarıda oturanlar için.

İçimden bir his benim düğünden sonra da bahçedeki düzeni bozmayacağını söylüyor. Çok güzel görünüyor. Ayrıca, çaylarını ve keklerini açık havada yemek isteyen müşterilere güzel bir yer sağlamış oluruz.

"Nutkum tutuldu," diyor annem yaptıklarımıza bakınca. "Bunu nasıl başardığımızı bilemiyorum."

"Azim, uykusuzluk ve biraz da sihir sayesinde," diyor Colin gülerek, esnemesini bastırırken.

"Yorgun musun sevgilim?"

“Yorgun ama mutlu,” diye cevap verirken gözlerini kapatıp başını annemin başına yaslıyor şirin ve samimi bir edayla.

“Sizi biraz baş başa bırakmam gerekiyor galiba,” diyorum, bunun kilisedeki törenden önceki vedalaşma olduğunu anlayınca. Muhtemelen benim ayaklarının altında olmamı da istemiyorlardır. “Mihrapta görüşürüz Colin,” diyorum sırtarak yanlarından uzaklaşırken.

Tezgâhın arkasına geçip Rachel’le birlikte hazırladığımız yemekleri ikinci kez kontrol ediyorum ama streç film ve ince alüminyum folyoyla kaplı oldukları için pek bir şey göremiyorum. Önceki kontrolde çok leziz görünüyorlardı zaten. Burada Rachel’le yan yana çalışmak çok güzel. Niyetim asla Billy’yi kötülemek değil ama yapacağı her şeyi tek tek açıklamaya gerek kalmadan yapan bir insanı çalıştırmak çok daha kolay. Bir de geçinmesi çok kolay bir insan tabii Rachel.

Peter’e yarın kaçta geleceğini mesaj atmadığım aklıma gelince, paltomun oraya gidip cebinden telefonumu çıkarttığımda iki tane mesaj olduğunu görüyorum. Biri Billy’den geliyor ve uçağa daha yeni bindiğini ve sabah beni görmeyi sabırsızlıkla beklediğini söylüyor. Uçaktan indiğinde orada olamayacağıma bozuluyorum ama annemle birlikte hazırlandığımızı bildiği için anlayış göstereceğini biliyorum. Öbür mesaj Peter’den.

Az önce Rachel’e rastladım. Her şeyin ayarlandığını ve yarın benim yardımuma ihtiyaç olmadığını söyledi. Hiç şaşırmadım. Umarım her şey yolunda gider. Annene ve Colin’e sevgilerimi ilet. En kısa zamanda görüşmek üzere.

Sevgiler. P. X

Çelişkili duygular içinde kalıyorum. Aradan haftalar geçmesine rağmen hâlâ onu göremeyeceğim için bozuluyorum ama bir yandan da Billy ve kasaba sakinlerinin yanında onunla yan yana olmak zorunda kalmayacağım için rahatlıyorum çünkü görüştüğümüzü duyarlarsa ikirciklenirler mutlaka. Son zamanlarda kulağımıza pek dedikodu gelmedi ama bu yangına körükle gidilirse hazırda bekleyen dedikoduların tekrar alevlenmeyeceği anlamına gelmez. Rachel'in bunu büyük bir iyi niyetle yaptığını biliyorum.

Peter'e cevap yazmak yerine Rachel'e teşekkür notu gönderiyorum. O da göz kırpan bir çıkartmayla cevap vererek zaten bildiğim bir şeyi doğrulamış oluyor, yani parkta birlikte görüldüğüm adamın Peter olduğunu kesinlikle anladığını.

Peter'e yardıma gelme diyen ben olmalıydım ama ben hiçbir şey yapmayarak bu durumu savuşturacağımı düşünmüştüm. Ayrıca, annem ve Colin onun orada olmasını istiyorlardı ve ben yalan atmak ya da açıklama yapmak istemedim. İşin doğrusu, tam bir korkak gibi davrandım. Rachel içinde bulunduğum durumun ve yarının birçok bakımdan ne kadar önemli bir gün olduğunun farkında olduğu için eminim Peter'i görür görmez üstüne atladı ve hiç düşünmeden ona ihtiyaç olmadığını söyledi.

İnsanın onun gibi bir arkadaşı olması ve kendisini kolladığını bilmesi ne güzel.

"Hazırsan ben de hazırım," diyor annem çantasını omzuna alırken. Küçük suratı azıcık şişmiş ve endişeli gibi.

"İyi misin?" diye soruyorum, eşyalarımı alıp ona doğru ilerlerken. Hafifçe kolunu sıkıyorum.

"İyi olacağım," diyor gülümseyerek. Düğün davetinin yapılacağı mekânı bu geceliğine arkamızda bırakıp dışarı çıkarken koluma giriyor.

"Hint mi, Çin mi, pizza mı?" diye soruyorum anneme eve varır

varmaz. Bütün gün o kadar meşguldük ki ikimiz de doğru dürüst bir şey yiyemedik. Şimdi işimiz bittiği için kurt gibi aç olduğumu anlıyorum.

“Hint yemeği beni şişirir,” diyor hüzünlü hüzünlü, dümdüz karnını ovuştururken (hiç şiştiğini görmedim bugüne kadar). “Ayrıca soğanlı börek de isterim ki yarın Colin bundan hiç memnun olmayacaktır.”

“Yok artık, onu isteyemeyiz,” diyorum gülerek.

“Çin olur mu?”

“Muhteşem. Her zamankinden mi?” diye soruyorum telefonumu çıkarıp numarayı bulurken.

“Mükemmel,” diyerek başıyla onaylıyor. Eve gelirken aldığımız beyaz şarabı açıp kadehleri doldururken benim sipariş verişimi dinliyor. Biz çok içen insanlar değiliz ama bu gecenin özel anlamından dolayı bir iki kadeh bir şey içmek gerek. “Hadi bakalım. Şerefe!” deyip kadehimi elime veriyor telefonu kapatır kapatmaz.

“Teşekkürler!”

“Kadeh tokuşturmak yok mu?” diye öneriyor annem, kadehini benimkine değiştirirken.

“Elbette,” diyorum ona öncelik vererek.

“Babama, evimize ve ikimizin geleceğine... Ve asla vazgeçmediğimiz için bize.”

“Babama, evimize ve ikimizin geleceğine ve bize...” diye tekrar ediyorum gülümseyerek kadehlerimizi tokuşturup içindekinden bir yudum alırken. Bayağı ihtiyacımız var içkiye.

Ne hayat yaşadım ben bu evde.

Kadehimi indirip iç geçirerek etrafıma bakıyorum. Annemin eşyaları Colin’in evine gittiği ve sadece benimkiler kaldığı için ev buz gibi soğuk ve bomboş görünüyor gözüme.

“Böyle yavaş yavaş taşınmak tuhaf oluyor,” diyor. “Acaba ne zaman satılır?”

“Eşyalı olmaması sorun yaratır mı?” diye soruyorum. Kanepe, televizyon, bazı dolaplar gibi büyük eşyaları ben aldığım için suçluluk duyuyorum. Aslında, yerleşirken aldığım ilk şey yatak olacak.

“Pek fark edeceğini sanmam ama sen de taşındıktan sonra evi tamamen boşaltmamız daha iyi olur,” diyor. Bunu düşünürken kaşları çatılıyor. “Pek bir acelemiz de yok, zaten.”

“Doğru.” Biz konuşmaya ara verip konuşulanları sessizce sindiriyor, düşüncelerimiz içinde kayboluyoruz ama birkaç dakika sonra ben onu konuşmaya teşvik ediyorum. “Bu evdeki en sevdiğin anın hangisi?”

“Sophie, ben bu evde neredeyse otuz yıl yaşadım. Bu soru kolay cevap verilebilecek bir soru değil!” deyip gülümseyerek kafasını iki yana sallıyor.

Annem, sanki sihir yoluyla şarabın içinden cevap çıkacakmış gibi dalgın dalgın elindeki kadehe bakıyor. Ben sessizce oturmuş ona düşünmesi için zaman verirken bir yandan da kendi hafızamı yoklayıp geçmişe ait o altın sayfaları bulmaya çalışıyorum.

“Seni hastaneden eve getirdiğimiz gün çok özeldi,” diyor annem nihayet. Bana gülümseyerek başını havaya kaldırıyor, kaşlarını çatıyor. “Aslında, o gün birbirinden farklı birçok duygu iç içeydi. En çok da korku.”

“Teşekkürler,” diyorum gülerek. Dürüstlüğü hoşuma gidiyor.

“Hayır, hayır. Demek istediğim biz acemi ebeveynlerdik ve seninle ne yapacağımız hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Sana zarar vereceğiz diye ödümüz koptuğu için öyle sessizce oturup gözlerimizi sana diktik ve her iki dakikada bir nefes alıp almadığını kontrol ettik.”

“Tamam ama zannettiğim kadar sihirli bir gün değilmiş, o zaman.”

“Hiç merak etme, epey sihirliydi. Bir de sana hamile olduğumu öğrendiğimiz gün var, o da özel bir gündü,” diye hatırlıyor ve yüzü aydınlanıyor.

“Sahi mi?”

“Evet. Baban çalıştığı için ben doktora tek başıma gitmiştim. Ama o akşam sokak kapısından içeri girdiği zaman ona ilk söylediğim şey *merhaba baba* oldu. Anında gözyaşlarına boğuldu. Holde durup on dakika ağladı.”

“Of!” diyorum mırıldanarak. Hem mutluluk hem de hüznü hissediyorum.

“Nihayet sakinleştğinde devamlı karnımı ovup seninle konuştu, hamileliğim o kadar yeni olmasına rağmen. Başından itibaren sana çok düşkündü,” diyor derin derin düşünerek. Gözleri buğulanıyor.

“Noellerimiz çok görkemli kutlanırdı,” diyorum, salona bakıp Noel’i ne kadar abartılı kutladığımızı hatırlayarak.

“Biz senin Noel’in sihrine inanmanı isterdik.”

“Eh, kesinlikle inanırdım ben de,” diye itiraf ediyorum çünkü yapmadıkları şey kalmazdı. Dışarıda çanlar çalar, bacada çamurlu ayak izleri olur, hediyelerin üstüne bile melek tozu (gümüş pırıltı) serpilirdi. Böylece ben Noel Baba’nın onları bacadan o şekilde indirip ağacın altına koyduğuna inanırdım. Daha doğrusu, annemin babamın bana anlattığı her şeye inanırdım. İşte bu yüzden ölümü bana zor geldi. Bir sürü görmek istediğimiz yer vardı. O öldükten sonra onların artık nasıl olmadığına akıl erdiremezdim.

“Senin odanı boyadığımız gün de müthiş bir gündü,” diyor annem. Benim kalbimde de çok özel bir yeri olan bir günü seçmiş oldu zira o gün, hep birlikte güle oynaya geçirdiğimiz son gündü. “Baban pembeye boyamanın iyi bir fikir olmadığını söylediği zaman

kopardığın kıyamete rağmen.”

“Bir hafta sonra fikrimi değiştireceğimi düşünmüştü,” diyorum hatırlayarak.

“Şimdi aynı renk olduğunu görse ne şaşırdı.”

“Bir gün bile değiştirmeyi düşünmedim.”

“Yo, bu evde her şey öyle,” diyerek başıyla onaylıyor annem. Benim itirafım onu şaşırtmıyor. “Her şey sabitlenmiş gibi burada. O yüzden buradan taşınıp yepyeni bir başlangıç yapmamız iyi olacak.”

“Yani artık pembe duvarlara tahammül etmek zorunda kalmayacağız diye mi?” diye şaka yapıyorum.

“Evlerimizde her değişiklik yaptığımızda kendimizi suçlu hissetmeyelim diye.”

“Ama esas suçluluk bunda, öyle değil mi? Evimizi sonsuza dek bırakıp gitmekte.”

“Evimiz her zaman bizimle olacak. Pembe duvarların, kahverengi mutfak dolaplarının avokado renkli banyo takımının anıları bizimle birlikte gelecek.”

“Öğğ, ne de iğrençmiş,” diye şaka yapıyor, burnumu havaya kaldırıp etrafa iğrenerek bakarak annemi güldürüyorum. “Bizi duyan da doksanlı yıllarda yaşadığımızı sanır.”

“Nasıl katlanmışız bunca yıl,” derken gülüyor annem. “Burada bensiz kalabilecek misin?”

“Billy de olacak. Hem de fazla uzun sürmeyecek,” diyorum yeni evi öğrendikten sonra Billy’nin kalmaya devam edeceğini umut ederek. Annemin de bu ev hakkında benimle aynı düşünceleri paylaştığını görünce, aldığım karardan vazgeçmem söz konusu olamaz.

“Sana bir şey vereceğim,” diyor annem, yerinden kalkıp yemek odasına giderken.

“Çok merak ettim,” diye arkasından bağıriyorum.

“Malum sebeplerden ötürü ben bunu yanımda götüremeyeceğim için sana emanet ediyorum,” diyor elinde krem rengi bir kutuyla gelirken.

“Düğün albümün mü?”

“Evet,” diyor gülümseyerek kutuyu açıp içinden çocukluğundan hatırladığım, beyaz peçeteye özenle sarılmış krem rengi deriyle kaplı albümü çıkarırken. Ambalajını çıkardıktan sonra elini üstüne koyup sevgiyle okşuyor.

“Benim götürmemi istediğinden emin misin?”

“Oraya götürsem, Colin’in anlayışla karşılayacağından eminim. Biliyorsun ki duvarlarda hâlâ Pauline’nin resimleri var. Onları kaldırmayı asla düşünmem,” derken hışımla başını iki yana sallayarak bu fikri zihninden kovuyor. “Çocukların annelerini görebilmelerinin ve hâlâ yaşamlarının parçasıymış gibi hissetmelerinin önemli olduğunu biliyorum.”

“Sen bunu herkesten daha iyi anlarsın,” diye cevap verirken acaba anneme herhangi bir şekilde zor geliyor mudur diye merak ediyorum.

“Yanıma bazı fotoğrafları alacağım. Benim de kendime göre değer verdiğim anılarım var,” diyor kararlı bir sesle. “Ama bunun sende kalmasını istiyorum. O çok özel.”

Bana doğru uzatıyor. Tereddüt ederek elimi uzatıp alıyorum ve onun yaptığıнын aynısını yaparak albümü okşuyorum. Mutfak tezgâhının üstüne koyup ilk sayfasını açınca anında karşıma mihrapta duran annemle babamın görüntüsü geliyor. Bu resim çekildiğinde benim şu anki hâlimden çok daha genç olmaları tuhafına gidiyor. O zamanki gelinliklerin birçoğu gibi, annemin gelinliğinin de Prenses Diana’nın tarzının etkisinde kaldığı çok belli. Gelinliğin omuzları kabartılarak annemin zarif omuzları iki misli geniş gösterilmiş. Kıyafetin etek ve üst kısmı fırfır ve dantelle kaplı.

Gelinden çok oyuncak bebeğe benziyor. Bunun sebebi duvağının altından görünen ve perma izlenimi veren ağır bukleleri. Babam gri takım elbisesi ve açık gri kravatıyla muhteşem görünüyor ama pala bıyıkları ve omuzlarına düşen saçları komik bir hava vermiş.

Bütün bunlara rağmen, bu fotoğrafta ön plana çıkan bir tek şey var ki o da ikisinin yüzleri. Hem annem hem de babam genç, aptal ve birbirlerine çılgınca âşık görünüyorlar. Güzel bir görüntü bu.

Geri kalan resimlere bakmaya devam ediyoruz. Aşağı yukarı yirmi tane daha fotoğraf var ve kıkırdaya kıkırdaya onlara bakarken, annem o günle ilgili anılarını anlatıyor. Onları düğüne götürecek araba yolda bozulunca, teyzelerden birinin eski mavi minisine binmek zorunda kalmışlar. Annem arabaya sığmak için eteğinin kasnağını sökmek zorunda kalmış.

Annemin ağzından bu anıları dinlemek harika.

Eskiden babamdan hiç söz etmezdik. Sonraları, Billy ve Colin hayatımıza girince durum değişmeye başladı. O zamandan sonra ben doğmadan önceki günleriyle ilgili anılarını paylaştı. Daha sonraki anılardan da söz etmeye başladı. Böylelikle babamın anısını canlı tutabildik. Arkasında bıraktığı gölgeden korkmadan.

“Sağ ol anne,” diyorum, albümü kapatıp özenle ambalajının içine koyarken.

“Yarının nasıl geçeceğini çok merak ediyorum,” diyor annem. Acaba bunu yanlışlıkla mı yüksek sesle söyledi diye merak ediyorum.

“Harika olacak, heyecanlı mısın?”

“Evet ama senin anladığın anlamda değil,” diyor kadehinden bir yudum aldıktan sonra tekrar yerine koyarken. “Birini bütün kalbinle sevmenin nasıl bir şey olduğunu ve o birlik ve beraberlik beyanında bulunmanın ne demek olduğunu bilirim. Çok güzel bir şeydir. Gerçekten büyüleyici ve eşsiz. Umarım ona layık bir eş olurum.”

“Layık da ne demek? Sen oraları aşmışsın,” diyorum gülümseyerek ve masanın etrafını dolanıp ona sarılıyorum.

“Teşekkürler, sevgili kızım,” diyor yanağıma nazik bir öpücük kondurarak. “Sabahleyin Billy’yi görmek için sabırsızlanıyormusun?”

“Hem de çok,” derken düşüncesi bile midemi kaldırmaya yetiyor.

Çalan kapı zili yemeğin geldiğini ve sohbetimizin sona erdiğini bildiriyor. Artık televizyonun karşısında film izlerken tıkınma vakti.

Annemin yüzüne ve ekranda olanlara verdiği tepkilere her zamankinden daha fazla baktığımı fark ediyorum. Belki de yarından sonra onu eskisi kadar sık görmeyeceğimi bildiğim içindir. Her gün yüzlerce çocuk ebeveynlerinden ayrılıyor ama bizim yaşadıklarımızı kim yaşasa, küçük şeylerin kıymetini bilmeyi ve yaşanan her anın tadını çıkarmayı öğrenir.

Gece sona erip de ışıkların çoğu sönünce ve son kez merdivenlerden yukarı çıktığımızda, yan yana olan odalarımızın önündeki holde birbirimize dönüp sarılıyoruz. Sımsıkı, sevgi dolu ve anlamlı bir sarılma bu. Çocukluğumun büyük bir kısmı annesiz geçmiş olabilir ama artık döndüğü için çok mutluyum. Annem. En iyi arkadaşım. Esin kaynağım.

36

Saat altı buçuk olduğunda tamamen uyanık vaziyetteyim, kalbim sheyecandan küt küt atıyor. Hiç beklemezdim ama dün gece başımı yastığa koyar koymaz uyumuşum. Muhtemelen her şey hazır olsun diye bütün gün oradan oraya koşturduğum içindir. Neyse ki şu an, sekiz saat deliksiz bir uyku çektiğim için, dinamizm ve enerjiyle dolu olarak yeni güne başlıyorum.

Hemen yataktan kalkıp perdeleri açınca güneş bana göz kırptıyor. Anlı şanlı güneş. Gökyüzündeki meleklerimiz bize kol kanat germişken bunu bekliyordum zaten.

Tekrar yorganımın altına girip telefonuma uzanmışken ekranda Billy'nin adının yanıp söndüğünü görüyorum.

"Selam!" derken anında yüzüme bir tebessüm yayılıyor.

"Kim döndü, bil bakalım," diyor kıkırdayarak. Bu sözleri duyunca içim sevinçle doluyor.

"Aman Tanrım, seni görmek için ne kadar sabırsızlandığımı anlatamam," diye ağzımdan dökülüyor kelimeler. Midemin içinde kelekler uçuşuyor.

"Hâlâ uçaktayım ama buradan çıkmam fazla uzun sürmez. Bir iki saat içinde yanında olurum."

"Müthiş."

"Gelince belki biraz kestiririm oracıkta." Anlaşılan uçakta koltuğunu yatak hâline getirebilmenin nimetinden faydalanıp uyuyacağına film seyretmiş. "En azından, ben ayağınıza dolanmadan annenle ikinizin rahat rahat hazırlanacak vakti olur."

"Haklısın. Döndüğün için çok mutluyum."

"Ben de. Hayatta en olmak istediğim yerdeyim. Yani seni görmeye geliyorum."

Bu sözleri beni güldürüyor. Sıradan sözler olabilir ama o bunları bana söylüyor ve ben bunu çok seviyorum. Son birkaç ay ne kadar zor, ne kadar azap dolu geçmiş olursa olsun, o olumsuz duyguların ortadan kalkması için onun buraya yaklaşmakta olduğunu bilmek bile yeter.

Telefonu kapatınca, odamın kapısının hafifçe çalındığını duyuyorum.

"Girin," diyorum.

"Benim," diyor annem kapıdan başını içeri uzatıp.

"Başka kim olacaktı ki?"

"Doğru," derken gülümsüyor.

"Uyuyabildin mi?"

"Biraz," diyor omzunu silkerek. Yüzü neşe ve sevinçle parlıyor.

"Kahvaltı?"

"Mutlaka!" diyorum sıcacık yatağımdan çıkıp annemin peşi sıra aşağıya inerken.

İkimize domuz pastırması, sosis, sahanda yumurta, fasulye ve domatesten oluşan muhteşem bir kahvaltı hazırlarken annemi yormamak için eline bir demlik çay verip bir kenara oturtuyorum. Pek kabul etmek istemiyor oturmayı ama ben onu tezgâhtan zorla

uzaklaştırıp sandalyeye oturtunca yapacak başka bir şeyi kalmıyor.

Kahvaltımızı ettikten sonra duşlarımızı alıp annemin odasında hazırlanmaya başlıyoruz. Saçını fönle kuruttuktan sonra bigudiyle sarıyorum. Yo, ilk düğünündeki gibi oyuncak bebeğe benzetmeyeceğim onu. Onunla özdeşleşmiş olan topuzu yine olacak ama bu sefer biraz yumuşatıp azıcık hacim vereceğiz. Planımız bu yani.

Tam en son bigudiyi sararken kapının zili çalıyor.

“Billy!” diye bağıriyorum benim kadar heyecanlanan annemin aynadaki görüntüsüne.

Koşa koşa merdivenlerden iniyorum. Bir olimpiyat atleti gibi basamakları ikişer ikişer atlayıp sokak kapısını ardına kadar açıyorum.

“Peter?” derken, önceden tasarladığım gibi karşımdakinin üstüne atlamak yerine, olduğum yerde kalakalıyorum. Onu karşımda görmenin yarattığı şoku saklayamıyorum. Ama işte karşımda duruyor, ayağında Nike ayakkabılarıyla. Her tarafından ter fışkırmasından belli ki uzun zamandır dışarıda.

“Özür dilerim,” diyor geveleyerek. Sanki buraya nereden geldim dermiş gibi alnını ovuşturuyor, hele de annemin düğün gününde. Belki de aynı ifade benim yüzümde de vardır da farkında değilim.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyorum, ne söyleyecekse bir an önce söylesin diye. Bir yandan da sabahlığıma daha bir sarılıyorum. Bir anda saçımın yarım kaldığı (sadece çabucak kuruttum, o kadar, mutlaka kıvrır kıvrırdır şimdi) ve henüz makyajımı yapmadığım kafama dank ediyor.

Başımı kaldırıp yukarıya bakıyor, annem merak edip de aşağıya gelmesin diye dua ediyorum. Niye burada olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Tek bildiğim şey, şu an onun burada olmasını istemediğim.

“Bir süredir dışarıda düşündüm durdum,” diyor Peter, gözümün içine bakmadan.

“Evet?”

“Bugün benim burada olmam konusunda neden fikir değiştirdiğini anladım,” diyor kaşlarını çatıp yere bakarak. O hafta olanlardan...”

“Hayır, bu Rachel’in fikriydi.”

“Ama sen ona söyletmişsindir,” diyor, başını kaldırıp bana bakarak.

“Yo, ben bir şey söylemedim,” diyorum bütün dürüstlüğümlle.

“E, o zaman bugün bana ihtiyaç var demek ki?” diye soruyor kafası karışmış bir hâlde.

“Hayır,” diyorum kararlı bir ses tonuyla, başımı iki yana sallayarak.

“Oh...”

“Bak Peter, bizi görmüşler. Biz diyorum ama aslında sadece beni görmüşler,” diye fısıldarken kendimi katılaştım hissediyorum. Onunla irtibat kurmak istemediğim için son birkaç haftadır kendime sakladığım bu bilgiyi paylaşmak için kıvraniyorum. Birdenbire o kısacık talihsiz anın nelere mâl olabileceğini ve çok ağır sonuçları olabileceğini bilmesini istiyorum. Özellikle de benim açımdan “Parkta bir yabancıнын beni öptüğünü görmüşler.”

Peter’in gözleri fal taşı gibi açılıyor. “Lanet olsun!” diye küfür ediyor. Tamamen afallamış ve özür dilemek ister gibi bir hâli var.

“Evet,” diye başımla onaylıyorum. “Hayatıma bu şekilde ilgi duyulmasına ihtiyacım yok.”

“Elbette yok. Daha önce söylediğim gibi büyük bir hataydı. Bir daha asla öyle bir şey yapmam,” derken yüzü sertleşiyor. Sanki söylediklerim onu kafasındakileri anlatmaya daha bir teşvik etmiş gibi.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diyorum. Sanki bir daha böyle

bir fırsat geçecek de eline. Bir daha onunla yalnız kalacak kadar aptal değilim. Çok tuhaf ama geçen sefer beraber olduğumuzda onun yanında kendimi o kadar tasasız ve rahat hissediyordum ki. Ama şimdi ikimizin de aramıza engeller koyduğunun, mesafeyi koruduğumuzun farkındayım. İşlerin bu noktaya varmış olması çok yazık ama ondan uzak kalınca anladım ki kendini ne kadar tanıdık ya da hayatıma yeniden giren kaybettiğim eski arkadaş gibi hissederse hissetsin, aslında değilmiş. O yine de bir yabancıymış. Haddini aşan ve beni sıkıntıya sokan bir yabancı.

“Aslında buraya bunun için geldim,” diyor Peter, hafifçe öksürerek.
“Oh?”

“Seni görünce söyleyecektim ama sonra işler değişti... Evet, ben geldiğim yere dönüyorum,” diyor, bakışlarımız birbirine kenetlenirken bir tepki bekliyor benden.

“Avustralya’ya mı?” diye sorarken sesim normalden daha tiz çıkıyor. Bir gün bunun olacağını bilmeme rağmen bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

“Evet. Londra bürosunun açılışı beklenenden daha düzgün gittiği için bana da eşyalarımı toplayıp okyanusun dalgalarına koşmak kaldı.”

“Sörf tahtana dönüyorsun yani?”

“Sabırsızlanıyorum,” diye omzunu silkiyor.

“Eminim.” Doğrusu, kapıyı açıp da onu karşımda gördüğümde bir yanımda bana olan ölümsüz aşkını itiraf etmeye geldiğini sanmıştı.

“Ne zaman gidiyorsun?”

“Salı günü.”

“O kadar yakın yani.”

Cevap verirken omzunu silkiyor. “Ha o zaman olmuş, ha bu zaman, ne fark eder ki?”

“Sanırım öyle,” diyorum üzgün üzgün. Buraya sadece veda

etmeye geldiği kafama dank ediyor birden.

"Beni biliyorsun, ben öyle bir yerde durup kalamam."

"Sen uçmayı seversin."

"Ve de kuş gibi özgür olmayı," diyor göz kırparak. Sesi yüz ifadesine nazaran daha neşeli gibi. Benim tepkimi ölçmeye çalışıyor.

Ben bu ani ayrılık üzerinde kafa yorarken evin önüne siyah bir araba yanaşıyor.

Gözlerim iri iri açılıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Peter bir şeyler olduğunu anlayıp olduğu yerde dönerken taksinin arka kapısı açılıyor ve Billy'nin ayağı araba yoluna değiyor.

Bir an Peter'in yüzündeki suçluluk ve utanç dolu ifadeyi fark ediyorum.

"Billy!" diye bağırırken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Tam o sırada taksi şoförü fırlayıp Billy'nin valizlerini indirmeye başlıyor.

Billy'nin arabadan inmesiyle bana doğru sıçraması arasında kısa bir duraklama oluyor. Peter'i görmezden gelerek kollarını sımsıkı belime dolayıp dudaklarımdan öpüyor.

"Tanrım, seni ne kadar özlemişim," derken sesi Peter'in duyabileceği kadar yüksek çıkıyor.

"Ben de seni," diye cevap verirken kapıda duran öbür adama bakıyorum.

"Hımm... Bu Peter..."

"Molly'nin oğlu mu?" diye soruyor Billy, bir ona bir bana şaşkın şaşkın bakarken.

"Ta kendisi," derken Peter'in yüzündeki ifade değişmiş. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle tokalaşmak için elini uzatıyor.

"Memnun oldum, dostum."

"Ben de ahabap. Vay be, sen haklıymışsın," diyor Billy, Peter'in elini kuvvetle sıkarak bana bakarken. "Tıpkı annene benziyorsun."

"Herkes öyle söylüyor," diye mırıldanıyor Peter.

“Sophie yalan söylememiş,” diyor Billy gülerek. “Benzerlik olağanüstü.”

Bir anda anlıyorum ki Billy’nin Peter’in burada olmasına verdiği tepki tamamen taktiksel. Hiç bozulmuş gibi davranmadı. Benimle kavuşmaktan duyduğu mutluluğu abartılı bir şekilde dile getirdi (her halükârda öyle yapacaktı zaten) ama aynı zamanda da Peter’in kim olduğunun farkında olduğunu da ona belli etti. Beni sabahlığımın içinde yedi kat yabancı birine veda ederken görüp de gafil avlansaydı hiç iyi olmayacaktı.

“Benim gitmem gerek,” diyor Peter, elini Billy’ye uzatarak.

“Seni buralarda görebilecek miyim?”

“Hayır, Peter Avustralya’ya dönüyor,” diyerek az önce öğrendiğim bilgiyi hepimiz için harika bir habermiş gibi paylaşıyorum. Sanırım öyle de zaten. Peter’in taşınması bir sürü sorunu ortadan kaldırır ve her türlü belayı savuşturur.

“Bu kadar kısa zamanda mı?” diyor Billy kaşlarını çatarak

Cevap verirken omzunu silkiyor Peter. “İş meselesi.”

“Tüh!” diye cevap veriyor Billy. Peter etrafta olmayacağı için gerçekten mi üzülüyor (onun ne kadar şahane bir adam olduğunu haftalar boyu anlatmıştım kendisine) yoksa o muhteşem aktörlük becerisini kullanarak numara mı yapıyor, bilemiyorum.

“Tamam o zaman, size çok güzel bir gün diliyorum. Annene ve Colin’e sevgilerimi ilet,” diyerek patikadan aşağıya doğru yürüyerek indikten sonra hızını artırıp sabah koşusuna devam ediyor.

“İyi birine benziyor,” diyor Billy lakayit bir tavırla. Sonra dönüp beni havaya kaldırıyor, burnunu boynuma gömüp beni öpücüklerle boğuyor. Arabadan iner inmez başlaması gereken kavuşma kutlamalarına devam ediyoruz. Onun o yakışıklı yüzünü karşımda görmeyeli, güven hissi veren kollarında erimeyeli, yumuşacık dudaklarını dudağımda hissetmeyeli tam iki ay olmuş.

Ona sarılmayı uzun zamandır çok özlemiş olmama rağmen, zihnim beni şu anda benden ve hayatımdan koşarak uzaklaşmakta olan eşofmanlı adam konusunda rahat bırakmadığı için sarılmamıza ister istemez gölge düşüyor.

Belki de bir daha hiç görmeyeceğim bir adam.

Gitmesinin hayırlı olduğunu biliyorum. Zaten istediğim de bu.

Ama arkasında bıraktığı ağır suçluluk duygusuna hazırlıklı değildim ben.

Gitti artık. Her şey bitti.

Bunu düşününce rahatlayıp uzun ve derin bir iç çekiyorum yavaş yavaş.

Sevdiğim adamın kollarının arasındayım ve gelecek bize şefkatli davranırsa hep öyle kalacağım.

“İşte buradasın,” diyor annem gülerek merdivenlerden inerken Billy’yi görünce.

“Bayan May...” derken gülümsüyor Billy. Beni yere indirip annemi kucaklıyor.

“Soyadımın değişmesine çok az kaldı,” diyor annem dudağını ısırarak. “Tanrım, Bayan Banks olacağım. Yetişkinlere özgü bir isim bu.”

Annemle ikimizin soyadlarının artık farklı olacağı düşüncesi tuhaf geliyor bana ama yine de önce onunkinin değişmesi sonra da benim evlenip değiştirmem daha uygun gibi. Sanki böyle olunca içimize sindirmek daha kolay. Başka bir hayatla bağlantımızın simgesi olan ismi bir kenara atan kişi olmanın yükünü ona bırakmamış oluyorum. Ama belki de ben büyütüyordumdur. Belki de annemin bir yanı ismini geride bırakmaktan memnundur. Tıpkı evimizi bırakıp yeni bir yerde yaşamaya başlamamızdan memnun olduğu gibi. Ne de olsa, isimlerin de tıpkı evler gibi gölgesi vardır.

“Saç biçimi tercihiniz ilginç,” diyor Billy. Annemin bigudilerini işaret edip onu güldürüyor.

“Aşağıya inip sana merhaba deme isteğime karşı koyamadım. Sanki çok uzun zamandır burada yokmuşsun gibi geldi. Sana bakıyorum da muhteşem görünüyorsun,” derken elini uzatıp pazısını yokluyor (yemin ederim ki yanakları kızardı).

“O kadar spora gitmek meyvesini vermiş,” diyorum övgüyle. Birdenbire, geldiğinden beri ilk kez bedenine bakıyorum. Belli ki şu balkon dedikleri göbeğinden kurtulmak için epeyce emek sarf etmiş, göbek kısmı daha sağlıklı ve sağlam bir hâle gelmiş. Üstüne üstlük güneşten yanmış teni o kadar sağlıklı görünüyor ki âdeta cildi ıslıl ıslıl yanıyor. Bu kadar müthiş görünmesinin nedeni son birkaç ayı sevdiği bir şeyi yaparak geçirmiş olması da olabilir. İçini aydınlatmıştır bu, içindeki aydınlık da dışına vuruyordur. Kısacası göz kamaştıracak kadar muhteşem görünüyor ve o kadar saat uçmuş olmasına rağmen son derece zinde, enerjik görünüyor. Rachel biraz sonra onunla resmen tanıştırıldığında mahcup kızlar gibi ne yapacağını bilemeyecektir.

“Bırakın bunları hanımlar,” diyor, ellerini yukarı kaldırıp. “Biliyorsunuz ki ben fazla ilgi görmekten hazzetmem.”

“Tereciye tere satıyorsun,” diyorum gülerek annemle ikimizi işaret ederken. İlgi merkezi olmaktan hoşlanmayan esas biziz.

“Heyecanlı mısınız?” diye soruyor anneme.

“Daha değil,” diye cevap verirken *daha* kelimesini vurguluyor.

“Olması için hiçbir neden yok,” derken göz kırpyorum.

“Hadi ben gidip hazırlanmaya devam edeyim. Geç kalmam hiç yakışık almaz,” diyor annem başındaki bigudileri elleyerek. “Döndüğün için çok teşekkür ederim.”

“Asla kaçırmazdım,” diyor Billy nazikçe.

“Benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin,” diyor annem.

Yanağından makas alıp başını öne eğdirerek küçük bir çocukmuş gibi alnından öpüyor.

Çok güzel bir iletişim bu.

Bizden uzaklaşıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başlayınca, Billy'nin burun delikleri açılıp kapanmaya başlıyor, dudaklarını ısırtıyor. Başını kaldırıp bana bakınca, gözlerinin dolduğunu görüyorum. Onun bir şey demesine gerek kalmadan, geçen ay telefonda söylediklerinden ne kadar pişman olduğunu anlıyorum. Annemi seviyor, benim yamalı bohça ailemi seviyor ve bu benim için her şeyden daha önemli.

Elini tutup dudağından öpüyorum. Tekrar hayatımda olduğu ve bu önemli günde beni yalnız bırakmadığı için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Böyle bir günü başka hiç kimseyle paylaşmak istemezdim.

37

Kiliseye yaptığımız kısa yolculuk sırasında hiç konuşmuyoruz. Siyah Mercedes'in arka koltuğunda oturuyoruz. Eski miniyle karşılaştırıncı sınıf atlamış sayılırız ama fazla gösterişli bir araba da değil. Her ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmış, el ele oturuyoruz. Annemin zihninde milyonlarca düşüncenin fıldır fıldır döndüğünü bildiğim için onu sohbet etmeye zorlamıyorum. Bu bana ait bir an olmadığı için boş laflar ederek ortamı bozmak istemiyorum ama Bayan Jane May olarak geçirdiği bu son dakikalarda neler düşündüğünü merak etmeden de duramıyorum.

Kilisenin önünde durunca, annem önce benim inmemi bekliyor, yanımızdaki binayı izlerken gözleri dalıyor. Şoför onun kapısını açınca özenle dışarı çıkmasına yardım edip insanların az sonra dükkânda görecekleri çiçeklerden (solmamışlarsa tabii) yapılmış güzel bir aranjman olan gelin çiçeğini eline veriyorum.

Charlotte uçuk pembe nedime elbisesinin içinde koşarak geliyor. Elbisesinin rengi benimkiyle uyumlu ama onunki, benim bütün vücudumu saran daracık kesimli ama aynı zamanda

dökümlü elbiseme nazaran çok daha kabarık. Elimizdeki çiçekler anneminkilerle aynı ama bizimkiler biraz daha küçük. Charlotte öbür eliyle Minnie Mouse'sini tutuyor elbette. Hiç onun bu töreni kaçırmasına izin verir mi!

Charlotte gergin ve dağılmış bir havada değil. Aksine uyuşmuş gibi sakin. Demek istediğim, yüzünde kocaman bir tebessümle bizi karşılayıp sarılıyor ama bedenini kontrol altında tutmayı başarıyor ve hemen arkasından atlayıp sıçramıyor. Yaşı çok küçük olabilir ama bugünün anlam ve önemini anladığı çok belli ve bu, onu olduğundan çok daha olgun gösteriyor.

Üçümüz birlikte beton patikada yavaş yavaş kiliseye doğru yürüyoruz. Kapıya varıp önümüzde sırada duranların içeri girmesini beklerken, sağımda duran görkem abidesine bir şeyler söylemek için dayanılmaz bir arzu duyuyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki anne..." diye fısıldıyorum koluna girerek.

"Ben de seni çok seviyorum," diye karşılık veriyor annem, kolumu sıkıp bana sevgiyle gülümseyerek.

Dükkândayken inanılmaz güzel görünüyordu ama şu anda olağanüstü görünüyor. Sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi. Kendine güveni tam, dingin ve huzurlu. Hayatımızın uzun bir dönemindeki görüntüsünün tam aksi bir görüntü şu anki.

Güzelim Charlotte'nin arkasından adım adım ilerleyip Colin'e doğru yürürken annemi Colin'in kollarına emanet edecek olmaktan inanılmaz bir onur duyuyorum. Bu güçlü kadının yanında durmak, onun bu kadar güzelleştiğini ve bu harika adamın sevgisi sayesinde değiştiğini görmek bana inanılmaz bir haz veriyor. Onu eşine teslim ederken büyük bir zevk ve mutluluk duyuyorum. Bugüne kadar hiçbir zaman şu anki kadar gurur duymadım, bundan sonra duyacağımı da sanmam.

Colin ve annemin en yakın arkadaşlarının önünden koridor boyunca ilerlerken, annemin görüntüsünün ve biraz sonra duyacakları sevgi ile sadakat vaatlerinin hepsini duyguya boğduğunu fark ediyorum.

Dönüp bize baktığında Colin'in yüzünde donuk bir ifade var ve biz bir metre ötesine yaklaşıp kadar bu ifade değişmiyor. Sonra birden sanki bir değnek dokunmuş gibi yüzü canlanıyor ve duyguları geri dönüyor. Çenesi titriyor ve ciğerlerini havayla doldururken ağzı açılıyor.

Dünya tatlısı Aaron, kollarını denizci mavisi renginde bir takım elbise giymiş olan babasının beline dolayıp sırtını sıvazlıyor. Yaşı küçük olabilir ama babasını destekleme çabası inanılmaz şirin ve dokunaklı.

Charlotte yanına varınca Colin eğilip kızını öpüyor. O da kollarını Colin'in boynuna sımsıkı dolayıp yüzünü kendine doğru çektikten sonra burnunu babasının burnuna sürüp yanağından öpüyor. Sonra da erkek kardeşinin yanındaki yerini alıyor. İki kardeş el ele tutuşuyorlar.

Colin derin bir nefes alıyor, yerden doğrulup sevgi dolu bakışlarla annemi seyrediyor. Bana da gülümseyen gözlerle bakıyor ama elbette tüm dikkati, olması gerektiği gibi, annemin üzerinde.

Annemin yumuşacık ellerini alıp Colin'in ellerinin arasına koyarken gözlerimden yaşlar boşandığını hissediyorum. Geri geri giderek mihraptan uzaklaşıp yelekli takım elbisesinin içinde inanılmaz derecede şık görünen Billy'nin yanındaki koltuğuma oturuyorum. Korumacı bir tavırla kolunu belime dolayıp beni kendine çekince bedeninin sıcaklığını hissediyorum. Burada olduğu için ne kadar şükretsem az. O olmasa burada yalnız oturacağım için değil, bugüne kadar hiç kimsenin beni anlamadığı kadar anladığı için. Her ilişkide önemli bunun olması. Hepimizin türlü türlü

huyuları, kendine özgü tuhaflikları var. Bu kaçınılmaz bir şey. Ama bir ilişkinin uzun süre yürüyebilmesi için bu tuhafliklarına aldırmayan birini bulman şart. Bunları gören ama yine de seni seven.

Tören harika geçiyor. Beni en çok şaşırtan, odayı dolduran sevgi seli. Sadece gelinle damat arasında değil bu sevgi akışı. Buradaki herkesin yüreğinin derinliğinden sevgi fışkırıyor ve kocaman soğuk kilisenin içinde samimi ve özel bir hava yaratıyor.

Gözyaşı, kahkaha hepsi bir arada (bazen aynı anda) ama tören boyunca yüzüme bir gülümseme yaptırdım ki aynısından yamalı bohça ailemin her üyesinin yüzünde de var. Rahip konuşurken ve annemle Colin sadakat yeminlerini edip aşklarını ilan ederken, hepimizin yekvücut olduğumuzu hissediyorum. Birlik ve bütünlüğümüz artık resmiyete döküldü.

Bundan daha mutlu olamam.

38

“Teşekkürler Rachel, sen gerçek bir yıldızsın,” diyor annem ona gülümseyerek. Ayakları yerden kesilmiş hâli kiliseden ayrıldığıımızdan beri devam ediyor.

Rachel tek kelimeyle muhteşemdi. Bundan iyisi olamazdı. Planlandığı gibi, dükkâna geldiğimizde bizi şampanya kadehleriyle karşıladı. Davetliler yerlerine oturduktan sonra sandviç tepsilerini ve bu sabah özenle hazırladığı insanın ağzını sulandıran çeşitli keklerden oluşturduğu servisleri çıkarıp masalardaki çiçeklerin ve mumların arasına dağıttı. Her şey masalara konduktan ve insanlar mutluluk içinde yemeye başladıktan sonra çay servisine başladı.

“Ördek gibi âdeta,” diyorum gülerek masanın bizim tarafımızdaki ucuna çaydanlık koyması için yer açarken. “Bu kadar kişiye hizmet etmek ona hiç koymuyor.”

“İşimi neden kaybettiğim belli. Sen bu işin uzmanısın,” diyor Billy.

“Bir şey yapmadım ki,” diyor Rachel. Billy’nin ilgisi yanaklarının kızarmasına neden oluyor.

“Peter’i yardıma çağdırmamanıza şaşırdım yine de,” diyor Billy bana bakarak.

“Oh...” demekle yetiniyorum. Söylediği cümle beni hazırlıksız yakalıyor.

“O da yardım etmeyecek miydi?” diye soruyor Colin endişeli bir yüz ifadesiyle kaşlarını çatarak. “Siz rica etmişsiniz.”

“Sanırım toplanmakla meşgul olduğu için gelemedi,” diyor Billy omzunu silkerek. Bu sonuca kendi çıkarıyor.

“Toplanmak mı?” diye soruyor Rachel, bana bakarak.

“Avustralya’ya geri dönüyor,” diyorum sakın bir sesle. Onun hakkında bu kadar uzun konuşmak hoşuma gitmiyor.

“A, çok yazık,” diyor annem içini çekerek. Sesi neşeli ve canlı çıkıyor.

“Hmmm...” diyerek tezgâhın arkasına geçip öbür davetlilere çay servisine devam ediyor Rachel ama kaşları çatık olarak.

“Peter futbolda çok usta,” diyor Aaron, Billy’ye bilmiş bilmiş başını sallayarak. “Ama söz verdiği hâlde bir daha gelmedi eve. Artık hiç gelmez belki de,” diye ilâve ediyor hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesiyle.

“Avustralya’da tavşanlar gibi zıplayan insan boyunda hayvanlar olduğunu biliyor muydun?” diye soruyor Charlotte. Sanki ona hiç duyulmamış, sihirli bir şey anlatıyormuş gibi gözleri meraktan fal taşı gibi açılmış vaziyette.

“Kangurulardan söz ediyor,” diye açıklıyor Aaron, önünde duran kek servisinden fındıklı bir makaron kapıp ağzına tıkarırken.

“Ben de öyle tahmin etmiştim zaten,” diye cevap veriyor Billy.

“Sahici olduklarını sanmıyorum,” diyor Charlotte içini çekerek. Yüzünde hayal kırıklığı var. “Bence Peter bunu uydurdu.”

“Eh, yetişkinler bazen saçma sapan şeyler söyleyebilir ya da yapabilirler,” diyor Billy, Yüzünde rahatsız olmuş gibi bir ifadeyle bana bakarken.

Bakışı beni ürpertiyor ve çenem kasılıyor.

“E o ne zaman gelmişti ki eve?” diye soruyor Aaron’a. Belli ki benim ona anlatmadıklarımı burada, grubun en gevşek ağızlı üyelerinden toplayarak birleştirmeye çalışıyor.

“Birkaç hafta önce,” diyor Aaron omzunu silkerek.

“Ben onu pazar yemeğine davet etmişim,” diye itiraf ediyor annem, en masum gülüşüyle Billy’ye bakarken. “Benim fikrimdi.”

Oh...” diyor Billy, tekrar bana bakarak.

Ona inanıp inanmadığından emin değilim ama şükürler olsun ki bu konu kapanıyor.

Bir saat sonra, herkesin midesi dolup da “çok yedim” diyerek karınlar ovuşturulmaya başladığında annem yerinden kalkıp çay kaşığı porselen fincanının kenarına vuruyor.

Herkesin dikkatini çekmesi fazla zaman almıyor ve insanlar konuşmayı bırakıp ona bakıyor. Ne de olsa, annem böyle şeyler yapan biri değildir.

“Benim topluluk önünde konuşmalar yapabilen biri olmadığımı hepiniz biliyorsunuz ama Colin bugün bana bir şeyler söylemek isteyip istemediğimi sorduğunda ağzımdan çarçabuk bir *evet* çıkınca daha fazla kurcalamadım,” deyince davetliler gülmeye başlıyor.

Annem gözlerini Colin’e diyor. O da anneme cesaret vermek istermiş gibi bakıyor. Derin bir nefes alıp gülümsedikten sonra devam ediyor.

“Her şeyden önce bu özel günde bizi yalnız bırakmadığınız için hepinize teşekkür etmek isterim. Hepiniz biliyorsunuz ki bu Colin’le benim ilk kez sevgi ve sadakat yemini edişimiz değil ama bu öncekileri daha az özel yapmıyor, her zaman kalbimizde yaşayacak olan hayranlıkla andığımız o çok özel iki insana ettiğimiz yeminlerin önemini de azaltmıyor,” diyor eliyle sırtıma uzanıp ovuşturarak. Colin de kolunu Aaron ve Charlotte’nin sandalyelerinin arkasına

koyuyor. “Bu nedenle ben bugün Colin’in Pauline’sine ve benim Dean’ıma bir söz vermek istiyorum. Sizin anılarınıza daima saygı göstereceğime, sizin sevginizin bize kara günlerde yol gösterdiğine ve gelecekteki iyi günlerde de bizi bir arada tutacağına olan inancımı asla yitirmeyeceğime söz veriyorum. Her zaman bu ailenin bir parçası olmaya devam edeceksiniz,” derken gözleri bizim üçümüzün üzerinde geziniyor. “Aramızdan ayrıldı demek asla unutuldu demek değildir.”

“Çok doğru,” diye bağılıyor birisi. Kimileri buna gülerken kimileri de gizli gizli burnunu çekiyor.

“Tanrı, Colin ve bana; Sophie, Aaron ve Charlotte adında üç büyük nimet verdi,” diyerek sözlerine devam ederken omzumu sımsıkı tutup beline dayıyor. “Sen ne muhteşem bir kızsın. Sevecenliğin ve o sağlam yüreğinle kimlerin hayatlarına dokunduğunu bir bilsen. Senin kızım olmandan dolayı o kadar gururluyum ki. Bugünü bu kadar mükemmel bir şekilde düzenlediğin için sonsuz teşekkürler.”

Eğilip yüzümü avuçlarının içine alıyor ve yanağımdan öpüyor.

“Seni seviyorum,” diye fısıltıyla cevap veriyorum.

“Aaron ve Charlotte, sizinle olmak büyük bir mutluluk,” diyor kendisini pürdikkat dinleyen iki küçük meleğe. “Siz anneniz ve babanızın gurur kaynağısınız ve ben size elimden geldiği kadar sevgi gösterip destek olacağıma söz veriyorum. Ve son olarak Colin’e teşekkür etmek isterim,” diyor yüzünü peçeteyle silmekte olan eşine gözleri dolu dolu bakarken. “Karanlıktan başka bir şey göremezken bana ışık verdiğin için teşekkür ederim. Gözyaşından başka şeyler olmadığından eminken bana gülmeyi bahsettiğin için teşekkür ederim ve de gelecek diye bir şeyin olmadığını düşünürken bana gelecek armağan ettiğin için sana teşekkür ederim.”

Üzerinde iyice düşünülmüş olan bu sözleri bittiğinde odaya sessizlik çöküyor.

“Kadehlerinizi kaldırmak isterseniz eğer, ben de kadehimi Colin’in şerefine kaldırmak isterim. Colin’e, kocama. Parlayan yıldızıma.”

Biz de hep bir ağızdan “Colin’e!” diye bağırırdık sonra annemin etkili konuşmasını alkışlıyoruz.

“Bunun üstüne ben ne söyleyebilirim ki?” diyor Colin içini çeke çeke sandalyesinden kalkarken. Bu sözleri hepimizi güldürüyor. “Onun söylediklerinin aynısı deyip yerime oturmak geliyor içimden,” diyerek parmak uçlarıyla dudaklarının kenarlarını siliyor. Kalabalığın tekrar sessizliğe gömülmesini beklerken ayakta durup kafasını topluyor. “Hayat çok acayip. Tam her şeyi anladım ve yerine oturttum diyorsun ki başka bir şey oluyor ve senin bütün bu düşüncelerin çöpe gidiyor. Yarının ne getireceğini bilmiyorum ama bugün, tam şu anda olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Jane benim karım olduğu ve bu üçlü bizim çocuklarımız olduğu için dünyanın en şanslı adamı olduğumu biliyorum.”

Birden burnumun direği sızlıyor ve gözlerime yaşlar doluyor.

Aaron ile Charlotte hakkında ve onların üvey annesi olmak konusunda annemin bazı düşünceleri olduğunu biliyordum ama Colin’i, şimdiden sonra hayatımda oynayacağı rolü hiç düşünmemiştim. Sevecen, sevgi dolu, vefalı Colin’in benden çocuklarından biri olarak söz etmesi yüreğimin ta derininden vuruyor beni. İçime sevgi doluyor ve yüreğinde koşulsuz şefkat taşıyan bu adama olan hayranlığım artıyor.

39

Misafirler gittikten sonra bütün itirazlarına rağmen Rachel'i de evine gönderiyorum. Annemle birlikte geçirecekleri ilk resmi geceleri olduğu için annemin, Colin'in ve çocukların da gitmesini istiyorum. Annem önce itiraz etmeyi denedi ama sonra gitmeye karar verdi. Ne de olsa bu onun günü ve keyfini çıkarması gerek.

Bir an aklımdan etrafı toplamak ve romantik süsleri kaldırmak geçiyor ama sonra üzerimdeki güzelim elbiseyle bunu yapmanın bir hayli yakışıklı olacağını düşünüyor ve sabah gelip yapmaya karar veriyorum. Billy'yi elinden tutup romantik ışıklarla donatılmış bahçeye götürüyorum.

İkimiz de birer battaniye alıp Colin'in yaptığı banklardan birine çöküyoruz. Battaniyelerimize iyice sarınıp birbirimize sokuluyoruz.

"Daha şimdiden sanki hiç gitmemişim gibi gelmeye başladı," diyor Billy dalgın dalgın gökyüzündeki yıldızlara bakarak.

"Ne komik! Ben de sen döneli çok uzun zaman oldu gibi geldiğini söyleyecektim."

“Kalplerimiz bir,” diyerek kıkırdıyor Billy.

“Öyle mi dersin?” diye soruyorum farkında olmadan. Laf olsun diye söylediği besbelli olan bu sözlere önem vermiş oluyorum.

Billy, yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana dönüyor. “Sen söyle.”

Ne zaman onun yüzüne baksam dertlerim eriyip kayboluyor âdeta ama hazır fırsat bu fırsatten, en doğrusu, son birkaç aydır neler hissettiğimi ona anlatıp bir iki meseleyi açıklığa kavuşturmak. Zaten güven ve dürüstlük gibi sağlam temeller üzerine inşa edilmemiş bir ilişki ne kadar devam edebilir ki?

“Peter beni öptü,” diyorum üzüntülü bir ifadeyle. Bunu bir çırpıda söylediğim için kendime hayret ediyorum. Özellikle de aylar sonra bir araya geldiğimiz ilk gece böyle romantik bir ortamda ve bu kadar duygusal bir günün sonunda.

“Aklıma gelmedi değil,” diye anında cevap veriyor Billy. Gözlerini kapatıp çenesini sıkarken sesi hafif çıkıyor.

“Endişelenmekte ve rahatsız olmakta haklıydın,” diye sözlerime devam ediyorum. Parktaki sahne gözümün önüne gelince başımı iki yana sallıyorum. “Tam bir salak gibi davrandım. Bunu ondan beklemiyordum... Karşılık vermedim,” diyorum. Aklına başka bir şey gelmesin diye meseleyi iyice açıklığa kavuşturmak istiyorum. “Haftalar önce oldu bu. O günden sonra ilk kez bu sabah gördüm onu.”

“Ah!”

“Benim için hiçbir önemi yoktu.”

“Emin misin?”

“Evet,” diyorum üstüne basa basa. Sesim kararlı ve güçlü çıkıyor.

“Biliyorsun ki sana hayatımdaki herkesten daha çok güvenirim,” diyor Billy. Bana bakarken yüzünde kırgınlık var.

“Telefonda ya da mektuplarda söz etmek istemedim,” diye açıklıyorum. Dürüst davranmak için elimden geleni yaptığım hâlde

ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. “Aslında şimdi de söz etmek istemedim ama zaten bazı konuları konuşmamız gerektiğine ve o kısacık anın gözümde zerre kadar değeri olmadığına göre oradan başlamanın daha iyi olacağına kanaat getirdim,” diye itiraf ediyorum.

“E o zaman dahası da var yani?” diyor pufalayarak. İri iri açtığı gözlerinde endişe okunuyor. Yüzüme bakıp daha ne söyleyeceğimi tahmin etmeye çalışıyor.

“Benim için çok zor oldu.”

“Benim için de...” diyor kaşlarını çatarak.

“Hayatımı değiştirme ve uyum sağlama konusunda baskı altında hissettim kendimi zira ancak böyle ayak uydurabilecektim senin hayatına,” diye açıklamada bulunuyorum. “Ve sen orada olduğun zaman hayatlarımız birbirinden ne kadar farklı.”

“Öyle hissettiğin için üzgünüm,” diyor. Bu sohbetin nereye doğru gittiği konusunda daha da endişeleniyor gibi. Onu anlayabiliyorum çünkü ben de rahatsızım ama ok yaydan fırladı bir kere.

“Uzun bir süre hayatımı nereye gittiğimi bilmeden yaşadım,” diyorum yavaş yavaş. Doğru kelimeleri bulmak ve ne demek istediğimi doğru ifade etmek istiyorum. “Sonra sen hayatıma girince dünyam olanaklar ve fırsatlar açısından zenginleşti, büyüdü. Benim hayatım, ergenlik çağımdan beri Rosefont Hill’deki haftada altı gün çalıştığım işimden ibaretti ama senin aniden hayatıma girmenle hayaller, emeller ve gelecek gibi meselelerle tanıştım. Seninle Londra’ya geldim, senin için hayatımı değiştirdim ama mutlu olamadım.”

Billy ben konuşurken, kâh dudaklarıma bakarak, kâh gözlerimde anlam arayarak üzüntülü bir şekilde beni sessizce dinliyor. Bazen de gözlerini boşluğa dikip dalgın dalgın bakıyor. Ama beni dinlediğini biliyorum. Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle özümsemesi beni

devam etmeye teşvik ediyor.

“Elbette o zaman da sorunlarımız oldu ama Molly ölüp de bu dükkânı bana bırakınca ben köklerime döndüm. Şükürler olsun ki sen de yanımdaydın,” diye devam ediyorum. Niyetim eski sorunları deşmek değil ama bugünkü kafa yapımı anlamasını da istiyorum. “Ama yine de sahip olduklarımızın kıymetini bilemedim. Oysa bu seferki gidişinde, hayallerini gerçekleştirmek için yaptıklarını, tutkularına odaklanışını izlerken kendi hayatımdan ne beklediğimi düşündüm.”

Duruyor ve biraz düşünüyorum. O yokken kendim hakkında keşfettiğim şeyi ona nasıl aktaracağımı düşünüyorum. Tekrar konuşmaya başladığımda sesim daha yumuşak çıkıyor. “Mektuplarına bayıldım. Birkaç hafta önce hepsini tekrar okudum, Molly’nin yazdığı çok eski bir mektup da dâhil. Bu sayede dükkânın bana ayak bağı olmadığına kanaat getirdim. Eğer istersem, derhâl kalkıp gider, dünyanın neresine gidersen git seninle gelirim. Fakat ben hiçbir yere gitmek istemiyorum. Burası benim evim. Ait olduğum yer. Olmak istediğim yer.”

“Biliyorum,” diyor Billy içini çekerek. “O yüzden evinizi satın almayı önerdim.”

Ona bakıp içimi çekiyorum. Burada oturup onunla konuşmak ve her şeyi ortalığa dökmek bana iyi geliyor gelmesine de her şeyi paylaşmak cesaret istiyor yahu!

“Başka kararlar da aldım aslında.”

“Daha da mı?”

“Evet. Ama sana şunu göstereyim.”

“Olur,” diyor kaşlarını çatarak.

Billy’nin elinden tutup mutfaktan anahtarlarımı alarak onu dükkânın önüne götürüyorum.

“İki dakika bekle burada,” diyorum. Onu tezgâhın önünde

bırakıp dışarıya koşuyor, dairenin kapısını açıyorum. Daha şirin ve sıcak görünsün diye yukarı koşup ışıkları açıyorum.

Merdivenlerden aşağıya koşmadan önce derin bir nefes alıyorum. Dükkânın kapısında tutsun diye elimi uzatıp onu bana doğru çekiyorum.

“Neler oluyor?” diye sorarken tedirgin ve mazlum görünüyor ama bana uyup elimi tutuyor.

“Göreceksin,” diyorum, neşeli olmaya çalışarak.

Bir anlık duraklamadan sonra, onu dükkândan çıkarıp kapıyı kilitliyorum. Sola doğru birkaç adım atarak ardına kadar açık olan daire kapısının önüne geliyoruz.

“Nedir bu?” diye soruyor, merdivenleri tırmanmaya başlayınca.

Yukarıdaki ana kapıya gelene kadar cevap vermemekte direniyorum.

“Yeni evime hoş geldiniz... *İkimizin* olası yeni evine,” diyorum, kollarımı iki yana açıp etrafıma bakarak. Ona da etrafa iyice bakmasını işaret ediyorum.

O gördüklerini kavramaya çalışırken ben de onu izliyorum.

İlginç olan şu ki mekânı tam olarak içime sindirmem, son birkaç haftadır buraya harcadığım emek ve çabayı anlamam burada Billy'yle beraberken mümkün oluyor. Salon, hâlâ kanepesi olmamasına rağmen, çok sevimli ve sıcak görünüyor. Duvarları boyadığım krem rengi odaya sıcak bir hava katmış. Pencerelemlerinde soluk yıldızlar işlenmiş olan beyaz renkte perdeler taktım, çerçevelere de rustik kalpler yerleştirdim. Salondaki iki rafın üstüne en sevdiğim kitaplardan aldığım, her biri insana mutluluk ve ilham veren alıntılarının olduğu fotoğraf çerçeveleri yerleştirdim. Raflarda ayrıca vanilya kokulu kısa ve kalın mumlar, en çok okuduğum ve sevdiğim kitaplardan birkaçı var. Eski odamdaki bütün eşyaları buraya nakledince, geri kalan kitaplarım için de bir kitaplık alacağım ama

şimdilik bu idare eder. Odanın tam ortasına tüylü bir kilim yaydım. Üstünde Colin'in kullanmadığı için garajında sakladığı muhteşem bir sehpa duruyor.

Dikdörtgen şeklindeki mutfağın dolapları beyaz, tezgâh üstü ise ahşap kapı tokmaklarıyla uyumlu olsun diye ahşaptan yapıldı. Yine Colin'in hediye ettiği küçük ahşap masa sandalye takımı bir köşede duruyor. Beni gülümsetecek şeyler astım etrafa. Seramik kaplarımın; içinde un, şeker ve benzeri mutfak malzemeleri olan cam kavanozların durduğu rafın altındaki kancalara altı adet el boyaması kalp şeklinde kupa asılı.

Yatak odalarıyla da fazla ilgilenemedim henüz. Sadece boyayıp perdelerini astım çünkü evdeki eşyalarımın gelmesini bekliyorum. Ancak, ebeveyn yatak odasına girip de duvarlardan üçünün krem rengi birinin pembe olduğunu görünce gülümsemekten kendimi alamıyorum. Niyetim eski odamdakinin aynısı gibi bir duvarın olması. Pembe; mutlu fotoğraflar ve anılarla dolu bir duvar. Bütün acı ve kederlerden arınmış bir duvar.

Billy'ye bakınca gördükleri karşısında yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade belirmediğini görüyorum ki bu da beni umutlandırıyor.

"Ne diyorsun?" diye soruyorum. "Bu işleri sana danışmadan yaptığımın farkındayım."

"Gelip de bunları görmeyi beklemiyordum," diye itiraf ederken gözleri pembe duvara kilitleniyor.

"Her ikimizin de bu dükkânın bana ayak bağı olduğunu düşünmesini istemiyorum. Annenin bunun hayatımızı daha güçleştireceğini söylediğini biliyorum ama ben tam tersini düşünüyorum, ikimiz de kendi hayallerimizin peşinde koştuğumuz ve onları yaşadığımız sürece daha da kolaylaştıracağına inanıyorum. Rhonda'nın da yardımları sayesinde, kartlarımızı doğru oynarsak, ikimizin de hayatının güllük gülistanlık olacağını düşünüyorum,"

derken kendimi abuk sabuk konuşuyor gibi hissediyorum ama konuşmayı da kesemiyor, ağzımdan tüm sözcüklerin çıkmasını istiyorum.

“Ama önceliklerin ve planların değişebildiğinin de farkındayım. İstek ve arzularıyla birlikte insanlar da değişebiliyor. Sen başka bir yerde yaşamayı, bir Hollywood malikânesinde farklı bir hayat sürmeyi tercih ediyorsan, ben seni burada, benimle birlikte yaşamaya zorlayamam.”

“Annem bunu ne zaman söyledi?” diye soruyor ciddi bir havada yüzüme bakarak.

“Siz konuşurken kulak misafiri oldum. Bir kız için hayallerini bir kenara atmanı istemediğini söylüyordu sana,” diye itirafta bulunuyorum. Ok yaydan fırlamışken içimdekilerin hepsini dökeyim diyorum.

“Ah...” diyerek başıyla onaylarken çenesini sıkıyor.

“Senin böyle bir şey yapmana asla izin vermeyeceğim gibi kendim de bunu yapmak istemem. Senin hayatına normallik katıyor olduğumu kabul ediyorum ama bunun kötü bir şey olmadığına karar verdim. Yaşadığım hayatla gurur duyuyorum, bu hayatı seviyorum.”

“Konuştuklarını duyduğunu neden söylemedin?”

“Her şey yeterince berbattı zaten. Yangına körükle gitmek istemedim.”

“Seni gerçekten seviyor annem.”

“Bundan o kadar emin değilim.”

“Yo, ciddi söylüyorum,” diyor Billy elimi tutarak. “Sıra dışı günlere denk geldin. Annemi öyle görmüş olman çok kötü ama o öyle biri değildir aslında. Zamanla anlarsın.”

“Hiç kimse mükemmel değildir,” diyorum omzumu silkerek. Konuşulacak ve halledilecek bunca mesele varken alakasız bir konuda tartışmak istemiyorum.

“Seni seviyor.”

“Hadi oradan,” diyorum, gözlerimi devirerek.

“Ciddi söylüyorum, hepsi seni seviyor,” derken kolunu belime dolayıp beni göğsüne çekiyor. Ellerimi onun beline koyup derin bir nefes alıyorum. Belime dolanan güçlü kollarından keyif alıyorum ama olacıklardan da ödüm kopuyor. Onu burada, yeni evimde görünce onu kaybetmeye dayanamayacağımı anladım.

Bir süre sonra Billy beni serbest bırakıp mutfağa doğru yürüyor.

“Hadi oturalım,” diyor iki sandalye çekip. Oturup kollarını masaya dayıyor.

“Bitkinsindir sen,” diyorum daha bu sabah uçuğu aklıma gelince.

“Öyle.”

“İstersen yarın da konuşabiliriz bu konuyu?” diye önerirken sesim çatlıyor. İstedğim bu değil aslında.

“Hayatımın aşkını görmek için sekiz bin kilometre yol yaptım,” diyor dudaklarını büzerek. “Onu kaybetmek üzere olmadığımıdan emin olmam lazım.”

“Esas ben seni kaybetmek üzere olduğumu düşünmüştüm,” diye itiraf ederken yüzüm buruşuyor.

“Desene ikimiz de biraz korkmuşuz, öyleyse.”

“Belki de,” diyerek başımı sallıyorum, alt dudağımı ısırarak.

Bir eliyle bir yanağımı avuçlarken öbür yanağımı da öpüyor. Alnını alnıma dayıyor ve birkaç dakika gözlerimiz kapalı, düşüncelere dalıp sessizce duruyoruz.

“Tamam,” diye fısıldıyor bir süre sonra gözlerini açıp derin bir nefes alarak. “Şimdi konuşma sırası bende. Geçen sene aktörlüğü bırakıp seninle birlikte sade ve daha mutlu bir hayat yaşamaya karar verdiğime dair maksadını aşan bir cümle söylemişim. Ama normallikle ilgili bir şey söylemediğimi de bil lütfen,” diyor dikkatle. Annesinin sözlerinin ona ait olmadığını anladığımdan emin olmak

için gözlerimin içine bakıyor.

Ben de başımı hafifçe sallayarak onaylıyorum.

“Sözümünden döndüğüm için önceliklerimin değiştiğini ve sana eskisi kadar düşkün olmadığımı düşündüğünün de farkındayım,” derken elini dizimin üstüne koyuyor. “Ama bunun gerçekle ilgisi yok, bebeğim. Senin böyle düşünmen beni üzüyor. Ne yapıyorsam sen, ben ve geleceğimiz için yapıyorum. Doğru, aktörlüğe yeniden âşık oldum. Ama senin için dükkânın ne ifade ediyorsa, aktörlük de benim için onu ifade ediyor. Ben senin benimle buradaki hayatın arasında bir tercih yapmanı istemem. Biliyorum ki sen de benim aktörlükle senin aranda bir tercih yapmamı istemezsin. Evet, ben Los Angeles'teyken ufak tefek münakaşalarımız oldu ama ikimiz de bununla başa çıkmasını ve uyum sağlamayı öğreniyoruz,” diyor, başparmağını elbisemin diz kapaklarının üstündeki kumaşın üzerinde gezdirirken. “Kolay değil. Biz zaten biliyorduk kolay olmayacağını. Uzlaşmaya varmamız gerek ama ikimizden birini mutsuz edecek bir uzlaşmadan yana değilim. Mesele dengeyi bulmakta ve hayatımızda başka bir şeyin olmasının birbirimizi daha az sevdiğimiz anlamına gelmediğini anlamakta.”

“Biliyorum,” diyorum kaşlarımı çatarak. “Keşke görüldüğü kadar kolay olsa.”

“Gerekli hâllerde sen hep benim birinci önceliğim olacaksın.”

“Peki, gerekli hâllerle gerekli olmayan hâlleri nasıl ayırt edeceksin?” diye soruyorum sakın bir sesle.

“Sezgilerimi kullanacağımı umuyorum ama arada bir yanılgıya da düşeceğim mutlaka. Bu sefer yanıldığımı biliyorum.”

“Yanılan bir tek sen değilsin,” diyorum Peter'i düşünerek.

“Bu tekrar olacak olursa, anında üstüne gitmeli, dürüst olmalıyız. Hemen yüzleşmeliyiz,” diyor elimi iyice sıkarak. “Rhonda bizden yana. Üç ay çalışma, üç ay tatil olarak yaptık çalışma planımızı.

Bu şekilde yürümezse, bu fikrin üstünü çizip yeni bir strateji oluşturacağız. Hiçbir şey sabit değil ve ikimizin de mutlu olmasından daha önemli bir şey yok.” diyor Billy kararlı bir ses tonuyla kaşlarını çatarak.” Ben bu sözleşmeyi imzaladığımda Rhonda’nın olmadığını unutma. Gelecek sefer farklı olacak her şey.”

“Rhonda kırbacını şaklatınca mı?” diye espri yapıyorum.

“Doğru, bu kadar yorucu ve zorlu bir iş olmamasını sağlama alacak,” diyor Billy gülümseyerek. Derin bir nefes alırken gözleri doluyor ve duygularına yenik düşüyor. “Az önce benim senin hayatını ne kadar değiştirdiğimden söz ettin. Sen hayatıma girmeden önce aktörlük hayatımda yönümü kaybetmiştim. Biliyorum, insanlar BAFTA ödülünün beni yeniden teşvik ettiğini düşünecekler ama ben o ödülün sonra da raydan çıktım. *Senin* burayı devralmandır benim bu sanata olan tutkumun ve sevgimin fitilini tekrar ateşleyen. Seni dükkânında hayallerini gerçekleştirmek adına bıkip usanmadan, büyük bir özenle çalışırken izlemek, yaptığın işten mutlu olduğunu görmek. Seni izlerken taze kana, yepyeni bir enerjiye ihtiyacım olduğunu anladım. Senin bu işe büyük bir sevgiyle kattığın enerji gibi bir enerjiye,” diyor gülümseyerek, bir yandan elimi okşarken. “İnsanlara ilham verdiğinin farkında değil misin Sophie May? Olmalısın ama. Etkilediğin tek kişi ben değilim. Benim şu çılgın kız kardeşime bir bak. Lauren kendi hayallerinin peşinde Paris’e gitmeye hazırlanıyor. Seni tanıdığı ilk günden beri sen ve başarıların hakkında hiç durmadan konuştuğuna bakılırsa, ona örnek olduğun inkâr edilemez bir gerçek.”

Onun bu sözlerini duymak ve bu dükkânın bana kattıklarının farkında olduğunu bilmek harika bir şey ama beni en çok şaşırtan ona ve Lauren’e benim hedefime yoğunlaşmamın ilham vermiş olması. Bunu beklemiyordum gerçekten de. Bu kadar büyük bir övgüyü hak ettiğimi de düşünmüyorum. Hayattan ne istediğimi belirleyene

kadar akla kararı seçmiş, kendimi güvende ve durmuş, oturmuş hissedebileceğim bir yer bulmam bu kadar zamanımı almışken, başkalarının beni örnek alıp harekete geçtiklerini düşünmem biraz zor.

“Benim dünyam sen içinde olduğun zaman daha parlak oluyor,” derken elleri çıplak kollarıma doğru kayıyor. “Senin sayende ben daha çok çalışıyorum. Benim tehlikeli şeylere atılmamı engelliyorsun. Los Angeles’te yaşayıp da gece hayatına dalmamanın veya basında boy göstermeye çabalamamanın ne demek olduğunu biliyor musun? Bir tek gece bir yere gittiğimde neler olduğunu gördün. Senin bana verdiğin şevk sayesinde kendimi çok iyi hissettiğimi anlamamı isterim. Hâlâ âşık olduğun o çocuğum ben. Şunu da kabul et ki kendimi sorgulamama, kendimden şüphe duymama ve kendimi daha iyi bir insana dönüştürmeme sebep olan tek kız sensin.”

“Peki, ayrı geçireceğimiz onca zaman nasıl olacak?” diyorum fısıldayarak. Birbirimizi ne kadar seversek sevelim, ayrı yaşamak bizim için normal bir şey olacak.

“Anlıyorum. Sen kalıcılık ve gelecek garantisi istiyorsun. Doğru, değil mi?”

“Evet,” diye mırıldanıyorum. Bu kadar basite indirgemesi karşısında şaşırp kalıyorum.

“Burada kendine bir hayat kurma kararına kızmadım,” diyor omzunu silkerek. Gözleri odanın etrafında gezinirken başını iki yana sallıyor. “Aslında yaptığın şey hoşuma gidiyor. Kendini mutlu hissedeceğin bir yer yaratman çok hoşuma gitti çünkü ben öyle hissetmeni istiyorum. Ben de seninle bunu paylaşabildiğim kadar paylaşmak isterim.”

“Ben de.”

“Burası bizim ana üssümüz olur. Yuvamız olur. Ama biraz esnek davranabiliriz bu konuda.”

“Nasıl?” diye soruyorum. Meseleyi yokuşa sürmek istemiyorum ama her ikimizin de istediğini elde edeceği ve birlikte kalabileceğimiz bir çözüm bulmamızı istiyorum.

“Ben burada kalabildiğim kadar çok kalırım ama çalıştığım zamanlar biraz yer değiştirmemiz gerekebilir,” diyor içini çekerek. Gözleri vazgeçmemem için bana yalvarır gibi bakıyor. “Benim işim her zaman Los Angeles’te olmayabilir. Çalışma dönemlerimde binlerce kilometre uzakta da çalışmayabilirim. West End’de film çekip her akşam eve gelebilirim. Bu şekilde yürütebiliriz,” diyor ısrarla.

“Senin ağzından duyunca kolay gibi geliyor.”

“Kolay olmadığını biliyorum ve ömür boyu böyle yaşamak zorundayız da demiyorum ama şimdilik yürütelim ki istediğimiz geleceği inşa edebilelim. Çünkü sen yanımda olmadıktan sonra hiçbir şeyin anlamı yok. İster aynı odanın içinde olalım ister binlerce kilometre uzakta, her şeyi paylaşmak istediğim yegâne kişi sensin. Aşktır dünyayı daha iyi bir yer hâline getiren ve ben hayatımı yönlendiren şeyin her zaman aşk olmasını isterim. Seninle birlikte.”

“Ben de öyle hissediyorum,” derken gözlerim yaşla doluyor ama içim sevinçten kıpır kıpır.

“Senin tek isteğin istikrarken ben sana belirsizlik sunuyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum ama ben seni sonsuza dek seveceğim. Belki çok geleneksel bir yaşam tarzımız olmayacak ama mutlu yaşayacağımızı bütün kalbimle umut ediyorum.”

“Ben de,” diye gülüyorum aynı zamanda hıçkırarak. Ve sonra Billy yavaşça sandalyesinden aşağıya kayıp önümde yere oturuyor.

Dizlerinden birinin üstüne çöküp parmaklarıyla çenemi okşuyor yumuşak hareketlerle. Göz göze geliyoruz. “Sophie May, bu sahnenin nasıl oynanacağını çok düşündüm ama böyle yapacağım

aklımdan bile geçmemişti,” derken gülüyor. O güzelim kahverengi gözleri yaşlarla dolarken başını iki yana sallıyor. Benim de gözlerim doluyor. “Ama şimdi görüyorum ki seni bütün kalbimle sevdiğimi söylemek için abartılı bir ortama ihtiyacım yok. Sen benim biricik sevgilimsin,” dedikten sonra duraklıyor. “Ben mükemmel biri değilim ama tamamen seninim. Benimle evlenir misin? Eşin olmamı kabul eder misin?”

Nutkum tutuluyor. Bu sorunun onun dudaklarının arasından döküleceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Hele de bu gece.

Ama hıçkırırken, kafamın içindeki birtakım şeyler de yerine oturuyor. Tam da Los Angeles’teki malikânesinde konuştuğumuz gibi ev dediğin tuğlayla çimentodan ibarettir. Ama bu insan eliyle yapılmış malzemeyi yuvaya dönüştüren içinde yaşayan insanlardır. Etrafımızda ve kalbimizde yer verdiğimiz insanlardır.

Billy mutfağımın yerine çömelip bana yüreğini sunarken, aslında istediğim şeyin beton yığını olmadığını farkına varıyorum. Arzuladığım şey hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde sevmek. Kırılğan kalbimi her kime verirsem vereyim, kendisinininkiyle beraber ona iyi bakacak, onu koruyacak bir insan.

Billy’nin bunu en iyi şekilde yapacağına inancım sonsuz.

Ve yavaşça başımla onaylayıp kabul ediyorum.

*Yazarın
Diğer Kitapları*

GIOVANNA FLETCHER

Yıldız
ÖPÜCÜĞÜ

Modern bir peri masalı...

